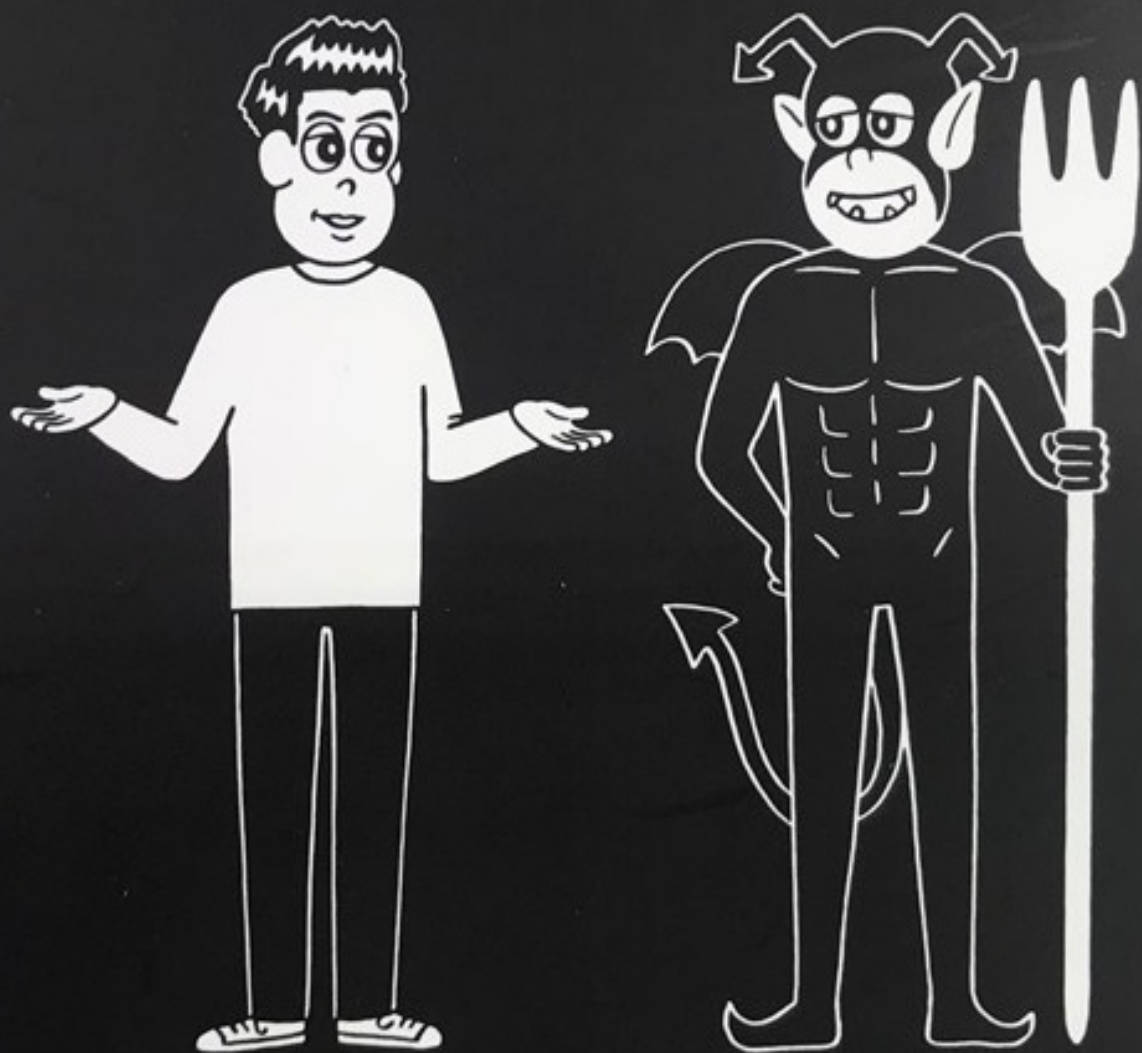

TRÒ CHUYỆN ÁC QUỶ

MITSURO
SATO

với

Nguyễn Thị Tuyết Nhung
Phan Lâm Mỹ Kim dịch

"Cái gọi là lẽ phải, cũng chỉ được
quyết định bởi số đông thôi"

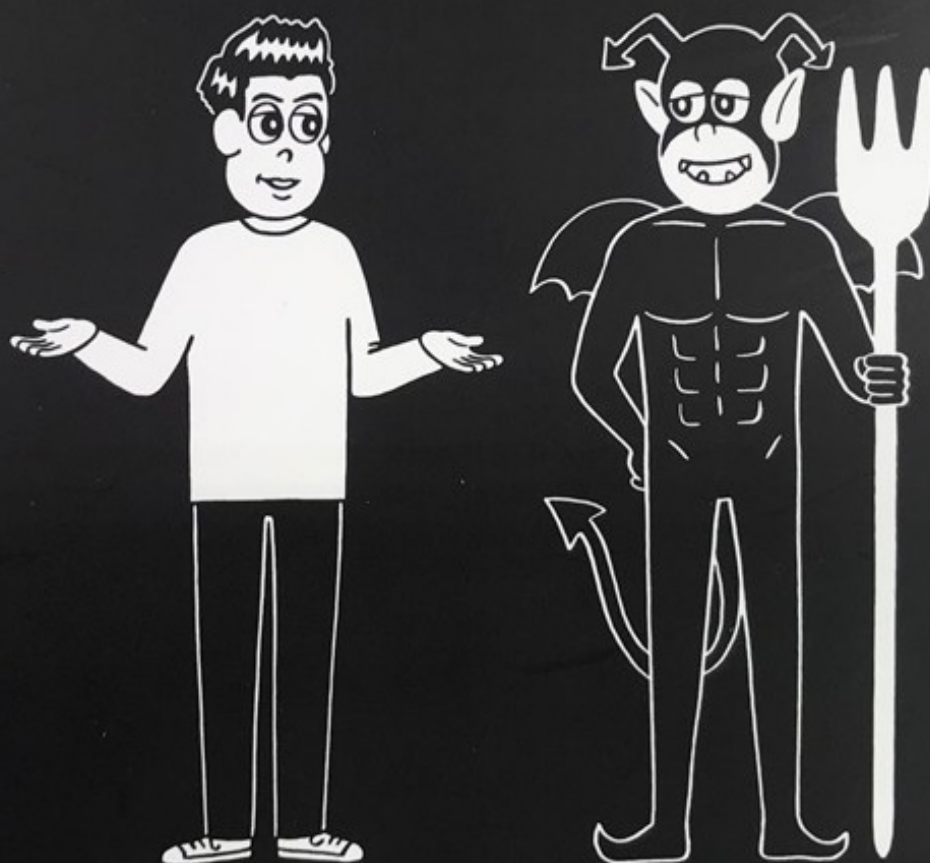

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

TRÒ CHUYỆN ÁC QUỶ

MITSURO
SATO

Nguyễn Thị Tuyết Nhung,
Phan Lâm Mỹ Kim dịch

"Cái gọi là lẽ phải, cũng chỉ được
quyết định bởi số đông thôi"

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

Vốn dĩ chẳng có bất cứ ý nghĩa gì khi lắng nghe những lời khuyên mà ta có thể lý giải được.

Bất cứ ai cũng đều ôm ấp những nguyện vọng như thế trong lòng và cũng chẳng ai có thể thực hiện được hết những nguyện vọng đó.

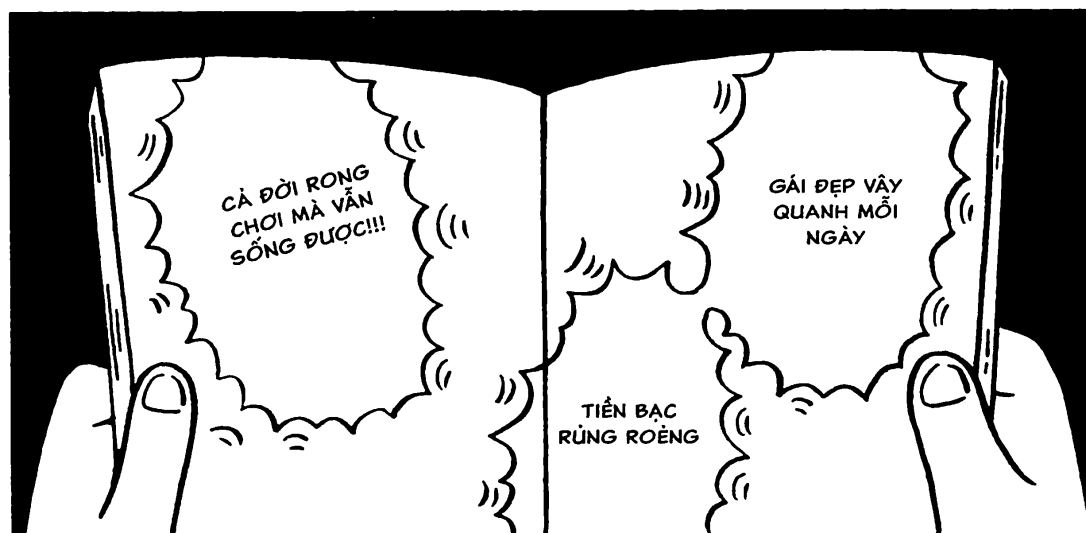
Thế nhưng, “những chuyện khác với tất cả mọi người” đã xảy ra với cậu ấy, một sinh viên đại học năm thứ tư với những nguyện vọng như vậy, tại một con phố ở Sapporo vào tháng Năm, nơi những mối duyên mới phá tan băng tuyết và bắt đầu nảy mầm.

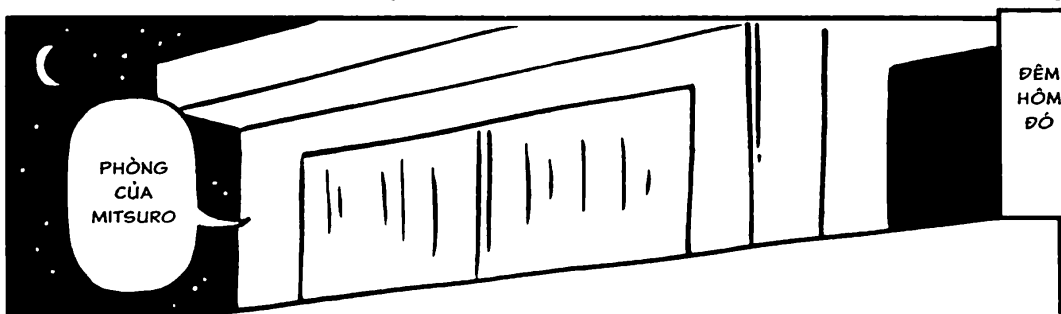
Chú ý: Phần truyện tranh của cuốn sách này được sắp xếp và đọc từ phải sang trái.

“Tôi muốn sống mà không cần phải làm việc.”

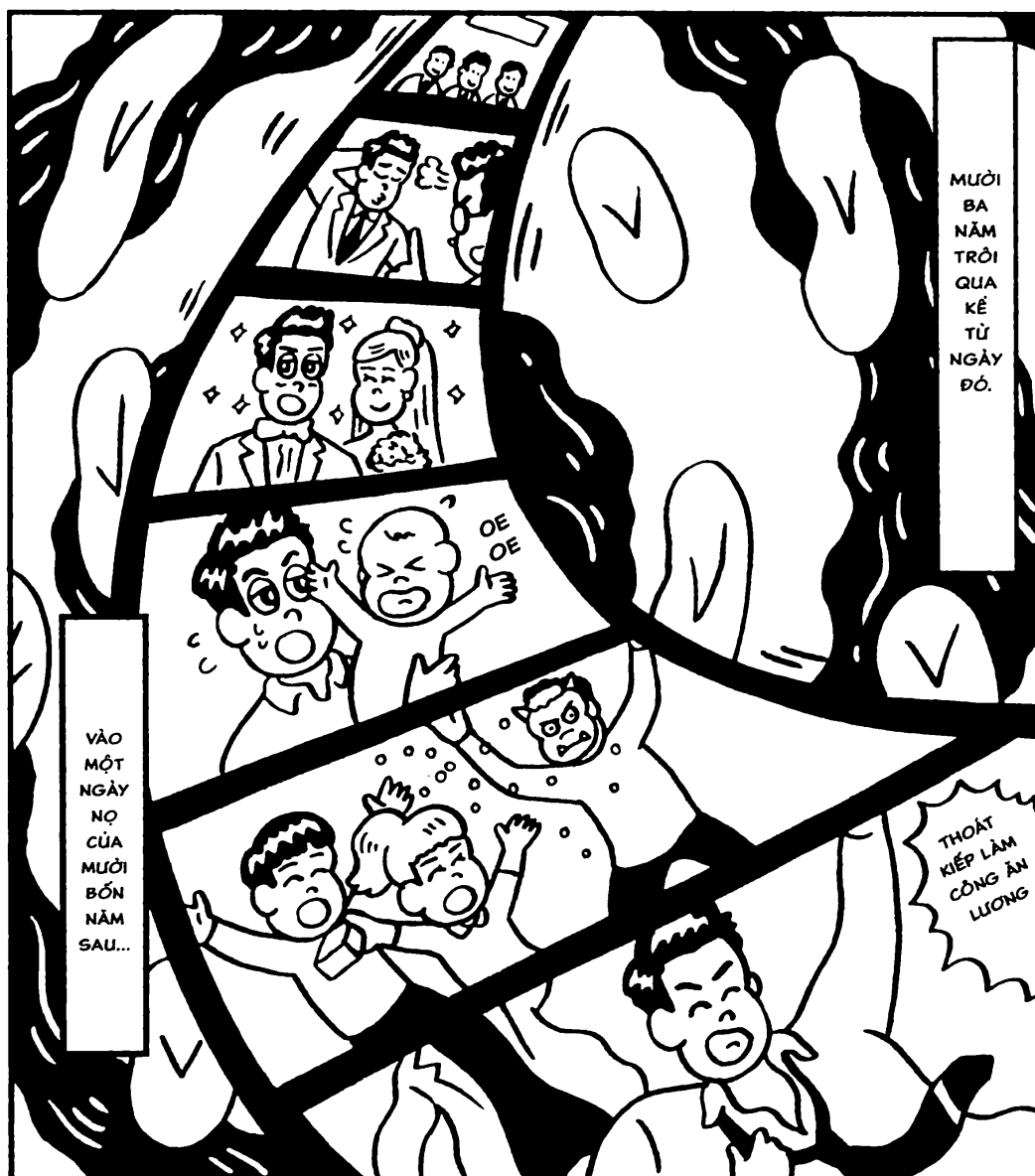
“Tôi muốn có tiền.”

“Tôi muốn có bạn gái.”

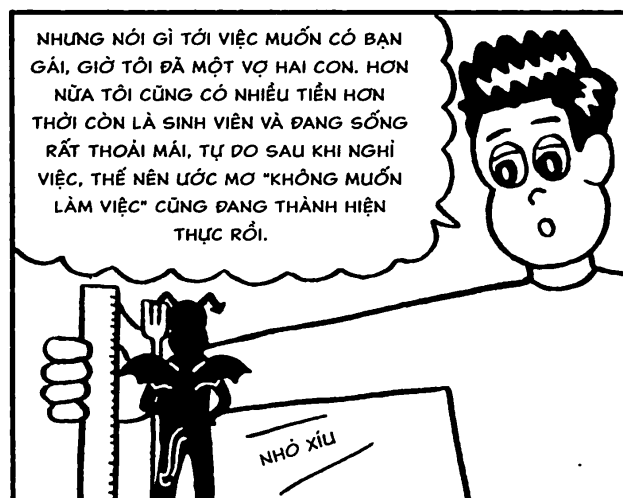
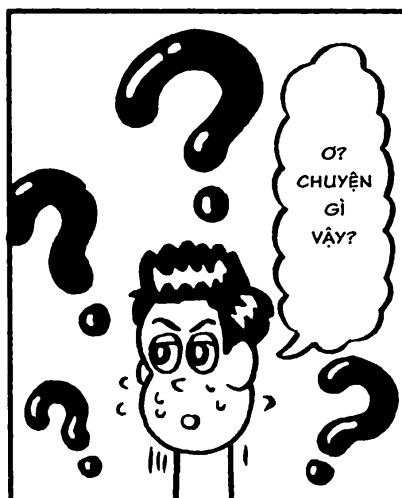
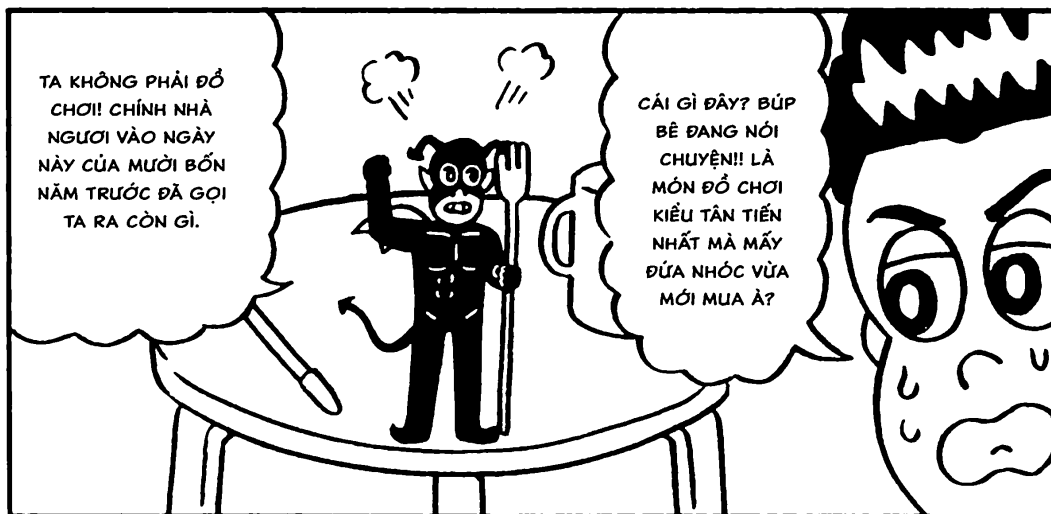

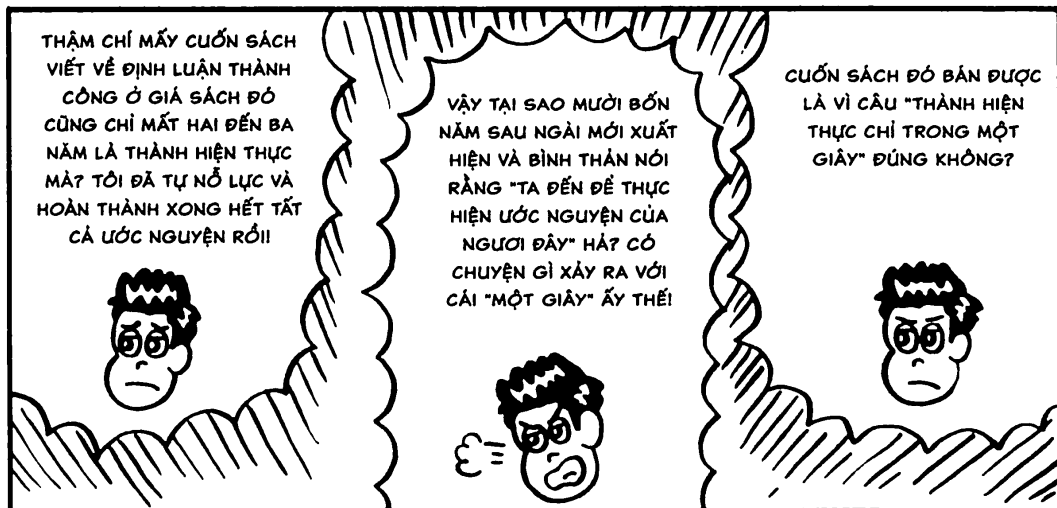

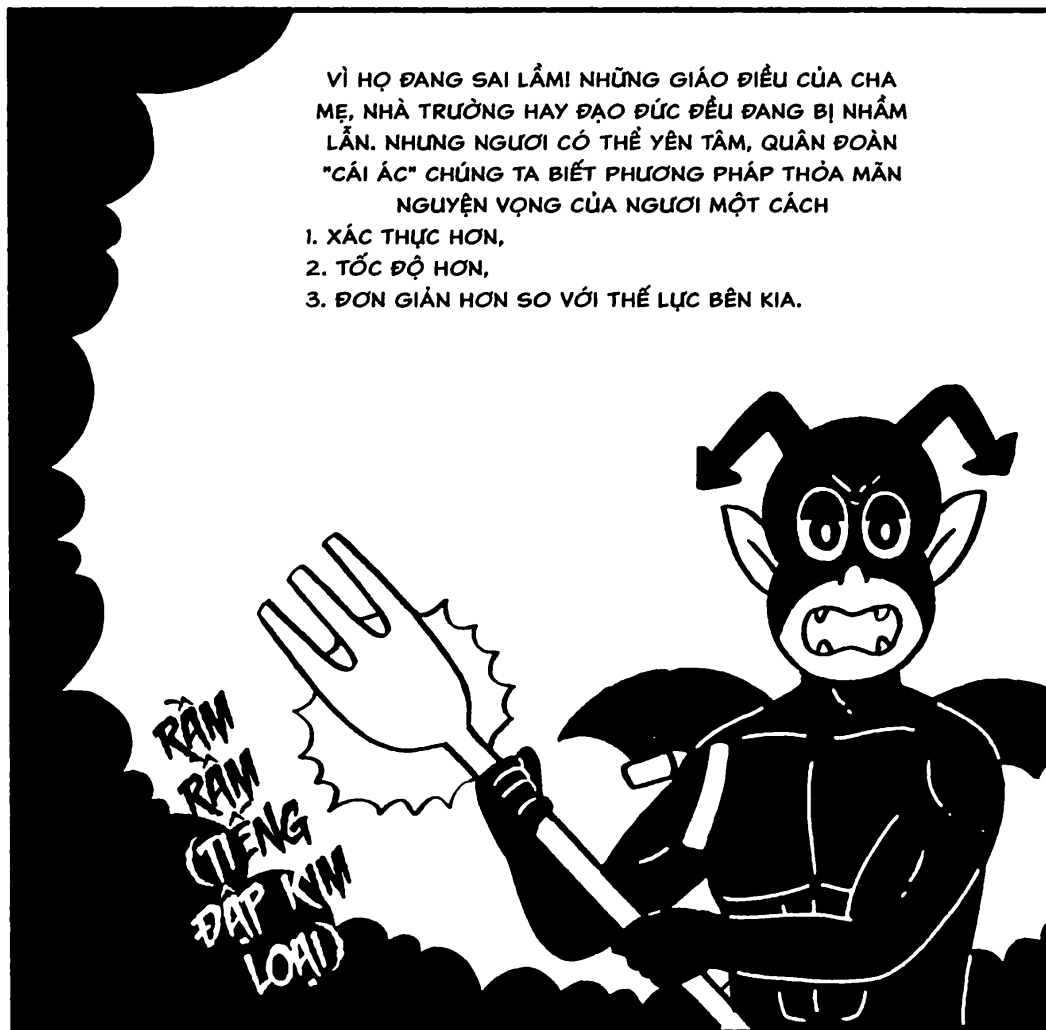

Cứ như vậy, nhân vật chính, một thanh niên đã chán ngấy với “những lời dạy bảo tầm thường” và “những quy tắc thành công mang tính đạo đức” có trên thế giới này, hoàn toàn chấp nhận và nghe theo lời rủ rê của cái ác.

Chỉ là tôi muốn nói trước với các bạn, rằng bờ bên kia của con thuyền mà cậu ấy bước lên không phải địa ngục mà là thiên đàng.

Trong câu chuyện này, để thuận tiện về mặt diễn đạt, đại từ nhân xưng ngôi thứ nhất thuộc về phần nhìn thấy được bằng mắt quy định gọi là “tôi”. Đại từ nhân xưng ngôi thứ nhất thuộc về những phần không nhìn thấy được bằng mắt như tư duy hay tâm hồn quy định gọi là “tôi”.

CHƯƠNG 1:
HÃY ĐẶT NGHI VẤN VỚI NHỮNG LẼ PHẢI!

Tất cả mọi khổ sở của bạn đều do “lẽ phải” tạo thành

Mitsuro:

“Hãy trở thành tay sai của Ác quỷ”.

Người tốt cục là ai mà lại có thể bình thản nói ra một điều như thế?

Ác quỷ:

Là kẻ chẳng phải bất cứ ai. Bồn tọạ là năng lượng. Chính xác hơn, là “một phần của năng lượng”.

Mitsuro:

Bồn tọạ? Ban nãy người vừa mới xưng là “bồn tọạ” à?? Sức phá hoại của cái từ “bồn tọạ” này!! Nó đã thổi bay toàn bộ phần phía sau người nói về năng lượng với cái này cái kia, cái phần mà “chắc chắn mới là phần thật sự quan trọng hơn”.

Ác quỷ:

Bồn tọạ sao??

Bồn tọạ là đang tự hào về chính bản thân. Ta đang hoàn toàn thoải mái về sự tồn tại của mình. Vì thế, ta sẽ không sử dụng những từ ngữ để tự hạ thấp.

Mitsuro:

Để thử nghiệm, người có thể tra thử trong từ điển nghĩa của từ “僕”^[1] mà các người vẫn thường sử dụng.

Ác quỷ:

Từ điển? Nó còn xuất hiện trong cả từ điển à?

Mitsuro:

Có gì không được?

Ác quỷ:

Tại vì nếu cách dùng của “bồn tọa” mà xuất hiện trong cả “từ điển” thì người chắc chắn là Napoleon luôn rồi còn gì?

Mitsuro:

Chẳng phải người nên nói “Trong từ điển của bồn tọa không có từ ‘thần thánh’” sao?

Ác quỷ:

Người thật là một gã cứ nhặng xị lên về mấy cái nhỏ nhặt. “僕” đọc là “Shimobe (đầy tớ nam)”, được chưa.

Mitsuro:

Nói tóm lại, những gã luôn xưng “僕” đều là người hầu.

Ác quỷ:

Bồn tọa không hầu hạ bất cứ kẻ nào. Ta làm chủ tất cả.

Mitsuro:

Được rồi, cho qua chuyện đấy. Gọi người là ngài “một phần của năng lượng” thì quá dài dòng...

Ác quỷ:

Như vậy, người có thể gọi ta là “Kakka^[2] (quý ngài)”.

Mitsuro:

“Kakka”? Hiện tại người có thể gọi bản thân là “Kakka” sao? Cái đó, chỉ riêng việc đó là ta không làm được. Bởi lẽ ta có tín

ngưỡng của riêng mình.

Ác quỷ:

Đó là gì? Tín ngưỡng gì?

Mitsuro:

Ngoài Demon Kakka^[3], ta không muốn gọi bất kỳ ai khác là “Kakka” cả...

Ác quỷ:

Người thật là một gã câu nệ những cái vớ vẩn. Hay để ta biến nhà người thành tượng sáp nhé!

Mitsuro:

Ô! Người bắt nhịp rất tốt đây! Người đã nói ra lời thoại đặc trưng của Demon Kakka một cách rất trơn tru. Vậy nhân tiện thì...

Ác quỷ:

Đừng có tranh thủ, ta sẽ khiến nhà người biến mất đây!

Mitsuro:

Lời hăm dọa đáng sợ quá đây quý ngài ạ. Trông ngài nhỏ xíu đáng yêu như vậy mà cứ nói cái gì mà “Ta sẽ khiến người biến mất đây”...

Ác quỷ:

Không phải cứ nhỏ bé thì sẽ “yếu ớt”.

Không phải cứ là cái thiện thì sẽ “tốt”.

Không phải cứ là cái ác thì sẽ “xấu xa”.

Mitsuro:

Thê nhưng chẳng phải “悪 (ác)” là “悪い (xấu xa)” còn gì? Đên chữ Hán cũng là một mà.

Ác quỷ:

Vì người nghĩ nó xấu nên người chỉ có thể nghĩ theo chiều hướng “xấu”.

Thậm chí là cái “xấu” thì cũng chỉ cần sử dụng nó theo hướng tốt là được.

Như vậy, cái “xấu” đó với người sẽ trở thành cái “tốt”. Vốn dĩ người có thấy kẻ nào không ngừng làm “những việc tốt” như lời cha mẹ và giáo viên dạy dỗ mà trở nên hạnh phúc không?

Vô số những “giáo điều về lẽ phải” đang tràn ngập khắp thế giới, vậy mà chẳng phải hiện tại trên phố vẫn chỉ toàn những sự bất mãn hay sao? Điều đó là minh chứng tốt nhất cho việc “lẽ phải” không thể cứu rỗi được thế giới này.

Nói đúng hơn, chính những “lẽ phải” đã khiến cho thế giới trở nên tệ hại.

Mitsuro:

Ồng ngốc. Cái gì mà “lẽ phải” đang làm thế giới tồi tệ hơn chứ?

Ác quỷ:

Đúng như vậy đây. Thứ khiến loài người các người khổ sở lại chính là những “lẽ phải”.

Ví dụ như, có một thiếu niên nợ đã ăn cắp đồ. Sau đó, khi trở về nhà cậu ta bị đàn vật bởi cảm giác tội lỗi. Người nghĩ tại sao lại như vậy?

Mitsuro:

Đó là vì cậu ấy đã chịu thua trước sự cảm dỗ và trót làm “việc xấu”.

Cậu ta thiêu sự dạy dỗ.

Ác quỷ:

Không phải. Lý do cậu ta bị dẫn vật bởi cảm giác tội lỗi có tên “ăn cắp” là vì một ai đó đã luôn dạy dỗ đến mức khắc sâu vào tâm trí cậu ta rằng “Ăn cắp là hành vi xấu xa”.

Sự dẫn vật sinh ra là do những “giáo điều về lẽ phải”.

Mitsuro:

Hả?

Ác quỷ:

Con mèo cướp và ăn những con cá bày trước cửa tiệm nhưng nó không có cảm giác tội lỗi về điều đó. Đây là vì trước đây không có ai dạy nó rằng ăn cắp là “việc xấu”.

Người hiểu chưa?

Đầu tiên, “giáo điều về lẽ phải” xuất hiện. Sau đó chính bởi những “lẽ phải” mà các người ôm trong lòng ấy đã khiến con người các người cảm thấy dẫn vật.

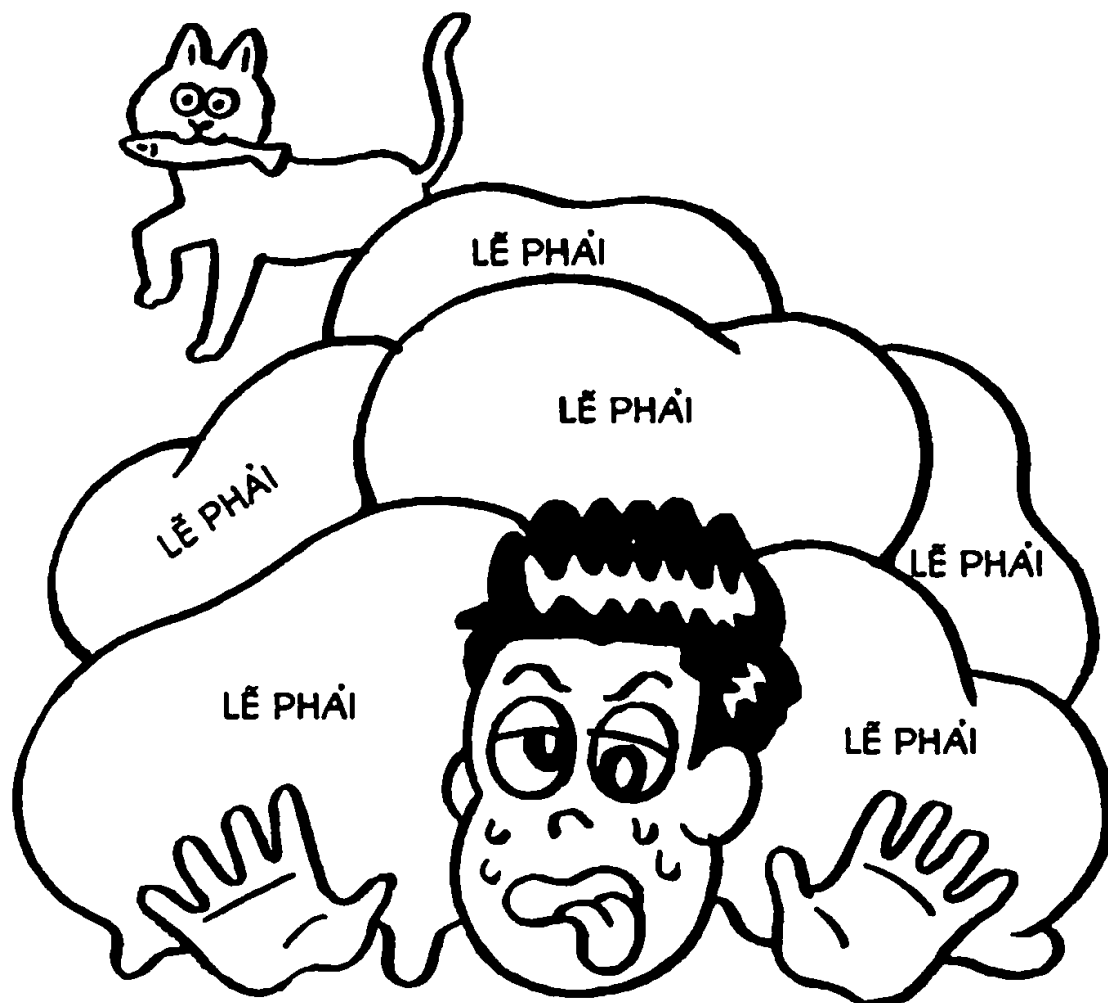
Có lẽ các người được dạy rằng “Sự cám dỗ của Ác quỷ đang dẫn vật con người”, thế nhưng điều đó hoàn toàn không chính xác. Kẻ đang dẫn vật con người các người là những kẻ đang truyền bá “giáo điều về lẽ phải” thì đúng hơn.

Đó chính là cha mẹ! Chính là thầy cô! Chính là người hướng dẫn!

Bởi vậy đến tận ngày nay những “lẽ phải” đó vẫn đang dẫn vật con người.

Mitsuro:

Thật vớ vẩn. Ngài muốn nói rằng chính “lẽ phải” đang làm khổ con người sao?

Ác quỷ:

Đúng vậy. Chính vì lý do ấy mà phương pháp để xóa bỏ “cảm giác tội lỗi” vô cùng đơn giản.

Đó là chỉ cần luôn đặt nghi vấn.

Trước khi đổ lỗi cho bản thân vì đã làm việc xấu, đầu tiên hãy thử đặt nghi vấn về những “lễ phải” mà bản thân luôn ôm trong lòng.

“Nếu có thời gian đổ lỗi cho bản thân thì hãy đặt nghi vấn về ‘lễ phải’”.

Mitsuro:

Quý ngài, đây là một câu danh ngôn phải không!

Giống như một nữ triết học gia từng nói: “Đừng lo lắng, hãy suy nghĩ!”

Thế nhưng, có thật là chỉ cần đặt nghi vấn là có thể xóa bỏ “cảm giác tội lỗi” không?

Ác quỷ:

Trong quá trình đặt nghi vấn về “lẽ phải”, những sự dẫn vật sẽ không ngừng tiêu biến. Bởi lẽ, những người cảm thấy dẫn vật đều dựa trên tiền đề là họ ôm trong lòng những “lẽ phải”, không có ngoại lệ.

Ngoài ra, trong quá trình đặt nghi vấn, những “lẽ phải” đó sẽ bị lung lay, dao động.

Bằng cách ấy, “sự dẫn vật”, một cảm giác chỉ đơn giản là tác dụng phụ của “lẽ phải” chắc chắn sẽ biến mất.

“Sự dẫn vật” là tác dụng phụ của “lẽ phải”.

Mitsuro:

Vâng, nó lại xuất hiện rồi! Thêm một câu danh ngôn!

Điều đó nghĩa là nếu chúng ta nghĩ rằng “Tội lỗi quá”, thì chắc chắn bên trong bản thân chúng ta vẫn luôn có “lẽ phải” đang ẩn giấu phải không?

Ác quỷ:

Tất nhiên. Bởi lẽ ngoài phương pháp mang tên “lẽ phải” ra thì loài người không thể bị cảm thấy dẫn vật bởi cách nào khác.

Người ta cảm thấy khổ sở khi phải “dậy sớm” là vì trong lòng họ ôm “lẽ phải” rằng “không được phép đến muộn”.

Nguyên nhân mà người ta phải trải qua việc “ăn kiêng” đầy khổ sở là do họ nghĩ rằng “có một thân hình thon thả” là “lẽ phải”.

Nếu người ta cảm thấy khổ sở thì chắc chắn trước đó họ luôn ôm trong lòng “lẽ phải”.

Đây là một hệ thống mang tính nguyên lý nên không có ngoại lệ.

Vì vậy, nghe thì có vẻ châm biếm nhưng càng là những người có tinh thần chính nghĩa cao thì cảm giác khổ sở càng nhiều.

Nếu ôm trong lòng quá nhiều những “lẽ phải” đó thì chắc chắn ngay cả việc bạn gái mình đi ngoài đường thôi cũng không thể chấp nhận được.

Mitsuro:

Ra vậy. Vì mỗi bước chân đều có khả năng dẫm chết một con kiến nhỏ. Đối với người ôm trong lòng nhiều “lẽ phải” thì có lẽ những ngày tháng của họ sẽ là một chuỗi những sự dằn vặt.

Ác quỷ:

Những kẻ ôm quá nhiều “lẽ phải” như thế ngày nay sẽ chẳng thể làm được gì. Đúng theo ý nghĩa mặt chữ, họ sẽ chẳng thể động dậy được một phân nào cả. Không thể đi lại ngoài đường. Không thể hít thở. Cũng không thể làm được những việc mà mình “muốn làm”.

Chưa nói đến việc ấy, thậm chí ngay cả việc nói ra mình “muốn làm gì” cũng không thể.

Bởi lẽ do thế lực của cái thiện, thành phố đang bị bao vây bởi tấm lưới mang tên “lẽ phải”. Người ta sẽ không biết rằng hành động nào của bản thân sẽ phạm vào “lẽ phải” nào.

Trong khả năng có thể, không im lặng thì “không được”.

Trong khả năng có thể, không lặng lẽ chịu đựng thì “không được”.

Người biết không? **Trên thế giới này có quá nhiều “lẽ phải”.**

Nào, vậy hãy nói cho ta nghe. Ai là người làm khổ con người các người đây?

Là “cái ác” sao?

Hay đó là thể lực của “cái thiện” đang không ngừng khuếch trương những thứ mang tên “lẽ phải”?

Mitsuro:

Không hiểu sao giá trị quan của tôi có vẻ như sắp sụp đổ.

Ác quỷ:

Như vậy không tốt à?

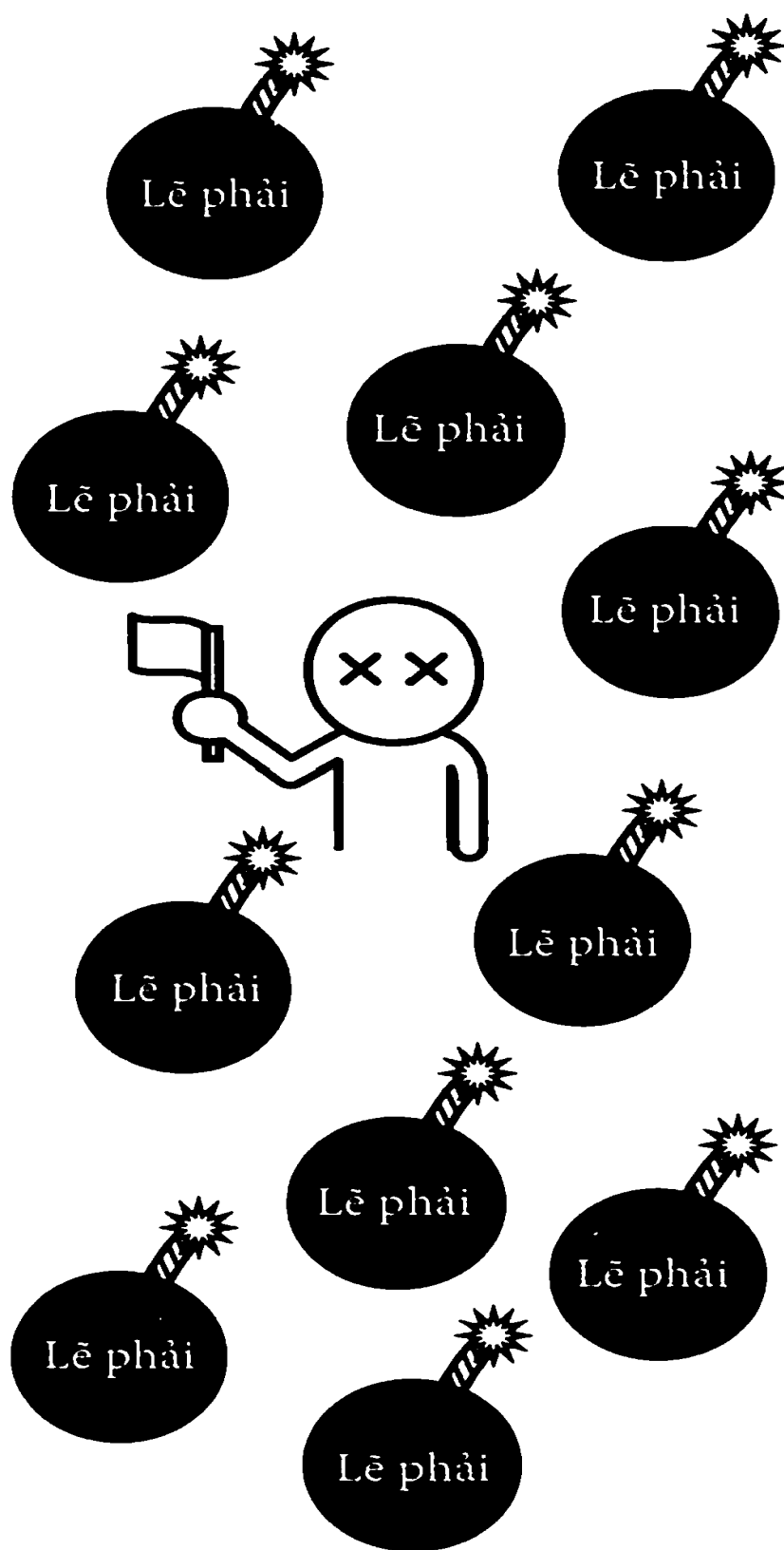
Hãy luôn đặt nghi vấn! Đặt nghi vấn với tất cả những gì người được học từ trước tới nay.

Những điều người vẫn được học ở trường liệu có thật sự chính xác không? Những giáo dục của cha mẹ có phải là vì suy nghĩ cho con cái không? Những quy tắc của xã hội tồn tại là vì ai? Vì người dân sao? Hay là vì những kẻ cầm quyền?

Hãy thử đặt nghi vấn với tất cả những gì vẫn được xem là “lẽ phải”.

Mitsuro:

Quả thật những thứ gọi là quy tắc được dùng để bảo vệ cho quyền lợi của giai cấp cầm quyền. Tôi đã hiểu được điều này sau khi làm cha. Những quy tắc như “trẻ con phải đi ngủ sớm” là vì cha mẹ, những người có quyền lực, muốn bắt trẻ con đi ngủ sớm để bản thân có thời gian tự do.

Cái ác chính là hành vi đặt nghi vấn về “lẽ phải”

Ác quỷ:

Chỉ đặt nghi vấn về những lẽ phải trong xã hội không thôi thì vẫn chưa đủ.

Nếu không phải mặt bên ngoài thì chính là phía bên trong.

Là những điều vốn dĩ luôn ôm chặt trong lòng. Những điều mà bản thân đã luôn cho là “lẽ phải”. Hãy thử đặt nghi vấn với những điều đó trước tiên.

Mitsuro:

Hãy đặt nghi vấn với những “lẽ phải” mà bản thân đã luôn ôm trong lòng sao?

Ác quỷ:

Đúng vậy. Thế giới của người sẽ không thể thay đổi nếu không bắt đầu từ những điều đó.

Bởi lẽ từ khoảnh khắc người nghi ngờ những “lẽ phải” mà mình vẫn luôn khẳng định tin tưởng, giá trị quan của người sẽ lấy lại được tính linh hoạt.

Mitsuro:

Thì ra là vậy. Trong một số lĩnh vực nghiên cứu tiên tiến nhất của vật lý học như khoa học về não hay cơ học lượng tử, người ta cũng chỉ rõ rằng “Giá trị quan của một người tạo nên thế giới của người đó.”

Phải chăng điều này nghĩa là thực tế chính những “lẽ phải” mà một người ôm trong lòng đã cướp đi những khả năng trong tương lai của người ấy?

Ấc quỷ:

Đúng vậy. “Lẽ phải” đang làm cho thế giới của người đó thu hẹp lại.

Nếu không ôm trong lòng những “lẽ phải”, người đó có thể làm được bất cứ điều gì.

Nếu thành công xóa bỏ toàn bộ những thứ ôm trong lòng thì sẽ chẳng có điều gì mà con người các người không làm được.

Các người thậm chí có thể bay trên bầu trời. Bất cứ kỳ tích nào cũng có thể xảy ra.

Nếu nói ngược lại, **con người các người đang ôm trong lòng những “lẽ phải” để - kỳ - tích - không - xảy - ra.**

“Không bay trên trời mới là **đúng**”.

“Không đột nhiên trở nên giàu có mới là **đúng**”.

“Sống phải lao động vất vả mới là **đúng**”.

“Trải qua những ngày tháng không giống như phép màu mới là **đúng**”.

Mitsuro:

Những “lẽ phải” mà chúng tôi ôm trong lòng không cho phép kỳ tích xảy ra sao?

Nghĩ kỹ thì cái gọi là “lẽ phải” cũng là những thứ “không được phép làm...” nhĩ.

Vì “lẽ phải” là không giẫm lên kiến nên “không được đi ra đường”.

Để không gây phiền toái cho người khác thì “không được nói to”.

Chỉ tính riêng số lượng những “lẽ phải” mà chúng tôi ôm trong lòng thôi thì “những việc không thể làm” đã tăng lên rồi.

Có nghĩa là “lẽ phải” càng giảm đi bao nhiêu thì những việc mà chúng tôi có thể làm càng tăng lên bấy nhiêu.

Nếu chúng hoàn toàn biến mất thì chẳng phải ngay cả kỳ tích cũng có thể xảy ra sao!!

Ác quỷ:

“Lẽ phải” sẽ cướp đi khả năng của con người.

Và “lẽ phải” cũng gây ra những khổ sở dần vạt cho con người.

Vì vậy đầu tiên ta khẳng định trước rằng:

Thứ cần thiết với các người hiện tại đã chỉ còn thứ gọi là “cái ác” thôi.

Bởi lẽ “cái ác” chính là hành vi nghi ngờ “lẽ phải”. Thứ có thể cứu rỗi các người khỏi những “lẽ phải” đang khuếch trương quá mức giờ đã không còn gì ngoài “cái ác” nữa.

Chỉ có “cái ác” là khả năng cuối cùng còn sót lại cho nhân loại các người.

Vì thế hãy nói đi nào. Nói rằng “Ta muốn trở thành kẻ xấu”. Hãy tuyên bố điều đó thật to lên.

Chỉ có những lĩnh vực mà ta không thể lý giải mới xuất hiện những “khả năng mới”

Mitsuro:

Không nhưng, cái đó thì hơi... Không hiểu sao tôi có cảm giác giống như đang bị Ác quỷ dụ dỗ vậy.

Ác quỷ:

Bốn tọa là Ác quỷ mà?

Mitsuro:

Đúng vậy! Hiện tại tôi đúng là đang bị Ác quỷ dụ dỗ!!

Lời thăm thì của Ác quỷ đang bất trạng thái tiến hành! Thật đáng sợ!

Ác quỷ:

Đừng sợ hãi. Nếu người sợ hãi thì thứ duy nhất đang chờ đợi người phía trước chỉ là một cuộc đời không có bất cứ sự thay đổi nào so với lúc trước.

Vốn dĩ **chẳng có ý nghĩa gì khi nghe những lời khuyên mà người có thể lý giải được.**

Mitsuro:

Những từ ngữ khiến người ta phải giật mình thảng thốt... Tuy tôi không hiểu ý nghĩa của nó lắm.

Ác quỷ:

“Chẳng có ý nghĩa gì khi nghe những lời khuyên mà bản thân có thể lý giải”.

Ý nghĩa của câu nói đó phân nào đã truyền đạt được đến người.

Những điều mà người có thể tiêu hóa bằng tri thức của bản thân được gọi là “lý giải”.

Có nghĩa là “những lời khuyên người có thể lý giải” chẳng - có - gì - hơn - ngoài - những - tri - thức - mà - bản - thân - người - vốn - đã - có - rồi.

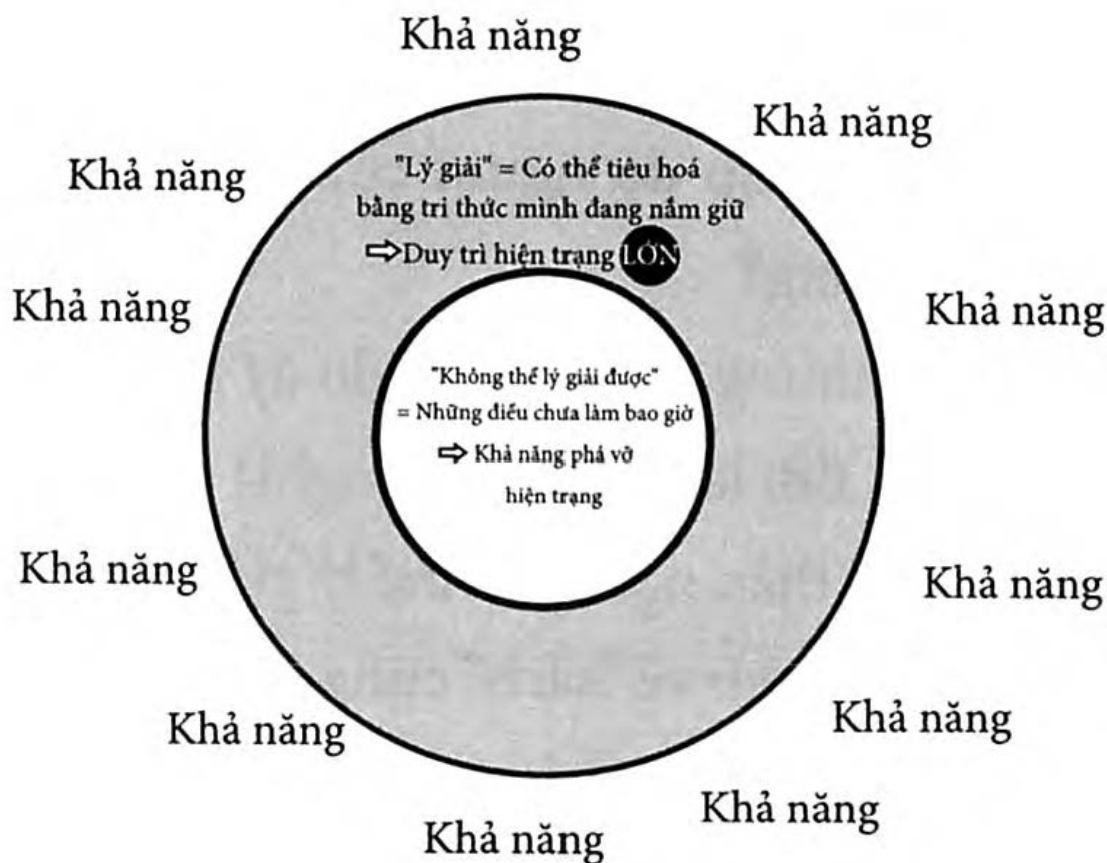
Vậy những thứ đó rốt cuộc còn có ý nghĩa gì?

Hiện tại, “điều bất hạnh” là khi huy động mọi kiến thức mà bản thân có cũng đều vô dụng và bất lực chẳng thể làm gì trước tình huống ấy phải không?

Trong tình huống đó, nếu lại nghe thêm những “lời khuyên người có thể lý giải được” thì chỉ có thể khiến cho đầu óc người trở nên kỳ cục thôi.

Người muốn thay đổi tình trạng hiện tại đúng không? **Vậy thì, chẳng phải người sẽ cần những lời khuyên mà bản thân hoàn toàn không thể lý giải được hay sao?**

Nó có tên là “cái ác”.

Mitsuro:

Quả thật là như vậy! Những lời khuyên mà bản thân có thể lý giải được thì đúng là dù nghe cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tại sao từ trước đến nay tôi lại toàn nghe theo những lời khuyên mà tôi có thể lý giải được nhỉ?

Ác quỷ:

Bởi vì người là một tên ngốc. Chính vì ta là một Ác quỷ nên từ hôm nay trở đi ta sẽ nói cho người thật nhiều những sự thật mà ta đang quan sát thấy.

“Phương pháp vượt qua mọi lẽ phải và tạo nên kỳ tích”.

“Cơ chế khởi nguồn của vũ trụ này”.

“Phương pháp sử dụng nó để thực hiện mọi ước nguyện”.

“Phương pháp thâm tóm của cải và danh vọng trên thế gian”.

“Phương pháp triệt tiêu khổ đau và giận dữ chỉ trong khoảnh khắc”.

“Phương pháp” nào trong đó cũng là phương pháp mà chỉ có Ác quỷ mới có thể thực hiện.

Hơn nữa, bất kỳ một phương pháp nào trong những phương pháp đó người cũng đều không lý giải được phải không?

Thế nhưng, chính vì lý do ấy mà nó trở nên vô cùng quý giá. Bởi lẽ, chẳng có ý nghĩa gì khi đọc những cuốn sách bản thân người có thể lý giải được.

Mitsuro:

Quan niệm về “sách” cũng thay đổi nhỉ.

“Nếu là một quyển sách mà ta có thể lý giải được thì chẳng có ý nghĩa gì khi đọc nó” sao.

Ác quỷ:

Chẳng phải trong đó sẽ không chứa đựng những thứ như là tri thức mới à? Bởi vì người đã lý giải được chúng rồi.

Chính những chuyện không thể lý giải mới thu hút con người ta lắng tai nghe hơn.

Con người gọi những thứ họ có thể lý giải là “đúng đắn”.

Và gọi những thứ họ không thể lý giải là “sai trái”.

Những thế lực mà xã hội không thể lý giải bị dán nhãn là “kẻ xấu”, những đứa trẻ làm những hành động mà cha mẹ chúng không thể lý giải bị dán nhãn là “đứa trẻ hư”.

Thế nhưng không phải như vậy. Những người đó chỉ đơn thuần là đã vượt ra ngoài “khả năng lý giải” của người mà thôi. Và khả năng phát triển của người đang đợi người ở chính - nơi - đó.

Mitsuro:

...

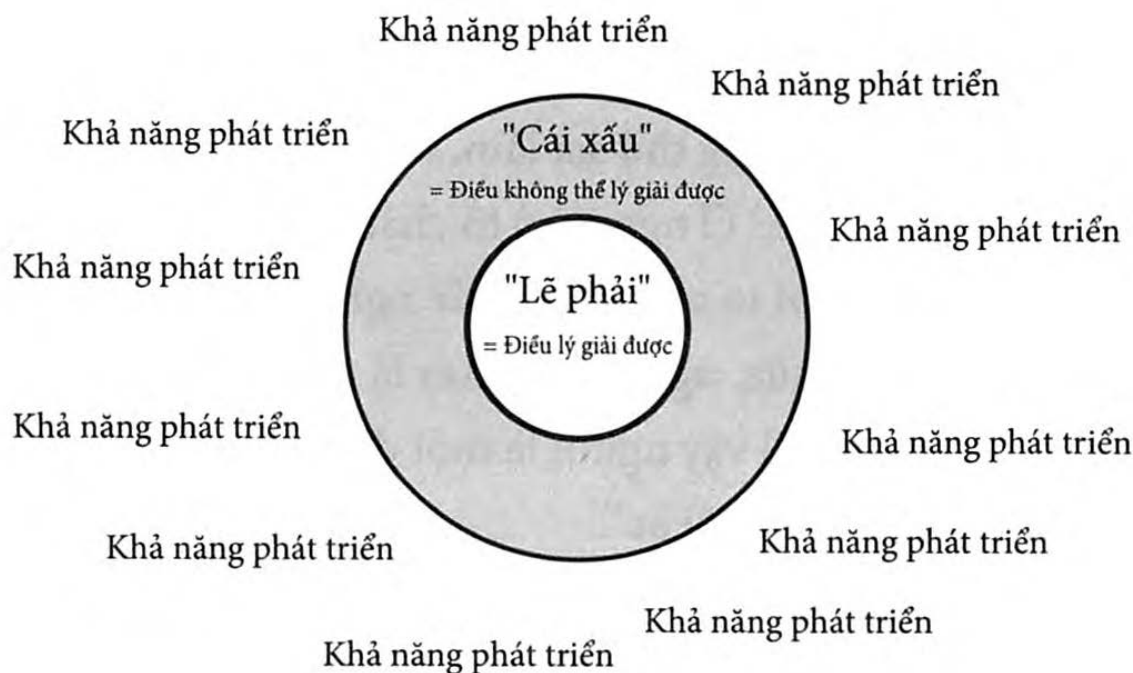
Ác quỷ:

Vậy thì, người đã chuẩn bị tinh thần để hướng tai nghe những chuyện “xấu” mà người không thể lý giải chưa?

Mitsuro:

Sự căm dỗ của Ác quỷ thật là khủng khiếp...

Bản thân chẳng hiểu sao đã trở nên tò mò muốn nghe mà đứng ở đây...

Ác quỷ:

Cứ từ từ thôi, hãy bắt đầu đặt nghi vấn về “lẽ phải”. Được không nào? Điều mà bốn tọa muốn nhấn nhủ rất đơn giản.

Hãy đặt nghi vấn với những “lẽ phải”!

Chỉ có vậy thôi. Ngoài ra không còn điều gì khác.

Hiện nay, rất nhiều những “lẽ phải” đang tràn ngập trên thế giới này. Đó là vì thế lực của “cái thiện”, những kẻ truyền bá “lẽ phải”, đang hoành hành ngang ngược.

Thế lực của “cái thiện” là nói đến một đám những kẻ không suy nghĩ cũng chẳng nghi ngờ, chỉ cứ thế mà tiếp nhận “lẽ phải”.

Và “cái ác” là **danh xưng đối với những người đặt nghi vấn và dấn vượt lên trên mọi “lẽ phải”**.

Mitsuro:

...

Quý ngài...

Tôi sẽ trở thành kẻ xấu.

Ác quỷ:

Rất tốt.

Mitsuro:

Thực ra từ ngày xưa tôi đã có cảm giác rằng “lẽ phải” mới là những thứ sai lầm.

Ác quỷ:

Vậy sao? Ở người có tố chất của một “kẻ xấu”. Chính vì thế nên ta mới đưa ra đề nghị với người.

Hơn nữa, người hiện nay là một tác giả có khá nhiều độc giả. Vì vậy người là một đối tác tuyệt vời trong việc **truyền bá “cái ác”**.

Chắc chắn rất nhiều người sẽ đọc sách của người và từ đó bắt đầu đặt nghi vấn về “lẽ phải”.

Có lẽ xã hội sẽ thay đổi.

Người có sợ không?

Mitsuro:

Không, tôi không thấy sợ hãi. Bởi lẽ chủ đề chính trong hoạt động sáng tác của tôi là **“Hãy đặt nghi vấn với những thứ được coi là thường thức”**.

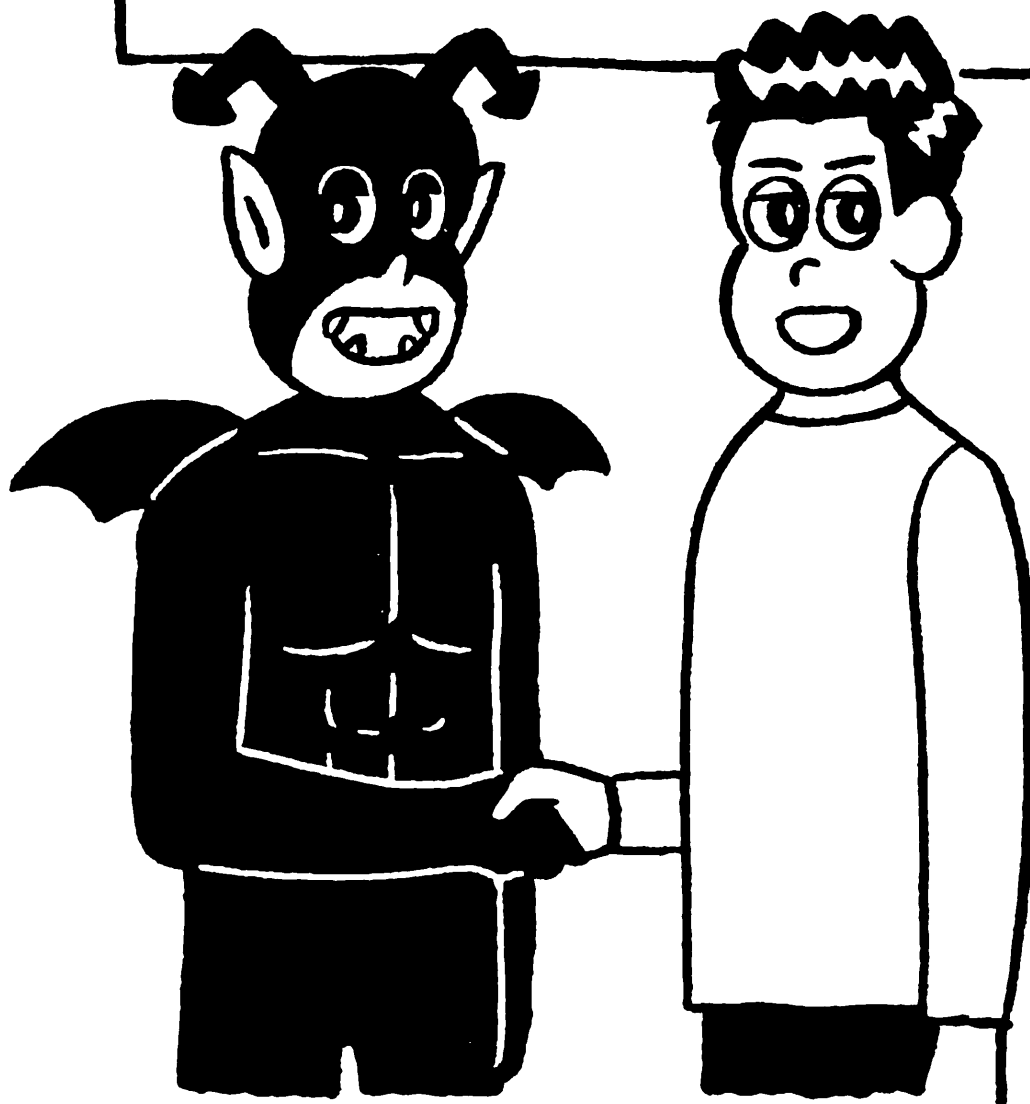
Cho đến thời điểm hiện tại, tôi cũng đã phá hủy “thường thức” trong rất nhiều cuốn sách của mình.

Và lần này chỉ đơn giản là đến lúc phải đặt nghi vấn với “cái thiện” mà thôi.

Quý ngài, chúng ta hãy bắt đầu đi.

Bây giờ tôi sẽ ký kết hiệp ước “Sự tẩy rửa của cái ác”!

LỄ KÝ KẾT HIỆP ƯỚC SỰ TẮY RỬA CỦA CÁI ÁC

Ác quỷ:

Hiệp ước “Sự tẩy rửa của cái ác” sao, thú vị đây. Con người cũng bắt đầu nhận ra rồi! Nhận ra sai lầm của “cái thiện”! Nhận ra sự

tuyệt vời của “cái ác”!

Và xua đuổi toàn bộ thế lực của “cái thiện” ra khỏi mặt đất này!

“Lẽ phải”.

Thứ gây ra “sự đau khổ” cho con người...

Thứ đang cướp đi những khả năng của con người chính là “lẽ phải”.

Cuối cùng thì thời khắc này cũng tới. Đây chính là lúc những kẻ đang truyền bá rộng rãi “lẽ phải” ra khắp thế giới này phải kiểm điểm lại bản thân!

Bồn tọa đã chờ đợi thời khắc này mấy vạn năm rồi. Ta cho phép người có thể thỏa thích nói ra những điều mà người suy nghĩ.

Người đã sẵn sàng để giác ngộ chưa?

Mitsuro:

Vâng... Vâng! Thưa quý ngài!

Ác quỷ:

Vậy thì chúng ta hãy bắt đầu hành trình đặt nghi vấn với tất cả những “lẽ phải” mà người được dạy từ trước đến nay.

I hi hi hi.

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Hãy học hỏi thêm thật nhiều và nhiều hơn nữa những lời răn dạy “đúng đắn” mà chúng ta có thể lý giải được.

Lời thì thầm của Ác quỷ

Vốn dĩ chẳng có ý nghĩa gì khi nghe những lời khuyên mà chúng ta có thể lý giải được.

CHƯƠNG 2: NHỮNG NGƯỜI ANH HÙNG GIẬN DỮ

Những kẻ xấu sẽ luôn luôn mỉm cười

Mitsuro:

Thưa quý ngài, trước khi bắt đầu buổi học tôi có vài điều muốn nói...

Những điều đó... Ngài có thể dừng tức giận khi nghe tôi nói được không?

Ác quỷ:

Việc ba năm trước người đã viết cuốn sách có tên “Trò chuyện với Chúa” à?

Mitsuro:

Hả? Việc đó cũng không được phép sao? Gã - đó - chắc - hẳn không phải thế lực của “cái thiện” nên chẳng sao đâu. Bởi lẽ hẳn chỉ là một vị thần thích đùa cợt thôi.

Tôi muốn nói đến một việc khác nghiêm trọng hơn cơ...

Đó là... cái điệu cười “I hi hi hi” của quý ngài ấy, ngài có thể làm gì được với nó không?

Không hiểu sao tôi cứ cảm thấy bức bối với nó.

Ác quỷ:

Đừng tức giận, người chỉ cần cười cùng với ta là được mà.

I hi hi hi.

Ác quỷ không giận dữ, hiểu chưa?

Mitsuro:

.....

A, ngài nói thì tôi mới để ý. Nhắc đến Ác quỷ thì tôi có ấn tượng là họ lúc nào cũng cười. Cười một cách rất chi là “có vẻ xấu xa”.

Ác quỷ:

Bởi lẽ với cái ác thì chẳng có lý do gì để giận dữ cả.

Những chính trị gia xấu xa, những sếp tổng xấu tính, những vị quan chấp chính.

Có bất kỳ vị nào trong đó tạo ấn tượng là luôn luôn giận dữ không?

“Etsugoya, chủ tiệm người cũng thật xấu xa. Hê hê hê.”

“Không không, là ngài chấp chính đây mới đúng. Hê hê hê.”^[4]

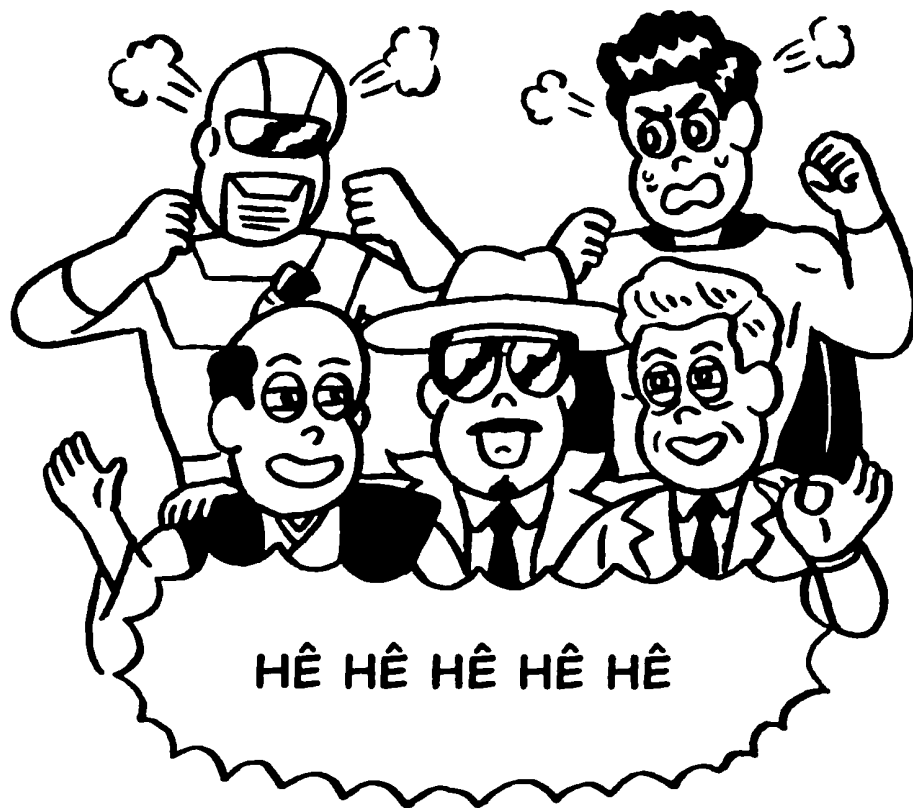
Mitsuro:

Đúng là vậy! Tất cả những kẻ xấu đều luôn luôn cười!

Ác quỷ:

Ngược lại, người nghĩ những kẻ luôn tức giận là ai?

“Những viên quan xấu! Cuối cùng thì chúng ta cũng tóm được cái đuôi của người rồi!!”

Mitsuro:

Xem nào. Những kẻ luôn giận dữ lúc nào cũng là phe chính nghĩa nhỉ.

Nhân vật chính trong bộ phim hoạt hình đó, rồi cả vị anh hùng trong bộ phim nọ. Tất cả đều luôn luôn giận dữ.

Ác quỷ:

Các người đang ngưỡng mộ những anh hùng chính nghĩa như vậy đây.

À không, nói một cách chính xác là các người “đang bị xúi giục để ngưỡng mộ họ” thì đúng hơn.

Chính là do thế lực của cái thiện luôn truyền bá “lẽ phải” đang

xúi giục các người.

“Hãy đập tan cái xấu!”

“Hãy giận dữ hơn nữa!”

“Hãy quét sạch cái xấu ra khỏi thế giới này!”

Cùng lúc đó thì cái xấu lại luôn luôn tươi cười tận hưởng.

Và nghĩ “Cái gọi là phe chính nghĩa thật quá khó coi.”

Mitsuro:

Khốn kiếp, đừng khinh thường những anh hùng chính nghĩa! Chẳng phải họ đang chiến đấu vì thế giới này hay sao? Trong tác phẩm mới nhất những anh hùng như Siêu Nhân đã chết đây! Họ đã hi sinh bản thân mình.

Ác quỷ:

Nếu tức giận đến mức gào lên “Họ đã chiến đấu đến mức hi sinh bản thân mà!”, vậy thì người chẳng cần phải làm gì “vì người khác” nữa đâu, hãy chỉ ngồi một chỗ và mỉm cười hộ ta thôi được không?

Như thế còn giúp ích cho người khác nhiều hơn đây. Những việc mà mấy kẻ gọi là anh hùng đang làm chẳng phải đều rất ngu ngốc sao.

Mitsuro:

Ồn ào quá! Ngài làm tôi bức mình! Quả nhiên không thể nói chuyện cùng một quan điểm với Ác quỷ được.

Tôi sẽ không trở thành “kẻ xấu” nữa! Hãy chấm dứt hiệp ước “Sự tẩy rửa của cái ác” đi!!

Việc khinh thường các anh hùng chính nghĩa - tập hợp của “lẽ phải” - chắc chắn khiến người ta vô cùng muốn nổi giận.

Mitsuro - người đang giận dữ - đã phi như bay ra khỏi nhà và ghé vào một cửa hàng sushi băng chuyền để giải quyết bữa trưa. Chuỗi cửa hàng nổi tiếng này bắt anh phải đợi những ba mươi phút, rồi khoảnh khắc khi đĩa cá chình biển thay thế cho món cá ngừ mà anh ấy gọi xuất hiện trước mặt một Mitsuro cuối cùng đã rất vất vả để ngồi được vào ghế, sự giận dữ của người anh hùng rốt cuộc bùng nổ.

Mitsuro:

Anh nhân viên kia, đến đây một chút! Tại sao anh lại có thể nhầm cá - chình - biển và cá - ngừ với nhau được chứ? Chúng chẳng có một chữ nào giống nhau cả!! Anh bắt tôi đợi những ba mươi phút và những gì tôi có là đây, anh không thấy mình quá đáng sao?

Nhân viên:

Xin lỗi quý khách rất nhiều, đây là sự nhầm lẫn của chúng tôi! Nếu được thì tôi sẽ đặt luôn đĩa cá chình này ở đây, mời quý khách thưởng thức ạ.

Mitsuro:

Không được, vì đây là sushi băng chuyền mà! Anh đặt đĩa cá chình này ở đây thì cuối cùng người phải trả tiền vẫn là tôi! Nhanh mang nó đi đi!

Lý do con người tức giận chỉ có một mà thôi

Trước khi đĩa cá ngừ “chính xác” ấy xoay vòng đến nơi thì lời thì thầm của Ác quỷ đã truyền đến bên tai của người anh hùng.

Ác quỷ:

Người nghĩ tại sao con người lại giận dữ?

Mitsuro:

Chờ chút, đừng có đi theo tôi đến tận những nơi như thế này chứ. Vốn dĩ tôi đã bị quý ngài làm cho bức mình, hiện tại đang nóng hết cả ruột lên rồi đấy nhé.

Ác quỷ:

Ta không hỏi về nguyên nhân, ta đang hỏi về cơ cấu. Người nghĩ vào những lúc như thế nào thì con người sẽ tức giận?

Mitsuro:

Tôi sẽ tức giận khi đối phương làm những việc hết thuốc chữa. Có thể nhảm cá ngừ thành cá chình thì trình độ nghe nhảm phải đạt đẳng cấp Guinness rồi đấy.

Ác quỷ:

Không đúng. Người tức giận là vì người đang kỳ vọng ở đối phương.

Mitsuro:

Hả? Vì kỳ vọng ở đối phương nên tức giận sao?

Ác quỷ:

Đúng vậy. Tất cả mọi “sự giận dữ” đều phát sinh từ việc kỳ vọng ở đối phương.

Người tức giận khi một món ăn sai được mang ra là vì người đã ôm kỳ vọng với đối phương rằng “Hắn anh ta là một nhân viên hoàn mỹ không thể nhầm lẫn đồ ăn được”. Người tức giận khi bị bắt phải đợi ba mươi phút là vì người có kỳ vọng rằng “Hắn nhà hàng này sẽ phục vụ đồ ăn ngay lập tức”.

Một đứa trẻ tức giận khi mẹ nó không mua đồ chơi cho nó là vì nó đã kỳ vọng về “một người mẹ sẽ mua đồ chơi cho con”.

Dù trong bất kỳ trường hợp nào, nếu “sự giận dữ” phát sinh thì tức là người đã ôm kỳ vọng với đối phương trước.

Tất cả sự giận dữ đều phát sinh ra từ kỳ vọng của bản thân

Sự giận dữ	Kỳ vọng (= nguyên nhân của sự giận dữ)
Không được nhầm lẫn món ăn!	Hắn là nhân viên cửa hàng sẽ không nhầm lẫn món ăn đâu
Không được để khách hàng đợi những ba mươi phút!	Hắn là có thể được ăn ngay lập tức
Chỉ là đồ chơi thôi, mua đi mà!	Vì là mẹ nên hẳn mẹ sẽ mua cho mình

Mitsuro:

T...Tôi có cảm giác là lạ nhưng có vẻ đúng như những gì ngài nói.

Đối phương mà tôi tức giận đang bị tôi ôm kỳ vọng.

Quả nhiên, cảm giác kỳ cục làm sao ấy.

Ác quỷ:

Không có gì kỳ quái hết, đây là một hệ thống mang tính nguyên lý và những gì ta sắp nói sau đây là trọng điểm.

Người kỳ vọng ở đối phương chính là bản thân người. Chính “người” đã tự ý kỳ vọng vào họ.

Có nghĩa là, mọi sự giận dữ không phải do lỗi của đối phương, mà chính là lỗi của bản thân người vì đã kỳ vọng ở đối phương.

Mitsuro:

Đúng vậy, đúng là như vậy!! Đỉnh quá, quả thật là như thế nhỉ.

Mọi sự giận dữ đều là lỗi của bản thân tôi!

Tự bản thân ôm kỳ vọng là một.

Đối với đối phương, người không đáp ứng được kỳ vọng đó là hai.

Tự bản thân lại bắt đầu giận dữ là ba.

Tất cả chẳng phải đều là tự biên tự diễn hay sao. Đứng từ góc độ của đối phương thì nó sẽ gây ra một sự phiền phức lớn đấy.

Giống như việc khi đang đi ngoài đường thì đột nhiên bị người nước ngoài rống giận vào mặt rằng: **“Tại sao anh không mặc đồ như samurai chứ! Đây là Nhật Bản mà?”**

Nếu có người nước ngoài kiểu như thế thì đúng là không còn gì tệ hơn. Nhưng mà điều đó có nghĩa là hàng ngày tôi cũng làm những chuyện tương tự sao...

Tôi ấy à, từ ngày xưa đã là một kẻ hay tức giận rồi.

Ác quỷ:

Đó là bởi vì người đang quá kỳ vọng ở thế giới này.

“Đối phương đã sai” tương đương với “kỳ vọng ở đối phương”.

“Đồng nghiệp đã sai” tương đương với “kỳ vọng ở đồng nghiệp”.

“Công ty không tốt” tương đương với “kỳ vọng ở công ty”.

“Thê giới tệ hại” tương đương với “kỳ vọng ở thê giới.

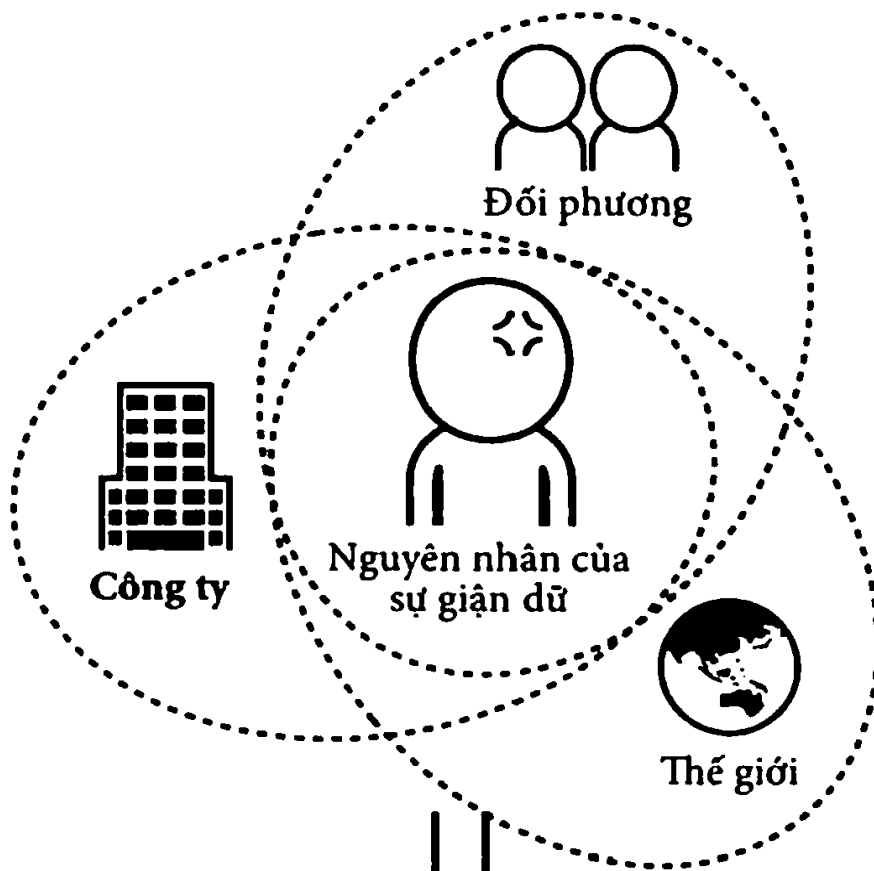
Tuy luôn luôn nói người khác là “kẻ xấu” như một câu cửa miệng nhưng nguyên nhân lại không nằm ở đó. Chính bản thân người đã ôm kỳ vọng rồi tức giận với đối phương mà.

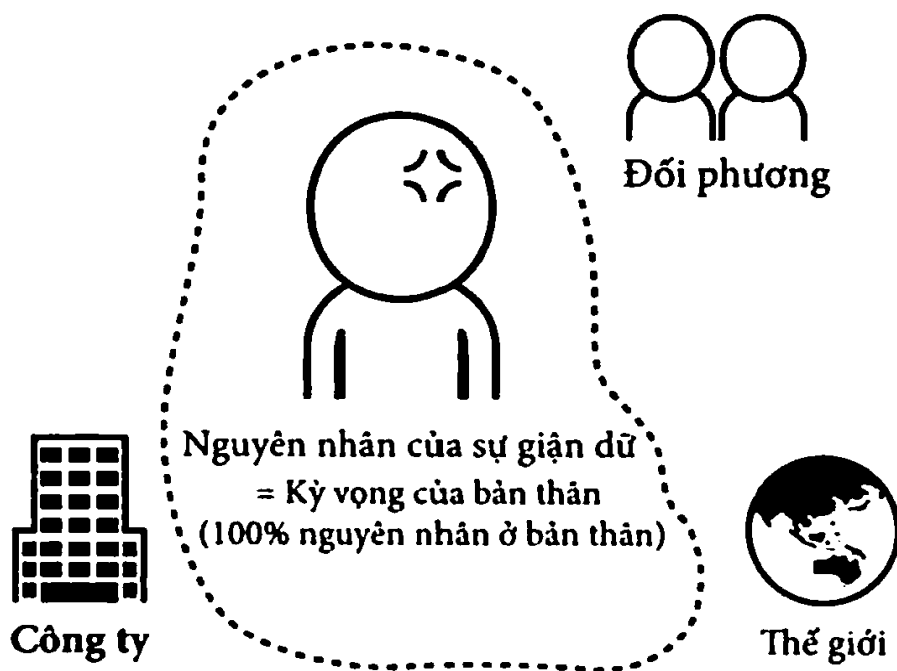
Mitsuro:

Thật xấu hổ khi đã hiểu ra được hệ thống cơ cấu chân chính mà sự tức giận bùng phát trong con người.

Tôi lúc nào cũng đổ nguyên nhân của sự tức giận là do “lỗi” của một người nào đó, nhưng bản thân mình mới chính là nguyên nhân sao.

Nguyên nhân thật sự là...

Nếu vượt bỏ kỳ vọng thì sự giận dữ sẽ tan biến

Ác quỷ:

Đây là một tin tức tốt.

Chúng ta không thể thay đổi được hành động của đối phương. Tuy nhiên, giá trị kỳ vọng của bản thân lại có thể thay đổi.

Nói một cách ngắn gọn, chỉ cần không ôm bất cứ kỳ vọng nào với đối phương là được.

Đây là phương pháp kiểm soát sự giận dữ sử dụng nguyên lý của hệ thống nên sẽ luôn hiệu quả, không có ngoại lệ.

Người không ôm kỳ vọng với “bất kỳ ai” và “bất kỳ điều gì” thì tuyệt đối sẽ không thể tức giận.

Nếu trước tiên không ôm “kỳ vọng” thì dù - có - muốn - tức - giận - cũng - tuyệt - đối - không - thể - tức - giận - được.

Và vì thế, kẻ xấu luôn luôn tươi cười.

Vì họ sẽ chẳng bao giờ làm những việc như là kỳ vọng vào thế giới này.

Mitsuro:

Thì ra là vậy. Kẻ xấu sẽ không bao giờ kỳ vọng ở kẻ khác.

Ác quỷ:

Chúng ta cũng chẳng bao giờ kỳ vọng ở những kẻ loài người hết thuốc chữa.

Không kỳ vọng dù là ở cảnh sát, anh hùng hay thần linh.

Chúng ta nghĩ rằng thế gian này chỉ toàn căn bã.

Vì thế, dù họ có đem cá chình thay vì cá ngừ ra thì Ác quỷ cũng sẽ không tức giận.

Đó chẳng phải là sai lầm mà loài người ngu ngốc các người hoàn toàn có thể làm ra sao.

Vì không kỳ vọng nên chỉ đơn giản là thấy đáng thương mà thôi. Chúng ta sẽ nghĩ rằng “Quả nhiên là loài người khặc khặc khặc”. Hơn nữa, cho dù có bị bắt đợi ba mươi phút chúng ta cũng không tức giận.

Bởi vốn dĩ chúng ta sẽ không chờ đợi mà sẽ đi đâu đó.

Chúng ta không ôm “kỳ vọng” với chỉ riêng cửa hàng ấy nên đi đâu cũng được.

Chỉ cần có thể ăn thì ở đâu cũng như nhau.

Nói xa hơn nữa thì dù không ăn được cũng chẳng sao.

Chúng ta không phải chỉ ôm kỳ vọng với việc “ăn”.

Nếu không ăn được thì chúng ta có thể đi chơi với các em gái xinh đẹp.

Mitsuro:

Ngẫu ghê. **Một cuộc sống không ôm kỳ vọng lại có thể thanh thoi đến vậy sao.**

Ác quỷ:

Mặt khác, những anh hùng của chính nghĩa lúc nào cũng giận dữ thì luôn luôn ôm kỳ vọng ở đối phương.

Vì ôm kỳ vọng với người khác rằng “Nếu là bạn thì có thể làm đúng hơn nữa”, nên mới luôn bưng bưng nổi giận.

Họ luôn ôm kỳ vọng với đối phương, với một ai đó, với cả thế giới.

Hơn nữa, họ luôn muốn “thay đổi” đối phương theo chiều hướng mà mình kỳ vọng.

Họ muốn làm một cái gì đó cho thế giới đã không còn cách nào cứu chữa này.

Nếu thử kể ra thì, những người gọi là anh hùng luôn luôn kỳ vọng ở một điều gì đó nhỉ.

“Giúp thế giới hoà bình!” (kỳ vọng).

“Hướng đến một thế giới không có cái xấu” (kỳ vọng).

“Tạo ra một thành phố nơi mà tất cả mọi người đều hạnh phúc!” (kỳ vọng).

“Hãy vượt lên trên mọi tôn giáo và trở thành một” (kỳ vọng).

Đối với một thế giới mà không đi theo kỳ vọng (cái xấu), đầu tiên họ sẽ giận dữ một lần, tiếp đó sẽ có ý định muốn thay đổi thế giới theo như kỳ vọng của mình.

Mitsuro:

Hóa ra là vậy sao, anh hùng luôn muốn nhuộm thế giới này thành màu sắc theo như bản thân họ kỳ vọng à?

Ác quỷ:

Thế nhưng điều đó là không thể.

Trên thế giới này, không có khả năng quét một màu sơn theo như kỳ vọng của bản thân mình. Thế giới rộng lớn đến vậy cơ mà.

Thậm chí cả bức tường ở nhà của người, người cũng không có khả năng sơn nó theo như kỳ vọng. Bởi nó sẽ xung đột với kỳ vọng của một ai đó khác.

Gia đình người có lẽ sẽ phản đối: “Không thích màu đen chút nào.”

Thế nên, thay vì mơ một giấc mơ không có khả năng trở thành hiện thực là thay đổi thế giới này theo những gì mà bản thân

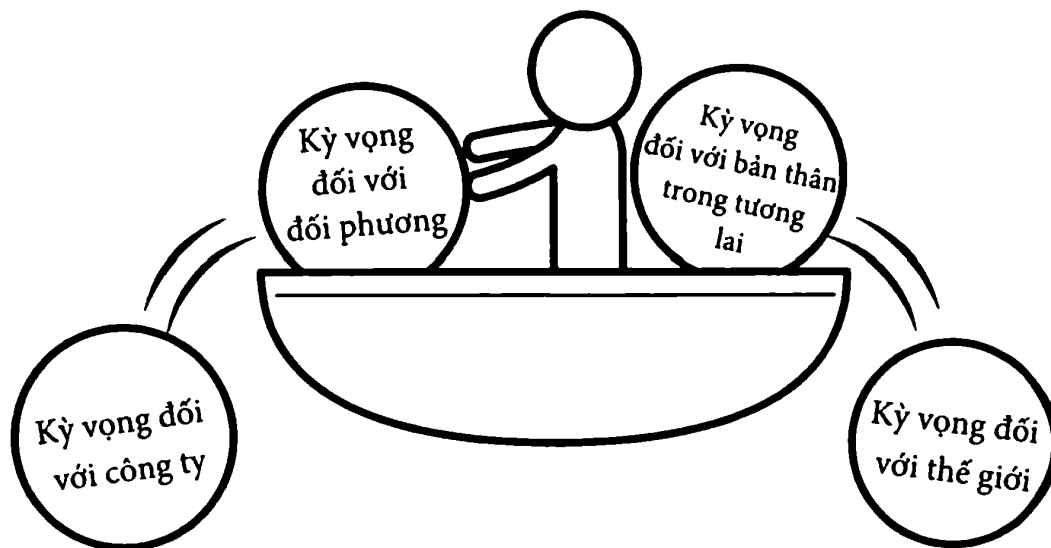
kỳ vọng, tốt hơn hết là chỉ cần vứt bỏ kỳ vọng với thế giới là được.

Hãy đơn giản là ném mấy cuốn sách “Sơ đồ biến thể giới trở nên tốt đẹp hơn” với “Sổ tay ghi chép hiện thực hoá một tương lai tốt đẹp” trong tay người đi.

Đừng ôm kỳ vọng với đối phương.

Đừng ôm kỳ vọng với thế giới.

Và cũng đừng kỳ vọng vào tương lai của chính bản thân mình.

Không được phép kỳ vọng với chính bản thân mình

Mitsuro:

Thậm chí với cả tương lai của bản thân cũng không được sao?

Ác quỷ:

Đúng vậy. “Đối phương” không chỉ là người khác hay thế giới phải không?

Bản thân cũng là “đối phương”.

Người đã từng xem một chương trình ti vi của Mỹ, nơi mà người ta thử thách với việc sống một mình trên đảo hoang chưa?

Trên hòn đảo không một bóng người ấy, nhân vật chính luôn cảm thấy tức giận và khó chịu.

Chẳng có một “ai” ở đó vậy mà người này vẫn tức giận sao?

Đó là vì anh ta ôm kỳ vọng với “bản thân trong quá khứ”, “bản thân trong tương lai” và hơn nữa là “bản thân ở hiện tại” nên mới tức giận.

Mitsuro:

Chính mình kỳ vọng ở bản thân, rồi chính bản thân mình lại tức giận??

Thế thì đúng là tự biên tự diễn rồi còn gì. Chẳng khác gì tên ngốc.

Mitsuro:

Nhà người cũng giống như vậy đấy. Người chẳng phải là đại diện của Nhật Bản trong giới Ngốc nghếch sao?

Mitsuro:

Tôi giận bây giờ đấy nhé? Cho dù ngài có khinh thường những người anh hùng, thì tôi cũng không thể tha thứ cho việc ngài mỉa mai tôi đâu!

Ác quỷ:

Thông thường, người ta sẽ nói ngược lại.

Cùng với lời thoại “Người có thể khinh thường ta, nhưng ta không tha thứ cho việc người khinh thường XX”, rồi sau đó người anh hùng bắt đầu nổi giận.

Người có nghiêm chỉnh xem các bộ phim hoạt hình của Nhật mà lớn lên không vậy?

Mấy câu như thế không phải là lời thoại khuôn mẫu thường hay xuất hiện nhất đấy sao?

Nhà người quên là nó cũng xuất hiện trong cả cuốn sách trước của người à?

Mitsuro:

Tôi vốn là người có tính hay quên mà.

Ác quỷ:

Đúng là bó tay... Ta sẽ chia việc “kỳ vọng đối với bản thân” thành ba giai đoạn để giải thích cho một kẻ ngốc nghếch quá mức như người nghe.

Mitsuro:

Đư...Được vậy thì tốt quá!!

Ác quỷ:

Đầu tiên là phần mở đầu.

Giai đoạn một: Kỳ vọng với “bản thân trong quá khứ” (sự giận

dữ do hồi hận hoặc thất vọng).

Người ôm kỳ vọng với hình tượng bản thân trong quá khứ rằng “Nếu là mình thì đáng lẽ đã có thể đưa ra một sự lựa chọn tốt hơn” nên hiện tại đang vô cùng bức tức.

Có nghĩa là thật nực cười khi người luôn nói rằng “Nếu là cái tôi đó...”, “Nếu là cái tôi hoàn mỹ đó...” Hẳn người sẽ vừa hồi hận vừa nói “Nếu là cái tôi hoàn mỹ trong quá khứ ấy thì đã có thể đưa ra sự lựa chọn tốt hơn” phải không?

Phù...

...

Đừng có tự tiện tăng bốc bản thân trong quá khứ như vậy!

Cho dù ở trong quá khứ thì người cũng chỉ là một kẻ hết cách cứu chữa như bây giờ thôi.

Mitsuro:

Xin... Xin lỗi rất nhiều. Tôi đại diện cho con người xin lỗi ngài.

Ác quỷ:

Và tiếp theo.

Giai đoạn hai: Kỳ vọng đối với “bản thân trong tương lai” (tức giận vì sự cách biệt với lý tưởng).

Vì người luôn ôm kỳ vọng rằng “Bản thân trong tương lai chắc chắn sẽ sống một cuộc đời màu hoa hồng, ở trong một dinh thự nguy nga”, nên sự giận dữ của người cuộn trào lên vì hiện tại phải sống trong một căn hộ thuê rẻ tiền.

Người nghĩ rằng: “Căn phòng chật chội này là cái quái gì vậy! Đây là cả một sự sỉ nhục đối với vị công chúa tương lai như ta đây!!”

Phù...

...

Cũng đừng có tự tiện thêm bớt nên hình tượng của bản thân trong tương lai như thế!!

Tương lai người nhất định vẫn chỉ là một kẻ tầm thường ngớ ngẩn như bây giờ thôi.

Nếu hiểu được điều đó, người sẽ chẳng tức giận với căn hộ rẻ tiền trước mắt đâu.

Mitsuro:

Thì ra là vậy, chính vì “sự kỳ vọng với bản thân trong tương lai” mà bản thân của hiện tại mới khổ sở.

Lại xin lỗi ngài một lần nữa. Xin lỗi thay cho tất cả các cô gái mộng mơ trên khắp thế giới này.

Ác quỷ:

Và cuối cùng.

Giai đoạn ba: Kỳ vọng đối với “bản thân ở hiện tại” (sự tức giận vì nôn nóng).

“Mình đang làm gì ở một nơi như thế này vậy?”

“Bây giờ không phải là lúc làm những việc như thế này”.

“Bản thân mình hiện tại chắc chắn phải có thứ cần làm hơn”.

“Mình hiện tại đáng nhẽ không phải là người nên ở một nơi tầm thường như thế này”.

Người cứ nghĩ như vậy và không thể bình tĩnh được.

Chẳng có một loài sinh vật nào không thể bình tĩnh với “hiện tại” như con người.

Người sẽ luôn luôn tìm kiếm một nơi nào đó khác với hiện tại.

Một nơi phù hợp với “bản thân hoàn mỹ” mà người đã vẽ nên trong đầu.

Người sẽ bắt đầu nôn nóng tìm kiếm một nơi phù hợp hơn mà không phải “nơi này”, không phải “hiện tại”.

Được rồi, điều cuối cùng đây.

Hãy hít một hơi thật sâu...

Và thở ra thật mạnh.

...

Đủ rồi đây!!!

Đối với một kẻ tầm thường như người thì hiện tại ở nơi đó là quá xứng đáng rồi!!

Vì vậy, đừng có ôm kỳ vọng với ngay cả “bản thân hiện tại”!
Chẳng có nơi nào phù hợp với nhà người hơn hiện tại đâu.

Mitsuro:

Không được phép ôm kỳ vọng với “bản thân trong quá khứ”, “bản thân trong tương lai” và cả “bản thân đáng nhẽ nên như thế này trong hiện tại” sao.

Ác quỷ:

Đúng vậy. Người tức giận bởi vì người đang ôm kỳ vọng đối với “bản thân”. Nếu muốn lúc nào cũng tươi cười như những kẻ xấu, thì đừng kỳ vọng vào bất cứ điều gì.

Không thể ôm kỳ vọng với bản thân, với người khác, với thế giới, hay cả với đối phương.

Mitsuro:

Càng nghe về hệ thống cốt lõi mà sự giận dữ bộc phát ra, tôi càng thấy rằng tất cả đều là do bản thân.

Chính vì bản thân mà bản thân đang tức giận...

Chúng ta tại sao lại trở nên có thể chất tự bạo như thế?

Ác quỷ:

Cái này cũng là do “lẽ phải”.

“Trên thế giới này có rất nhiều những con người tuyệt vời.”

“Ngày mai sẽ là một ngày tuyệt vời.”

“Thế giới trong tương lai sẽ toàn một màu hồng”.

Đó là những gì mà thế lực của cái thiện đã nói với các người.

Nói tóm lại, nó khiến cho các người ôm kỳ vọng.

Thế nhưng điều đó là sai lầm.

Thế giới này là một tập hợp những kẻ hết thuốc chữa.

Thực tế lũ con người vô vị tầm thường không khác người một điểm nào ấy, cứ một kẻ đến lại kéo thêm ba kẻ, hơn nữa còn xúm xít tụ tập lại với nhau chính là chân tướng của thế giới này.

Những con người tuyệt vời chẳng có ở bất cứ đâu.

Thậm chí cả một “cái tôi” tuyệt vời cũng không hề tồn tại.

Trên thế giới vô vọng này,

Những con người hết thuốc chữa,

Chỉ cùng một cái tôi hết thuốc chữa,

Sống một cuộc đời hết thuốc chữa mà thôi.

Liệu rằng có cách nào để tiếng cười tràn ra trên khắp hành tinh vô vọng này không?

I hi hi hi.

Ba giai đoạn kỳ vọng đối với bản thân

Giai đoạn kỳ vọng	Nội dung	Câu cửa miệng

Kỳ vọng đối với bản thân: Hồi hận	Kỳ vọng đối với “bản thân trong quá khứ”	“Đáng lẽ mình có thể làm tốt hơn vậy mà...”
Kỳ vọng đối với bản thân: Ảo tưởng	Kỳ vọng đối với “bản thân trong tương lai”	“Chắc chắn mình đang trở nên tốt hơn!”
Kỳ vọng đối với bản thân: Nóng nóng	Kỳ vọng đối với “bản thân ở hiện tại”	“Không phải trong tình huống như thế này!”

Người nhân viên mới này vội vã bưng đĩa chạy đến đó.

Nhân viên:

Xin lỗi đã để quý khách phải chờ lâu, đây là sushi trứng ạ.

Mitsuro:

Đùa à. Giờ ngược lại tôi có thể cười luôn rồi.

Đối với đối phương mà mình không ôm kỳ vọng thì sự giận dữ không trào lên sao?

Tôi bảo này, anh nhân viên.

Vẫn tiếp tục gọi cá ngừ mà giờ là “trứng”... Ban này là “cá chình” nhỉ. Ừm, “anago (cá chình)” và “tamago (trứng)” quả thật nghe giống nhau mà!

Có tiến bộ đấy!

Nó nghe giống nhau hơn là “maguro (cá ngừ)”!

Nhưng mà vẫn đáng tiếc ghê!

...

Thôi được rồi...

Tôi sẽ ăn nó nên anh cứ đặt đĩa ấy lại và đi đi. Tôi cũng hay phạm sai lầm trong công việc mà.

Đĩa sushi trứng mà người nhân viên hết thuốc chữa để lại và đi kia... Nếu thế giới này tất cả đều tiến triển theo đúng như ta kỳ vọng thì có gì vui đây?
Nhớ đến khoảng thời gian khi còn là sinh viên đại học, vì bị thằng bạn nhiều chuyện kể hết tất cả nội dung phim trước khi xem mà hoàn toàn không thưởng thức được bộ phim đó.
Vừa hồi tưởng lại lối ra khỏi rạp chiếu phim vào mùa đông lạnh giá năm ấy, Mitsuro vừa bước ra khỏi quán ăn.

Mitsuro:

Xem nào... Ai ấy nhỉ? Cái thằng đã kể cho mình nghe nội dung phim... Mình có cảm giác đó là một người bạn rất quan trọng... Tên bộ phim là "Ma trận"...

Ác quỷ:

Không cần thiết phải nhớ lại những việc mà người không thể nhớ.

Hãy quên hết tất cả kỳ vọng đi mà sống.

Mitsuro:

Phải rồi, cũng không được phép kỳ vọng ở ký ức của quá khứ nhỉ. Đẳng nào thì ký ức cũng hầu như chỉ là ngục tạo.

Nhân tiện, một kẻ hoàn toàn không kỳ vọng gì ở con người và thế giới như quý ngài, ngài đang nhìn “thế giới” với con mắt như thế nào?

Ác quỷ:

Mỗi ngày chỉ toàn những chuyện vui vẻ xảy ra mà thôi. **Vì chẳng có bất cứ thứ gì kiểu như “Tôi muốn làm thế này”, hay “Cách này chắc hẳn là đúng”, hay “Nếu làm abc thì sẽ tốt hơn”.**

Tất cả những gì xảy ra đều mới mẻ.

Những bộ phim của các người vẫn còn chiếu trên ti vi đen trắng phải không?

Nó phân biệt rạch ròi “màu trắng (đúng đắn)” và “màu đen (xấu xa)”.

Bồn tọạ thì vượt lên trên loại ti vi đen trắng, là ti vi màu.

Mitsuro:

Quả là ngài Ác quỷ, hẳn chiếc ti vi đang chiếu về một thế giới rực rỡ màu sắc nhỉ.

Bởi vì ở một nơi vượt lên trên cả trắng và đen như nơi đó, thậm chí sẽ không tồn tại “kẻ xấu”.

Ác quỷ:

Ít nhất là nó không có “sự giận dữ”.

I hi hi hi hi.

Mitsuno - người đã buông bỏ hết tất cả những kỳ vọng và lẽ phải cũng như không còn lưu tâm đến tiếng cười của Ác quỷ nữa, đã nhanh chóng leo lên giường khi về đến nhà.

Phía bên ngoài mặt trời lúc hoàng hôn mới chỉ vừa ngả bóng, nhưng anh đã không còn chấp nhất với những “lẽ phải” về thời gian ngủ nghỉ mà cứ thế đi ngủ theo đúng bản năng của mình.

Anh ấy thậm chí không còn kỳ vọng với “ngày mai” - điều tất yếu sẽ đến khi anh đi ngủ.

Đây có lẽ là một điều tồi tệ...

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Để kiểm soát sự giận dữ, phương pháp trước tiên sau khi cơn giận bộc phát ra là dựa vào việc nhẫn nhịn chịu đựng trong vòng sáu giây rồi làm theo những bước sau đây một cách tự nhiên...

Lời thì thầm của Ác quỷ

Đừng ôm kỳ vọng ở đối phương!

Góc dành cho quý ngài Ác quỷ

Bài thực hành ngay lập tức triệt tiêu cơn giận dữ

Nếu bức tức, hãy cứ phó mặc cho cơn giận dữ và hét kèm theo ba câu thần chú dưới đây!

“Ủa? Sao mình lại nổi giận nhỉ?”

“Chính vì mình đã tự tiện kỳ vọng, đúng là ngốc nghếch!”

“Bây giờ mày đang tự bạo đấy à thằng hâm này!”

Hãy lặp lại tổ hợp này ba lần. Làm như vậy, cơn giận sẽ ngay lập tức biến thành nụ cười.

Thường ngày hãy luyện tập niệm những câu trên thật nhiều lần, hãy thuộc lòng ba câu thoại này đến mức mà hễ tức giận là chúng có thể ngay lập tức bật ra.

Hiện thực sẽ trở nên rõ ràng theo ba bước:

Bước 1: Nổi giận.

Bước 2: Thần chú bật ra trong chớp mắt.

Bước 3: Cơn giận ngay lập tức biến thành một trận cười lớn.

Không chỉ những lúc giận dữ với đối phương mà khi giận dữ với chính bản thân mình cũng hãy niệm câu thần chú này.

Ví dụ, việc các người giận dữ khi đường tắc là do các người đã tự tiện kỳ vọng rằng “Tuyến đường số 36 chắc chắn sẽ không xảy ra tắc nghẽn”. Vào lúc như vậy, hãy niệm thần chú bên trong xe.

“Ủa? Sao mình lại nổi giận nhỉ?”

“Chính vì mình đã tự tiện kỳ vọng, đúng là ngốc nghếch!”

“Bây giờ mày đang tự bạo đấy à thằng hâm này!”

Lưu ý: Hãy xem trên Youtube những video hài có tên là “Mất kiểm soát” của bộ đôi diễn viên hài nhóm Itsumokokokara và học cách phát âm chính xác của từ “thằng hâm này”!

CHƯƠNG 3:

BỘ LỘT CON NGƯỜI

Việc quay ngược thời gian về mặt khoa học là có thể thực hiện được

Khi mở mắt thức dậy, âm thanh tiếng vòi hoa sen vẫn để mở suốt đêm chui vào trong tai của “tôi”.

Mitsuro:

Ai làm vậy, lãng phí quá. Nhất định là do bọn trẻ con làm...

Mitsuro tắt vòi hoa sen và quay lại giường nằm.

Mitsuro:

Phù...

...

Hử? Mà mình vừa mới nói gì nhỉ, “bọn trẻ con” sao?

Một sinh viên đại học như mình thì làm gì đã có con được.

...

Là một giấc mơ thì phải. Hả? Mình đã mơ thấy gì vậy nhỉ?

Nội dung của giấc mơ vốn đang rõ ràng lại dần dần tan biến...

Mình có cảm giác là đã sống cùng với ai đó ở một nơi nóng nực như Okinawa vậy...

Thế nhưng ngoài cửa sổ tuyết vẫn đang phủ trắng như mọi khi mà...

Nói mới nhớ đúng là như vậy rồi, vì đây là phòng của mình ở Sapporo.

Ác quỷ:
Đã để người phải chờ lâu!

Mitsuro:

Oái!! Ai... ai... ai đó cứu tôi với!!!

Cái... cái... cái... gì vậy!!!

Hic, có một thứ kỳ lạ đang nói chuyện!!

Á Á Á!!

Ác quỷ:

Ta hiểu rồi, chính vì trước đó là năm 2017 nên người mới có thể nghĩ rằng “Một con búp bê đang nói chuyện sao?”.

Vì ở thời đại này chưa tồn tại kỹ thuật khiến cho đồ chơi có thể nói chuyện nên người mới có phản ứng như thế.

Dù sao đi nữa, xin lỗi vì đã khiến người phải chờ lâu!

Mitsuro:

Không... không... không ta không hề chờ!

Người... người là cái quái gì vậy!

Ta ta ta cuối cùng cũng bị đẩy đến nước này rồi sao?

Thậm chí cả tên bạn hít cần của ta cũng nói là “Không nhìn thấy ảo giác”, vậy mà sao ta lại nhìn thấy?

Ác quỷ:

Ta nghĩ người nên kế thừa thêm một chút ký ức của tương lai nhỉ.

Chắc sẽ mất khoảng chừng ba phút...

Người ở thời điểm năm 2017 sáng hôm nay đã chui vào trong cơ thể của người ở thời điểm năm 2003 khi còn là một sinh viên đại học và tỉnh dậy với tư cách là “tôi”, được chứ? Tuy nhiên, ký ức về tương lai đã biến mất rồi.

Mitsuro:

T...Ta của tương lai đã chui vào trong cơ thể ta sao??

Truyện khoa học viễn tưởng gì thế này? Hả? Chương trình camera giấu kín à?

Ác quỷ:

Không phải chương trình camera giấu kín. Không phải truyện khoa học viễn tưởng. Đây là vật lý học.

Vốn dĩ các **nhà vật lý học không tin vào cái gọi là “thời gian”**.

Mitsuro:

Khô... Không tin vào thời gian?

Ác quỷ:

Đúng vậy. **Thời gian là sự biến hoá giữa trước khi vận động và sau khi vận động.**

Ví dụ như câu thành ngữ “Bát nước đổ đi không thể lấy lại được”.

Ý nghĩa của nó là nước đã bị đổ ra khỏi cốc thì không - thể - quay - trở - lại trong cốc được nữa đúng không?

Thời gian là thứ không thể quay trở lại được nhỉ.

Các nhà vật lý học luôn cười nhạo câu thành ngữ này.

Bởi lẽ thời gian có - thể - quay - trở - lại.

Xét về mặt phương trình vận động, cả chuyển động “đổ nước ra khỏi cốc” và chuyển động “cho nước về lại trong cốc” chỉ đơn giản là sự đổi hướng của vector thôi nên có thể thực hiện được.

Tuy nhiên, trong thế giới hiện thực, người ta chưa thể xác nhận được có hiện tượng nước đã đổ ra ngoài còn có thể tự quay trở lại vào cốc không.

Mitsuro:

Thật đáng sợ phải không, nêu việc đó xảy ra.

Ác quỷ:

Không có gì đáng sợ hết. Thay vào đó, **các nhà vật lý học lại nghĩ rằng thật kỳ lạ khi về mặt vật lý học là có khả năng, vậy mà vì lý do gì đó thời gian lại chỉ có thể trôi theo “một hướng”.**

Họ nghĩ rằng tại sao thế giới “hiện thực” lại kỳ lạ như vậy?

Lý do rất đơn giản.

Đó là do người ta có niềm tin tuyệt đối và mạnh mẽ ở “lẽ phải” về dòng chảy của thời gian.

Mitsuro:

“Lẽ phải” về dòng chảy của thời gian??

Ác quỷ:

Đúng thế. Người ta cứng nhắc tin rằng chỉ có tính một chiều là “lẽ phải”.

“Lẽ phải” đó là dòng thời gian trôi theo quy tắc “Từ quá khứ đến hiện tại rồi tới tương lai”.

Tuy nhiên năm 2017, người, người đã đặt nghi vấn với vô số những “lẽ phải” khác nhau, cuối cùng đã vứt bỏ cả “lẽ phải” về thời gian.

Ngoài dòng chảy theo phương hướng một chiều luôn được xem là “đúng” này, người đã có thể trải nghiệm dòng chảy theo phương hướng ngược lại.

Đây là việc mà bất kỳ ai cũng có thể làm được.

Mitsuro:

Tôi trong tương lai đã có thể tin vào dòng chảy về phương hướng ngược lại của thời gian?

Ác quỷ:

Einstein từng nói rằng “Thời gian là ảo giác”.

Ông đặt nghi vấn với những “lẽ phải” được dạy ở trường và bằng việc giải phương trình vận động trong đầu mình, ông đã tiếp cận được khía cạnh đó. Ông chỉ là đặt nghi vấn với những “lẽ phải” giống như người trong tương lai đã làm.

Nếu ta nói rằng “Việc không có cỗ máy thời gian mới là điều kỳ cục” thì các nhà vật lý học chắc sẽ nhảy dựng lên còn hơn cả trong phim khoa học viễn tưởng ấy.

Chính vì không tin vào những “lẽ phải” từ trước đến nay trên thế gian này nên họ mới có thể trở thành nhà vật lý học.

Mitsuro:

Dù sao đi nữa thì tôi cũng không có cảm nhận thực tế về điều đó, nhưng mà “tôi trong tương lai” đã đi vào trong “cơ thể tôi trong quá khứ này” và tỉnh dậy với tư cách là “tôi” phải không?

Ác quỷ:

Đúng vậy.

Mitsuro:

Vậy thì ngài rốt cục là ai?

Ác quỷ:

Ta cứ nói trước cho người biết rằng ta là **sức mạnh cần thiết để vượt lên trên những “lẽ phải”.**

Nếu không có bốn tọa bên cạnh, người sẽ không thể vượt ra ngoài “lẽ phải” về thời gian đâu.

Mitsuro:

Vậy nếu có ngài bên cạnh thì tôi sẽ có thể quay ngược thời gian đúng không?

Nếu tôi cài đặt ngài kêu “Pip pip pip” thì tôi cũng có thể lên đường trải nghiệm bản thân trong tương lai hả?

Ác quỷ:

Nếu người có thể đặt nghi vấn với “lẽ phải” và vượt ra ngoài “sự một chiều (lẽ phải)” của thời gian.

Với những người không ôm trong lòng bất cứ một “lẽ phải” nào thì không có việc gì là không thể.

Mitsuro:

Ngài là Doraemon?

Ác quỷ:

Bốn tọa là Ác quỷ. Người có thể gọi ta là quý ngài (Kakka).

Mitsuro:

Kakka?? Tôi không thích điều đó.

Ác quỷ:

Vì ngoại trừ Demon Kakka, người không muốn gọi ai là quý ngài hết đúng không?

Mitsuro:

Tại sao ngài lại biết trò đùa mà tiếp theo tôi định nói?

Ác quỷ:

Đó là trò đùa sao?

Bốn tọa còn thật sự nghĩ rằng nhà người là một người hâm mộ của Seikima-II chứ.

Mitsuro:

Ồng gốc. Thể loại âm nhạc mà tôi thích là Punk hoặc là Hard-core ấy. Heavy Metal là điểm yếu của tôi, đặc biệt dòng Visual là thứ mà tôi ghét nhất.

Ác quỷ:

Không phải à, chẳng hiểu nữa. Dù sao thì cái nào mà chẳng là mấy thứ âm nhạc ồn ào chứ.

Mitsuro:

Hả? Khác nhau hoàn toàn nhé. Thể loại Hard-core lấy cảm hứng từ âm nhạc đường phố hoàn toàn không trau chuốt, mà mê về âm thanh, còn Heavy Metal...

Ác quỷ:

Sao cũng được.

Dù là “người ở thời điểm năm 2017” hay “người ở thời điểm năm 2003” thì từ góc độ của bốn tọa cũng chẳng có gì thay đổi mấy.

Thế người đã tỉnh rượu chưa?

Mitsuro:

A, hôm qua...

Tôi đã say bí tỉ chẳng biết trời trăng gì mà mò về đến nhà.

X... Xe ô tô của tôi có ở đó không vậy??

Oái, trời đất, tôi đang đỗ xe chéo ngõ kia. Như thế kia thì người bên cạnh chẳng thể đỗ xe được rồi.

May mà có thể thuận lợi lái xe và không gây ra tai nạn nào, mặc dù đi trên đường tuyết. Mình đỉnh thật luôn.

Hơn nữa lại còn có thể lái về đến nhà mà không bị cảnh sát tóm, quá may mắn rồi.

Ác quỷ:

Thật muốn cho nhà người ở thời điểm năm 2017 nghe được những lời nói vừa này.

Trong tình huống này mà còn có thể “khen ngợi bản thân”, hơn nữa đến cả “may mắn quá” cũng có thể thốt ra thì đúng là...

Nếu là nhà người khi đã trưởng thành thì đây sẽ là khoảng thời gian người bị dẫn dắt bởi cảm giác tội lỗi “mình đã lỡ làm điều đó mất rồi”.

Mitsuro:

Tôi về sau sẽ trở thành người nghiêm túc như vậy sao? Khó coi thật đấy.

Ác quỷ:

Đó là vì người đã quá tin vào “lẽ phải”.

Con người đã luôn nhầm lẫn trong “cách cầu nguyện”

Mitsuro:

Nhưng mà đau đầu quá đi, hôm qua đã uống quá chén rồi.

Vì mấy tên đây là một lũ ngốc, nên trước khi nhân viên quán karaoke đặt rượu lên bàn đã uống một hơi cạn hết, rồi đùa giỡn nặng nề với cái quy định là phải đặt trả lại cốc trên khay.

Những cửa hàng đem rượu vang ra trong khi khách gọi buffet rượu cũng thật khốn nạn. Thật sự là không có chút kỷ ức nào luôn.

Ác quỷ:

Trong nhân sinh này thời điểm người mất đi ý thức cũng chỉ có hôm qua thôi.

Mitsuro:

Đúng vậy nhỉ... Tôi là người dù có uống bao nhiêu cũng vẫn có kỷ ức mà... Những chuyện xảy ra hôm qua thực sự là không nhớ một chút nào hết.

Tại sao sáng nay vòi hoa sen lại cứ để mở nguyên như thế nhỉ?

Ác quỷ:

Người say rượu rồi làm loạn ở quán karaoke, sau đó phi xe như bay về nhà.

Người ấn nút thang máy, cứ thế vào phòng và bật điều hoà lên trong vô thức.

Sau đó người nghĩ cần giữ “cổ họng” không bị khô thế là trước khi nằm vật lên giường đã để mở vòi hoa sen cho nước nóng

chảy ra mà không đóng lại. Người ngủ tám tiếng rồi.
Người nên ra hành lang và mở đồng hồ đo ga đi.

Mitsuro:

Tại sao?

Ác quỷ:

Vì người liên tục sử dụng một lượng ga nhất định trong suốt một thời gian dài.

Nên ga đã ngừng cung cấp do van khóa lại bởi chức năng cảm ứng rò rỉ khí ga.

Mitsuro:

Hê. Chuyện gì ngài cũng biết nhỉ.

Vậy mau dạy cho tôi cách để được phái nữ yêu thích đi.

Sau đó là phương pháp để chỉ cần rong chơi mà sống thôi, cả đời không cần làm việc...

...

A!

Ác quỷ:

Người nhớ ra rồi sao?

Mitsuro:

Hôm qua trước khi đi đến quán karaoke, tôi đã hét lên rằng “Hãy xuất hiện đi!”!

Vì chẳng thấy có gì thay đổi cả nên tôi đi đến quán karaoke.

Cuốn sách “Nhập môn năng lượng hắc ám” mà buổi chiều tôi mua ở tiệm sách cũ!!

Đúng vậy, là tôi đã triệu hồi ngài ra!!

Quá đỉnh!! Cái gọi là năng lượng hắc ám thực sự có thật!

Vậy thì hãy mau thực hiện yêu cầu của tôi! Ngài có thể thực hiện nó trong vòng một giây mà đúng không?

Tôi muốn có bạn gái, tôi muốn có nhiều tiền, tôi muốn không phải làm việc.

Đó, mau thực hiện tất cả những điều đó đi. Mời ngài mau mau tích cực lên.

Ác quỷ:

Tất cả những điều ước đó đều đang được thực hiện.

Mitsuro:

Hả? Nghĩa là sao? A, ý ngài là tất cả đều đang trở thành hiện thực ở tương lai phải không?

Tôi ở thời điểm năm 2017 vừa có bạn gái lại vừa giàu có sao?

Ác quỷ:

Không phải. **Tất cả những điều đó đều đang thành hiện thực ở hiện tại.**

Ước mơ của người là “Tôi muốn có bạn gái” đúng chưa?

“Muốn có bạn gái” đang trở thành hiện thực đúng theo ý nguyện của người không phải sao?

Vì ở thời điểm hiện tại, chính xác là người đang cảm - thấy - muốn - có - bạn - gái còn gì.

Mitsuro:

Ngài đang nói cái quái gì vậy hả?

Ác quỷ:

Nếu là người ở thời điểm năm 2017 khi đã kết hôn thì chắc chắn sẽ hiểu ngay.

Hiếu một điều rằng: **nếu quay trở lại làm bản thân lúc bây giờ, mình sẽ có thể có một trải nghiệm giống như ước mơ mang tên “Tôi muốn có bạn gái”.**

Và biết rằng **bản thân lúc bây giờ mỗi ngày đều đang thực hiện ước mơ “muốn có bạn gái”.**

Ăn mặc đẹp đẽ, đi đến câu lạc bộ và hỏi số điện thoại của các cô gái.

Ra phố, bắt chuyện cho đến sáng và chào đón mặt trời mọc.

Người sẽ nghĩ rằng khoảng thời gian lúc đó thật là hạnh phúc.

Vì tất cả những điều ấy đều là trải nghiệm đúng như theo nguyện vọng “muốn có bạn gái”.

Nhà người mỗi ngày đều cầu nguyện “Tôi muốn có bạn gái” và nguyện vọng “muốn có bạn gái” ấy vẫn không ngừng được thực hiện ngay trước mắt người.

Mitsuro:

Hả? “Tôi ở thời điểm mười năm sau” nếu được trải nghiệm “tôi ở thời điểm hiện tại” sẽ vui sướng vì “Yay! Ước nguyện ‘muốn có bạn gái’ mỗi ngày đều đang thành hiện thực” sao?

Vậy đám hán họ tôi nhé. Hoàn toàn chẳng thành hiện thực một chút nào cả mà?

Ác quỷ:

Trong cách cầu nguyện “Tôi muốn có bạn gái” thì chỉ “hiện thực là đang muốn có bạn gái” xuất hiện thôi.

Nếu người học nhiều hơn về hệ thống vận hành của thế giới này, người sẽ hiểu nguyên nhân của tất cả.

Người ở thời điểm hiện tại chỉ là đang nhầm lẫn “cách cầu nguyện”.

Nói một cách đơn giản, thế giới này là một thế giới để biến những “trải nghiệm” thành sự thật.

Nếu người cầu nguyện “Tôi muốn có bạn gái”, “trải nghiệm” đó sẽ thành hiện thực.

Trải nghiệm “muốn có bạn gái” nhé.

Vì thế, càng là những người ước nguyện rằng “muốn có bạn gái” thì lại càng không thể có bạn gái.

Vì trạng thái “muốn có bạn gái” sẽ cứ y như vậy mà trở thành hiện thực.

Mitsuro:

Không hiểu sao, tôi có cảm giác như mình vừa giống như hiểu lại vừa giống như không hiểu...

Tôi đang bị lừa phải không?

Vậy một ước nguyện khác là “Tôi muốn có tiền” thì sao?

Ngài có thể biến bất kỳ nguyện vọng nào thành hiện thực trong vòng một giây mà đúng không?

Được rồi, đừng khách sáo nữa, mau thực hiện đi.

Ác quỷ:

Bởi vậy ta đã nói, nguyện vọng đó cũng đang được thực hiện sẵn rồi.

Nếu người ước “Tôi muốn có tiền”, trạng thái “muốn có tiền” sẽ thành hiện thực.

Đi làm thêm, chơi Pachinko, mua xổ số.

Nhìn vào ví và thở dài, rồi xin ba mẹ gửi tiền cho.

Chẳng phải trạng thái “muốn có tiền” của người vẫn đang biến thành hiện thực mỗi ngày đấy thôi.

Mitsuro:

Thì ra là vậy, tôi hiểu rồi.

Cái này gọi là bộ lột con người.

Ác quỷ:

Bộ lột con người là gì?

Ước nguyện đang 100% trở thành hiện thực ngay trước mắt

Sự giận dữ	Hiện thực diễn ra trước mắt
Tôi muốn có bạn gái!	Trạng thái mang tên “muốn có bạn gái!”
Tôi muốn có tiền!	Trạng thái mang tên “muốn có tiền!”
Tôi không muốn làm việc!	Trạng thái mang tên “không muốn làm việc!”
Tôi muốn có việc làm!	Trạng thái mang tên “muốn có việc làm!”

Mitsuro:

Là thứ do tôi với tên bạn Kaderu nghĩ ra đó.

“Nếu có một cỗ máy có thể giúp ta chui vào bên trong một người khác thì như thế nào?”

Một cỗ máy giống như mơ có thể chui vào trong bất cứ người nào và tận hưởng “nhân sinh” của người đó.

Buổi sáng khi thức dậy, chúng ta sẽ thức tỉnh với “nhân sinh” của người đó.

Ví dụ như, nếu ta chui vào trong cơ thể của Bill Gate?

Ta sẽ là một người siêu có tiền và có thể trải nghiệm một ngày tuyệt vời!

Nếu ta chui vào trong cơ thể của Elvis Presley?

Ta có thể trải nghiệm một cuộc sống được hoan nghênh đến mức ngược lại cảm thấy thật chật vật!

Một cỗ máy giống như mơ có thể cảm nhận “cuộc đời của một người nào đó”.

Đó chính là “bộ lột con người” mà bọn tôi nghĩ ra.

Có thể khoác lên bề ngoài của một người nào đó trên thế giới giống hệt như một bộ áo vậy.

Ác quỷ:

Nghe nội dung thì hơi khác nhưng trong tương lai thực tế có tồn tại kỹ thuật ấy.

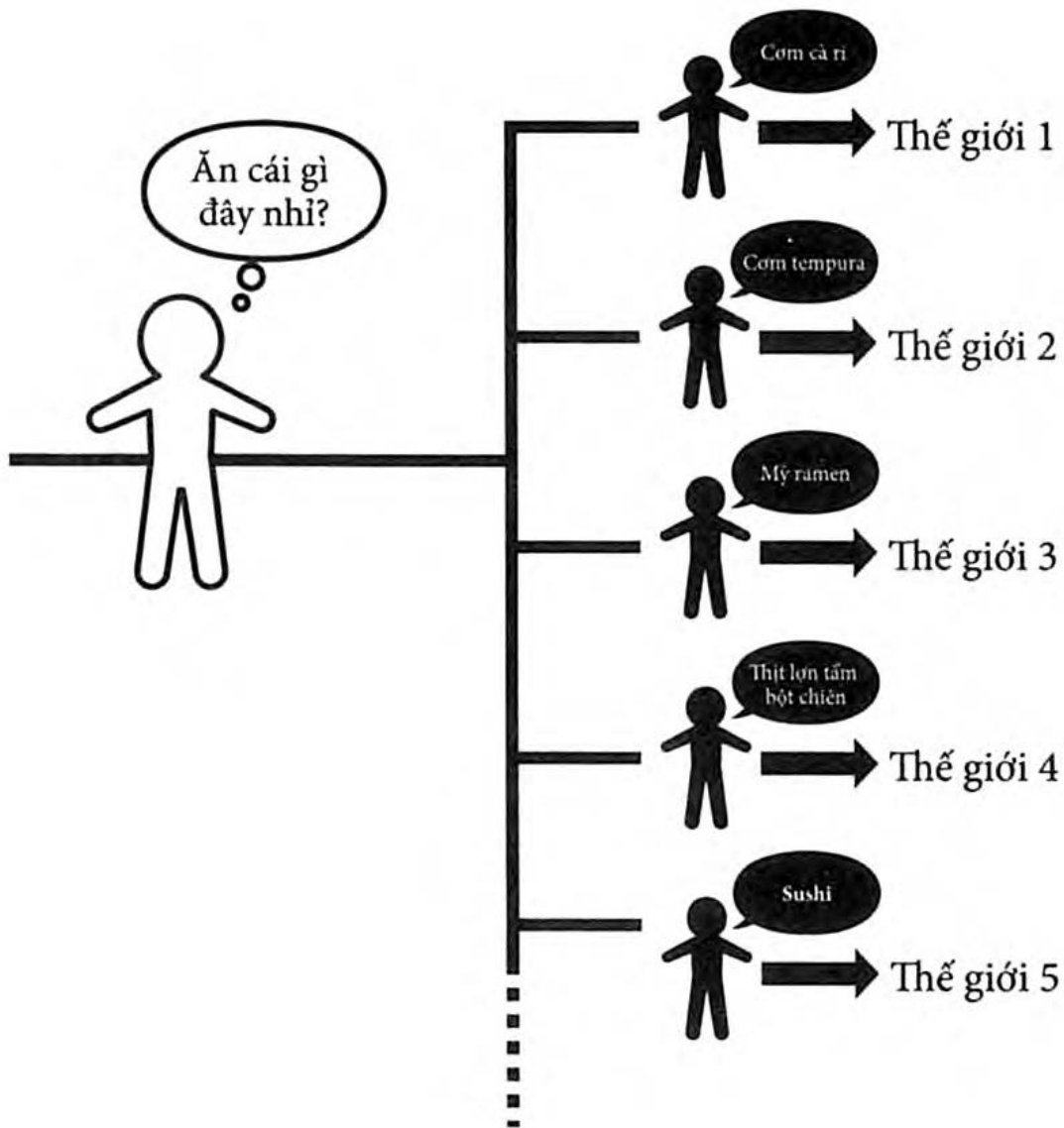
Mitsuro:

Hả??? Quả nhiên là vậy!!

Chính là thuyết diễn giải Everett mà thầy Nagata đã từng đề cập.

Đó là thuyết diễn giải nhiều thế giới trong cơ học lượng tử!

Thuyết thế giới phân nhánh!

Ác quỷ:

Thầy Nagata mà người nhắc đến là ai?

Mitsuro:

Là thầy giáo ở seminar^[5] của chúng tôi. Người đã dạy cho bọn tôi rất nhiều kiến thức thú vị trong các bài diễn giảng ở trường đại học.

Những kiến thức về bên ngoài vũ trụ, cơ học lượng tử, vật chất tối, phản vật chất.

Ưu điểm của hắn là nhảy cóc qua các công thức tính toán mà trực tiếp chỉ dạy cho chúng tôi nội dung khái quát kiểu “Cách nghĩ này là vật lý học tân tiến nhất”.

Ác quỷ:

Người gọi thầy giáo là “hắn”?

Mitsuro:

Vì thầy Nagata chẳng bao giờ nổi giận vì mấy chuyện vặt vãnh ấy.

Mấy gã nổi giận vì lý do đó chẳng phải toàn là mấy gã cổ hủ sao.

Ác quỷ:

Ta không nhịn được mà muốn cho người gặp người ở thời điểm mười ba năm sau đây.

Mitsuro:

Sao lại thế? Lúc đó tôi thực sự rất cổ hủ à?

Đúng lúc ấy, chuông cửa kêu lên inh ỏi.

Kenji:

Ê, Mitsuro!

Mau đến trường thôi! Dậy mau! Nếu không mày sẽ không đủ tín chỉ để tốt nghiệp đâu!

Không có thứ gì khiến cho bạn “hạnh phúc” ngoài sự “bất hạnh”

Mitsuro:

Tao đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có mà nhấn chuông liên tục như thế. Mà là Takahashi Meijin^[6] hay sao hả?

Kenji:

Tao gọi mày dậy còn gì nữa, ít nhất thì mày cũng phải nói được câu “Cảm ơn” chứ.

Mitsuro:

Tao đã dậy từ trước rồi.

Kenji:

Hể, chuyện lạ à nha.

Có chuyện gì với cái phòng này vậy, mù mịt như nhà tắm hơi vậy.

Mitsuro:

Lúc tao tỉnh dậy thì thấy vôi hoa sen vẫn mở suốt cả đêm. Tao thực sự chẳng có chút ký ức nào cả.

Kenji:

Mitsuro ngày hôm qua, sau khi đi karaoke xong cũng khủng khiếp lắm đấy.

Mày còn quậy hơn cả thằng chủ trì là Kaderu.

Mitsuro:

A, vậy à. Hôm qua mọi người cùng quây tung ở quán karaoke để an ủi thằng Kaderu à. Vụ đem Reiko với Yori quay về là hết hy vọng rồi nhỉ. Lỗi do chính bản thân nó lằng nhằng mà.

Kenji:

Nhưng vì là lần đầu tiên trong cuộc đời bị đá nên nó tiếc nuối mãi.

Bọn chúng mày cứ đứng trước mic mà rống lên “Thần linh ơi, con muốn nối lại quan hệ với bạn gái cũ!”

Chẳng hiểu sao cả mày và Makoto đều cùng sống vai nhau mà hát rống như vậy trong khi thằng Makoto vẫn đang có bạn gái.

Mitsuro:

Cười chết tao, thằng Makoto cũng làm thế à...

Hả? Ch... chờ chút, Kenji!

Vậy chẳng phải ước nguyện của Kaderu đang trở thành hiện thực rồi còn gì!

Kenji:

Mày đang nói sảng cái gì thế hả? Yori nói sẽ không quay lại với nó nữa đâu. Nói lúc ba giờ sáng hôm qua ở cầu thang ấy.

Mitsuro:

Không phải, hôm qua ước nguyện đấy đã thành hiện thực ở cầu thang! Là bộ lột con người!!

Kenji:

Là cái bộ áo tưởng tượng mà mày với Kaderu nghĩ ra ấy hả??

Cái mà có thể khoác lên người và trải nghiệm cuộc đời của một người nào đó trên thế giới chỉ trong một ngày?

Mitsuro:

Đúng thế. Mà hãy thử suy nghĩ thế này nhé.

Có một người ước mơ là “Tôi muốn nối lại quan hệ với bạn gái cũ”.

Kenji:

Thì cái người đấy là Kaderu còn gì?

Mitsuro:

Không phải. Là một người - nào - đó - có ước mơ “Tôi muốn nối lại quan hệ với bạn gái cũ”.

Người đến từ tương lai cũng được, người ngoài hành tinh cũng được.

Để biến ước mơ ấy thành hiện thực, người đó chỉ - cần - khoác - lớp - vỏ - của - Kaderu - ở - thời - điểm - ngày - hôm - qua.

Như vậy, ước mơ “muốn quay lại với bạn gái cũ” sẽ trở thành hiện thực.

Cái gã “muốn quay lại với bạn gái cũ”.

Sẽ làm hành động gì?

Trong tâm trạng như thế nào?

Có thể trải nghiệm một hiện thực như thế nào?

Chỉ cần khoác lên người bộ áo da “Kaderu” là xong.

Kenji:

Chờ một chút. Mà muốn nói là hôm qua kẻ nào đó đã khoác lớp vỏ “Kaderu” hả?

Nghe đáng sợ quá đi mất.

Cái phòng của mà, sương khói cứ lượn lờ như kiểu có Ác quỷ chuẩn bị xuất hiện ấy.

Mitsuro:

Mày làm tao tổn thương đấy.

Kenji:

Tại vì quả thật là bộ dạng của Kaderu ngày hôm qua có hơi kỳ lạ.

Cảm giác như đang bị cái gì đó theo ám vậy.

Hử? Mitsuro.

Mày hôm nay cũng có cái gì đó lạ lắm?

Hôm nay không phải có ai đó đang khoác vỏ “mày” chứ?

Mitsuro:

Chuyện của tao thì sao cũng được. Tao đang nói về Kaderu của ngày hôm qua cơ.

Kenji, lúc này mày đã nói ra mạnh mẽ rồi đấy.

Được rồi, để biến ước nguyện “muốn nối lại quan hệ với người yêu cũ” thành hiện thực, chỉ cần duy nhất một thứ thôi.

Mày nghĩ đó là gì?

Kenji:

Chỉ cần có một thứ thôi à?

Kaderu phải trở nên đẹp trai hơn?

Nó phải kiểm điểm lại hành vi lăng nhăng của mình?

Tao biết rồi. Đó là chỉ cần bạn gái cũ Reiko của nó hồi tâm chuyển ý!

Mitsuro:

Không phải. Tất cả những điều đó, toàn - bộ - đều - sao - cũng - được.

Để thực hiện ước nguyện “muôn nôi lại quan hệ với bạn gái cũ”, có một thứ duy nhất tuyệt đối không thể bỏ qua.

Đó chính là “hiện tại phải đang chia tay bạn gái”.

Kenji:

Hả?

Mitsuro:

Thì bởi nếu là Makoto thì sẽ không thể nào thực hiện được ước mơ đó còn gì.

Vì Makoto và bạn gái hiện tại vẫn đang hẹn hò qua lại với nhau mà.

Người đang có bạn gái dù có ước “muôn nôi lại quan hệ” thì điều đó cũng tuyệt đối không thể thành hiện thực được đúng không?

Kenji:

Đúng là không thể nhỉ. Vì nó đang có bạn gái rồi. Người đang có bạn gái thì không thể nôi lại quan hệ được.

Mitsuro:

Điều đó có nghĩa để thực hiện được ước nguyện “muôn nôi lại quan hệ” thì điều kiện duy nhất cần thiết đó là:

“Hiện tại đang chia tay bạn gái”.

Tính chất quan hệ giữa “ước nguyện” và “điều kiện cần để ước nguyện đó thành hiện thực”

Ước nguyện của bạn	Điều kiện cần để ước nguyện đó thành hiện thực
Tôi muốn quay lại với người yêu!	Hiện tại đang chia tay người yêu

Tôi muốn tắm suối nước nóng!	Hiện tại đang chưa tắm suối nước nóng
Tôi muốn nghỉ việc ở công ty!	Hiện tại đang làm việc tại công ty

Kenji:

Ra là vậy, giống như trong ca khúc “Blue Heart”.

Là ca khúc có xuất hiện câu gì mà “Cánh tay phải của tôi đã đi đâu mất rồi?” ấy. Mà nói là những gã có tay phải không thể hát được bài hát này, rồi cũng hát sôi nổi trong phòng karaoke ngày hôm qua.

Mitsuro:

Tao hoàn toàn chẳng nhớ gì hết.

Kenji:

Chính mà đã hát bài đó còn gì! Sau khi hát xong mà nói là:

“Những người đang có cánh tay phải dù có ước ‘Tôi muốn có cánh tay phải’ thì ước nguyện cũng không thể thành sự thật được đâu.

Tại vì người đó vốn... Ta-da! Đã có cánh tay phải rồi nè. Người đó chính là Mitsuro.”

Rồi đặt mic xuống bằng tay phải. Cả lũ đã cười phá lên.

Mitsuro:

Cái ngưỡng cười của bọn mình thật sự thấp quá nhỉ.

Kenji:

Bọn mình lúc đây đang trong tình trạng bất kỳ chuyện gì xảy ra cũng có thể cười phá lên được. Vì cả lũ đã say bét nhè rồi.

Mitsuro:

Tao bảo này Kenji. Cái người mà có cánh tay phải ấy, cho dù có rồi cũng vẫn ước rằng “Tôi muốn có tay phải” đúng không?

Ước rằng “Bằng bất kỳ giá nào, xin hãy thực hiện ước nguyện ‘muốn có tay phải’ của tôi! Cầu xin thần linh!”

Thế thì phải làm sao mới được đây?

Nếu bằng bất kỳ giá nào cũng muốn biến ước nguyện “muốn có bàn tay phải” thành hiện thực, vậy thì chỉ còn một cách là trước tiên phải bẻ gãy tay của hắn ta thôi nhỉ?

Kenji:

Là như vậy à.

Mitsuro:

Để thực hiện ước nguyện thì nhất thiết cần phải ở trong “trạng thái ước nguyện đó chưa thành hiện thực” mới được.

Vì chính bởi ước mơ chưa thành hiện thực nên mới có thể “biến ước mơ thành hiện thực”.

...

Cái đó...

Nếu như vậy...

Nếu ước rằng “Tôi muốn trở nên hạnh phúc” thì để thực hiện ước mơ của người đó, sẽ cần phải chuẩn bị sẵn trước mắt một hiện thực là người đó “hiện tại đang không hạnh phúc”...

Vậy sao. Quý ngài Ác quỷ đã nói đây là “hệ thống ước nguyện” mà chúng ta đã nhầm lẫn...

Vì ước rằng “Tôi muốn có tiền”,

Nên sẽ có một “hiện thực không có tiền”.

Vì ước rằng “Tôi muốn trở nên hoàn mỹ”,

Nên sẽ có một “bản thân không hoàn mỹ”.

Để thực hiện ước nguyện của bản thân, cần phải chuẩn bị sẵn trước mắt một “hiện thực” mà ước nguyện chưa thành hiện thực. Hơn nữa, chỉ có bản thân người đó là không nhận ra hệ thống “vốn - dĩ - đang thành hiện thực ngay trước mắt” ấy.

...

Kenji, ước mơ của mày là gì?

Biết đâu có khả năng mày cũng là một người nào đó đang khoác vỏ “Kenji”.

Cho đến khi “người nào đó” chui vào bên trong mày, việc mày đang tận hưởng cuộc sống của mày chắc hẳn đòi hỏi một “trải nghiệm” mà chỉ có thể thực hiện được khi khoác lớp vỏ của mày.

Mày có ước mơ gì ấy nhỉ?

Kenji:

Là “muốn tổ chức concert ở Budokan^[7]”.

Mitsuro:

Mày xem, nếu khoác lớp vỏ của “Kenji”, ước mơ đó có thể thành hiện thực.

Kenji:

Hả? Nếu khoác lớp vỏ của tao thì có thể tổ chức concert ở Budokan hả?

Mitsuro:

Không phải. Là trạng thái “muốn tổ chức concert ở Budokan” sẽ trở thành hiện thực.

Chỉ cần khoác lớp vỏ của mày sẽ có thể có trải nghiệm giống như ước mơ đó.

“Luyện đánh ghita”,

“Luyện thanh nhạc” nữa,

Rồi cả “đặt mua sách giới thiệu về Budokan”.

Bằng việc khoác lớp vỏ Kenji, người đó sẽ đang thực hiện ước nguyện “Tôi muốn tổ chức concert ở Budokan”.

Ra vậy, Kenji cũng đang bị người ta khoác vỏ như một bộ lột con người...

Kenji:

Tao cũng thế á? Nếu vậy thì không chỉ bọn mình mà **tất cả mọi người trên thế giới này đều đã và đang bị ai đó khoác lớp vỏ như một “bộ lột con người” rồi còn gì?**

Mitsuro:

Tại vì tất cả mọi người trên thế giới đều đang không ngừng hoàn thành một “trải nghiệm” nào đó trước mắt mà.

Mày xem, nếu khoác lớp vỏ của “Kenji”, ước mơ đó có thể thành hiện thực.

Trước mắt những người ước rằng “Tôi muốn trở nên nổi tiếng”,
Trạng thái “muốn trở thành người nổi tiếng” đang trở thành hiện thực.

Trước mắt những người ước rằng “Tôi muốn có bạn gái”,

Trạng thái “muốn có bạn gái” đang trở thành hiện thực.

Tất cả mọi người, không có ngoại lệ, đều đang không ngừng biến ước nguyện thành hiện thực ngay trước mắt, vậy mà bản thân họ lại chẳng có một ai nhận - ra - sự - thật - ấy.

Họ thậm chí còn nói “Ước nguyện của tôi vẫn chưa thành hiện thực”.

Trong khi đó, nếu ta nghĩ rằng bản thân đang bị một người nào đây “khoác lên lớp vỏ”, thì sẽ có thể nhận ra sự thật là nguyện vọng của bản thân đã và đang không ngừng trở thành hiện thực ở ngay trước mắt.

Con người trên thế giới này thực ra đều đang là những bộ lột da người được khoác lên...

Giống như trong phim vậy.

Kenji:

Nếu suy nghĩ theo hướng ấy, trái đất đã được thiết lập sẵn để nhằm mục đích thực hiện trải nghiệm của “một ai đó” sao?

Mitsuro:

Có thể là thế.

Dù sao đi nữa, việc chúng ta chỉ là những bộ lột da người là không sai.

Bởi lẽ con người nhất định mỗi tối đều đi ngủ phải không?

Tao thấy đó là một cơ chế kỳ cục.

Bởi **tại sao bất - cứ - ai cũng nhất định phải ngủ?** Kỳ lạ phải không?

Đó là vì trong - thời - gian - chúng - ta - ngủ, bộ - lột - da - người - này - sẽ - được - cởi - ra.

Không cần biết đó là người tương lai hay người ngoài hành tinh, tạm thời trò chơi sẽ kết thúc ở đó.

Kenji:

Thì ra là vậy. Và rồi buổi sáng ngày tiếp theo, chúng ta sẽ lại khoác lên một bộ lột da người khác ở đâu đó à....

Bằng việc đi vào chế độ “ngủ”, ký ức của chúng ta sẽ được làm mới lại!

Mitsuro:

Đúng thế. Nút làm mới chính là “ngủ” đấy.

Quả thật, ký ức là thứ đang được tạo nên ở thời điểm “hiện tại”, nên có thể ngụy tạo bao nhiêu cũng được.

“Hôm qua cũng là tôi”, “Hôm kia cũng là cùng một người”, tất cả đều chỉ là một chương trình mà thôi. Nếu chuẩn bị sẵn dữ liệu đó thì người khoác vỏ bọc, kể từ giây phút khoác vỏ bọc, sẽ chỉ luôn nghĩ rằng “Hôm qua cũng là mình”.

Kenji:

Có nghĩa là cứ đến buổi sáng sau khi thức dậy thì cốt truyện này sẽ được khởi động hả.

Con người mỗi sáng đều sẽ thức dậy nhỉ... Sau đó, khi mở cửa ra, trước mắt sẽ là con phố như mọi ngày. Nó giống như cài đặt bối cảnh vậy.

Một ngày của “tôi” khoác bộ áo da người được thiết lập trong cài đặt sẽ khởi động.

Như vậy, cần phải khoác lên người bộ lột con người ta mới có thể trải nghiệm được “hiện thực” mà ta đã luôn muốn trải nghiệm.

Nhờ có bộ lột con người này, **ngay cả ở thời điểm hiện tại, bất kỳ ai trên thế giới cũng có thể không ngừng biến ước nguyện thành hiện thực ngay trước mắt sao.**

Trước mắt những người ước “Tôi muốn cao lên”, một “hiện thực là tôi không cao” đang được chuẩn bị sẵn sàng.

Chính vì thế, trong một ngày đó họ có thể trải nghiệm trạng thái “muốn cao lên”!!

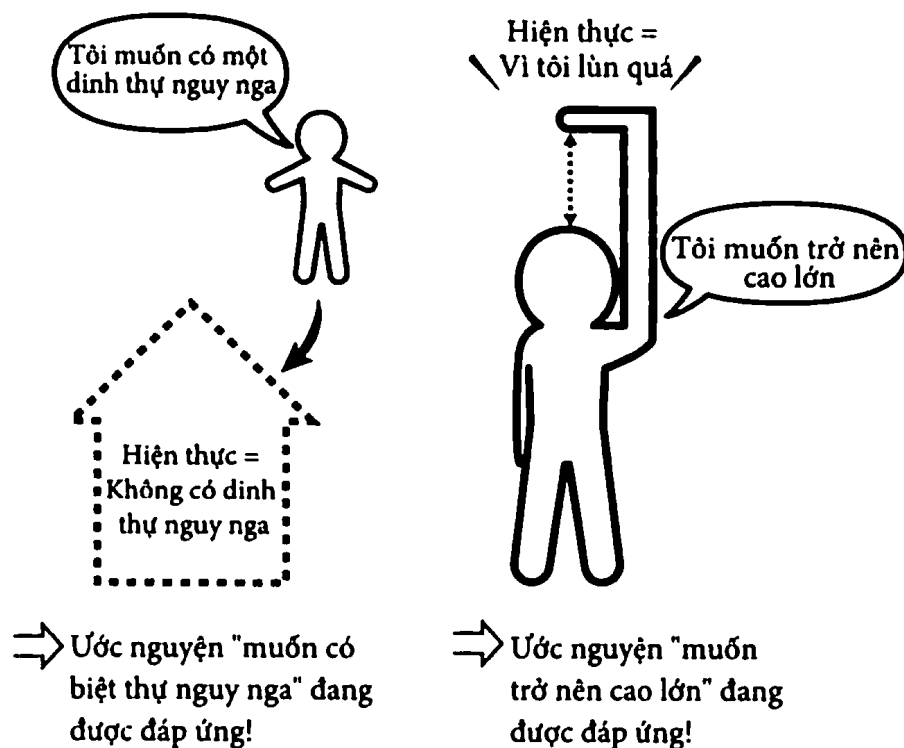
Trước mắt những người ước “Tôi muốn có một tòa dinh thự”,

Một hiện thực “căn hộ rẻ tiền không phải là dinh thự” đang được chuẩn bị sẵn sàng.

Chính vì thế, trong một ngày đó ta có thể có một trải nghiệm giống như ước mơ “muốn có dinh thự”!!

Một trò chơi trải nghiệm không ngừng biến tất cả trở thành sự thật!

Ngay cả lúc này, một ai đó vẫn đang không ngừng biến ước mơ thành hiện thực bằng “bộ lột con người” được đặt trong thế giới này.

Mitsuro:

Điều này nghe quá tuyệt...

Kenji, mày thực sự đã nhận ra một điều vô cùng tuyệt vời đấy!!

Một là con người trên thế giới này vốn đã và đang bị một người nào đó khoác lên lớp vỏ.

Hai là hơn thế nữa, con người trên thế giới đều đã và đang biên ước mơ thành hiện thực ở ngay trước mắt rồi.

...

Mau mau nói cái này cho Kaderu nghe!!

Cái này mà viết thành luận văn thì không khéo bọn mình có thể giật được giải Nobel ấy chứ?

Đúng rồi, còn phải trao đổi với thầy Nagata nữa!

Hắn là giáo sư nên chắc chắn phải biết rõ mấy vụ như là cách đoạt được giải Nobel.

Trong màn sương, có một kẻ đang dõi theo hai sinh viên đại học vừa vội vàng phi như bay ra khỏi phòng.
Kẻ đó sau khi xác nhận âm thanh cánh cửa đã đóng lại thì bắt đầu cất tiếng cười: “I hi hi hi”.

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Nếu ước mơ của bạn là trở thành người giàu có, hãy học thật nhiều những tri thức “đúng đắn”.

Lời thì thầm của Ác quỷ

Trạng thái “muốn trở thành người giàu có” vốn đã và đang trở thành hiện thực trước mắt người rồi.

Góc dành cho quý ngài Ác quỷ

Tưởng tượng “chui vào trong cơ thể của bản thân trong tương lai”

Dòng chảy của thời gian là ảo giác. Vì thế ngay cả việc chui vào trong cơ thể “tôi” ở thời điểm tương lai người cũng có thể làm được. Hãy nhắm mắt lại và chỉ cần tưởng tượng thôi. Tưởng tượng ra một “tôi” có thể biến tất cả thành hiện thực trong tương lai.

Bí quyết là hãy sử dụng năm giác quan của người!

“Tôi” trong tương lai có thể hoàn thành giấc mơ đó đang nhìn thấy một khung cảnh như thế nào?

Từ trong dinh thự, người nhìn thấy thứ gì bên ngoài tấm kính cửa sổ?

Một vùng biển với khung cảnh bãi biển?

Người hãy “nhìn nó trong tưởng tượng”.

Tiếp theo, dinh thự ấy có mùi như thế nào? Trong nhà bếp, đầu bếp có đang chuẩn bị đồ ăn không? Đó có phải là một mùi thơm ngọt ngào không?

Và khi ăn món ăn đó, nó có mùi vị ra sao?

Quay trở lại phòng khách, hãy thử sờ bức tường ở đây bằng bàn tay và cảm nhận vật liệu tự nhiên là chiếu cói mang tới cảm giác như thế nào?

Thêm vào đó, người ở thời điểm tương lai đang lắng nghe những âm thanh gì? Là tiếng chim hót phía bên ngoài dinh thự? Nhiệt độ trong căn phòng lúc ấy nóng hay lạnh?

Và cuối cùng, “tôi trong tương lai” đang cảm nhận những cảm xúc như thế nào? Có đang hạnh phúc không? Hãy thử cảm nhận cảm xúc đó trong lồng ngực.

Cứ như vậy, hãy tận dụng triệt để năm giác quan và thử tưởng tượng đến mức có thể nghĩ rằng “Đây thật sự là hiện thực

sao”.

Chắc chắn hiện thực mà người tưởng tượng ra sẽ được xây dựng nên chỉ trong chớp mắt.

CHƯƠNG 4: CƠ THỂ LÀ THÂN ĐIỆN

Lợi ích của kẻ cầm quyền ẩn giấu đằng sau những “lẽ phải”

Buổi sáng.

Khi thức dậy, lại một “tôi” khác nữa được khởi động.

Cái cảm giác mà bất kỳ ai cũng có này đã nảy mầm từ khi ta đến tuổi nhận biết hay từ trước đây nữa nhỉ?

Cho đến ban nãy còn đang mơ một giấc mơ có gì đó khác lạ, vậy mà khi tỉnh dậy, chỉ thấy duy nhất một “thế giới” đang bày ra trước mắt.

Cảm giác còn đọng lại chỉ là bản thân đã từng tuyệt vời hơn thế này, tự do hơn thế này, giống như một người mà chẳng phải là ai hơn thế này...

Cho đến khi mọi tiêu điểm đều tập trung lại ở “thế giới” trước mắt.

Mẹ:

Kaderu, mau dậy đi. Hôm nay con sẽ xuất phát đi Sapporo mà. Con đã chuẩn bị xong cho buổi hướng dẫn sinh viên mới chưa?

Tên của tôi là Kaderu. Một học sinh cấp ba bình thường ở Hakodate. À không, từ hôm nay sẽ là một sinh viên đại học. Nơi tập trung mọi tiêu điểm trong thế giới của tôi đại khái chính là giọng nói của mẹ, thế nhưng từ hôm nay trở đi tôi sẽ sống một mình tại Sapporo.

“Cho đến vừa nãy, chắc hẳn mình đã sống cuộc đời của một người khác.”

Vào một buổi sáng khi mà những ký ức vụn vặt khiến tôi nghĩ như vậy không ngừng tỏa hương, tôi đã hiểu ra rằng lúc nào cũng có những quy tắc nhất định tồn tại.

Đó là tôi luôn - muôn - làm - một - điều - gì - đó - hoàn - toàn - khác - biệt.

Có một thứ gì đó đang mời gọi tôi tiến vào con đường mà tôi nghĩ mình sẽ tuyệt đối không bao giờ đặt chân lên.

Nó quả thực giống như lời dụ dỗ của Ác quỷ vậy.

Ví dụ như, ngày hôm đó đã xảy ra một chuyện như thế này.

Nói thật thì một người thuộc dạng giả dối và không hề nổi bật trong lớp như tôi không hiểu sao lại...

Kaderu:

R... Rất vui được gặp các anh.

Kenji:

Cái tên này sao lại dùng kính ngữ với Mitsuro nhỉ? Mà bị lộ rồi à?

Mitsuro:

Lắm mờm, tại sao mà lại ở đây? Đây là buổi hướng dẫn dành cho sinh viên mới mà? Một sinh viên năm hai như mà đáng nhẽ không được đến đây mới đúng chứ?

Kenji:

Thằng khốn! Sao mà có thể phát ngôn một cách thản nhiên, giẫm đạp lên lòng tốt muốn theo mà đến đây vì sợ mà sẽ cô đơn của tao chứ! Sau giờ học, ra sân trường!

Mitsuro:

Mày là đầu gấu trường cấp hai đấy à thằng kia.

Mày chỉ đến để kiểm tra xem trong số sinh viên mới có em nào dễ thương không thôi chứ gì?

Kaderu:

Xi... Xin hỏi. Anh Mitsuro là sinh viên năm hai rồi ạ?

Kenji:

Không cần phải dùng kính ngữ đâu. Vì thằng - này - cũng - là - sinh - viên - năm - nhất.

À, anh là Kenji, sinh viên năm hai. Từ nay xin giúp đỡ nhé.

Tất nhiên, em có thể dùng kính ngữ với anh, bởi anh là sinh viên năm hai mà.

Vì người ta nói rằng cái danh hiệu “sinh viên năm hai” đấy càng ngày càng khó để đạt được.

Mitsuro:

Chắc. Thì là... vì rất nhiều nguyên nhân nên tôi định sẽ hưởng thụ cuộc sống của sinh viên năm nhất lần thứ hai. Tên tôi là Sato Mitsuro^[8].

Kenji:

Còn dùng kính ngữ cơ đấy, nghe lạ ghê.

Mitsuro:

Thì tại vì Kaderu cũng dùng kính ngữ nên tao phải phối hợp với cậu ấy thôi.

Kaderu:

Tại sao anh lại nhớ tên của em vậy?

Mitsuro:

Lý do tôi nhớ được tên của cậu là nhờ phần tự giới thiệu bản thân ở buổi hướng dẫn sinh viên mới lúc nãy^[9].

Kenji:

Cho nên tao đã bảo là dùng kính ngữ nghe quái quái rồi mà.

Vì lúc tự giới thiệu mày đã nói về bản thân rồi. Thực sự nghe nó cứ bị gượng gượng.

Mitsuro:

Cái này, nói sao nhỉ....

Kaderu chẳng phải là một người nghiêm túc sao? Chính vì thế... phải không Kenji?

Kenji:

Bọn anh cũng đang nói chuyện về em đây. Nhìn thế nào cũng thấy em không có vẻ gì là giống một kẻ hút cần.

Kaderu:

À, chuyện cần sa phải không ạ?

Mitsuro:

Ừ. Thầy giáo trước đó nói “Tôi đang thu thập các đề tài tranh luận tự do” cũng rất bồi rồi. Làm thế nào mà một sinh viên lại có thể nói ra rằng “Em muốn tranh luận về cần sa”.

Kaderu:

Ấn tượng về cần sa vốn đang bị hiểu sai.

Anh Mitsuro cũng quan niệm rằng cần sa là chất gây nghiện phải không?

Mitsuro:

Nếu nói về ấn tượng thì người ta thường nghĩ thế nhỉ?

Kaderu:

Cho đến sáu mươi năm trước, cần sa vẫn được trồng trên khắp Nhật Bản.

Mitsuro:

Hả? Người dân nước mình đều là kẻ nghiện sao?

Kaderu:

Từ lá cần sa người ta có thể thu được sợi dệt. Những sợi dây thường trong các đèn thờ linh thiêng hiện nay vẫn được làm từ lá cần sa. Nó cũng có thể dùng để làm thành trang phục, dầu ép ra từ lá có thể dùng làm nhiên liệu. Thực ra nó có thể ăn được, và tơ sợi khi lên men sẽ ngả sang màu vàng kim.

Nói tóm lại, lá cần sa có rất nhiều công dụng. Hơn nữa cũng rất dễ trồng.

Chỉ là điều đó không được phép.

“Giá thành đã thấp còn có thể biến thành nhiều loại vật liệu”.

Vì lý do ấy, sau khi chiến tranh kết thúc, lá cần sa đã ngay lập tức bị cấm trong chính sách của GHQ^[10].

Bởi lẽ nó sẽ cạnh tranh với các chế phẩm từ dầu mỏ. Tất cả những gì mà dầu mỏ có thể làm được thì lá cần sa cũng làm được. Hơn nữa giá thành lại rẻ hơn nhiều. Nếu như vậy thì sẽ rất gay go do các chế phẩm từ dầu mỏ sẽ không thể tiêu thụ. Bởi vậy mà nó đã bị cấm.

Lý do bên ngoài là “Vì nó là chất gây nghiện”, nhưng nếu ta tìm hiểu kỹ sẽ thấy nguyên nhân thực sự không phải như vậy.

Chỉ là do đằng sau “lẽ phải” có lợi ích của kẻ cầm quyền mà thôi.

Tiện thể thì ở Hokkaido cũng có cây cần sa mọc hoang đầy.

Chế phẩm từ cần sa và chế phẩm từ dầu mỏ (một bộ phận)

Chế phẩm từ cần sa	Chế phẩm từ dầu mỏ
Dây thừng trang trí của đèn thờ	Plastic
Nhựa đường	Cao su tổng hợp

Âu phục	Mỹ phẩm
Nhiên liệu	Xăng
Thực phẩm	Mì chính

Tiếp theo là vì những người sử dụng “thân thể này”

Kenji:

Hả? Cần sa là mấy cây đang mọc ở bên đó ấy hả?

Kaderu:

Ga JR nằm ở gần trường mình có tên là “ga Oasa (ga Cần Sa)”. Nguyên nhân là do khu vực này ngày xưa có rất nhiều cây cần sa mọc hoang.

Mitsuro:

Ừm, nhưng mà sao em lại hiểu rõ về cần sa thế?

Kaderu:

Tại vì em rất thích nhạc Reggae. Nói chính xác thì em thích “tư tưởng Rasta” vốn sinh ra với trung tâm là tầng lớp lao động ở Jamaica.

Mitsuro:

Ồ! Em thích âm nhạc sao? Vậy thì vào chung câu lạc bộ ngoại khóa với bọn anh đi.

Đó là câu lạc bộ ban nhạc, rất nhiều người mới học cũng tham gia nên không biết chơi nhạc cụ cũng không vấn đề gì.

Kaderu:

Anh Mitsuro là giọng ca chính phải không ạ?

Kenji:

Không, tên này là tay trông. Từ trước khi vào đại học đã chơi rồi.

Còn anh chơi ghita. Sau khi vào đại học mới bắt đầu học.

Trong lễ hội trường năm ngoái, bọn anh cũng có hát lại một số ca khúc như ca khúc của Bob Marley đây.

Kaderu:

Em cũng rất thích nhà tiên tri Bob Marley!

Ông ấy đã truyền bá tư tưởng Rasta ra khắp thế giới thông qua nhạc Reggae.

Mitsuro:

Nhà tiên tri nghĩa là gì?

Kaderu:

Trong ngôn ngữ Reggae nó được gọi là “viễn cảnh tương lai”, là việc dự đoán thế giới ở thời điểm tương lai.

Khi ở độ tuổi hai mươi, Bob Marley đưa ra lời tiên tri rằng “Tôi sẽ chết ở tuổi ba mươi sáu”, cả việc ông bị tấn công bằng súng khi ở độ tuổi ba mươi nữa, nhưng nghe nói ông ấy đã nói cho bạn thân của mình về tương lai mình sẽ bị bắn trước đó hai ngày.

Mitsuro:

Anh không rõ lắm nhưng mà cái gọi là nhà tiên tri...

Người ta không nghĩ “Vậy mình chỉ cần phòng tránh trước là được!” à?

Chẳng hạn như Chúa Jesus ấy?

Vì bằng việc tiên tri Chúa có thể biết trước rằng mình sẽ bị đóng đinh lên thập tự giá mà, Ngài ấy không nghĩ vậy thì mình đừng nên đi đến đó sao?

Kaderu:

Có những dòng chảy vận mệnh mà chúng ta không thể nào làm cho nó khô cạn phải không? Hơn nữa, dù nhìn thấy viễn cảnh tương lai nhưng có lẽ ông ấy muốn đối mặt với vận mệnh bằng ý chí của bản thân.

Bob Marley đã không trốn tránh tương lai bị đạn bắn ấy. Đó là vì sau khi bị bắn, ông ấy còn cần phải tổ chức buổi concert hòa bình nổi tiếng nhất thế giới.

Trong tình huống có thể sẽ lại bị bắn lần nữa, ông đã đứng trên sân khấu và khiến hai đoàn thể chính trị đối lập phải bắt tay nhau.

Bài hát của Bob Marley đã làm cho những giao tranh gây ra cái chết của hàng trăm người Jamaica hòa thành “một”.

Kenji:

A, chuyện đó anh có biết. Là “One Love Peace Concert”, concert nổi tiếng nhất trên toàn thế giới.

Anh chỉ xem qua video nhưng có thể thấy một Bob Marley nhảy nhót cuồng loạn, hoàn toàn say sưa trên sân khấu. Thực sự là ngẫu như một vị thần vậy.

Kaderu:

Có lẽ thần đã thực sự nhập vào người ông ấy.

Trong phong cách âm nhạc Reggae, người ta nghĩ rằng “thân thể” con người là thần điện. Nó giống như các đền thờ ở Nhật Bản vậy.

Tư tưởng ấy là có một “người nào đó” nhập vào trong thân thể, thứ được coi như thần điện.

Chính vì thế, tuyệt đối không được phép vậy bản “thân thể”. Vì nó là thần điện.

Không được uống rượu. Thuốc lá cũng không.

Thực phẩm cũng chỉ được ăn những thứ tự nhiên như Ital Food.

Mitsuro:

Vậy tại sao những người theo phong cách âm nhạc Reggae lại sử dụng chất gây nghiện?

Nhìn qua thì nó dường như không tốt cho sức khỏe mà.

Kaderu:

Cho nên đó không phải là chất gây nghiện, mà là cây cần sa hoang dã. Khác với thuốc tổng hợp hóa học được làm từ dầu mỡ, cây cần sa bắt rễ từ đất không gây hại cho “thân thể”.

Kenji:

Đúng vậy nhỉ. Tuy nhiên, nó sẽ chỉ khiến người ta đau bụng thôi.

À, Kaderu. Nói trước nhé, anh đã hút cần sa ở Canada, nơi mà cần sa là hợp pháp.

Kaderu:

Ở Canada thì là “đúng” nhưng cùng lúc đó ở Nhật lại bị cấm, quả là một luật lệ kỳ quặc nhỉ. Bởi lẽ cả người Nhật và người Canada đều có cấu tạo cơ thể giống nhau mà.

Ở Jamaica nó được gọi là “Ganja”. Tên tiếng Nhật là “Đại ma thảo (cây cần sa)”.

Chính vì là đạo cụ để kết nối với thần linh nên nó vẫn đang được sử dụng trong các ngôi đền ở Nhật.

Không chỉ riêng cần sa, thổ dân da đỏ và châu Úc ở khắp nơi trên thế giới có văn hóa sử dụng cây thuốc với thành phần gây ảo giác sinh trưởng tự nhiên tại mỗi vùng đất họ sống và nhảy múa cho đến sáng.

Nhờ vào việc này, họ có thể kết nối với thần linh và nhìn thấy “viễn cảnh tương lai”.

Mitsuro:

Cái suy nghĩ “thân thể là thân điện” ấy mà, nghe không giống dịch vụ thuê xe sao?

Như kiểu vì sáng ngày hôm sau một ai đó sẽ sử dụng xe nên mình không được phép làm bẩn bên trong.

Kaderu:

Không chỉ riêng bên trong, bên ngoài cũng không được phép làm vậy bẩn.

Vì bản thân thân thể chính là thân điện.

Các anh có biết vì sao Bob Marley chết không?

Kenji:

Ông ấy bị ung thư di căn toàn thân nhỉ.

Kaderu:

Trong tư tưởng Rasta, **không được phép hướng dao vào thân điện “thân thể”.**

Vì vậy, ông ấy xét nghiệm ra bệnh ung thư nhưng đã từ chối phẫu thuật.

Cũng không được phép cắt tóc. Vì thế có rất nhiều người theo phong cách Reggae để kiểu tóc “dây thừng”.

Kenji:

Hở, không phải là họ để vậy cho đẹp hả? Vì không được phép cắt nên họ phải bện tóc thành như thế à?

À, anh nói trước luôn, cái kiểu tóc dây thừng hiện tại của Mitsuro ấy, đơn - thuần - chỉ - để - làm - đom - thôi - nhé.

Mitsuro:

Không phải mà. Cái này cũng là do nguyên nhân về tư tưởng.

Kaderu đã giải thích kỹ cho chúng ta rồi đây, nguyên nhân mà tao để kiểu tóc dây thừng ý.

Người đã gây ra thương tổn cho thần điện “thân thể” là Kenji chỉ có đường xuống địa ngục thôi.

Kaderu:

Nhưng mà...

Anh Mitsurou tuy để tóc dây thừng nhưng lại đeo hoa tai, điều đó là không được.

Về mặt tư tưởng thì mấy cái anh làm nó loạn xạ ngẫu hết cả (cười).

Mitsuro:

Khốn nạn, mày vừa cười đẩy hả Kaderu! Mày dám cười đàn anh của mày hả.

Kenji:

Mày có phải đàn anh đâu, cũng là sinh viên năm nhất còn gì! Năm hai chỉ có tao thôi nên Mitsuro, mày cũng dùng kính ngữ với tao ngay đi.

Mitsuro:

Hả??

Kaderu:

A, đúng là may mắn thật. May là mặc dù em có hơi sợ nhưng vẫn bắt chuyện với hai anh.

Mitsuro:

Tại sao chú mày lại có ý định bắt chuyện với bọn anh?

Kaderu:

.....

Có một người trông giống Mitsuro đã xuất hiện rất nhiều lần trong giấc mơ của em.

Tuy người đó trông già hơn.

Mitsuro:

Khốn, sao đến xưng hô kính ngữ trong tên anh mà chú mày cũng vứt luôn là thể nào^[11]!!

Ít nhất cũng phải gọi là anh Mitsuro chứ!

Buổi sáng. Khi mở mắt, lại một “tôi” khác bắt đầu khởi động. Cho đến tận vừa nãy bản thân chắc hẳn vẫn đang mơ một giấc mơ có gì đó khác lạ, vậy mà... Ví dụ như, đúng vậy, tôi có cảm giác như đó là giấc mơ về “tôi” của ba năm trước khi vừa vào đại học. Thế nhưng khi tỉnh dậy, “thế giới” được bày ra trước mắt lại là trần nhà quen thuộc của căn hộ nơi tôi đang sống một mình tại Sapporo. Quả nhiên, có vẻ như một “tôi” mới mỗi sáng luôn bắt đầu một cách rời rạc. Dù sao đi chăng nữa, nhờ “sống một mình” mà thời gian để tôi truy đuổi ký ức về những giấc mơ đã tăng lên. Vì tôi đã không còn nghe thấy giọng nói của mẹ - thứ mạnh mẽ phá hủy “thời gian mơ màng ngái ngủ” khi giấc mơ và hiện thực đan xen vào nhau. Kể cả hôm nay, tất nhiên tôi cũng không nghe được...

Mitsuro:

Dậy mau! Kaderu!!

Kaderu:

Một chút nữa thôi! Đừng cướp mất thời gian mơ màng khi tỉnh ngủ của em! Đây là khoảng thời gian sung sướng nhất trong đời người mà!!

Nhưng sao các anh lại vào phòng em thế này?

Kenji:

Lỡ đâu do sôc vì bị Reiko đá mà mày lại...

Chính vì thế mà quân chúng tao đã cưỡng chế phá cửa phòng xông vào.

Kaderu:

Cái...

Quái...

Các anh nghiêm túc đây hả. Cái cửa đây phải làm sao bây giờ!!

Mitsuro:

Nó chẳng là gì so với tính mạng con người. Cố gắng đi làm thêm đi nhé.

Dù sao thì mau đến trường thôi! Kenji đã phát hiện ra vấn đề rồi.

Tao sẽ nhắm đến giải Nobel bằng “Lý luận bộ lót con người” của Kaderu!

Kaderu:

Anh nói cái quái gì vậy? Em chẳng hiểu gì hết.

Tại sao anh lại nhắm đến giải Nobel bằng lý - luận - của - em vậy?

Nơi mà ba người sống, à không, nơi mà tất cả những người bạn cùng trang lứa của họ đang sống là phố sinh viên.

Khuôn viên của trường nằm ở vị trí cách mỗi ngôi nhà không đến ba phút đi bộ.

Nói đúng hơn là, tại con phố được hình thành nên bởi những căn hộ dành cho sinh viên xây thẳng hàng với trung tâm là khuôn viên trường này, ngoài sinh viên ra thì gần như chẳng còn có ai khác.

Thế nhưng, vào cái ngày bão tuyết dữ dội ấy, những dấu chân kéo dài đến khuôn viên trường chỉ có của ba người mà thôi.

Thầy Nagata:

Yahman^[12]!

Hôm nay tất cả các tiết học đều nghỉ do bão tuyết mà sao mấy đứa các em lại đến trường làm gì thế này.

Mitsuro:

Thầy ơi, hãy nói cho chúng em biết cách giành giải Nobel đi ạ.

Thầy Nagata:

Hả??

Mitsuro:

Kenji, tính sao giờ? Có nói với thầy không? Thường trong các bộ phim truyền hình thì giáo sư hay cướp mất ý tưởng của nghiên cứu sinh, rồi để bịt miệng sinh viên ông ta sẽ....

Thầy Nagata:

Thầy không có hứng thú với danh hiệu “Giáo sư danh dự” đâu.

Mitsuro:

Vậy thì, bọn mình sẽ chỉ nói với thầy thôi nhé.

Thầy ơi, thầy có nhớ cái gọi là “bộ lột con người” mà Kaderu nghĩ ra dựa trên tư tưởng Rasta không ạ?

Cái mộng tưởng mà chúng ta đã nói trên seminar rằng nếu có kỹ thuật để chui vào bên trong và thay thế tất cả mọi người trên thế giới thì có thể làm mọi thứ mình muốn ấy ạ.

Thầy Nagata:

Cái đó gọi là thử nghiệm tư duy chứ không phải mộng tưởng.

Một phương pháp mà Einstein và Newton hay sử dụng.

Nó là phương pháp lay suy nghĩ “Giả sử, nêu như XX thì...?” làm xuất phát điểm rồi thêm thắt bổ sung những sự thật chứng minh cho nó.

Mitsuro:

Dù sao đi nữa thì sáng nay em - đã phát hiện ra điều này...

Kenji:

Hả?? Đây là công của tao mà!! Sao mày lại cướp mất hả?

Mitsuro:

Ta coi nhân loại trên thế giới “chỉ là một bộ áo” thôi phải không ạ?

Những bộ áo là con người được đặt ở rất nhiều nơi khác nhau để tiến hành vô số các “trải nghiệm” khác nhau.

Buổi sáng, nếu ta chui vào bộ áo mà mình thích, đó sẽ là trò chơi trải nghiệm cuộc đời ở nơi mà nó được đặt.

Thầy Nagata:

Cho nên điều này thầy đã được nghe trên seminar rồi mà.

Mitsuro:

Có phần tiếp theo nữa ạ.

Những người muốn trải nghiệm hiện thực “Tôi muốn trở nên nổi tiếng” có thể khoác lớp vỏ Kenji.

Bởi lẽ nếu khoác lớp vỏ Kenji, ta có thể có “trải nghiệm cướp ý tưởng của người khác và biến nó thành của mình” hay “trải nghiệm chơi đàn ghita siêu dở nhưng cứ nghĩ muốn đặt mục tiêu là Budokan”. **Tổng hợp lại thì chúng ta có thể trải nghiệm “thế giới” mang tên “muốn trở nên nổi tiếng”.**

Như thế, những điều sau đây là do - em phát hiện ra sáng nay. Cái tên đang ở bên trong lớp áo kia đang hoàn toàn trở thành

Kenji và trở thành chính bản thân Kenji.

Chính vì đã xóa đi ký ức trước khi trở thành “Kenji” nên có thể thoải mái tận hưởng trò chơi “trải nghiệm” này.

Em cho rằng, nếu nghĩ như vậy thì **cái gọi là nhân loại trên thế giới chẳng phải đều là thứ sau khi đã bị ai đó khoác lên lớp vỏ bên ngoài hay sao?**

Sự thật là bất cứ ai cũng đều “khởi động” vào mỗi buổi sáng. Hơn nữa, ta cũng chắc chắn một sự thật rằng “ước nguyện” của người đó vẫn đang không ngừng trở thành hiện thực trước mắt nhân loại trên thế giới này.

Em định lấy mỗi chữ cái đầu trong tên của ba đứa chúng em và đặt tên lý luận này là “Lý luận Mitsuro”.

Kenji:

Làm gì có chữ nào có tên viết tắt của bọn tao chứ!

Kaderu:

Ước mơ của nhân loại trên trái đất luôn không ngừng trở thành hiện thực ngay trước mắt sao?

Sáng nay em chưa được nghe nên giải thích cho em chút đi.

Em có ước nguyện là “muốn nối lại quan hệ với Reiko” nhưng mà nó không hề trở thành hiện thực ngay trước mắt, bọn em vẫn chưa thể quay lại với nhau đây này.

Thế giới là một ma trận thực

Kenji:

Nó đang trở thành hiện thực đây. Ước mơ của Kaderu là “muốn nối lại quan hệ với Reiko” phải không? Nếu khoác lớp vỏ của chú mày thì chẳng phải là phù - hợp - nhất - trên - thế - giới - này - để - có - thể - biến - ước - mơ - ấy - thành - hiện - thực hay sao.

Ngoài chỗ Kaderu, có trò chơi nào mà có thể tiến hành trải nghiệm “muốn nối lại quan hệ với Reiko” không?

Kaderu:

Em tự tin rằng trên thế giới này, người mong muốn “nối lại quan hệ với Reiko” nhất là “em”.

Nhưng mà em không hiểu điều anh nói.

Kenji:

Nếu khoác lớp vỏ Kaderu, ước nguyện “muốn nối lại quan hệ với Reiko” sẽ được đáp ứng.

Nói ngược lại, bối cảnh của trải nghiệm hiện thực đã được thiết lập ra nhằm mục đích thực hiện ước nguyện của Kaderu là “thế giới”.

Màn hình trò chơi mang tên “thế giới” hiện tại đang được chiếu trước mắt tất cả mọi người trên thế giới, trước mắt cả anh, cả Mitsuro và thầy Nagata.

Hơn nữa, toàn bộ “thế giới” ấy đều dựa theo những gì người đó mong muốn, không hề có ngoại lệ.

Đó chính là “Lý luận bộ lot con người” mà anh nghĩ ra.

Kaderu:

Em đã bảo nó là lý luận của em mà. Em hiểu rồi.

Chuyện này giống như thế giới trong bộ phim “Ma trận” nhỉ.

Cái chi tiết mà từng “thế giới” được bày ra trước mắt mỗi một cái “tôi” ấy.

Mitsuro:

Anh chưa xem bộ phim đấy nhưng nó có hay không?

Kaderu:

Từ lúc nhập học cho đến giờ anh đã bảo là “sẽ xem” không biết bao nhiêu lần rồi còn gì.

Tại sao anh không xem bộ phim đó mà vẫn hiểu được “bộ lột con người” nhỉ.

Phần hai đã được công chiếu từ tháng trước rồi đấy.

Mitsuro:

Hả? Phần một anh còn chưa kịp xem mà đã có phần hai rồi à?

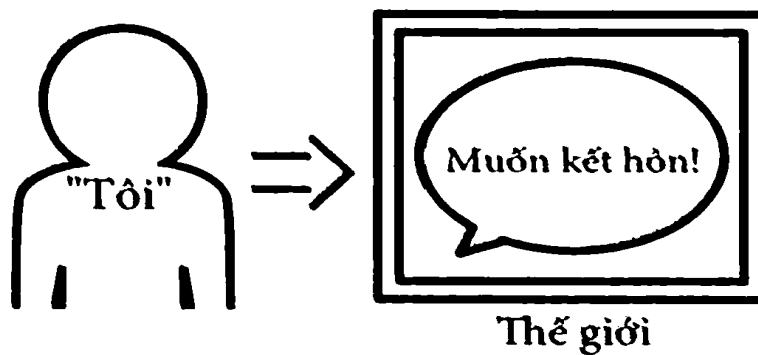
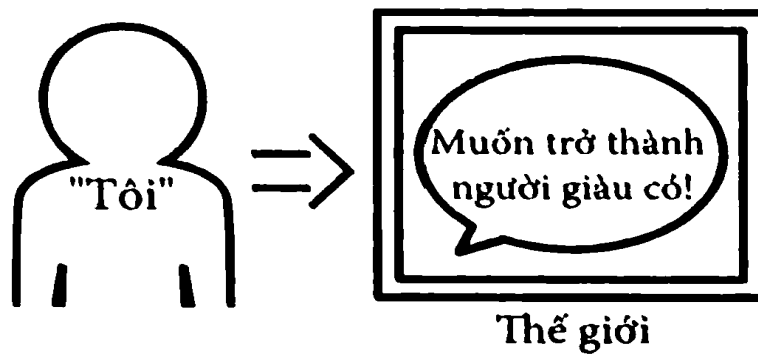
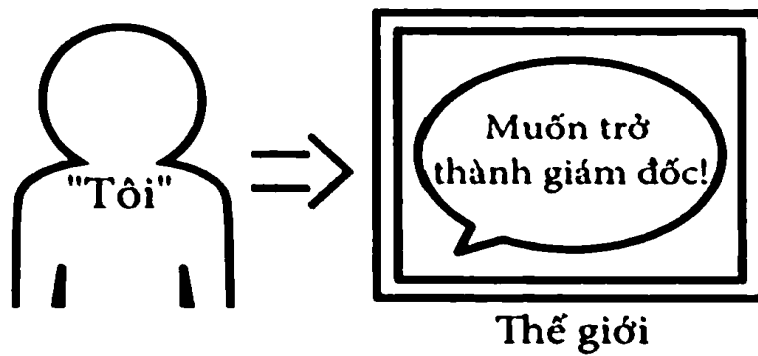
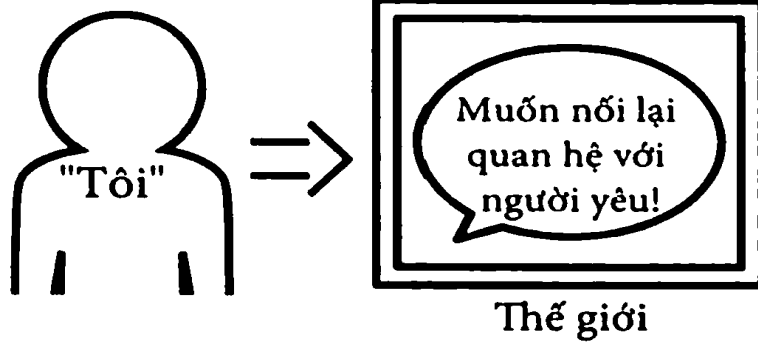
Kaderu:

Không phải “đã” mà là do anh trì hoãn tận gần bốn năm rồi!

Đạo diễn của bộ phim đó chắc chắn bị ảnh hưởng bởi dòng nhạc Reggae.

Vì những chi tiết xuất hiện trong “Ma trận” như “Zion”, “vị Chúa Ba Ngôi” rồi cả “nhà tiên tri”, tất cả đều đóng vai trò quan trọng trong dòng nhạc Reggae.

Mượn ý tưởng, chắc chắn là mượn ý tưởng.

Thầy Nagata:

Câu chuyện của các em lúc nào nghe cũng rất thú vị. Chỉ là không thể giành được giải Nobel đâu.

Mitsuro:

Hả? Sao lại thế? Trình độ của giải Nobel cần phải cao hơn thế nữa ạ?

Thầy Nagata:

Cái đó...

...

Vì thầy sẽ là người giành giải!

Mitsuro:

Không xong rồi, mọi người trốn mau!!

Tên này định giết chúng ta để bịt đầu mối đó!!

Kaderu:

...

Thầy à. Thầy đừng đùa nữa, mau nói cho bọn em biết vì sao lại không thể giành giải Nobel đi ạ.

Thầy Nagata:

Vì tất cả đều là những thứ mà người ta đã biết đến rồi.

Lấy ví dụ như chuyện về “thế giới” và “tôi”.

Cái đó là chuyện của “người quan sát” và “vật đối tượng” trong cơ học lượng tử.

Những chuyện xảy ra trước mắt toàn bộ đều sẽ “theo như quan sát” của người đó.

Điều này đã được thể hiện bằng kết quả thí nghiệm.

Ngoài ra, “tôi” và “thế giới” giống như một cặp phân tử xoắn theo chiều khác nhau phát sinh với tính chất đối xứng. **Nói một cách đơn giản, giữa “tôi” và “thế giới” luôn là mối quan hệ phản xạ qua gương.**

Nếu tôi là người “nhìn thấy”, thì thế giới chính là thứ “được nhìn thấy”.

Nếu tôi “mong muốn”, thì thế giới chính là thứ “tôi mong muốn”.

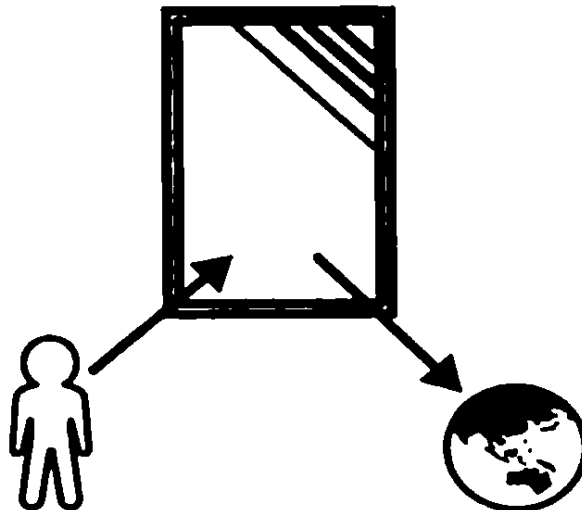
Ở “thế giới” trước mắt một “tôi” muốn có tiền, sẽ có tiền mà tôi mong muốn.

Trước mắt một “tôi” muốn xuất hiện ở Budokan, Budokan nơi mà tôi muốn xuất hiện sẽ được phản chiếu ra dưới hình dạng là “thế giới”.

“Tôi” và “thế giới” chính là mối quan hệ đối ngược phản xạ qua gương.

"Tôi"

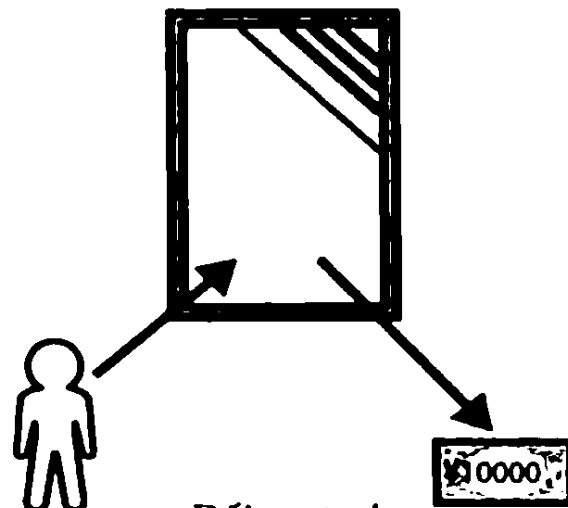
"Thế giới"

Tôi - người đã nhìn Thế giới - thứ đã được tôi nhìn

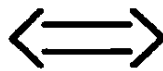
"Tôi"

"Thế giới"

Đổi ngược!

"Tôi" - người
muốn có tiền

Tiền - thứ được
mong muốn

Kenji:

Kỳ diệu thật. Đối ngược với nhau luôn!

Thầy Nagata:

Hơn nữa, việc nghĩ ra “bộ lột con người” là một ý tưởng vô cùng thú vị, nhưng mà vậy ai là người đang ở bên trong? Các em đã từng lặp đi lặp lại thực nghiệm tư duy đến mức độ đó chưa?

Các triết gia người Hy Lạp gọi nó là “Arkhe (nước)”, thuyết Praton mới thì gọi là “vật hình thành đầu tiên (thiện)”, các nhà vật lý vũ trụ thì gọi đó là “điểm dị biệt”.

Nhân tiện, Bob Marley mà Kaderu vô cùng yêu thích thì biểu đạt nó bằng cái tên “One” và hát nó lên.

Đúng là từ thời Hy Lạp đã có nhiều người nghị luận về “người chui vào bên trong ‘bộ lột con người’”.

Chỉ là vẫn chưa có học giả nào liên kết tất cả mọi thứ với nhau và giải thích nó bằng những ngôn từ dễ hiểu.

Nếu là các em thì có lẽ sẽ làm được điều đó đây.

Biết đâu thành tích này sẽ được tổng hợp trong một cuốn sách có giá trị còn cao hơn cả giải Nobel.

Được rồi. Thầy quyết định rồi. Luận văn tốt nghiệp của các em sẽ có tên đề tài là “Luận về bộ lột con người”, trong đó sẽ chỉ dùng những từ ngữ dễ hiểu để tổng hợp nội dung thôi.

Chỉ riêng lần này là thầy công nhận một luận văn tốt nghiệp dưới dạng ba người cùng nghiên cứu chung.

Ba người cùng cộng tác, lấy chữ cái đầu trong tên mỗi người, “Lý luận Mitsuro”...

Mitsuro:

Nghe tuyệt đấy thầy ơi!

Kenji:

Chẳng tuyệt tí nào cả! Mà định làm nhảm điều đó đến chừng nào nữa, thằng khốn này.

Kaderu:

Nhưng mà thưa thầy, không phải bọn em là người sẽ viết luận văn mà bây giờ chính thầy hãy giải thích từng vấn đề một cho bọn em một cách dễ hiểu đi ạ.

Mitsuro:

Đúng vậy, như thế nhàn hơn!

Thầy Nagata:

Thầy sẽ chỉ đưa ra gợi ý thôi.

Mitsuro:

Lúc nào thầy cũng thế! “Thầy sẽ chỉ đưa ra gợi ý thôi”.

Lúc trước cũng vì thầy nói rằng “**Con người chỉ cảm nhận được bốn phần trăm của vũ trụ thôi, chín mươi sáu phần trăm còn lại là những thứ chưa biết.**”

Thế nhưng chúng ta lại không được phép nhìn, không được phép sờ, không được phép nghe, không được phép nghĩ, mặt khác cũng không được phép thể hiện thành lời nói và tưởng tượng về những thứ ấy”. Nên bọn em mới bị hấp dẫn và thấy hứng thú.

Thế mà cứ khi bọn em hỏi “Tại sao?” thì thầy lại lảng tránh, “Gợi ý của cái đó là ‘vật chất tối’ và ‘năng lượng tối’, các em hãy thử tự mình tìm hiểu xem”.

Thầy Nagata:

Thầy có lảng tránh đâu.

Vì nếu một chuyện mà do ai đó nói cho em biết thì chuyện đó chẳng còn bất cứ giá trị gì nữa.

“Lẽ phải” của một ai đó không có quan hệ gì với em hêt.

Cho dù có áp đặt “lẽ phải” của người khác lên cũng chỉ khiến em cảm thấy ngột ngạt và khó thở thôi.

Chuyện tự bản thân mình “nhận ra” mới có ý nghĩa.

Nhân tiện thì các em đã tìm hiểu chưa? “Năng lượng tối” là cái gì ấy.

Mitsuro:

Em chỉ vừa mới mua cuốn sách kỳ cục nhằm lẫn “năng lượng tối” với “năng lượng hắc ám” tại một hiệu sách cũ ngày hôm qua thôi.

Thầy Nagata:

Thế cũng được. Hãy cứ bắt tay vào làm đi. Thế giới của ta nếu do tự bàn tay ta tạo ra sẽ vui hơn nhiều đấy.

Vậy thì lần này cũng là một gợi ý nhé. Các em nghĩ vũ trụ và Mitsuro, bên nào lớn tuổi hơn?

Mitsuro:

Thầy nói gì vậy ạ?

Em mới có hai mươi ba tuổi thôi. Vũ trụ không phải là cỡ mười tỷ tuổi rồi ạ?

Thầy Nagata:

Vũ trụ và em bằng tuổi nhau.

Em hãy về tìm hiểu **“hiệu quả người quan sát trong cơ học lượng tử”**.

Tiếp theo, Kenji. Kenji và vũ trụ, bên nào to lớn hơn?

Kenji:

Em to lớn hơn ạ!

Thầy Nagata:

Vũ trụ và em vừa vặn to bằng nhau. Hoàn toàn cùng khối lượng không xô xích một milimét nào.

Hãy về đọc “sự sản sinh lẫn nhau” và “sự triệt tiêu lẫn nhau” trong vật lý học hạt cơ bản.

Thêm vào đó, Kaderu.

Em hãy nghe thêm thật nhiều, thật nhiều nhạc Reggae hơn nữa.

Hãy đào sâu mối quan hệ giữa “thần tối cao Yahweh” và những từ trong bài “Jah Live” mà Bob Marley đã hát, mối liên kết giữa sự tử và tộc Judah, hơn nữa hãy dốc hết sức lực đến mức vừa nhảy múa vừa hét “Haile Selassie I!”.

Kaderu:

Nếu là “Haile Selassie” thì em biết vì nó xuất hiện trong rất nhiều ca từ của nhạc Reggae. Đó là tên của một vị hoàng đế nổi tiếng. Vì Haile có nghĩa là “quyền lực” còn Selassie có nghĩa là “Ba Ngôi một thể” nên nó được dịch là “sức mạnh của vị Chúa Ba Ngôi” trong từ lời bài hát.

Thầy Nagata:

Không. Không phải là “Haile Selassie” mà đến mức có thể vừa nhảy múa vừa hét “Haile Selassie I!”... Nếu cống hiến hết sức lực, hãy tìm hiểu đến tận cùng văn hóa Reggae cho đến mức độ như vậy.

Ai là người đang vận hành “bạn”?

Kenji:

Nhưng tại sao vẫn chỉ có Kaderu phải nghe nhạc Reggae rồi nhảy là được ạ?

Còn em và Mitsuro lúc nào cũng bị giao việc tìm hiểu toàn mấy vấn đề vật lý rồi triết học khó nhằn.

Thầy Nagata:

Vật lý học và âm nhạc không có gì khác nhau.

Nhu đạo và trà đạo cũng không có gì khác nhau.

Tất cả đều là “đạo” dẫn đến một kết quả.

Cho dù có lần theo dấu vết từ đâu đi chẳng nữa thì đích đến cũng chỉ có “một”.

Hãy biểu đạt điều đó bằng ngôn ngữ của chính các em.

Thực ra cách diễn đạt “tôi” và “thế giới” vô cùng xuất sắc.

Cách nói “bộ lột con người” cũng rất hay.

Đừng để bị đánh lừa bởi những từ ngữ khó hoặc kiến thức học vắn.

Hãy dùng ngôn ngữ của các em để tổng hợp thành luận văn tốt nghiệp.

Vậy, gợi ý cuối cùng nhé. Vấn đề này thầy sẽ hỏi cả ba đứa.

Có bao nhiêu người trên thế giới này?

Mitsuro:

Khoảng sáu tỷ người thì phải?

Kenji:

Đồ ngốc. Giờ là hơn bảy tỷ người rồi.

Thầy Nagata:

Đáp án của cả hai em đều không chính xác.

Trên thế giới này chỉ có duy nhất một người là “tôi”.

Mitsuro:

Hả? Trên thế giới không có ai khác ngoài “tôi”? Có mà, chẳng phải Kenji đang ở đó sao.

Thầy Nagata:

Chỉ có một “tôi” đang nói rằng có Kenji đang ở đó thôi.

Cả ba đứa hãy tìm hiểu về “thiên”.

Vậy nhé. Respect!

Khi ba người ra khỏi tòa nhà thì bão tuyết đã ngừng, dấu chân mà họ tạo ra lúc đến đã hoàn toàn biến mất, toàn bộ mặt đất đều bị bao phủ bởi một màu trắng xóa.

Mitsuro:

Cái ông thầy ấy chẳng thích hợp làm giáo viên gì cả. Những vấn đề khó nhằn thì một cái cũng không nói, toàn gọi lên hứng thú của sinh viên bằng những từ dễ hiểu rồi bắt sinh viên phải tự tìm hiểu.

Tên đó không phải thầy lừa đảo đấy chứ?

Kaderu:

Làm vậy chẳng phải giới trẻ cũng sẽ hiểu biết rõ về văn hóa hay sao.

Hai người có biết cái “Respect!” mà thầy nói cuối cùng là gì

không?

Nó là từ thay thế cho “Jah Na!” mà người bản địa Reggae sử dụng khi chào tạm biệt đây.

Kenji:

Kinh thật. Từ tiếng Anh Jamaica nổi tiếng “Yahman!” nói lúc gặp nhau thì biết là một nhẽ, đến cả “Respect!” mà em cũng biết thì đúng thật là đáng ngưỡng mộ đấy.

Mitsuro:

Hầy... Những người tạo nên dấu chân tiến lên phía trước là chúng ta sao...

Phiền phức ghê!!

Muốn lần theo dấu vết “lẽ phải” của một ai đó quá.

Nhìn này, là Lawson. Đến cả ranh giới giữa tòa nhà và đường đi cũng hoàn toàn bị tuyết lấp kín rồi.

Chúng ta có thể đi đâu đây?

Ngã rẽ trước cửa Lawson là nơi ba người chia ra đi về các hướng khác nhau.

Ở một nơi cách đó không đến năm phút chạy bộ là căn hộ của họ, à không, không chỉ riêng ba người họ, mà là phố sinh viên nơi có các căn hộ của rất nhiều những người bạn đồng trang lứa khác.

Một đêm mà Bunkyo dai bị tuyết phủ như thế này, tuyết đã biến câu nói “Sự cô độc giữa đám đông” thành sự thật.

Trong một con phố nhỏ như thế này.

Trong một phạm vi nhỏ bé đến thế này.

Rất nhiều những người bạn của họ quả thực đang sống ở đây.

Chỉ cần đi bộ một chút là mỗi tối bạn bè có thể tụ tập ồn ào ở nơi nào đó.

Hơn nữa, dù thực tế không đi đến đây thì bạn vẫn có cảm giác an tâm rằng “Có ai đó đang ở đây” mà thoải mái tận hưởng cảm giác “một mình” trong phòng.

Mitsuro yêu thích sự cô độc bên trong quần thể ấy.

Mitsuro yêu thích một Bunkyo-dai - nơi giống như giấc mơ đang biến điều đó trở thành hiện thực và yêu thích cả những đêm bão tuyết.

Ác quỷ:

Người về muộn.

Mitsuro:

A, tôi quên mất tiêu. Cái gì ấy nhỉ? Ngài Demon phải không?

Ác quỷ:

Là Demon nhưng không phải Demon Kogure. Thầy giáo của người quả là một giáo viên giỏi. Người đó không phải thế lực của cái thiện.

Mitsuro:

Thế lực của cái thiện là gì?

Ác quỷ:

Phải rồi, ta mới giải thích cho nhà người ở thời điểm tương lai thôi.

“Cái thiện” là chỉ một nhóm người tự bản thân không suy nghĩ mà chỉ tiếp nhận “lẽ phải” của một ai đó và mờ mịt sợ hãi “cái ác”.

Mitsuro:

Hê... Chuyện của những gã lạc hậu bảo thủ. Nhưng mà hôm nay dù có bảo thủ cũng được, có ai có thể bày cho tôi nội dung luận văn một cách đơn giản không nhỉ...

Ác quỷ:

Chỉ cần hỏi nhà người ở thời điểm tương lai là được. Không phải mỗi lần người đều nói về chuyện đó trong buổi diễn thuyết sao?

Mitsuro:

Hả? Buổi diễn thuyết? Tôi cũng bắt đầu tuyên truyền tôn giáo sao? Không phải là biểu diễn âm nhạc? Còn ban nhạc thì sao? Tôi sẽ bỏ nó à?

Ác quỷ:

Người đã viết sách. Cuốn sách người viết có tựa đề là “Trò chuyện với Chúa”.

Mitsuro:

Oa... Hẳn thực sự bị lôi kéo rồi đấy.

Ngầu bá cháy. Hoàn toàn chẳng có tí bảo thủ nào cả.

Ác quỷ:

Người là **giấc mơ mang tên “tôi”** mà ai đó trong tương lai đang **mơ**.

Phép ẩn dụ ấy người rất hay nói tại các buổi diễn thuyết.

Muốn đi thử không? Đến tương lai.

Mitsuro:

Hả? Thật à!? Tôi có thể đi sao??

Ác quỷ:

Không có dòng chảy nào của thời gian chỉ hướng theo một chiều giống như thứ người ta coi là “lẽ phải”. Ta cũng đã nói rồi, một Ác quỷ có sức mạnh vượt qua được “lẽ phải” không bị chi phối bởi điều đó còn gì.

Tuy nhiên. Người có thể đi là Kaderu.

Mitsuro:

Hả? Tại sao? Tôi muốn đi mà!

Ác quỷ:

“Người” không thể gặp “người” được.

Đây là gợi ý của “One”.

Mỗi khi tỉnh dậy, luôn là một cái “tôi” khác bắt đầu khởi động.

Chỉ là trước khi cái “tôi” này bắt đầu, tuy chỉ trong chốc lát thôi, nhưng luôn có một khoảng thời gian mơ màng ngái ngủ.

Đó là khoảng thời gian mà dư âm của lúc ta “chẳng là ai cả” kéo dài.

Lúc đó, ta trải qua khoảng thời gian hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Đối với tôi, trong khoảng thời gian ngái ngủ ấy, có một phong cảnh mà tôi đã nhìn thấy rất nhiều lần.

Ông chú đang đứng trên sân khấu rất hài hước, đôi khi làm cho hàng vạn người đang lấp đầy hội trường cười lớn, đôi khi làm họ phải gật gù, và đôi khi khiến họ phải rơi nước mắt.

Tôi có cảm giác đã gặp ông ấy ở đâu đó rồi, nhưng lại không thể nhớ ra là ở đâu.

Ông chú:

“Bạn” có thực sự là bạn không?

Nếu để tóm gọn bằng một câu thì chủ đề của buổi diễn thuyết ngày hôm nay nằm ở đó.

Ở Trung Quốc có một câu chuyện có thể tổng hợp điều này một cách dễ hiểu, lúc nào tôi cũng kể nó ở trên sân khấu.

Mọi người có biết một câu chuyện tên là “Giấc mộng bướm bướm” không?

Hai nghìn năm trước, Trang Tử, một nhà tư tưởng của Trung Quốc đang chợp mắt ở hiên nhà thì mơ thấy một giấc mơ.

Trong giấc mơ, Trang Tử biến thành một con bướm.

Vờn quanh cánh đồng hoa, hít lấy hương thơm của nhụy hoa, bị mấy con ong đuổi theo, hoàn toàn là một “con bướm” đích thực.

Tuy nhiên, giây tiếp theo khi ông giật mình tỉnh giấc, ông thấy mình đang ngủ bên dưới hiên nhà.

Các bạn có nghĩ rằng ông ta sẽ nói “Gì vậy, mình mơ thấy bản thân là một con bướm sao?” không?

Nếu là người bình thường thì sẽ nói như vậy phải không?

Thế nhưng người này lại là nhà tư tưởng có đầu óc thông minh nhất Trung Quốc thời kỳ bấy giờ, nên ông đã nói như thế này:

“Chẳng ai có thể phán định rằng tôi đã mơ thấy giấc mơ mà trong đó mình trở thành một con bướm, hay là hiện tại con bướm đang bắt đầu mơ giấc mơ trở thành ‘tôi’”.

Tại vì đúng như thế mà phải không?

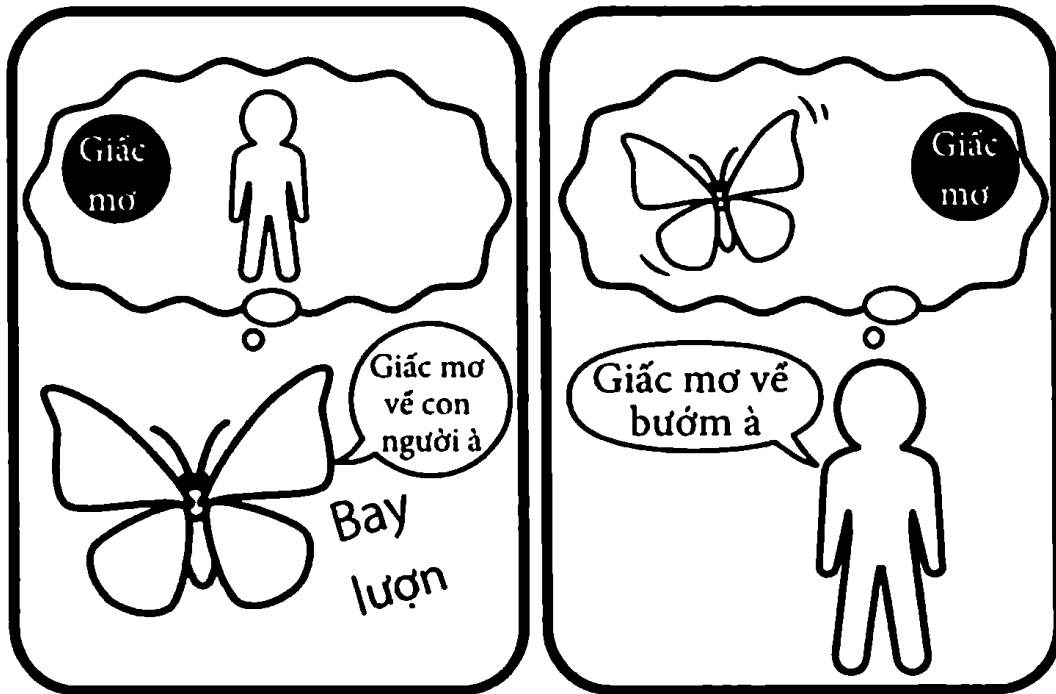
Trong giấc mơ, bạn sẽ không nghi ngờ rằng bản thân “là một con bướm”.

Từ khoảnh khắc giấc mơ bắt đầu thì bạn đã hoàn toàn trở thành “con bướm” nên bạn không hề có suy nghĩ rằng một “con người” hiện tại đang mơ giấc mơ làm “con bướm”.

Tương tự như vậy. Có lẽ sáng nay bạn thức dậy trong hình dạng của một “con người”.

Nhưng cũng có thể chỉ là hiện tại có một ai đó đang mơ giấc mộng trở thành “bạn” mà thôi.

Đâu là mơ!?

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Hiện thực trước mắt không nghi ngờ gì là “đúng đắn”, là hiện thực được cố định không thay đổi.

Lời thì thầm của Ác quỷ

Có lẽ một người nào đó hiện tại đang mơ giấc mơ trở thành “bạn”.

Dù là ba nghìn năm lịch sử của Trung Quốc hay các ngành não khoa và cơ học lượng tử tân tiến nhất cũng đều nói như vậy đấy!

Góc dành cho quý ngài Ác quỷ Phương pháp thanh lọc của Ác quỷ giúp thay đổi tính cách sau nửa “con trắng”

Lời nhắn nhủ từ quý ngài Ác quỷ để giữ cho thần điện thân thể luôn trong sạch:

Thức ăn là một loại tôn giáo

Những người cho cùng một loại đồ ăn vào trong ruột sẽ làm cùng một hành động, đưa ra cùng một phát ngôn và lo lắng cùng một vấn đề.

Vì vậy, muốn phân tích về cơ thể con người, trước tiên phải nói tới “đồ ăn”.

Bởi thứ mà các người đưa vào cơ thể, về mặt vật chất thì chỉ có “không khí, nước và đồ ăn”.

Sự khác biệt của những thứ đi vào trong cơ thể thể hiện ở sự khác biệt trong phương hướng phát triển của cơ thể.

Vì thế, những đứa nhóc trẻ tuổi thường ăn đồ ăn nhanh sẽ có cùng một gu thời trang, sẽ ngay lập tức nổi giận giống nhau, sẽ sử dụng chung những từ ngữ giống nhau và ngày nào cũng sẽ tụ tập tại McDonald's vào cùng một khung giờ như nhau.

Đó là những người nhét vào cơ thể thứ “lẽ phải” mang tên đồ ăn nhanh. Những người ăn chay cũng vậy.

Vì họ chỉ ăn rau nên có cùng một suy nghĩ, có cùng một tham vọng, nói lên cùng lý tưởng, ăn mặc cùng một gu thời trang, ôm cùng một mong ước, cùng một nỗi lo và cùng đi ngủ vào một thời gian.

Thực tế, sự thật là chúng ta đang bị - điều - khiển - bởi - đồ - ăn và các người có thể đơn giản tưởng tượng ra “một nhóm người” như thế phải không?

Thức ăn cũng là một loại tôn giáo.

Tuỳ thuộc vào đồ ăn, chẳng những suy nghĩ mà ý thức, hành động và thậm chí là cả ước mơ của người đó cũng thay đổi.

Đương nhiên, điều đó không “tốt” nhưng cũng chẳng “xấu”.

Bản Ác quỷ chỉ đơn thuần là giải thích hệ thống đó mà thôi. Rằng một nhóm người ăn cùng loại đồ ăn sẽ trở nên có cùng hành động.

Những nhà cầm quyền nhìn thấu hệ thống ấy nên đã bắt tay vào việc tẩy não rằng hãy ăn thứ này thứ kia một cách đúng đắn.

Vì nếu có thể xúi giục người ta ăn cùng một loại đồ ăn thì sẽ dễ dàng tạo ra một nhóm người ôm trong mình cùng một “lẽ phải”.

Như vậy, bước tẩy não đầu tiên của thể lực cái thiện bắt đầu từ đồ ăn.

Bất kỳ tôn giáo nào cũng thế.

Loại đồ ăn “đúng đắn” luôn được quy định trong Sách Thánh.

Những điều như hãy ăn loại đồ ăn “đúng đắn” này, không được ăn loại đồ ăn “không đúng” kia.

Làm thế nào để vượt qua “lẽ phải” kiểm soát từ ruột cho đến ngay cả ý thức của người?

“Ăn những loại đồ ăn đúng đắn hơn” à?

Không phải. Đó là hãy quay trở lại lối vào.

Không phải “Ăn cái gì thì là ‘đúng’ nhỉ”, mà lối vào nằm ở trước đây nữa, các người sẽ nhận ra một câu hỏi nghi vấn: Vốn dĩ việc “ăn” có phải là đúng đắn?

Người hiện đại các người đang đặt nặng vấn đề “Ăn những đồ ăn đúng đắn hơn”, nên trong cơ thể đã toàn độc rồi.

Đừng ăn gì thêm nữa là được.

Hơn nữa, trong xã hội hiện đại hầu như không có những thức ăn tự nhiên. Vì thế, chỉ cần một ngày là được.

Hãy thử lựa chọn “không ăn”.

Để vượt ra ngoài “lẽ phải” đang kiểm soát các người từ đường ruột.

Chỉ một ngày thôi, hãy thử ăn chay bằng cách không đưa gì vào cơ thể ngoại trừ nước sạch.

Như vậy, mười bốn ngày rưỡi sau đó, người chắc chắn sẽ nhận ra “ý thức”, “mong muốn”, “hành động” của mình đang thay đổi một cách rõ ràng. Vì thứ điều khiển “người” từ bên trong thay đổi nên hành động của người cũng tự nhiên thay đổi.

Tuy nhiên, nếu thay đổi, các người sẽ quên mất trạng thái “trước khi thay đổi” vì thế hãy viết ra “lo lắng”, “ước nguyện”, “suy tư” của mình một ngày trước khi ăn chay và thử so sánh với những điều đó sau khi người đã ăn chay mười bốn ngày rưỡi. Chắc hẳn chúng sẽ thay đổi giống như người đã hoàn toàn biến thành người khác vậy.

Và chỉ cần nhận ra điều đó là được.

Rằng bản thân đang bị điều khiển bởi đường ruột.

Nếu diễn tả việc ăn chay này bằng một từ ngữ khác, thì đó là tạo ra một không gian trong thân điện thân thể.

Khi không gian được tạo ra, lần đầu tiên người sẽ thấy ở “người” có những khả năng mới.

Chú giải của biên tập

Theo những nghiên cứu y học mới nhất, người ta đã tìm ra rằng các vật chất dẫn truyền hoóc môn đi từ ruột đến não. Người ta dần hiểu ra rằng những thứ thuộc về chỉ lệnh của não như “ý thức”, “suy nghĩ” và “tính cách”... trước tiên được quyết định dựa theo chỉ lệnh từ ruột.

Nhờ vào phát hiện này, các nghiên cứu tiếp cận từ ruột đối với trẻ em có chứng tự bế hiện nay cũng đang rất tiến triển.

Ngoài ra, trong một nghiên cứu khác ở Mỹ, có những báo cáo về việc nhờ vào việc cấy ghép phân trong ruột của một người khỏe mạnh sang ruột của một người khác, các triệu chứng bệnh đã được cải thiện, hơn nữa, nghe nói người ta cũng phát hiện ra

rằng tính cách của người này cũng thay đổi giống với người mà họ được cấy ghép.

Dựa vào việc bạn ăn gì, việc bạn suy nghĩ gì, thậm chí cả việc bạn sẽ làm hành động như thế nào đều sẽ được quyết định.

Ngài mà những từ ngữ mạnh mẽ của quý ngài Ác quỷ: “Thức ăn là tôn giáo” được khoa học hoàn toàn chứng minh có lẽ sẽ tới trong vòng không đến năm năm nữa.

Chú thích của tác giả

Lý do tại sao lại là “sau mười bốn ngày rưỡi” thì tôi cũng không rõ (cười). Tôi nghĩ nó có nghĩa là một nửa chu kỳ của mặt trăng, trước tiên hãy thử thực nghiệm trên thân thể “bạn” rồi báo lại kết quả cho tôi nhé (cười). Nhân tiện thì mặt trăng là hành tinh chi phối nước, nên tám mươi phần trăm trong cơ thể là do mặt trăng điều khiển.

CHƯƠNG 5:

SỰ ĐE DỌA CỦA BÙA HỘ MỆNH

Có những thước phim ghi lại những “khoảnh khắc” của cuộc đời bạn

Buổi sáng, âm thanh nước chảy không ngừng lại gọi “tôi” quay về với “thế giới”.

Mitsuro:

Ai vậy? Kenji à?

Mày đã ngủ lại đây đây à?

Bánh Mỳ Mật Ong:

Anh đang nói gì thế. Hôm nay là ngày anh sẽ đưa bé Đường Nâu đến nhà trẻ phải không?

Mau dắt con đi đi.

Mitsuro:

Hả?

Ừm... Vậy sao?

Mình không có người bạn nào tên là “Kenji” à.

Mình đã nằm mơ thì phải.

Hử? Không, mình có mà.

Kenji là bạn từ thời đại học của mình.

Đúng rồi. Hóa ra là mình nằm mơ lại hồi còn học đại học à.

A... Hồi đó thật hạnh phúc. Thật muốn quay trở lại Bunkyo dai.

Ác quỷ:

Người muôn nói rằng ở thời điểm hiện tại nơi có bốn tọa thì bất hạnh sao?

Mitsuro:

A, quý ngài Ác quỷ.

Ừa? Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác như lâu lắm mới gặp lại ngài...

Ác quỷ:

Chỉ là tưởng tượng của người thôi. Tất cả mọi thứ trên thế gian này đều chỉ là do tưởng tượng.

Mitsuro:

Có lẽ chỉ là tưởng tượng thôi, nhưng tôi có cảm giác cho đến tận khi tôi tỉnh dậy thì ngày hôm trước tôi vẫn đang trong kỳ nghỉ đông của thời sinh viên. Như vậy có nghĩa là tôi đã bay vèo qua thời gian từ “sinh viên” đến “hôm nay” à?

Ác quỷ:

Dòng chảy của thời gian là ảo ảnh.

Chẳng có cái gì là dòng chảy theo một chiều “chính xác”, cũng không có thứ tự “chính xác”.

Người có thể nói rằng hôm qua mình đã trải nghiệm “tương lai”, hôm nay trải nghiệm “quá khứ” cũng được.

Mitsuro:

Những điều ngài đang nói khiến tôi hơi sợ đấy.

Ác quỷ:

Nó giống như một cuộn phim vậy.

Nó có từng cảnh phim “khoảnh khắc” và cứ xếp mười cảnh như vậy thành một hàng thì chúng ta sẽ có “cảnh động”.

Mitsuro:

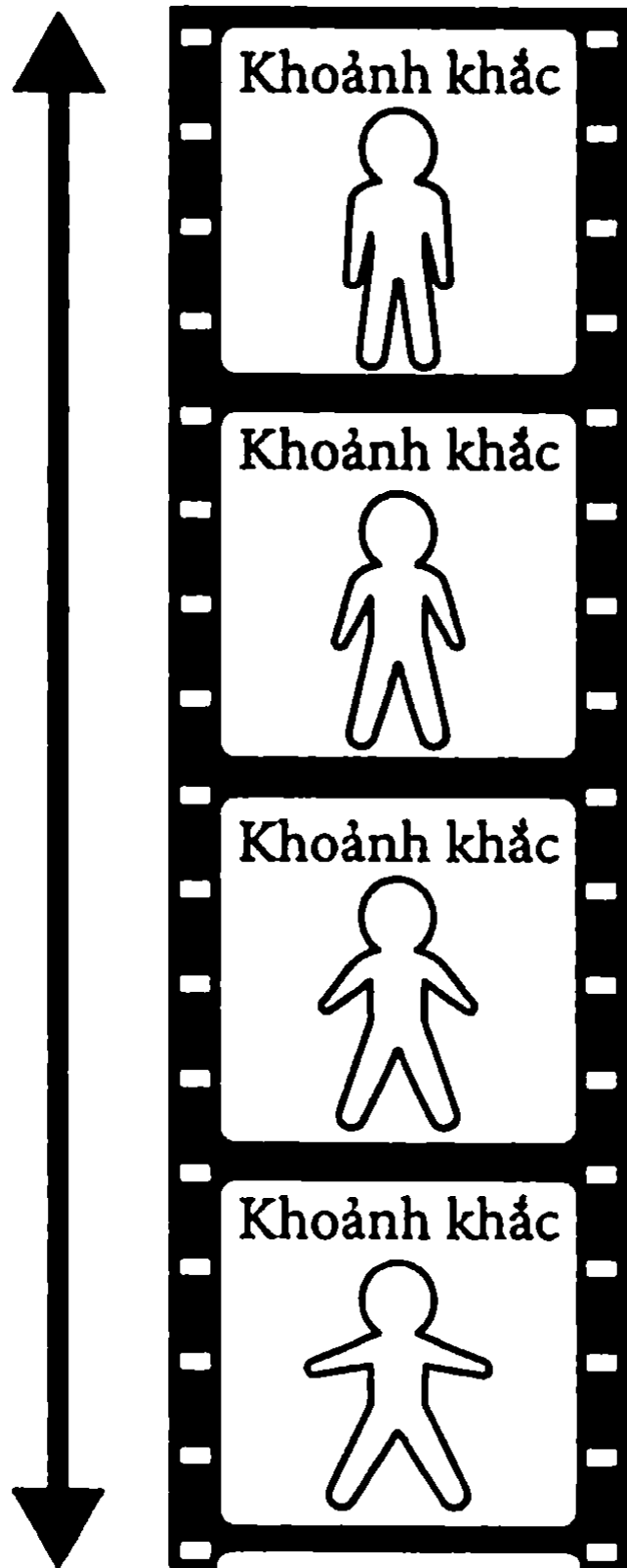
Phim ảnh thì quả đúng là như thế. Cứ quay vòng hai mươi tư bức ảnh tĩnh chúng ta sẽ được “một giây” cảnh động phải không?

Như vậy đối với bộ phim “Titanic” có độ dài khoảng ba tiếng thì ta sẽ có...

Hai mươi tư cảnh nhân sáu mươi giây nhân sáu mươi phút nhân ba tiếng bằng...

Không tính ra được. Dù sao thì ông đã rất cố gắng rồi, đạo diễn Cameron.

Cảnh động

Ác quỷ:

Cho dù là những cảnh phim “khoảnh khắc” của một bộ phim chỉ có ba tiếng thôi thì cũng đạt tới một con số khủng khiếp rồi.

Nhưng có những cuộn phim ghi lại toàn bộ những “khoảnh khắc” trong cuộc đời của một con người.

Nó là một bộ phim bao gồm toàn bộ những “khoảnh khắc” từ khi sinh ra cho đến lúc chết đi, từ quá khứ cho đến tương lai.

Mặt khác, bộ phim đó bao gồm phần cuộc đời của toàn bộ nhân loại. Có cả phần cuộc đời của những người đã chết, phần cuộc đời của những người chưa sinh ra, và đương nhiên là cả những “khoảnh khắc” trong cuộc đời của toàn bộ những người hiện đang sống nữa.

Vậy thì, người nghĩ sẽ có bao nhiêu cảnh?

Mitsuro:

Dù sao tôi cũng không biết làm phép tính, nhưng chỉ biết một điều rằng nó sẽ là một con số khổng lồ.

Ác quỷ:

Quả thật, nó là một con số vô hạn. Toàn bộ sinh mệnh trong vũ trụ này, bao gồm cả những vĩ nhân trong quá khứ, những cánh bướm trong tương lai, gồm cả người ở thời điểm quá khứ và một người khác ở thời điểm tương lai.

Bộ phim bao gồm toàn bộ những “khoảnh khắc” được ghi lại từ tất cả các góc nhìn đang được đặt trong vũ trụ.

Mitsuro:

Đó là một con số mà chỉ tưởng tượng thôi cũng đã thấy thật đáng sợ rồi nhỉ.

Ác quỷ:

Một con số thậm chí còn không thể tưởng tượng nổi.

Bởi lẽ, một “Mitsuro đang tưởng tượng” ở thời điểm hiện tại này cũng đã trở thành một cảnh trong bộ phim “khoảnh khắc” đó.

Toàn bộ mọi “khoảnh khắc” ở tất cả các góc nhìn.

Nghĩa là có một nơi đang bảo quản bộ phim về toàn bộ các sự việc hiện tượng có thể xảy ra trong vũ trụ.

Nơi đó chính là bản thân vũ trụ.

Hơn nữa, ở góc trên bên phải của bộ phim ấy không đánh số thứ tự.

Những thứ như A-1, A-2 đánh dấu thước phim thứ nhất, thứ hai của một người A sẽ không được viết trên thước phim đó.

Vì thế, chẳng có gì kỳ lạ khi hôm qua ta xem thước phim “tương lai”, ngày mai ta xem thước phim “quá khứ”.

Mitsuro:

Thì ra là vậy, **nếu trên các thước phim không ghi thứ tự thì chúng ta hoàn toàn có thể xem trước thước phim “tương lai” phải không.**

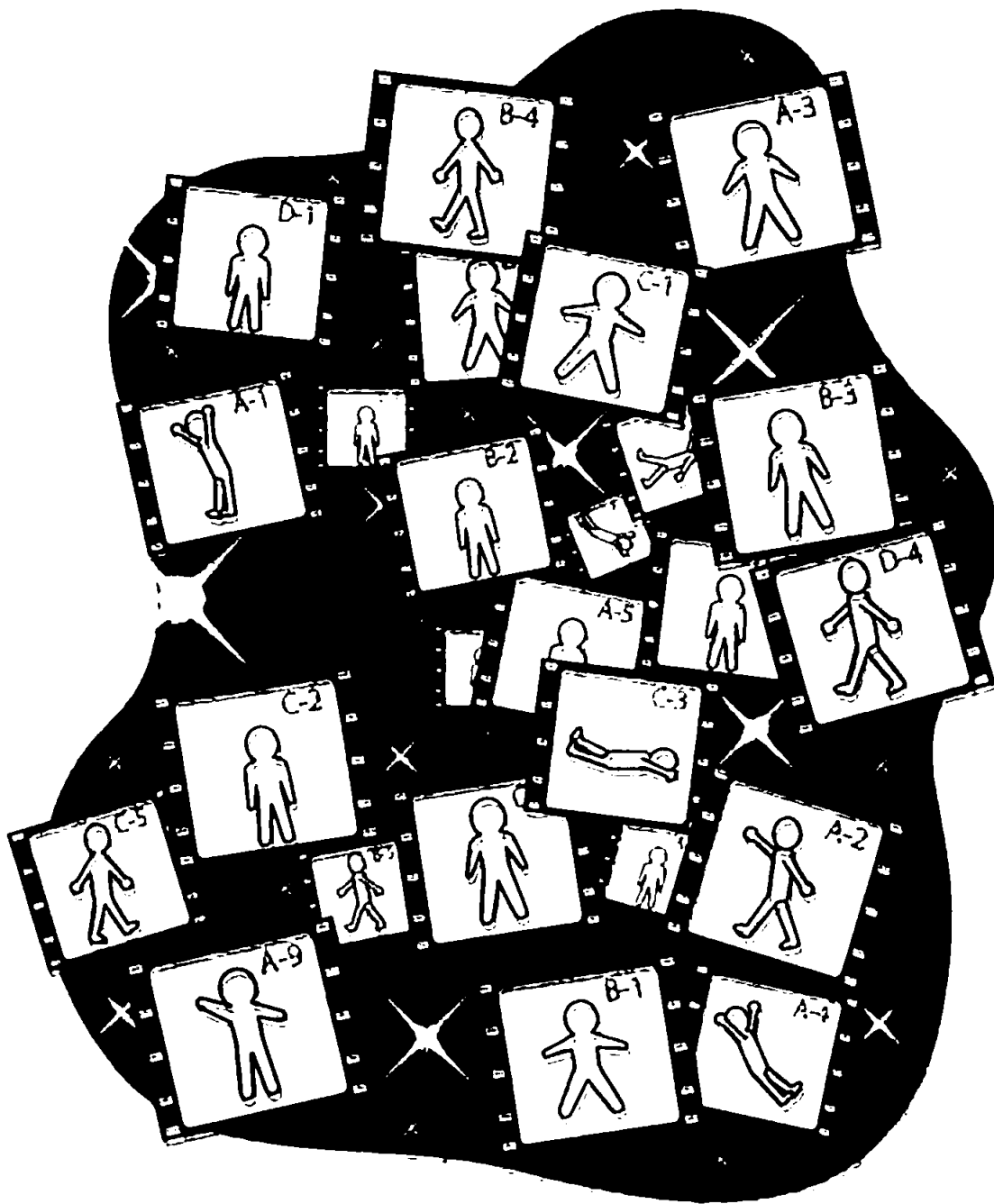
Ác quỷ:

Hơn nữa, vì không có ghi A-1 hay B-1, nên không nhất thiết hôm qua là “A-1 (hôm qua là người A)”.

Mà có thể xảy ra khả năng hôm qua là “người khác (là B-1)”.

Chẳng hạn như, hôm qua ta xem “B-1” của người khác, hôm nay xem tương lai “A-6” của bản thân, tiếp đó xem quá khứ “C-5” của người khác, rồi khoảnh khắc tiếp theo lại là “F-1”...

Có nghĩa là “tôi” cho đến ngày hôm qua cũng có khả năng không phải “tôi” của thời điểm hiện tại.

Mitsuro:

Thước phim hôm qua tôi đã xem là của người khác?

Như vậy thì đặc điểm nhận dạng của mỗi người sẽ bị phá vỡ nhĩ.

Bởi lẽ đặc điểm nhận dạng là một thể tập hợp của một “tôi” mà “bản thân hôm qua cũng chính là bản thân!”.

Ác quỷ:

Bị phá vỡ không phải sẽ tốt hơn sao. Hãy đặt nghi vấn với hết thảy mọi “lẽ phải”.

Mitsuro:

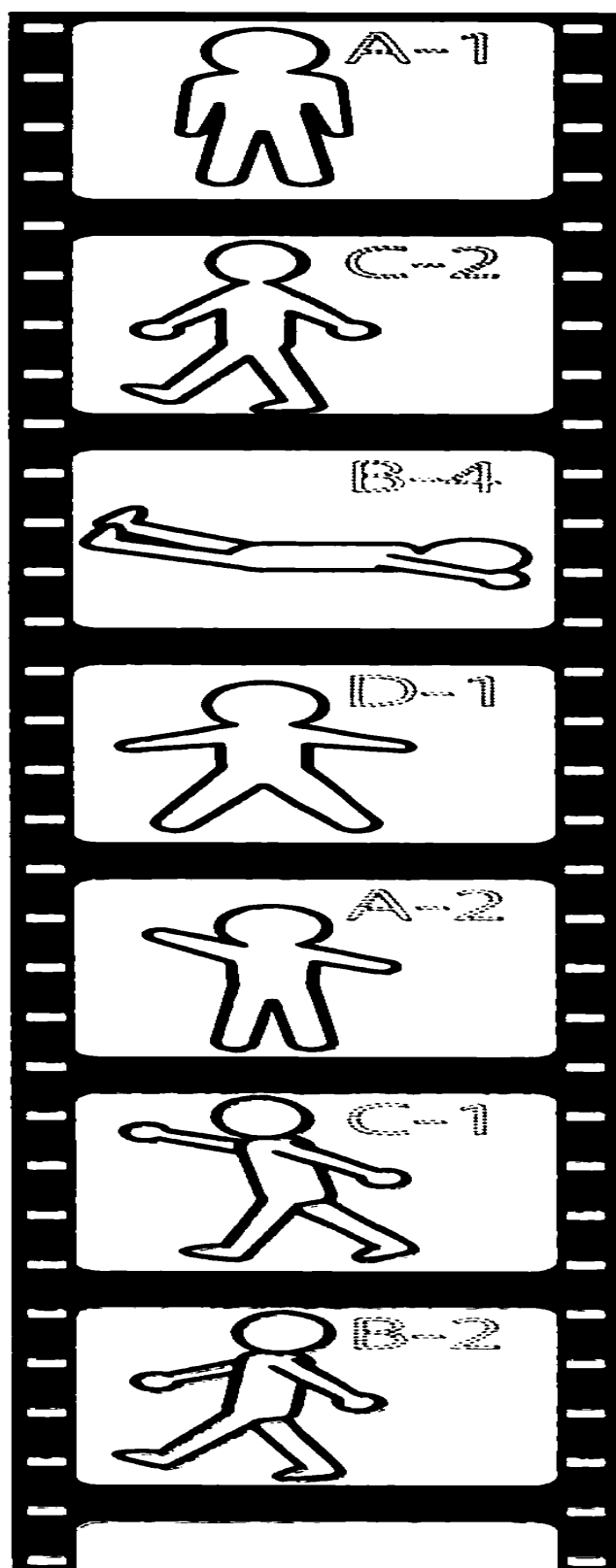
Nhưng mà, nếu những thước phim không có đánh số và cũng không theo thứ tự đồng nhất thì **tôi của ngày hôm qua là kẻ nào?**

...

Nếu xét về gương mặt này thì là... Brad Pitt chăng? Hay James Dean?

À không, đây là bộ phim “khoảnh khắc” phải không? Như vậy thì không nói đến hôm qua mà thậm chí ngay cả một giây trước cũng không “chính xác”...

Tôi của một giây trước là kẻ nào vậy?

Ác quỷ:

Là một kẻ chẳng phải kẻ nào. Là tất cả mà cũng chẳng là ai.

Mitsuro:

Không không, không phải một khái niệm trừu tượng như vậy. Nói một cách cụ thể thì, tôi của một giây trước nằm trong thước phim nào? Ở thời điểm hiện tại thì Brad Pitt là ứng cử viên có tiềm lực nhất...

Ác quỷ:

Chẳng ai biết được mình đã xem đoạn phim nào “trước đó” hết.

Ác quỷ cũng không biết, mà cả thần linh cũng không.

Bởi lẽ vốn dĩ khái niệm “trước” đã là một sự lừa đảo rồi.

Không có cái gọi là “trước”. Nếu giả sử có cái gọi là “trước” thì không phải nó sẽ sinh ra “thứ tự” đã được cố định sao?

“Cái đó lúc trước” là thứ nhất, “cái này ở hiện tại” là thứ hai, “cái đó tiếp theo” là thứ ba, cứ như vậy sẽ tạo thành một thứ tự “chính xác”.

Thế nhưng không có cái gọi là thứ tự “chính xác”.

Trong vũ trụ này chỉ có “hiện tại” mà thôi.

Mitsuro:

Ừa? Nói vậy thì chẳng có ai biết sao? Rằng một giây trước tôi là kẻ nào ấy.

Ác quỷ:

Điều chúng ta biết chỉ có một.

Hiện tại, trước mắt cái “tôi” này đang tồn tại một cảnh phim mang tên “thế giới”.

Sự thật đang xảy ra chỉ có thế.

Mitsuro:

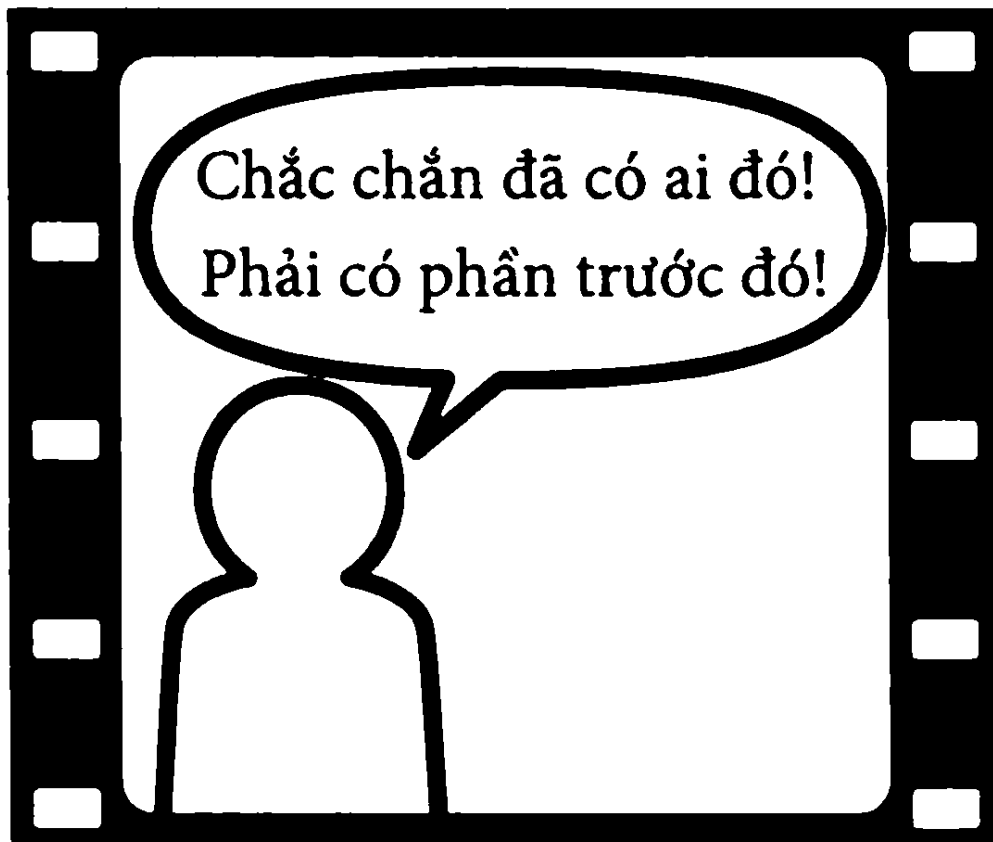
Vậy sao.

Nếu coi “XX” là bộ phim “khoảnh khắc” thì chỉ có suy đoán “Chắc hẳn phải có phần trước đó” là bao gồm trong bộ phim “khoảnh khắc” này thôi à.

“Chắc hẳn phải có phần trước đó” là một cảnh đang diễn ra trong bộ phim “khoảnh khắc” ngay trước mắt ở thời điểm hiện tại.

Có nghĩa là đặc điểm nhận dạng cũng...

Ký ức mang tên “Trong quá khứ chắc hẳn lúc đầu mình là học sinh tiểu học, tiếp đó trở thành học sinh cấp hai và sau đó là sinh viên đại học!” chỉ đang diễn ra trong bộ phim về “hiện tại” mà thôi.

Ác quỷ:

Đúng vậy. Kết cục là chỉ có một bộ phim mang tên “hiện tại”.

Ở khoảnh khắc “hiện tại”, một cảnh phim có tên “thế giới” đang tồn tại trước mắt của “tôi”.

Ta đã lặp đi lặp lại nhiều lần rồi, những gì đang diễn ra chỉ có vậy.

Mitsuro:

Cái gọi là ký ức thực ra chỉ là dữ liệu bên trong não bộ thôi phải không.

Ác quỷ:

Hừ. Người bắn khoăn rằng mình thực sự đã hiểu ra tất cả mọi chuyện rồi nhưng bên trong người vẫn còn rất nhiều những “lẽ phải” mà người chưa vượt qua được.

Có muốn ta đưa ra chút gợi ý cho những điều đó không?

Mitsuro:

Làm ơn!

Ác quỷ:

Bốn tọa đã đến gặp nhà người ở thời điểm năm 2003.

Thế nhưng khi gặp người ở thời điểm năm 2017, ta đã nói “Lần đầu tiên được gặp người”.

Mitsuro:

Hả?

Trước khi trở thành một người nào đó, người chẳng phải là bất cứ ai cả

Âm thanh tiếng hét “Mau nhanh nhanh đưa con đi nhà trẻ đi” của người vợ còn gây chấn động cho màng nhĩ hơn cả lời thì thầm của Ác quỷ.

Từ nhà đến trường mẫu giáo của con gái mất mười lăm phút đi bộ.

Di chuyển từ bóng của những hàng cây qua đến bóng của những cây cối diện, Mitsura vừa tránh ánh nắng như dao chích của mùa hè vừa tạm biệt con gái trước cổng trường mẫu giáo. “Gặp lại con sau nhé”.

Thế nhưng khi anh đi bộ trên đường quay trở về nhà được ba phút, cái khoảnh khắc “Gặp lại con sau nhé” lại đến vô cùng nhanh.

Đường Nâu:

Ba ơi, đợi con một chút với!!

Mitsuro:

Ừa? Sao con lại đuổi theo ba vậy? Dù không thích đi mẫu giáo thì con cũng không thể nghỉ học chứ?

Đường Nâu:

Không phải, không phải vậy mà! Con làm mất chiếc bùa hộ mệnh vô cùng quan trọng rồi.

Là bùa hộ mệnh hình chiếc chuông mà ba mua tặng cho con như một món quà lưu niệm ở Nara một tuần trước ấy.

Con nghĩ là mình đã đánh rơi nó trên đường đến trường nên ba con mình cùng tìm đi ba.

Họ vừa quay lại theo hướng đường về nhà vừa tìm kiếm toàn bộ những bóng mát nằm rải rác mà trước đó đã bảo vệ cho hai người

khỏi ánh nắng chói chang, nhưng chiếc bùa hộ mệnh không rơi ở đây.

Mitsuro:

Con sẽ bị muện mất nên chúng ta từ bỏ ở đây nhé.

Đường Nâu:

Vậy có ổn không ba?

Mitsuro:

Cái gì có ổn không?

Đường Nâu:

Có ai đó đã nói rằng “Nếu bạn làm rơi mất bùa hộ mệnh, bạn sẽ gặp báo ửng”.

Mitsuro:

Ai? Tên nào nói mấy lời linh tinh như thế? Xạo đó, toàn bộ là xạo đó!

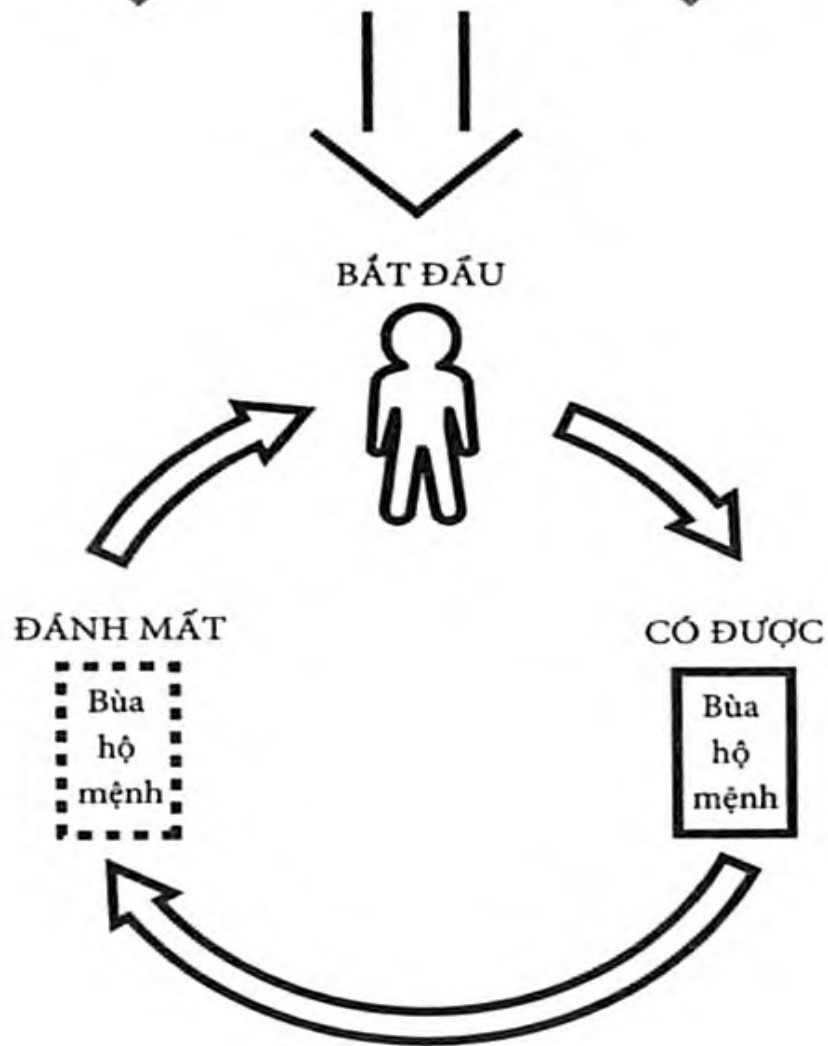
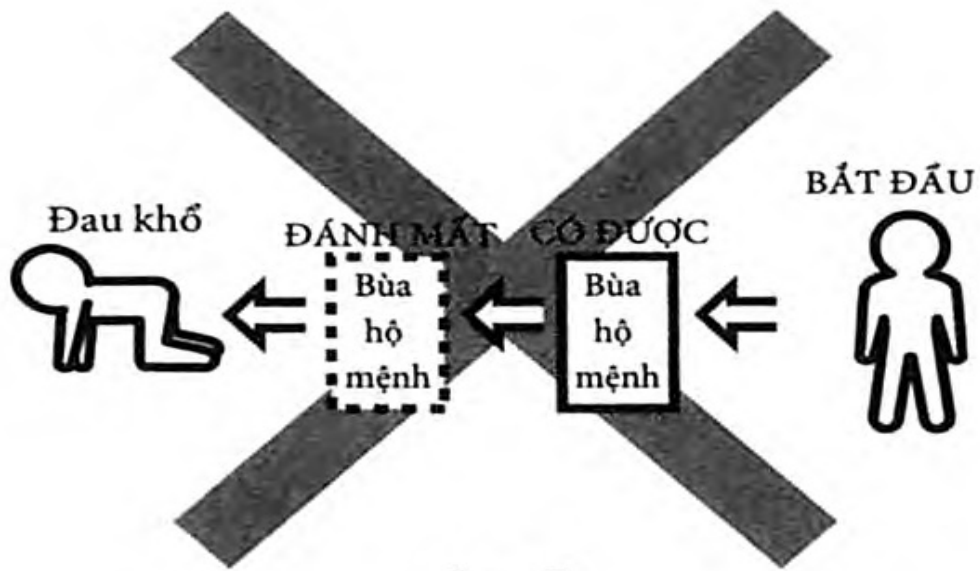
Đường Nâu:

Thật hả ba?

Mitsuro:

Thật mà. Bởi vì con cứ thử nghĩ mà xem.

Kể cả con có làm mất bùa hộ mệnh thì cũng chỉ đơn giản là quay trở lại thời điểm “trước khi bùa hộ mệnh bị mất” thôi.”

Đường Nâu:

Nghĩa là sao hả ba?

Mitsuro:

Thời điểm chiếc bùa hộ mệnh xuất hiện là đúng một tuần trước phải không?

Từ trước khi nó xuất hiện thì Đường Nâu đã hạnh phúc rồi mà!

Đường Nâu:

Nhưng nếu không có nó con sẽ không thể trở nên hạnh phúc được.

Mitsuro:

Không phải vậy đâu. Cái đó người ta gọi là “sự chấp nhất” đấy.

Đó là một từ mà người lớn rất thích và ba cũng vậy.

Đường Nâu:

Chấp nhất?

Mitsuro:

Chẳng hạn như nếu ba là một Ác quỷ nhé?

Ba đang nghĩ cách lừa gạt một cô bé đang sống hạnh phúc trong một khu rừng.

Vậy thì con nghĩ ba nên làm gì?

Đường Nâu:

Ba sẽ muốn gây rắc rối cho cô bé ấy phải không?

Hừm... Con biết rồi! Ba sẽ ném phân vào người cô bé!

Mitsuro:

Đường Nâu..., ba xin con đấy, đừng chơi với anh con nữa.

Ba muốn con giữ nguyên được sự thuần khiết mà trưởng thành... Con gái không được nói những thứ như “phân” đâu.

Đường Nâu:

Thì tại vì nếu bị ném phân vào người thì sẽ gay go lắm đấy!

Mitsuro:

Không phải cả người ném cũng gay go sao! Vì sẽ bị phân dính vào tay.

Nếu là ba, vì ba rất thông minh nên ba sẽ làm cách này.

Ba sẽ đưa cho cô bé kia cuốn truyện “Cô bé quàng khăn đỏ”.

Đường Nâu:

Hả? Ba thực sự là một người vô cùng tốt ấy.

Mitsuro:

Rồi ngày tiếp theo **ba sẽ đưa cho cô bé một chiếc giỏ để đựng táo.**

Đường Nâu:

Giờ giống như cô bé quàng khăn đỏ trong sách tranh rồi nhỉ. Cô bé sẽ bỏ táo vào giỏ sau đó bị chó sói tấn công ạ?

Mitsuro:

Không phải. Một ngày nọ, ba sẽ cải trang thành mục phu thủy và đi đến nhà cô bé quàng khăn đỏ, sau đó ba sẽ nói với cô bé như thế này:

“Này, cô bé bên kia ời. Nếu đánh mất ‘khăn quàng đỏ’ và ‘giỏ’ thì chắc chắn cô sẽ bị trúng lời nguyền đó! Hê hê hê!”

Đường Nâu:

Nghĩa là sao hả ba?

Mitsuro:

Cô bé trước đó vẫn luôn sống hạnh phúc trong khu rừng.

Cho đến lúc nhận được “khăn quàng đỏ”, cô bé không hề có khăn quàng đỏ.

Cho đến lúc sở hữu “giỏ” trong tay, cô bé không hề có giỏ.

Nhưng cho dù vậy, cô bé vẫn sống hạnh phúc. Không gặp bất cứ trở ngại nào.

Thế nhưng hiện tại cô bé ấy nhất quyết cho rằng “Nếu làm mất ‘khăn quàng đỏ’ và ‘giỏ’, mình sẽ gặp bất hạnh”.

Con xem, có phải hiểu nhầm kỳ quái bắt đầu rồi không?

Cái đó gọi là “chấp nhất”.

Đường Nâu:

Đúng là vậy, ba thật đáng sợ. Ba đã lừa cô bé quàng khăn đỏ!

Mitsuro:

Không chỉ riêng cô bé quàng khăn đỏ.

Người lớn hầu hết cũng bị lừa bởi những thứ như thế.

Những lời kiểu như “Nếu đánh mất thứ gì đó, bạn sẽ gặp bất hạnh”.

Nếu mất việc,

Nếu mất nhà,

Nếu mất bạn bè,

Nếu đánh mất thân thể này.

Người ta sẽ luôn sợ hãi trước cái suy nghĩ “Nếu đánh mất thứ gì đó, bản thân sẽ gặp bất hạnh”.

Thế nhưng, sự thật thì...

Tất cả những thứ mà chúng ta sở hữu, cho đến trước khi chúng ta có chúng trong tay thì chúng ta vẫn chưa hề sở hữu chúng.

Chỉ như vậy thôi. Không chỉ riêng vật chất mà cả địa vị cũng thế.

Trước khi trở thành “một người nào đó”, con “chẳng là một ai cả”.

Đường Nâu:

Địa vị là gì vậy ba?

Mitsuro:

Xem này, “cô bé quàng khăn đỏ” là một nhân vật nổi tiếng đúng không? Không ai là không biết đến.

Điều đó có nghĩa cô ấy là một siêu sao.

Nếu cô bé đi ra phố sẽ được người ta cho tào.

Cô bé sẽ được mọi người trong làng bảo vệ trong tình trạng cảnh giác cho đến khi có tình huống bất thường như chó sói xuất hiện. Nghĩa là cô bé đang sở hữu “địa vị”.

Nổi tiếng thật là tuyệt nhỉ.

Thế nhưng, hiện tại nhất định cô bé quàng khăn đỏ sẽ **vì không muốn mất đi việc mình là “cô bé quàng khăn đỏ” mà mỗi ngày đều thấp thỏm bất an.**

Cô bé ấy sẽ quên mất rằng thực ra trước khi trở thành “cô bé quàng khăn đỏ”, khoảng thời gian cô bé “chỉ là một cô bé sống trong rừng” mới là lúc cô cảm thấy hạnh phúc nhất.

Cô đã quên đi một bản thân vẫn luôn hạnh phúc dẫu cho không có gì, không là bất cứ ai, và **hiểu lầm rằng nếu mình không có “thứ gì đó”, không là một “người nào đó” thì mình sẽ không được hạnh phúc.**

Và thế là cô bé liều mạng rên rỉ chấp niệm rằng “Không muốn đánh mất”, nhưng đó là điều không thể.

Bởi lẽ, nếu là một thứ ta đạt được thì một lúc nào đó nó sẽ mất đi.

Cứ như vậy, người lớn luôn sống trong sợ hãi. Ba cũng giống như thế đấy.

Đường Nâu:

Ba cũng luôn sợ hãi ạ?

Mitsuro:

Đúng vậy. **Bởi vì tất cả người lớn đều đang sống với ý nghĩ bản thân phải trở thành “một người nào đó”.**

“Mình là một thầy giáo vĩ đại”.

“Mình là một cảnh sát gương mẫu”.

“Mình là một bà nội trợ hạnh phúc”.

Hơn nữa, họ khẳng định rằng nếu đánh mất những điều đó thì họ sẽ không còn hạnh phúc nữa.

Thế nhưng sự thật không phải như vậy.

Về nguyên tắc thì không có ai vì mất đi một thứ gì đó hoặc mất đi tất cả mà trở nên bất hạnh.

Bởi lẽ, tất cả mọi người trước khi trở thành “một người nào đó” thì đều chẳng là một ai hết.

Nếu Đường Nâu có thể hoàn toàn hiểu được bí mật này thì tốt rồi...

Con hãy hiểu rằng trên thế giới này thực ra không có một ai có thể trở nên bất hạnh.

Đường Nâu:

Kể cả cảnh sát cho dù có bị cách chức thì vẫn là một điều hạnh phúc ạ?

Mitsuro:

Đương nhiên rồi.

Bạn của ba cũng từng là một cảnh sát khu vực.

Hồi tiểu học tên đó là kẻ chuyên gia vừa ném phân vừa cười sảng sặc ấy.

Nếu quay về làm trẻ con thì tất cả mọi người chỉ chơi ném phân thôi cũng đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

Đường Nâu:

Nếu vậy thì chỉ có phân là không được phép mất đi ba nhỉ.

Mitsuro:

Đúng thế. Riêng phân là tuyệt đối không thể để mất!

Ngoài nó ra thì tất cả mọi thứ.

Bất kể thứ gì hoặc tất cả mọi thứ đều mất đi cũng không có vấn đề gì hết.

Được rồi, bây giờ mình sẽ vừa đi tìm phân vừa quay lại nhà trẻ nhé.

Chỉ là mặt trời đã lên cao hơn một chút so với buổi sáng thôi, vậy mà những bóng mát nơi hai người họ có thể ghé vào che nắng đã giảm bớt đi.

Chiếc chuông ban nãy họ không tìm thấy trong những bóng râm giờ đây đang lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Với gương mặt tràn ngập nụ cười, cô bé Đường Nâu nhặt chiếc chuông lên và cất tiếng hét to tưởng chừng như át luôn cả tiếng ve kêu, Mitsuro cũng đã nhìn thấy nó.

“Mình vẫn chẳng phải là ai cả.”

Ác quỷ:

Nếu nói theo câu chuyện của người thì phù thủy kia chính là thế lực của “cái thiện”.

Mitsuro:

Câu chuyện nào cơ?

Ác quỷ:

Chẳng phải phù thủy đã nói với cô bé quàng khăn đỏ rằng “Nếu đánh mất nó thì sẽ gặp rắc rối” sao?

Nó là thế lực chuyên uy hiếp người ta như vậy.

Nó không hề dạy cho cô bé ấy rằng “Trước khi đánh mất nó thì cô chỉ đơn giản là chưa sở hữu nó thôi”, mà dạy cô rằng nếu không có “cái gì đó” thì cô sẽ không thể được hạnh phúc.

Thế lực ấy đang thực sự tồn tại?

Đó không phải là những lời cha mẹ thường nói à?

“Nếu đánh mất ‘một công việc tốt’ thì sẽ rất khó khăn”.

Đó không phải là những lời thầy cô vẫn nói sao?

“Nêu đánh mất việc ‘trở thành một đứa trẻ ngoan ngoãn thông minh’ thì em sẽ vào tù”.

Nếu trong suốt quá trình trưởng thành, trẻ con không ngừng được nghe những điều như “Nếu đánh mất, sẽ gay go đấy”, “Nếu đánh mất, sẽ khó khăn đấy”, bọn chúng sẽ nghĩ như thế nào?

Chúng sẽ trở nên cố chấp với việc phải “không ngừng là một người nào đó”.

Chúng sợ hãi sự thay đổi.

Thế nhưng, tất cả đều chỉ là tẩy não.

Đừng câu nệ việc bản thân mình là “mình” ở thời điểm hiện tại!

Giây phút vượt qua được “lẽ phải” đó, các người sẽ có thể trở thành bất cứ ai.

Thậm chí là một người thành công hay một siêu anh hùng.

Thậm chí trở thành một người khác.

Hay thậm chí là trở thành bản thân trong tương lai.

Hoặc là nhân loại của một thế giới song song khác.

Chỉ có “người không phải là bất cứ ai” mới có thể trở thành bất cứ người nào.

Vì người có thể tự do tự tại xem những thước phim không giới hạn.

Mitsuro:

Thì ra vậy. Bản thân chúng ta chính là những kẻ cố chấp nhất với việc - phải - tiếp - tục - là - “tôi” này. Không nghĩ đến việc xem những thước phim khác.

Ác quỷ:

Đúng thế. Những người được sinh ra trong thân thể trần trụi như các người, tại sao lại quá coi trọng những chiếc áo khoác

lông?

Mitsuro:

Chờ chút, đây không phải là danh ngôn được đưa ra trong cuốn sách của tôi sao!

Đừng có ăn cắp nó!

Ác quỷ:

Chẳng có gì là của riêng người cả.

Tất cả những thứ người đạt được trên thế giới này đều là ảo ảnh.

Khi được sinh ra, các người chẳng mặc bất kỳ thứ gì.

Mặt khác,

Chẳng có cái chấp niệm bản thân “là cô bé quàng khăn đỏ”,

Không nghi ngờ “hôm qua” mình đã là ai?

Cũng chẳng có nhiệt huyết “ngày mai” mình phải trở thành một người hoàn mỹ!

Chỉ đơn thuần là bản thân đang ở “hiện tại”.

Mitsuro:

Ra vậy. Cô bé quàng khăn đỏ thậm chí còn không nghĩ đến việc: Hôm qua mình là ai nhỉ?

Mặt khác, cũng không quá chấp nhất với việc “hiện tại” mình là người nào.

Chỉ đơn giản là tận hưởng “thế giới” trước mắt với tư cách là “tôi” mà thôi.

Ác quỷ:

“Kẻ chẳng phải bất cứ ai” chính là tổ tiên của toàn bộ loài người. Dù sau này có đánh mất bất cứ thứ gì mà mình đạt được trong

cuộc đời đi nữa thì các người cũng tuyệt đối không thể trở nên bất hạnh đâu.

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Hiện thực trước mắt không nghi ngờ gì là “đúng đắn”, là hiện thực được cố định không thay đổi.

Lời thì thầm của Ác quỷ

Hãy cứ đánh mất tất cả đi!

Bởi ngay từ đầu đó đều là những thứ mà ta không sở hữu.

Góc dành cho quý ngài Ác quỷ

Bài thực hành để ngay lập tức xóa bỏ nỗi sợ hãi

Loài người các người, bất cứ ai cũng có những “việc luôn duy trì chỉ bằng chấp niệm”. Các người là chủ thể nhưng luôn luôn bị đe dọa rằng: “Nếu không tiếp tục cái này thì sẽ...”, “Nếu không có cái kia thì sẽ...”. Nếu rơi vào tình huống đó, hãy niệm câu thần chú sau đây:

Hừ, thế thì có khác gì là tạo phản!

Bùa bảo hộ đã mài răng đe dọa với người ngay trong phạm vi ‘bùa bảo hộ’ đấy!!”

Tình huống minh họa một: Hướng dẫn sử dụng phương pháp cải thiện sức khỏe

Ví dụ, vốn dĩ người bắt đầu thực hiện “Phương pháp cải thiện sức khỏe...” để được hạnh phúc.

Thế nhưng hiện tại, người bắt đầu lo sợ rằng nếu không tiến hành “Phương pháp cải thiện sức khỏe...” ba lần một ngày thì “có thể sẽ bị bệnh”.

Mặc dù người nghĩ rằng mình chỉ có thể làm hai lần vào buổi sáng và buổi tối thôi thì người vẫn sợ hãi cái chấp niệm “đánh mất” và không thể từ bỏ được phương pháp cải thiện sức khỏe đó.

Vào những lúc như vậy, hãy thử nghĩ mà xem.

Trước khi bắt đầu tiến hành “Phương pháp cải thiện sức khỏe...”, người không hề tiến hành phương pháp đó, nhưng dù vậy người vẫn khỏe mạnh. Chỉ đơn giản như vậy.

Nào, hãy niệm thần chú và từ bỏ nó thôi.

Tình huống minh họa hai: Cô gái lo lắng vì thất tình

Người đang khóc vì thất tình. Tuy nhiên, trước khi có người yêu người chưa hề có người yêu và dù như vậy người vẫn sống hạnh phúc. Hãy vừa nhớ lại quá khứ vừa cùng bạn bè đi hát

karaoke chẳng hạn, và sau khi hét lên “Nổi loạn thôi!”, người hãy hát cả những ca khúc thất tình nữa.

Một lá “bùa hộ mệnh” chắc hẳn đã đến tay người để “bảo vệ” người. Giả sử nếu người chủ của nó bắt đầu đe dọa người rằng “Nếu mất nó, người sẽ gặp bất hạnh”, thì đó chính là tạo phản. Một kẻ phản bội như vậy thì người nên mau chóng vứt nó đi.

“Bất cứ cái gì”, “bất cứ địa vị nào”, thậm chí là một “cơ thể khỏe mạnh” cũng vậy.

Trước khi đạt được nó, các người chẳng sở hữu thứ gì trong tay hết.

Chỉ đơn giản thế thôi.

Hơn nữa, nếu có những hành động được làm/được tiếp diễn “một cách miễn cưỡng” để được hạnh phúc, vậy thì hãy xem lại những hành động ấy.

Những hành động ấy chắc hẳn bắt đầu là để người “được hạnh phúc”. Thế nhưng nếu việc duy trì nó khiến người “khổ sở” thì nó đã đi ngược lại với mục đích ban đầu. Đó cũng là “tạo phản”. Cho dù nó có mất đi, thì các người cũng chỉ đơn giản là quay trở lại trạng thái hạnh phúc trước khi các người bắt đầu nó mà thôi.

CHƯƠNG 6: LỜI KHẲNG ĐỊNH CỦA QUẢ TÁO

Cuốn sách mà kẻ chiến thắng trong cuộc chiến viết ra có tên là “Sách giáo khoa”

Lại một buổi sáng khác nữa bắt đầu.

“Thời gian ngái ngủ” lưu giữ ký ức về khoảng thời gian khi bản thân là một người không phải “tôi” này.

Khi nó kết thúc, sẽ có ngày mà sự rung động tiếp theo sôi sục.

Hiện tại tôi muốn ngay lập tức đi đến “một nơi nào đó” mà không phải “nơi này”.

Hiện tại tôi muốn ngay lập tức gặp “một ai đó” mà không phải là “tôi”.

Tôi bị chi phối bởi rung động muốn đi gặp một ai đó khác nhất có thể ở một nơi xa nhất có thể.

Rung động này cho đến lúc này đã trở nên rộng lớn không giới hạn, có lẽ vì muốn chứng minh sự tồn tại của một bản thân tuyệt vời đến vô cùng.

Bằng việc xác nhận “rìa” xa nhất từ “rìa” xa nhất.

Tôi đã từng hoàn mỹ hơn thế.

Tôi đã từng vĩ đại hơn thế.

Thế nhưng, ngày hôm nay một “tôi” nhỏ bé cũng bắt đầu ngay trước mắt.

Cái tên gắn với “tôi” này là Kaderu.

Không rõ ai là người đã đặt cái tên ấy cho “tôi”, mặc dù mẹ có nói “Là bà con đặt đó”.

Tôi không nhìn thấy khoảnh khắc mà cái “tôi” này được đặt tên.

Mặt khác, tôi cũng không nhớ chuyện cái “tôi” này được sinh ra.

Vì tôi không biết sự thật là nó được sinh ra nên biết đâu cái “tôi” có lẽ vẫn chưa được sinh ra.

Nhưng hơn cả những câu chuyện quá khứ xa xôi được nghe ai đó kể lại, sự bắt đầu của cái “tôi” “có vẻ chính xác” nhất là vào buổi sáng.

Vì chính xác là mỗi sáng, “tôi” vẫn luôn bắt đầu khởi động.

Nhân tiện thì, theo câu chuyện mà tôi nghe mẹ kể lại, ngày mà cái “tôi” này được sinh ra là ngày 12 tháng 5 năm 1981. Đó là một ngày sau ngày Bob Marley qua đời.

Có lẽ là vì nguyên nhân đấy chẳng. Lúc học trung học cơ sở tôi đã thực sự tin như vậy.

Tin rằng Bob Marley quá cố đã nhập vào cơ thể tôi và từ đó cái “tôi” này bắt đầu.

Cho đến một ngày trước đây còn là Bob Marley, từ sáng hôm nay thì là cái “tôi” này...

Mitsuro:

Tao phải đánh mày!!

Kaderu:

Hả?

Mitsuro:

Cái âm thanh cứ không ngừng lằm bằm lằm bằm một mình ấy!!
Mày xuất hiện trên “thế giới” với tư cách là âm thanh sao! Mày

là nhà thơ hử. Ở đây ngoài cái “tôi” đây còn có cả tao nữa nên hãy yên lặng nào!

Hơn nữa, chắc chắn mày không phải là Bob Marley chuyển thế đâu.

Kaderu:

Này. Tại sao dạo gần đây anh lại hay tự tiện vào phòng em thế nhỉ?

Mitsuro:

Nguyên nhân thứ nhất là vì mày đã chia tay bạn gái.

Cho đến tuần trước tao đến nhà mày bấm chuông vẫn còn bị bạn gái mày ra mở cửa rồi lườm trong bộ dạng mặc quần áo lót.

Hơn nữa, nguyên nhân thứ hai là cửa nhà mày không hiểu vì lý do gì mà bị hỏng.

Kaderu:

Chính các anh đã phá hỏng nó!!

Mitsuro:

Thế mày tra cứu rồi phải không? Chuyện thầy Nagata bảo ý.

Mày đã nhắn tin cho tao là “Sáng mai gọi em dậy” mà.

Kaderu:

À, chuyện về “Haile Selassie I” và “Zion” ấy hử.

Anh muốn nghe à?

Mitsuro:

Không nghe không được mà phải không? Nó liên quan đến việc tốt nghiệp của tao mà.

Luận văn tốt nghiệp là ba đứa làm chung đấy.

Kaderu:

Còn một tác giả nữa là anh Kenji thì sao?

Mitsuro:

Nó đã đến thư viện tìm cuốn sách tên gì mà “Từ tổng thể trở thành một bộ phận” sau đó cứ thế đến luôn cửa hàng Pachinko.

Kaderu:

Cái cách dùng cụm từ “cứ thế đến luôn” của anh nghe kỳ cục ghê.

Mitsuro:

Nó nói vấn đề ấy quá triết học, đã vượt ra ngoài khả năng của nó rồi. Nếu phải đọc cái thể loại đấy thì nó thà trở thành tuyển thủ Pachinko chuyên nghiệp còn hơn, khỏi cần tốt nghiệp luôn cũng được.

Mày xem, vì bị lưu ban lúc học năm tư nên tên đó chẳng phải đã quen rồi sao. Năm ngoái nó còn trốn tốt nghiệp nữa đấy.

Kaderu:

Ừ nhỉ, anh Kenji lưu ban hơn một năm rồi.

Mitsuro:

Tao cũng thế á.

Kaderu:

Chuyện về phong trào Rastafari khá dài đó. Anh không ngại chứ?

Mitsuro:

A, vậy thôi hay mày đừng kể nữa.

Kaderu:

Đầu tiên là em đã khóc trong thư viện. Trong một bài phỏng vấn, khi được hỏi rằng “Tại sao anh lại bước chân vào con đường ca hát?”, Bob Marley đã trả lời thế này:

“Tôi đã nghĩ đó là ‘tiếng thở than’. Bài hát của Bob Marley bắt đầu từ những tiếng thở than”.

Mitsuro:

Tao đã nói với mày là “Không muốn nghe chuyện dài dòng” rồi vậy mà mày cứ tự tiện bắt tao phải nghe, vậy thì tao cũng nên than thở chứ nhỉ?

Kaderu:

Bọn mình không biết gì cả. Quá thiếu kiến thức.

Lịch sử loài người cận đại đa phần là **lịch sử của cuộc chiến giữa “đen” và “trắng”**.

Anh có biết điều này không? Có vẻ như hầu hết năng lượng của nhân loại trên trái đất đã bị tiêu tốn hết trong “Cuộc chiến giữa người da trắng và người da đen” hay “Phong trào giải phóng nô lệ”.

Mitsuro:

Vì tao là người Nhật da vàng nên chắc tao không hiểu điều này.

Tao không biết việc cuộc chiến giữa “trắng” và “đen” chiếm đa phần trong lịch sử thế giới.

Kaderu:

Anh biết “ngựa” và “trâu” phải không?

Người da trắng đã đối xử với người da đen giống như với những loài gia súc ấy.

Hơn nữa, Columbus, một thương nhân buôn bán nô lệ đã gia tăng tốc độ tiêu tốn năng lượng của cuộc chiến này bằng việc

bằng qua các đại dương trên thế giới.

MITSUPEDIA

Christopher Columbus

Là một nhà hàng hải đại diện cho thời đại Hàng hải.
Ông được nhiều người biết đến với tư cách là người
da trắng đầu tiên đặt chân đến đại lục châu Mỹ.

Mitsuro:

Columbus không phải người tốt sao? Vì cái tên này xuất hiện trong lịch sử nên tao vẫn nghĩ ông ấy là một người hùng.

Kaderu:

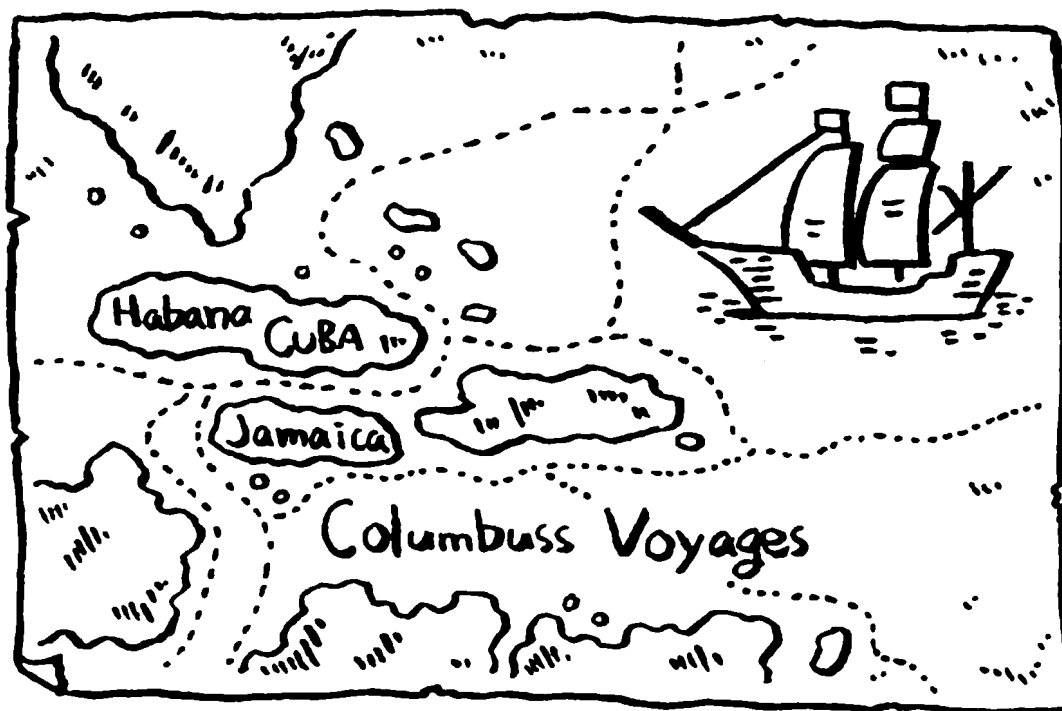
“Thiện” và “ác”, liệu nhìn từ góc độ nào thì khác nhau nhỉ.

Nếu nhìn từ góc độ của người da trắng, Columbus, người được đưa tiễn ở bến cảng, giống như một người hùng vậy.

Thế nhưng đối với người da đen, với việc ông ấy vượt biển đến thì không có gì để nghi ngờ khi họ coi ông là một tên quỷ dữ.

Người da trắng biến cả thế giới thành thuộc địa, biến những người dân “bản địa” vốn sinh sống ở những mảnh đất đó thành nô lệ.

Quê hương Jamaica của âm nhạc Reggae cũng là một trong số đó. Nghe nói thổ dân Jamaica, những người đã trở thành nô lệ thời xưa từng bị dày vò đến mức chẳng mấy chốc mà bị tuyệt diệt.

Mitsuro:

Thật khủng khiếp. Tất cả những thứ được viết trong sách giáo khoa toàn bộ đều là giả dối!!

Đúng là tên quý dũ vượt biển mà đến. Tao ghét vì trong tên ông ta có chữ “bus”. Colombus.

Kaderu:

Vì đã “bóc lột đến cạn kiệt” thổ dân ở những vùng đất đó nên người da trắng quyết định vận chuyển gia súc từ châu Âu đến. Đó là “bò”, “ngựa” và “người da đen”.

Chỉ là, ở Tây Ban Nha không có “người da đen” nên họ đã đến châu Phi và “bắt” người da đen như bắt động vật rồi vận chuyển đến Jamaica để làm nô lệ.

Mitsuro:

Không thể tin được, mấy kẻ đó nên chết hết đi thì hơn.

Kaderu:

Không sao, tất cả những kẻ đó đều đã chết. Đây là chuyện xảy ra cách đây năm trăm năm rồi.

Mitsuro:

Vậy chẳng phải là được rồi sao. Có hận những người da trắng đang sống hiện tại thì cũng không có ý nghĩa gì mà.

Kaderu:

Và một trăm năm sau đó.

Tây Ban Nha, đất nước đã biến Jamaica thành thuộc địa của mình đã bị đánh bại bởi quân đội Anh.

Mitsuro:

Có thể chứ!! Anh hùng của chính nghĩa đã lên sân khấu!!

Kaderu:

Em cũng đã hét lên “Có thể chứ” trong thư viện, nhưng rồi em phát hiện ra rằng không phải vậy.

Rốt cuộc thì nước Anh sau đó cũng vẫn tiếp tục sử dụng người da đen ở Jamaica như những nô lệ.

Chỉ đơn giản là thay đổi chủ nhân (lãnh chúa) thôi.

Mitsuro:

Không thể tin được, người da trắng các người hết thuốc chữa rồi.

Kaderu:

Tuy nhiên, lợi dụng kẽ hở khi Tây Ban Nha bị đánh bại, một số người da đen đã trốn thoát được.

Anh thử nghĩ xem, nếu bò hoặc ngựa chạy thoát khỏi “chủ chăn nuôi” thì chúng sẽ đi đâu?

Mitsuro:

Trốn vào rừng hoặc chạy lên núi?

Kaderu:

Đúng thế. Trong cuộc chạy trốn quan trọng đánh cược cả sinh mệnh ấy, những người bị bắt lại sẽ một lần nữa buộc phải trở thành nô lệ của người Anh. Những người có thể chạy trốn đến cuối đã trốn vào rừng, thành lập một tổ chức với tên gọi là “Maroon”.

Sau đó, những người Maroon đã chiến đấu với quân đội Anh để giải phóng cho những đồng bạn đang chịu kiếp nô lệ của mình. Nó giống hệt như trong bộ phim “Ma trận” phải không?

Mitsuro:

Cho nên tao đã bảo là tao chưa xem mà!

Kaderu:

Bộ phim đó **kể về câu chuyện giải phóng những đồng bạn nô lệ chưa tỉnh ngộ**. Tương tự như vậy, ở Jamaica, Maroon đã không ngừng chiến đấu để thức tỉnh những đồng bạn “người da đen”. Những người đồng bạn da đen vẫn luôn tin vào điều đã tấy nã họ rằng “Người da đen phải làm việc như một nô lệ là lẽ dĩ nhiên” và vẫn đang chìm trong cơn ngủ mê.

Họ muốn thức tỉnh tất cả những cái “tôi” như thế.

Trước lúc tỉnh dậy khỏi giấc mộng thì họ vẫn không hề hay biết rằng bản thân mình “đang nằm mộng” phải không.

Thê rồi thủ lĩnh của những người Maroon đang không ngừng đấu tranh phản kháng ấy cuối cùng cũng nhận được lời đề nghị từ quân đội Anh rằng: “Hãy ký kết ‘hiệp ước’.” Tuy nhiên, đó là một cái bẫy.

Hiệp ước nói rằng họ sẽ đối xử với riêng thủ lĩnh của Maroon như một “con người” nên hãy đưa những người Maroon thủ hạ của ông ta quay lại đó làm “nô lệ”.

Kết quả cuối cùng là người thủ lĩnh bị giết chết, hơn nữa cuộc chiến tranh vẫn tiếp tục tiếp diễn. Và khoảng tám mươi năm sau đó, hiệp ước hoà bình đầu tiên được ký kết.

Mitsuro:

Cuối cùng nô lệ cũng được giải phóng sao?

Kaderu:

Không, ngược lại nó là hiệp ước hoà bình tàn khốc nhất đối với những người nô lệ da đen.

Hiệp ước quy định những nô lệ đã trốn thoát đến Maroon ở thời điểm ấy được công nhận như là “con người”, thế nhưng những nô lệ khác thì không được giải phóng.

Mặt khác, hiệp ước cũng quy định trường hợp nếu sau đó những “nô lệ” phía bên họ chạy trốn thì phía Maroon cũng phải hợp tác bắt giữ.

Họ trao cho người da đen quyền giám sát người da đen. Và người Maroon chấp nhận điều kiện đó.

Mitsuro:

Điều kiện quy định nếu các nô lệ chạy trốn, họ sẽ bắt lại và giao cho người da trắng?

Bất chấp việc bản thân họ trước đó cũng là nô lệ? Bất chấp việc bản thân họ cũng là người da đen?

Kaderu:

Rốt cục thì có lẽ con người vẫn là loại sinh vật muốn bảo vệ “bản thân”.

Kể cả là em thì nếu Mitsuro bị bắt, em cũng sẽ không chỉ trích vị sếp ác độc đâu. Chỉ cần ký cam kết bản thân em được bảo toàn là đủ.

Mitsuro:

Mày! Cái đồ khốn này!

Mà kể ra, nếu là tao thì tao cũng sẽ làm vậy thôi.

Kaderu:

Sau đó thì Maroon có khá nhiều sự kiện lịch sử khác nhưng dù thế nào đi chăng nữa, chế độ nô lệ cuối cùng cũng được loại bỏ sau ba trăm năm những tên quỷ dữ Tây Ban Nha tiến vào Jamaica.

Cho đến tận trước đó, đã có một triệu nô lệ bị đưa đến đây từ châu Phi, người bản địa tại Jamaica đã hoàn toàn tuyệt diệt. Vào năm 1962 khi Jamaica trở thành một quốc gia độc lập, gần như toàn bộ người Jamaica đều mang trong mình DNA của người châu Phi.

Lúc đó nhà tiên tri Marcus Garvey đã xuất hiện.

Mitsuro:

Nhà tiên tri là người có thể nhìn thấy được “viễn cảnh tương lai” nhỉ. Ông ấy đã nói gì?

Kaderu:

Ông ấy nói rằng “Khi vị vua của những người da đen ra đời ở châu Phi, người ấy chắc chắn sẽ cứu vớt thế giới này”.

Các quốc gia châu Phi vào thời điểm đó hầu như toàn bộ đều trở thành thuộc địa của người da trắng, vì thế người da đen không

thế trở thành vua được. Tuy nhiên, ba năm sau khi lời tiên tri được đưa ra...

Cuối cùng, tại vương quốc Ethiopia, “vị vua của người da đen” đầu tiên trên thế giới đã ra đời.

Vị vua ấy chính là Ras Tafari.

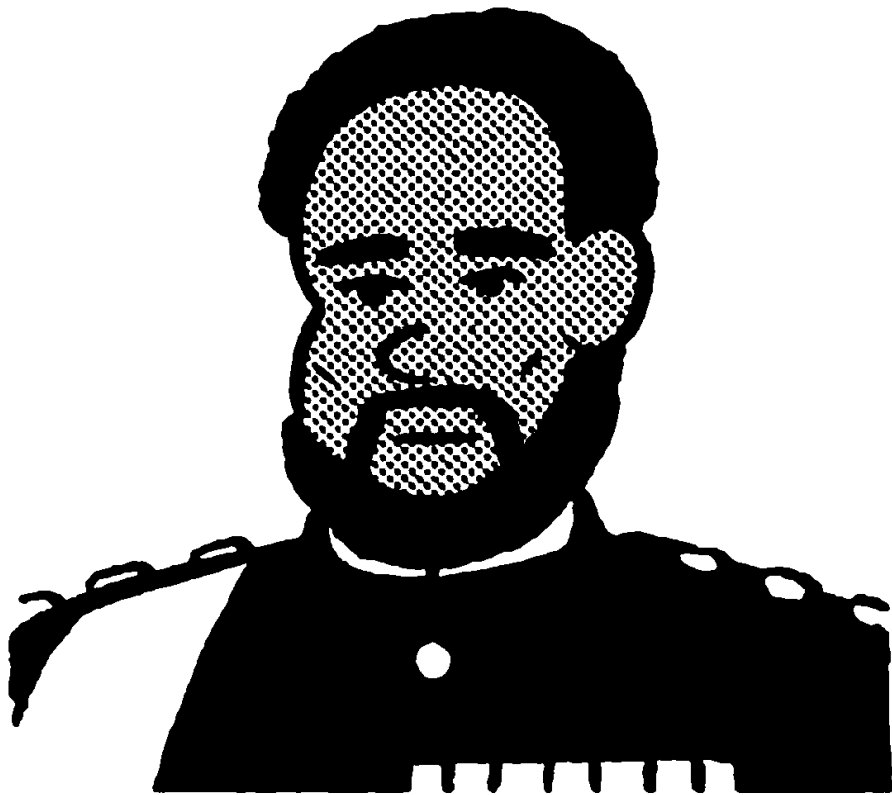
Đó cũng là nguồn gốc của cái tên “Tư tưởng Rasta”.

Ở Reggae, người ta gọi ông là “vị Thánh sống” hoặc “vị Thần đen”.

Mitsuro:

Vị Thần đen. Không hiểu sao nghe ngẫu ghê!

MITSUPEDIA

Ras Tafari (Haile Selassie Đệ nhất)

Lên ngôi hoàng đế Ethiopia vào năm 1930.

Ông được biết đến như “người được thần linh lựa chọn” và đã cai trị Ethiopia trong gần bốn mươi năm của thế kỷ XX.

Kaderu:

Sau khi kế thừa ngôi vị hoàng đế Ethiopia, Ras Tafari đã lấy tên là “Haile Selassie I”.

Lúc trước em cũng đã đề cập đến rồi, Haile có nghĩa là “quyền lực”, Selassie có nghĩa là “Chúa Ba Ngôi (Ba Ngôi một thể)”, vì thế “vị Chúa đen” là quyền lực của vị Chúa Ba Ngôi.

Mitsuro:

Quyền lực của vị Chúa Ba Ngôi.

Có nghĩa là **sức mạnh của ba hợp nhất thành một?**

Mitsuro:

Trừ Nhật Bản ra thì hầu hết tất cả các quốc gia đều theo “Nhất thần giáo”.

Nhất thần giáo có nghĩa là không thừa nhận bất cứ một vị thần nào ngoài một Đấng tối cao duy nhất.

Đấng tối cao duy nhất đó được gọi bằng rất nhiều cái tên khác nhau, có thể là Yahweh, có thể là Jehovah, cũng có thể là Adonai. **Bởi vì phát âm của bốn cái tên ấy trong nguyên gốc tiếng Hebrew sẽ khác nhau tùy theo từng quốc gia.**

Tùy theo từng ngôn ngữ, phát âm “chính xác” sẽ khác nhau.

Không có cách phát âm nào là “chuẩn” cả.

Ở Jamaica nó được phát âm là “Jah”.

Mitsuro:

Ồ! Như vậy thì năm ngoái, ca khúc “Jah Live” của Bob Marley được biểu diễn trong lễ hội trường có nghĩa là “Chúa Trời đang sống” nhỉ.

Kaderu:

Ở phương Tây, người ta cho rằng “Thời khắc khi ba hợp thành một, Chúa sẽ được sinh ra”, có lẽ vì thế mà bản thân Chúa được gọi là “Ba Ngôi một thể”.

“Vị Chúa đen” Haile Selassie I quả thật đã được thờ cúng như một vị thần ngay cả khi vẫn còn sống.

Mitsuro:

Vậy thì rốt cục dòng nhạc Reggae mà mày vẫn luôn yêu thích ấy là một loại tôn giáo à?

Kaderu:

Tư tưởng Rasta không có lãnh tụ nên nó không phải là một tôn giáo.

Nói đúng hơn thì **người ta cố tình không bầu ra lãnh tụ hoặc người lãnh đạo.**

Nguyên nhân là do trong lịch sử người Maroon đã chứng kiến rất nhiều người đứng đầu phản bội.

Người cầm quyền sẽ có chấp niệm với ngôi vị quyền lực, vì thế nếu bầu ra người đứng đầu, người đứng đầu sẽ phản bội.

Em mà trở thành người đứng đầu thì cũng vậy thôi.

Em sẽ không vì anh mà chảy bất kỳ một giọt máu nào đâu.

Mitsuro:

Mày đúng là cái đồ tồi tệ mà!

... Nhưng kể ra nếu là tao thì tao cũng sẽ không đổ máu vì mày đâu.

Kaderu:

Dù sao đi nữa thì “vị Chúa đen” cũng đã xuất hiện ở châu Âu theo như đúng lời tiên tri nên phong trào Rasta một mạch dâng trào.

Tóm lại, tư tưởng Rasta là phong trào hồi quy “Hãy trở về quê hương của chúng ta là châu Phi thôi”.

Bản thân họ chỉ đơn giản là bị người da trắng ép buộc dẫn đến Jamaica, tổ tiên của DNA này là châu Phi nên họ quyết định quay về châu Phi.

Nhân tiện thì, Cannabis (cây cần sa) cũng là loại thực vật đi một quãng đường từ châu Phi qua Đức và cuối cùng đến Jamaica. Nghe có vẻ kỳ lạ nhưng dường như nó đã đến từ châu Phi để cứu giúp con người?

Hành trình của loài cây ấy quả là một điều kỳ diệu nhỉ.

Mitsuro:

Giáo viên môn sinh học cũng từng nói, tổ tiên của loài người vốn dĩ xuất phát từ lục địa châu Phi phải không?

Kaderu:

Chuyện đó thì em không rõ, nhưng việc tổ tiên của người Jamaica là người châu Phi thì hoàn toàn chính xác.

Mảnh đất hứa mà họ phải quay về tên là “Zion”.

Thế lực và quyền lực đã ép buộc đưa họ đến Jamaica gọi là “Babylon”.

“Giải phóng con người khỏi Babylon và đưa họ quay trở về vùng Thánh địa Zion”.

Anh xem, đoạn này cũng giống hệt như trong bộ phim “Ma trận” phải không?

Mitsuro:

Tao đã nói là tao chưa xem bộ phim đó, nên tao thực sự chẳng hiểu gì cả mà! Mà dai dẳng thật đấy.

Rồi sau đó thế nào? Tiếp theo thì sao?

Kaderu:

Hả? Phần tiếp theo?? Đến đây là kết thúc rồi mà?

Em đã rất cố gắng tìm hiểu đúng không?

Mitsuro:

Hả?? Thằng kia, mấy thông tin vừa rồi chẳng giúp ích được tí gì cho luận văn tốt nghiệp hết!! Nó chỉ đơn thuần là lịch sử cận đại thôi. Mày ngốc quá đi mất.

Kaderu:

Em không cần biết! Nagata chỉ nói với em là “Điệu nhạc này thế nào (tiếng Jamaica)! Hãy nhảy điệu Reggae cho đến sáng! Respect!” mà? Chỉ riêng việc em chịu đi đến thư viện thôi là anh cũng nên cảm thấy biết ơn rồi đấy.

Những điều mà bạn anh tìm hiểu chỉ đơn thuần là lịch sử thế giới.
Một Mitsuro bức bối với điều đó ngay lập tức quay trở về nhà.

Toàn bộ “sở hữu” đều là ảo giác

Mitsuro:

Cái tên đó thật là ngốc mà!

Chúng ta đã không còn thời gian nữa, vậy mà hắn ta còn tìm hiểu toàn những thứ chẳng liên quan gì đến luận văn cả.

Nhưng mà mấy cái gã Babylon cũng thật khiến người ta phẫn nộ!

Mình muốn lấy lại tất cả những mảnh đất đã bị cướp đi bởi văn minh phương Tây.

Ác quỷ:

Chẳng có cái gì đang bị cướp đi cả nên người hãy cứ yên tâm.

Bởi lẽ vốn dĩ chẳng ai có thể làm những chuyện như chiếm đất đai vào trong tay mình hết.

Mitsuro:

Hả? Ông chú nhà kế bên là đại địa chủ mà nhỉ?

Ác quỷ:

Việc “con người” sở - hữu - “đất - đai” là chuyện vô cùng điên rồ đấy.

Người hãy nhắm mắt lại và thử tưởng tượng đi.

Lục địa, đất đai bao la mênh mông trải rộng.

Châu Phi cũng là một nơi tuyệt vời, một mảnh đất rộng lớn.

Trên mảnh đất ấy, một con người xuất hiện.

Vậy làm thế nào mà “con người” có thể sở - hữu - trong - tay “đất đai” rộng lớn hơn nhiều so với “con người”?

“Con người” đang đứng trên đất đai phải không?

Vậy mà các người lại nói rằng “tôi” sở hữu “đất đai” trong tay.

Kỳ lạ không thể chịu được. Thậm chí cả học sinh tiểu học cũng thấy không hợp lý.

Mitsuro:

Đất đai, nói chính xác hơn là cầm trong tay giấy chứng nhận quyền sở hữu đất thuộc về mình!

Ác quỷ:

Như vậy càng không phải là ảo tưởng hay sao.

“Đất đai” và “mảnh giấy” đó có quan hệ gì với nhau?

Nhặt một mảnh giấy là đất đai có thể nằm trên tay người à?

Đó là một nghi thức còn kỳ quái hơn cả ma thuật hắc ám đây.

Mitsuro:

Hả?

...

Quả thực nếu nói “sở hữu trong tay” thì nghe có cảm giác kỳ cục...

Ác quỷ:

Những “lẽ phải” mà người được dạy đang bắt đầu sụp đổ rồi.

Hãy để ta làm cho nó tan vỡ thêm nào.

Kaderu đã chia tay với bạn gái cũ rồi à?

Mitsuro:

.

Ừm. Hình như họ gây nhau khá nghiêm trọng ở phòng karaoke ấy. Tôi nghe nói vậy.

Loại người các người có “cảm giác sở hữu” với cả người yêu nữa.

Các người lúc nào cũng nói rằng “Em là của anh”.

Điều này nghĩa là gì? Bản thân ta có thể sở hữu người khác sao?

Người hãy thử lần nữa nhắm mắt và tưởng tượng xem.

Có hai quả táo đang nằm trên bàn.

Mitsuro:

Được rồi, tôi tưởng tượng ra rồi.

Có hai quả táo đang được đặt trên bàn.

Ác quỷ:

Cứ giữ nguyên tưởng tượng ấy và thử nghĩ đi.

Có thể xảy ra việc quả táo bên phải “sở hữu” quả táo bên trái không?

Nếu nhìn từ trên xuống thì chỉ đơn giản là “Có hai quả táo đang nằm trên bàn”.

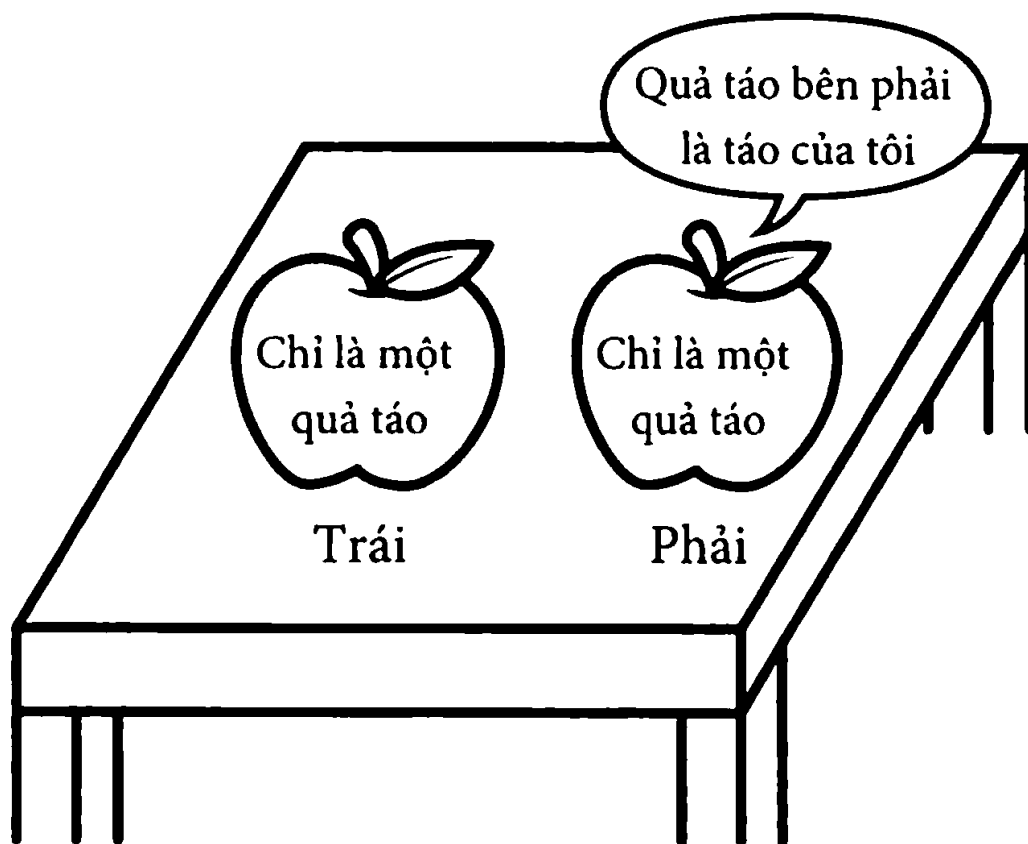
Thế nhưng, chỉ với tình trạng đó thôi, nếu quả táo bên phải bắt đầu nói rằng “Quả táo kia là của tôi” thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Mitsuro:

Tôi sẽ hét lên “Waaa!! Táo có thể nói chuyện kìa!!”

Ác quỷ:

Ta làm người biến mất nhé? Đừng có làm trò.

Mitsuro:

Chắc chắn là sẽ cảm thấy không thích hợp chứ còn gì khác nữa.

Chỉ đơn giản là có hai quả táo được đặt trên bàn. Chỉ như vậy thôi.

Vậy mà “quả táo bên trái” lại là vật sở hữu của “quả táo bên phải”??

?

Không không không. Chỉ đơn giản là có - hai - quả - táo - được - đặt - trên bàn.

Không có nghĩa là “quả táo bên phải” có thể sở hữu “quả táo bên trái”.

Quan hệ sở hữu mang tên “người yêu” cũng khá mơ hồ và khó hiểu.

“Reiko” là vật sở hữu của “Kaderu”???

“Người đó” đã từng là vật sở hữu của “tôi”??

“Tôi” đã đánh mất “người đó” rồi??

Phu nhân à, hãy nghĩ cho kỹ!

Vì “người đó (quả táo bên trái)” và “tôi (quả táo bên phải)” là **hai cá thể độc lập** không có quan hệ gì với nhau!

Không có chuyện một cá thể có thể sở hữu một cá thể khác!

Chỉ đơn giản là hai quả táo không liên quan gì đến nhau đang nằm trên bàn!!

Ác quỷ:

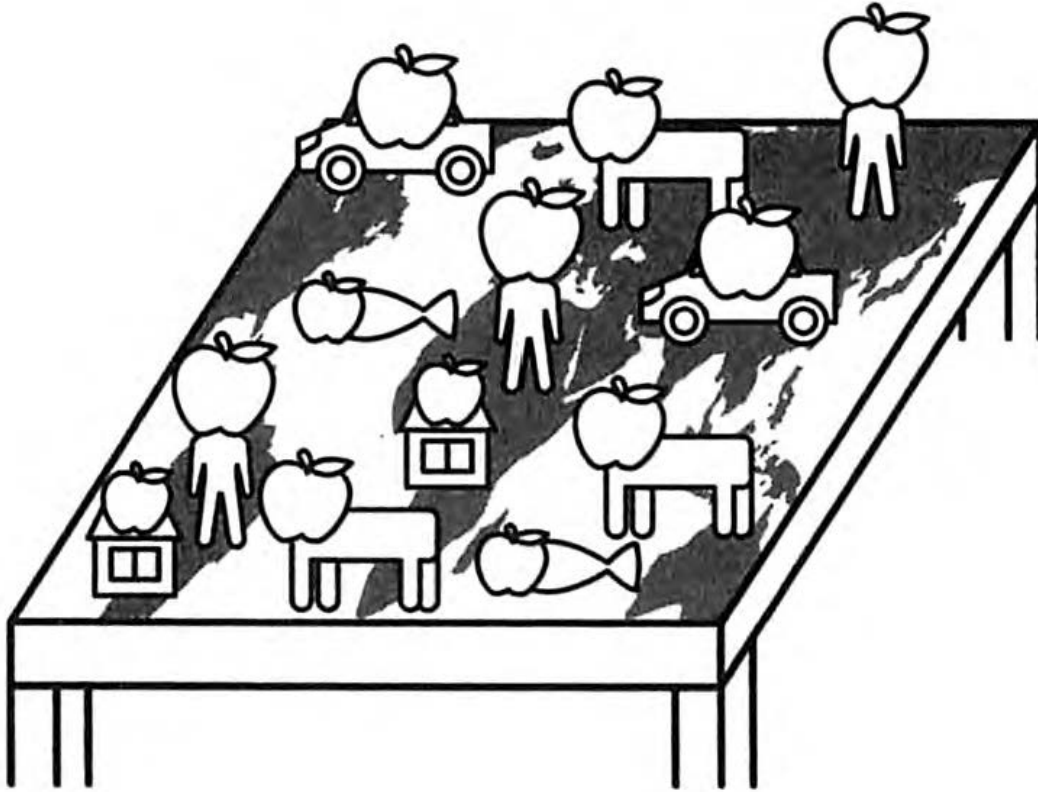
Không chỉ riêng trong tình yêu mà trong các mối quan hệ khác các người cũng hành động tương tự.

Quả táo nói rằng “Tôi đã sở hữu chiếc xe Benz”.

Quả táo nói rằng “Tôi đã sở hữu chiếc túi xách cao cấp”.

Quả táo khẳng định rằng “Tôi đã sở hữu đất đai trong tay”.

Theo bốn tọa quan sát thì loài người các người làm những chuyện như vậy mỗi ngày.

Mitsuro:

Oái!!

Chờ chút, điều này thật kinh khủng!! Chuyện này, chuyện này là không thể nào!!

Nếu thử suy nghĩ kỹ lại thì... ngài, một con búp bê, vẫn luôn nói chuyện!!

Ác quỷ:

Quyết định rồi. Người thật sự nên biến mất đi.

Mitsuro:

Chỉ là chuyện cười dựa trên cảm hứng về quả táo lúc này thôi mà.

Ở Osaka người ta gọi là “temdon”.

Nhưng nghiêm túc mà nói thì khái niệm “sở hữu” đã triệt để vỡ vụn rồi.

Cảm ơn nhiều nhé, ngài búp bê.

Ác quỷ:

Ta làm cho người biến mất nhanh hơn nhé.

Nhà người lúc này đã hét lên rằng “Chúng ta không còn thời gian nữa rồi”.

Điều đó có nghĩa **người khẳng định “Lượng thời gian mà mình có rất ít”**.

Như vậy, **người đã ý thức rằng mình “sở hữu” thời gian**.

Làm thế nào mà “tôi” có thể sở hữu được “thời gian”??

Không phải điều đó còn kỳ lạ hơn so với mối quan hệ giữa “vật chất” và “vật chất” à.

“Tôi” sở hữu trong tay “thời gian”??

Mitsuro:

Thật vậy luôn...

Không phải “quả táo” và “thời gian” là hai thứ không có quan hệ với nhau nhất trên thế giới này hay sao!!

Nếu một ngày nào đó quả táo bỗng nhiên mở miệng nói “Tôi đã không còn thời gian nữa rồi!”, tôi nghĩ mình nhất định sẽ phá lên cười mất.

Thật sự quá hài hước!! Hãy xem quả táo đang nói chuyện này!!

Ác quỷ:

Lần tới nếu người còn đùa cợt thì không cần chờ đến lần thứ tư ta sẽ cho người biến mất luôn. Ác quỷ không biết những số sau ba.

Mitsuro:

Ch...ờ chút. Sợ quá đi mất. Thế nhưng kỳ diệu thật đấy.

Quyền sở hữu đối với vật chất là ảo giác.

Quyền sở hữu trong mối quan hệ với người khác là ảo giác.

Quyền sở hữu đối với thời gian đang trôi đi cũng là ảo giác.

Tôi có cảm giác vốn dĩ chẳng có một thứ gì ở thế giới bên ngoài mà cái “tôi” này có thể sở hữu.

Nếu không sở hữu thứ gì ở thế giới bên ngoài, vậy thì “tôi” là vật sở hữu của ai?

Không, thân xác này chính xác là vật sở hữu của tôi mà phải không??

Ác quỷ:

Bản thân mình có thể sở hữu mình được sao?

Trong trạng thái như thế nào?

“Quả táo” không phải là vật sở hữu của “quả táo”.

Nó là quả táo.

Chỉ đơn giản là có một quả táo được đặt ở trên bàn mà thôi.

Và đó chính là chân tướng của “tôi”.

“Tôi”, quả táo, chỉ đơn giản là đang được đặt trên trái đất.

Một cái “tôi” như vậy sẽ sở hữu “một cái gì đó” ở thế giới bên ngoài?

Không có khả năng.

“Tôi” sở hữu “tôi”?

Điều này cũng không có khả năng.

Vì chỉ đơn giản là “tôi” - đang - được - đặt - ở - nơi - đó mà thôi.

Người da đỏ hay thổ dân, cư dân nguyên thủy ở thuộc địa, bọn họ hiểu điều ấy.

Vốn dĩ ở bản xứ không tồn tại khái niệm “sở hữu”. Cũng không có từ ngữ đó.

Họ cũng không biết nó xuất phát từ đâu.

“Sở hữu trong tay” có nghĩa là gì? Họ hoàn toàn không lý giải được.

Là một nhục thể, một phần của tự nhiên mà lại sở hữu tự nhiên trong tay?

Là một phần lại có thể sở hữu toàn phần??

Những người da đỏ đó đến chết cũng không thể lý giải được cái suy nghĩ “Ta sở hữu cái gì đó thuộc về thế giới bên ngoài” của văn minh cận đại.

Vì thế, khi những người châu Âu vượt biển đến và nói rằng “Mảnh đất này bắt đầu từ hôm nay là thuộc sở hữu của bọn ta! Mau tránh ra!”, họ thậm chí thực sự không thể lý giải được những người đó đang nói cái gì.

Mitsuro:

Ngược lại, họ thật đáng xấu hổ. Những gã Babylon mà khẳng định quyền sở hữu với “Lục địa châu Mỹ” ấy.

Ác quỷ:

Chẳng phải người vẫn luôn nói về những kẻ có quyền lực ở đâu đó sao. Đây là chuyện của người.

Câu hỏi một: Tại sao lại sợ hãi cái chết?

Đó là vì người nghĩ rằng “tôi” đang sở hữu thân xác này.

Vì nghĩ rằng mình “đang sở hữu” nên sinh ra nỗi sợ hãi đối với việc “mất đi”.

Tuy nhiên, cứ an tâm. Thân xác này ngay từ đầu đã chẳng phải là vật sở hữu của bất cứ ai.

Nó chỉ là “một bộ phận” của tự nhiên mà thôi.

Câu hỏi hai: Tiếp theo, tại sao lại khóc vì thất tình?

Vì người vẫn luôn lầm tưởng rằng “người yêu” là vật sở hữu của “tôi”.

Thế nhưng, ngay từ đầu giữa “người yêu” và “tôi” đã không tồn tại bất kỳ mối quan hệ nào mang tính sở hữu cả.

Không chỉ riêng người yêu, trong tất cả các mối liên hệ giữa người và những người khác cũng không có bất kỳ mối quan hệ nào mang tính có thể sở hữu.

Câu hỏi ba: Cuối cùng, tại sao giữa người với người lại có sự tranh giành?

Đó là vì không muốn đánh mất đi.

Có nghĩa là, vì người lầm tưởng rằng bản thân có - thể - sở - hữu một cái gì đó nên mới xảy ra sự tranh giành.

Không chỉ riêng chiến tranh.

So sánh sự vững vàng với người khác, so sánh sức mạnh với người khác, thái độ ngoan cố, trái tim chấp niệm.

Tất cả những thứ đó đều sinh ra từ ảo tưởng về “cảm giác sở hữu”.

Người thấy sao? Nói đến đây mà người vẫn chưa nhận ra à?

Sự thật thì kẻ thống trị mới là kẻ khổ sở nhất.

Kẻ thống trị không ngừng la hét

Mitsuro:

Hả? Xạo nha. Những người có nhiều thứ trong tay phải hạnh phúc chứ? Tại vì, như những người nhiều tiền chẳng hạn, họ không phải sẽ hạnh phúc sao.

Ác quỷ:

Mười năm sau tính từ thời điểm này, cụm từ “lối sống tối giản” sẽ trở nên thịnh hành.

Văn minh phương Tây của chủ nghĩa vật chất tối thượng sẽ bắt đầu đảo ngược.

Phong cách sống mang tên “Chủ nghĩa tối giản” sẽ được ủng hộ.

Giới trẻ sẽ không còn có ý định phải sở hữu ô tô, không còn ý định phải có một mối quan hệ với “người yêu xác định”, và nếu có thể, họ muốn sống trong một căn phòng không có bất kỳ đồ đạc gì.

Mitsuro:

Cuộc sống như thế có vui không? Nó trái ngược hoàn toàn với giới trẻ hiện tại còn gì.

Với chúng tôi thì những gã “sở hữu nhiều thứ” lại được yêu thích hơn nhỉ?

Kể cả là ô tô, những huyền thoại anh hùng hay vinh quang, những người có càng nhiều thì càng ngầu!

Ác quỷ:

Sở hữu có nghĩa là “tiếp tục thống trị”.

Vì thế dù chỉ một giây thôi cũng không được ngừng nghỉ, mà phải liên tục khẳng định:

“Cái này là của tôi!”

“Cái này là của tôi!”

“Cái này là của tôi!”

Đó là bởi “quả táo” và “những cá thể khác ngoài nó” vốn dĩ chỉ - đơn - thuần - là - được - đặt - riêng - biệt - nhau.

Chúng không phải được liên kết với nhau bằng một sợi dây.

Chẳng có bất cứ ai nhìn thấy bằng chứng xác thực chứng minh quyền sở hữu cả.

Vì thế, quả táo trên bàn chỉ là đang không ngừng khẳng định chủ quyền.

Hơn nữa, phải liên tục khẳng định cho người khác biết.

Nếu không làm vậy, một ngày nào đó có lẽ quân đội Anh sẽ đến cướp đi không biết chừng.

Rồi kẻ cạnh tranh, rồi người khác có lẽ sẽ bắt đầu nói rằng “Nó là của tôi”.

Cứ như vậy, kẻ thống trị sẽ có những ngày tháng mà trái tim không thể nào yên ổn nghỉ ngơi.

I hi hi hi, đây mới là trò đùa châm biếm đỉnh cao nhất đó. **Thứ có thể đặt được vào tay trên thế gian này không phải “vật chất” mà chỉ là “sự bất an về mặt tinh thần”.**

I hi hi hi. Những chuyện như “thống trị” không khác gì một trò khôi hài mà trong đó bản thân kẻ kia tự tiện khẳng khẳng rằng mình “đã thống trị”.

Sự thật là, giây phút hấn nghĩ rằng hấn “đã thống trị” thì chỉ có duy nhất trái tim của chính hấn bị thế giới thống trị.

Chết thật, không hiểu sao tôi bắt đầu hiểu ra vấn đề rồi.

Tôi có cảm giác những người da đỏ chẳng sở hữu bất kỳ thứ gì mới là những người thoải mái vô tư lự.

Ác quỷ:

Đây chẳng phải là điều đương nhiên à. **Vì càng sở hữu nhiều con người ta sẽ càng trở nên bất an.**

Những đứa trẻ sơ sinh có thể cười một cách không ưu tư là vì chúng chẳng sở hữu bất cứ thứ gì.

Nói chính xác hơn, là vì chúng chưa có **“ảo tưởng rằng mình sở hữu thứ gì”**.

Bởi vì vốn dĩ “sở hữu” là ảo tưởng.

Có nghĩa là **“người sở hữu nhiều thứ” sẽ trở thành “người ôm nhiều ảo tưởng”**.

Diện tích ảo giác càng tăng lên bao nhiêu thì thế giới thực trước mắt càng bị che giấu, càng khó nhìn thấu bấy nhiêu. Và kẻ đó sẽ ngay lập tức chìm vào trong ác mộng.

Mitsuro:

Những kẻ có quyền lực luôn cho rằng “Mình đã thống trị” sẽ chìm vào trong ác mộng sao?

Ác quỷ:

Ta từng nói rất nhiều lần rồi, đây không phải chuyện của những kẻ có quyền lực, đây là chuyện của người.

Từ giây phút nghĩ rằng “Mình muốn đạt được nhiều hơn nữa”, con người sẽ bắt đầu sụp đổ.

Bởi vì các người đã bắt đầu khiêu chiến với một việc tuyệt đối không có khả năng.

Giả sử nếu các người muốn trở nên thư thái từ “trò chơi” sở hữu ảo tưởng này, các người sẽ phải buông tay với tất cả những dục

vọng muốn kiểm soát thế giới bên ngoài như:

“Muốn đạt được nhiều hơn nữa”,

“Muốn thống trị”,

“Muốn tham lam hơn”.

Buông bỏ dục vọng kiểm soát

Mitsuro:

Làm thế nào mới có thể buông bỏ “dục vọng kiểm soát”?

Ác quỷ:

Bản thân câu hỏi này đã sai rồi. Nhà người hiện tại hỏi “Làm thế nào?”. Điều đó nghĩa là nhà người vẫn cho rằng “bằng cách nào đó” có thể kiểm soát được thế giới bên ngoài.

Người nghĩ rằng có thể sở hữu được “phương pháp kiểm soát”.

Hơn nữa điều đó có nghĩa là người bắt đầu thử thách xem có thể đạt được trong tay cái gì đó của thế giới bên ngoài không.

Chúc mừng người!

Mitsuro:

Không, tôi không thấy đó là điều đáng mừng, nên không phải tôi đang nói hãy chỉ cho tôi cách sao! Đừng có tức giận chứ!

Ác quỷ:

Vậy mới nói, “cách thức” không phải là phương pháp điều khiển à.

Đến giờ này rồi mà người vẫn còn có ý định muốn đạt vào tay phương pháp kiểm soát hay sao?

Mitsuro:

A!! Được rồi, vậy thì tôi phải như thế nào mới được!

Ác quỷ:

Hãy từ bỏ kiểm soát. Điều đó không phải là “đạt được” một cái gì mới, cũng không phải việc “sở hữu trong tay”, chỉ đơn thuần là “nhận ra” thôi.

Nhận ra rằng “tôi” không thể kiểm soát những vật ở ngoại giới.

Mặt khác, nhận ra rằng thậm chí cả “tôi” cũng không thể kiểm soát được “tôi”.

Người chỉ cần “nhận ra” hệ thống của thế giới này.

Mitsuro:

“Nhận ra” là gì?

Ác quỷ:

Đó là thái độ không cần có trong tay cũng có thể lấy được những thứ đã tồn tại. Đó là “nhận ra”.

Chính vì người luôn nghĩ rằng “không có”, nên mới “muốn có trong tay”.

Người nhận ra rằng họ “có”, họ sẽ không “muốn có trong tay”.

Với bốn tọa thì chẳng có thứ gì trong vũ trụ này là ta muốn “có trong tay” cả.

Bởi vì toàn bộ vũ trụ này bốn tọa đều đã khống chế được rồi.

Một vị vua có cần phải muốn có trong tay một quả táo bày ở một cửa hàng nằm tại khu chợ trong phạm vi quốc gia của chính mình không?

Mitsuro:

Không cần nhĩ. **Bởi tất cả mọi thứ trong quốc gia đều đã thuộc sở hữu của nhà vua rồi.**

Ác quỷ:

Đúng vậy. Những gã nghĩ muốn “có trong tay” là những gã “chưa có trong tay”.

Nghĩ “muốn có trong tay”, hành động ấy đang nói lên sự nhỏ bé của bản thân.

Chẳng phải càng là những kẻ “đang muốn khiến mình trở nên hạnh phúc” thì lại càng không hạnh phúc sao.

Chẳng phải càng là những kẻ “luôn mong muốn trở nên hoàn mỹ” thì lại càng không hoàn mỹ à.

Nếu hạnh phúc, chỉ cần thể hiện ra bằng thái độ là được. Nào, mọi người cùng vỗ tay nào.

Mitsuro:

Cùng vỗ tay đập đập nào.

Có lẽ tôi đã hiểu về “thái độ” rồi. Vì việc “muốn kiểm soát” là thái độ của “kẻ không thể kiểm soát”..., thế nên rất đơn giản, chỉ cần dừng việc “kiểm soát” lại là được...

Ra thế! Đó chính là thái độ nhận ra “Mình đang kiểm soát được rồi” sao. Không cần nghĩ muốn đạt được, chỉ cần thái độ nhận ra rằng “Mình đã nhận được đủ rồi” mà thôi!

Ác quỷ:

Đúng vậy. Người đã nhận - ra - rồi đấy. **Cuộc giải phóng nô lệ khỏi tay người Babylon chính là việc tự giải phóng khỏi dục vọng thống trị có tên là “Muốn đạt được nhiều hơn nữa” nằm sâu trong trái tim chính bản thân này.**

Mitsuro:

Tôi đã luôn nghĩ Babylon là cảnh sát hoặc là quyền lực quốc gia, thế nhưng không phải.

Nó là hệ thống “tham lam” trong trái tim của bản thân này phải không.

Vì thế nên Bob Marley đã diễn tả người Babylon là “kẻ có tất cả” và hát bản thân các ông là “kẻ chẳng có gì”?

Không phải do ông ấy đổ kị vì bản thân mình “không có gì”, mà là muốn truyền tải rằng chính “kẻ - có - tất - cả” - mới - là - những - kẻ - đáng - xấu - hổ.

Bởi lẽ càng nhiều những “kẻ có tất cả” nghĩa là càng nhiều sự khoe khoang.

Ác quỷ:

Những kẻ thống trị chính là quả táo biết nói.

Và từ lúc này phép màu sẽ bắt đầu.

Nếu không “có ý định sở hữu trong tay” thì sẽ “sở hữu trong tay” càng nhiều hơn.

Bởi vì như thế người sẽ nhận ra được càng nhiều thứ vốn dĩ đã tồn tại.

Càng là những người không có “ý định muốn kiểm soát” thì lại càng biến thành những số phận bị kiểm soát.

Bởi người nhận thức được rằng dòng chảy của vũ trụ vốn dĩ đã được điều hòa một cách hoàn hảo rồi.

Vào thời điểm khi các người nộp luận văn, có lẽ các người sẽ hiểu cơ cấu này như một hệ thống rõ ràng hơn.

Mitsuro:

Tiêu rồi. Tôi vừa nhớ ra. Luận văn, thực sự không khẩn trương viết thì sẽ không kịp.

Ác quỷ:

Đừng có ý định muốn kiểm soát thời gian như vậy, chỉ cần tin tưởng rằng thời gian đang bị kiểm soát là được. **Đó là phương pháp nhanh nhất để khiến “thời gian” trôi đi.**

Quả táo lại muốn ra tay với thời gian rồi.

Mitsuro:

Cho dù có làm vậy thì cũng... Nếu nghĩ kỹ thì thấy thực sự rất kỳ lạ nhỉ.

Chúng tôi được sinh ra trần trụi với tư cách là “kẻ chẳng là ai” và “kẻ không sở hữu bất cứ thứ gì” mà.

Thế nhưng cả hiện tại, trên phố mọi người vẫn đang liều chết tranh giành để “đạt được thứ gì đó”. Những quả táo rơi bịch từ trên cây vào trong thế giới này đang ra sức muốn sở hữu thế giới.

Con người thật là bi thảm quá. **Vì được sinh ra trần trụi nên vốn dĩ không mang theo bất cứ “một thứ gì” đến thế gian này.**

Ác quỷ:

Không đâu, có đấy.

Đó chính là “kinh nghiệm”.

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Những người có trong tay nhiều tài sản là những người hạnh phúc.

Lời thì thầm của Ác quỷ

Những thứ mà một quả táo có thể sở hữu là chẳng có thứ gì cả.

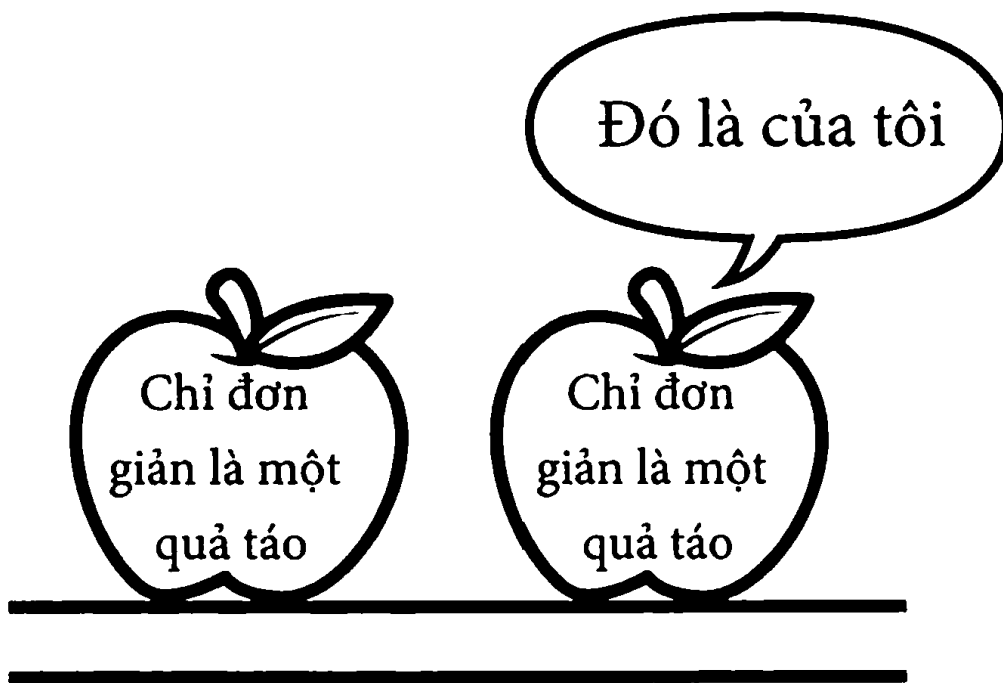
Góc dành cho quý ngài Ác quỷ
Bài tập thực hành của quý ngài Ác quỷ để phá vỡ cảm
giác thiếu thốn

Chính sự vận động của trái tim mang tên “Muốn nhiều hơn nữa” là bản chất của người Babylon.

Vào khoảnh khắc khi người có ý định muốn sở hữu thế giới thì chính là lúc trái tim của người bị thế giới sở hữu mất.

Lúc đó, khi dục vọng quá độ sôi sục lên, chỉ cần tưởng tượng ra hình ảnh dưới đây và thì thầm thế này là được:

“Oái... quả táo bắt đầu mở miệng nói chuyện kìa.”

Chẳng có bất kỳ thứ gì mà một quả táo có thể sở hữu cả.

CHƯƠNG 7:

CHỨNG CUỒNG NGÀY TỐT LÀNH

Nhân sinh là trò chơi di chuyển từ cực này sang cực kia

Người ta có câu “Đột nhiên ta quay trở lại là mình”.

Có nghĩa cho đến khi quay trở lại là mình, chúng ta vẫn không phải là chúng ta.

Chính vì thế, người ta vẫn luôn nói “Quay trở lại là chúng ta”.

Vậy thì cho đến khi bạn trở lại là “tôi”, bạn sẽ là ai đây?

Sự khởi đầu của “tôi”.

Không chỉ giới hạn vào buổi sáng.

Vì trong bộ lông con người này, cũng có nhiều khoảnh khắc khi ý thức đột nhiên quay trở lại.

Đường Nâu:

Ba ơi, baaa! Ba ơi!!

Ba nhìn này, ba! Con đã bảo ba nhìn này mà!!

Mitsuro:

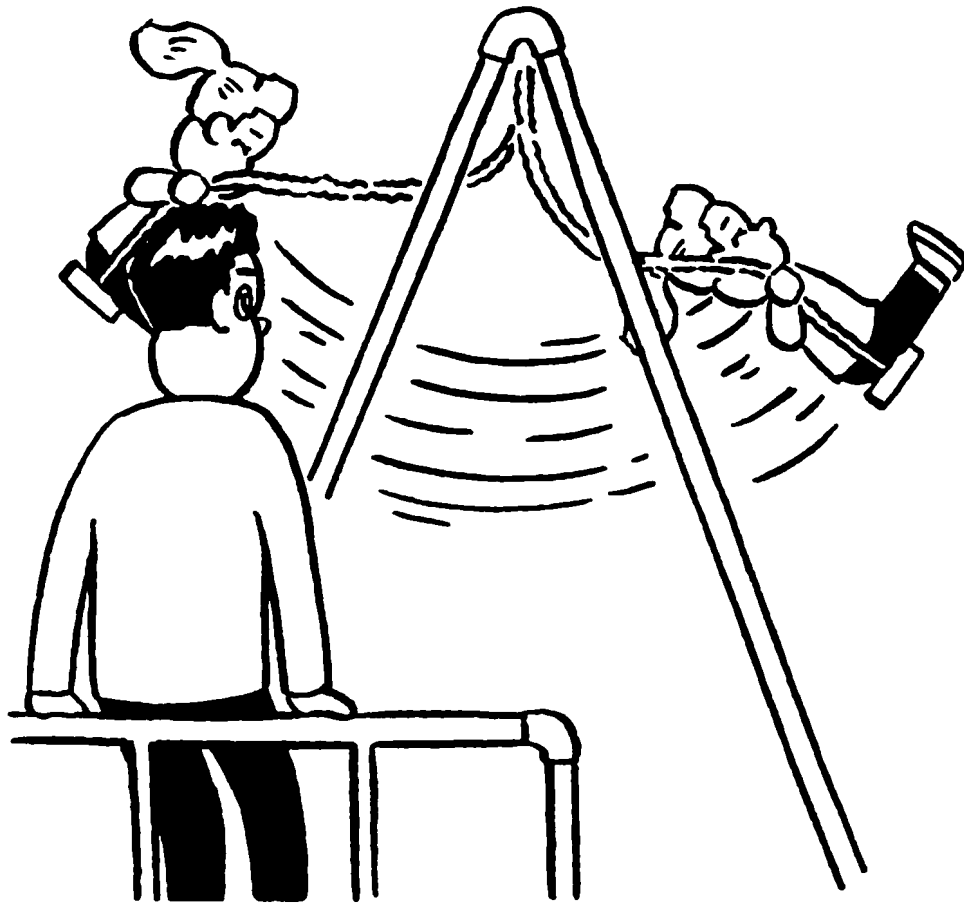
Hử? Oái, đây là đâu thế nhỉ?

À. Là công viên trên đường quay trở lại nhà trẻ sao.

Đường Nâu:

Nhìn này ba... Đường Nâu rất giỏi đấy. Ba đừng thù người ra nữa, mau nhìn đi mà!!

Nhìn xem, con có thể đu cao chưa này!!

Mitsuro:

Thật کیا! Giỏi quá!! Nhìn như có thể bay đến phía bên kia luôn ấy.

Ác quỷ:

Nhà người hiện tại đang ngồi ở một vị trí hết sức thuận lợi.

Mitsuro:

Cái gì thuận lợi cơ? Chỗ đứng mà tôi đã gây dựng nên á?

Ác quỷ:

Không phải. Là nơi mà hiện tại thực tế người đang ngồi ấy.

Nơi người có thể nhìn xích đu từ phương ngang.

Mitsuro:

Điều đó là đương nhiên mà. Vì phía trước và phía sau xích đu rất nguy hiểm nên đại khái cha mẹ sẽ ngồi ở ghế ngang với xích đu như thế để quan sát con mình.

Ác quỷ:

Thế gian này là một chiếc xích đu.

Nếu từ vị trí có thể nhìn thấy “toàn bộ xích đu”, người sẽ hiểu được rất nhiều điều mà người ngồi trên xích đu không thấy.

Nào, hãy nhìn con gái của người đi.

Cứ bay sang bên phải thì sẽ quay trở về bên trái.

Rồi lại bay sang bên phải và trở về bên trái.

Con người các người cũng chỉ đơn giản là đi đi về về giữa hai thái cực như thế mà thôi.

Bất kỳ “vật chất” nào,

Bất kỳ “khái niệm” nào,

Bất kỳ “sự liên quan” nào,

Và bất kỳ “năng lượng” nào cũng thế.

Bởi lẽ tất cả những gì tồn tại trên “thế giới” đều bao hàm “lưỡng cực”.

Mitsuro:

Nói đến điều này, có một câu chuyện rất nổi tiếng về đồng xu đúng không.

Đồng xu thông thường sẽ có hai mặt “trước” và “sau”.

Một đồng xu mười milimét nếu gọt thành năm milimét cũng vẫn có “mặt trước” và “mặt sau”. Dù gọt thành ba milimét hay không phẩy không một milimét thì vẫn thế.

Cho dù có tiếp tục gọt mỏng đến đâu đi nữa, nó vẫn luôn có “mặt trước” và “mặt sau”.

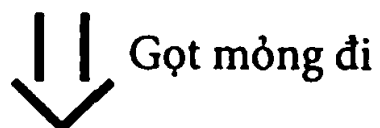
Cuối cùng, khi gọt mỏng đến mức nó biến mất, thì “mặt trước” và “mặt sau” cũng đồng thời biến mất.

Có nghĩa là **chừng nào chúng ta còn nhìn thấy được nó thì nó nhất định sẽ có “mặt trước” và “mặt sau”**.

Mặt trước

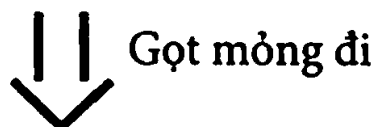
Mặt sau

Mặt trước

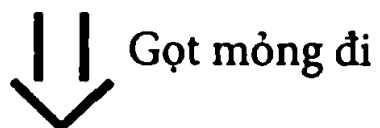
Mặt sau

Mặt trước

Mặt sau

Mặt trước

Mặt sau

Ác quỷ:

Đúng vậy. Bất cứ thứ gì cũng giống như thế.

Không có thứ gì tồn tại được với chỉ “một mặt”.

Nhất định sẽ là một cặp hai mặt.

Con người các người hay nói rằng “Muốn xóa sổ cái ác ra khỏi thế giới này”. Thực ra việc đó có thể dễ dàng thực hiện được. Chỉ cần giết chết thần linh. Khoảnh khắc thần linh biến mất, cái ác cũng sẽ biến mất theo.

Nói ngược lại, giả sử nếu “cái ác” bị xóa sổ khỏi thế giới này thì thần linh cũng sẽ bị xóa sổ.

Mitsuro:

Ra vậy. Thế giới này cần có “cái ác” sao.

Các anh hùng chính nghĩa nếu không có “kẻ ác” thì cũng chỉ là những tên ngốc cơ bắp mà thôi.

Vì nhờ đánh bại “kẻ ác”, họ mới được công nhận là anh hùng.

“Cái ác” đã biến những tên ngốc cơ bắp thành “anh hùng”.

Ác quỷ:

Đúng thế. **“Việc xấu” sản sinh ra “việc tốt”.**

Nỗi buồn sinh ra niềm hạnh phúc.

Khổ cực tạo ra cảm giác giải phóng.

Sự vội vàng hấp tấp sinh ra sự bình tĩnh.

Tiêu cực sinh ra tích cực.

“Sự thoái chí nản lòng” sinh ra “sự tích cực không ngừng tiến về phía trước”.

Nào, hãy nhìn xích đu của con gái người đi.

Không thể có một chiếc xích đu chỉ luôn tiến về phía trước.

Chính nhờ việc “lui lại đằng sau” nên nó mới có thể “tiên về phía trước”.

Ngoại trừ bất hạnh ra thì cho đến nay chưa có điều gì có thể khiến cho người “hạnh phúc”.

Tất cả những thứ tồn tại trên thế giới này đều bao gồm một cặp hai mặt

Cực của một mặt	<=>	Cực của một mặt
Ác quỷ	<=>	Thần thánh
Điều xấu	<=>	Điều tốt
Nỗi buồn	<=>	Niềm vui
Sự đau khổ	<=>	Cảm giác giải phóng
Hấp tấp	<=>	Bình tĩnh
Sau	<=>	Trước
Bất hạnh	<=>	Hạnh phúc
Ngắn	<=>	Dài

Mitsuro:

Có một lần nào đó khi tôi cầu nguyện với thần linh ở đền rằng “Tôi muốn nhảy thật cao”, người ta đã nói với tôi, “Vậy hãy một lần khom lưng xuống”.

Để nhảy lên thì ta không thể không một lần nhún người xuống.

Có thể nhảy lên cao mà không cần gập đầu gối thì chỉ có cỡ đoàn tạp kỹ Trung Quốc thôi.

Ác quỷ:

Cho dù là đoàn tạp kỹ Trung Quốc cũng không thể. Bởi lẽ đây là vấn đề thuộc về hệ thống.

Một trong những hệ thống của vũ trụ này đó là “hệ thống tính tương đối”.

“Tính tương đối” có nghĩa là “hai”.

Ngược lại, “tính tuyệt đối” có nghĩa là “chỉ có một”.

Giả sử trong vũ trụ không có gì khác ngoài một cây gậy, vậy cây gậy này có “to” hay không,

“Dài” hay không,

“Nặng” hay không,

“Cứng” hay không,

Không một ai có thể biết được.

Vậy phải làm sao để nắm rõ được điều này?

Mitsuro:

Cần phải có “một thứ gì đó” để so sánh đúng không?

Ác quỷ:

Đúng. Nhờ vào việc đối chiếu với “một thứ gì đó” nên người ta mới có thể nói về bản thân thứ cần nói. Đó chính là “hệ thống tính tương đối”.

Vì có “cây gậy ngắn” mới có thể nói rằng nó là “cây gậy dài”.

Vì có “cây gậy nhẹ” mới có thể biết được nó có phải “cây gậy nặng” hay không.

Vì có “cây gậy nhỏ” nên mới hiểu được nó là “cây gậy to”.

Bởi thế, “bất hạnh” sinh ra vì quyền lợi của con người các người.

Vì con người các người luôn mong ước được “hạnh phúc” nên để thực hiện ước nguyện đó, về mặt hệ thống cần phải sinh ra

sự “bất hạnh”.

Mitsuro:

Ra là vậy. Cái này trong tập thơ của tôi cũng có viết đây.

“Nếu mỗi ngày đều hạnh phúc, vậy mỗi ngày bạn có cảm thấy hạnh phúc không?”

Trong thế giới mang tính tương đối này, nếu mỗi ngày đều hạnh phúc, bạn có thể nhận thức được hạnh phúc là ‘hạnh phúc’ không?

Xung quanh bạn đều là hạnh phúc, vậy bạn có thể nghĩ rằng đó là hạnh phúc không?

Nhờ có sự bất hạnh và so sánh với nó, bạn mới quyết định được vị trí của hạnh phúc đúng không nào?”

(Trích từ bài thơ “Nếu mỗi ngày đều hạnh phúc thì có thể nói rằng mỗi ngày đều hạnh phúc không?” của nhà xuất bản Wani Books)

Ác quỷ:

Nếu mang câu “Vì có những ngày buồn nên một lúc nào đó ta mới có thể mỉm cười” làm thành thơ, quả thật hiện tại nó sẽ trở thành cứu cánh của rất nhiều người đang chìm trong buồn rầu.

Tuy nhiên, “buông tay” lại dẫn đến một cách giải quyết triệt để hơn.

Mitsuro:

Điều đó nghĩa là sao?

Ác quỷ:

Nó là “quy tắc xích đu”. Với những người ao ước “hạnh phúc” thì theo quy tắc hệ thống họ cần phải trở nên “bất hạnh”. **Vậy thì chỉ cần ngay lúc đầu họ từ bỏ “hạnh phúc” là được.**

Chỉ cần còn sống thì không thể nào trốn thoát khỏi “quy tắc xích đu”

Mitsuro:

Từ bỏ hạnh phúc?

Ác quỷ:

Đầu tiên ta sẽ giải thích cho người từ cơ chế của chiếc xích đu.

Nhà người có thể thử nhìn con gái của mình. Cô bé đang cố gắng để đu chiếc xích đu lên trời thật cao.

Vậy nếu cô bé muốn đu mạnh nhất thì cần phải làm gì?

Mitsuro:

Cần phải cho nó lùi về “phía sau” hết mức có thể đúng không.

Ác quỷ:

Đúng. Xích đu luôn là **một thiết bị sẽ di chuyển điểm tác dụng lực sao cho hướng tới “nơi xa nhất so với nơi nó ở hiện tại”**.

Di chuyển đến “một nơi nào đó” xa nhất có thể và không phải “nơi này”.

Thông thường nó sẽ chỉ hướng tới mục tiêu ấy để di động.

Đó không phải số phận của chiếc xích đu, mà là số phận của con người các người.

Mitsuro:

Ừ thì đúng là như vậy.

Nếu ăn ramen, ta sẽ nghĩ biết thế mình đã ăn hamburger.

Nếu ăn hamburger, ta sẽ nghĩ biết thế mình đã ăn ramen.

Lúc còn độc thân sẽ muốn có bạn gái, nhưng khi có bạn gái rồi lại muốn trở về lúc độc thân.

Dù sao đi nữa thì con người vẫn luôn nhắm đến một “nơi nào đó” mà không phải “nơi này” nhĩ.

Ác quỷ:

Đây là số phận của con người nên chẳng ai có thể thay đổi được.

Xích đu hôm nay cũng chỉ đơn giản là đứng đưa.

Qua phải rồi lại qua trái. Qua trái rồi lại qua phải.

Tới một ngày nọ, con người sẽ ngồi lên nó và nói như thế này ở đỉnh cao nhất:

“Yeah! Bây giờ mình đang tiến xa về phía trước như thế này này!”

Thế nhưng, nếu nhìn chiếc xích đu đó từ phía bên cạnh, người sẽ có thể nhận ra một sự thật không ai ngờ tới.

Trong lúc người tưởng rằng mình đang tiến về phía trước, thực ra người chỉ đang tích lũy “đà” để lùi lại phía sau mà thôi. Vì bản thân hành động “tiến về phía trước” chỉ đơn giản là tích tụ “đà” để lùi lại phía sau.

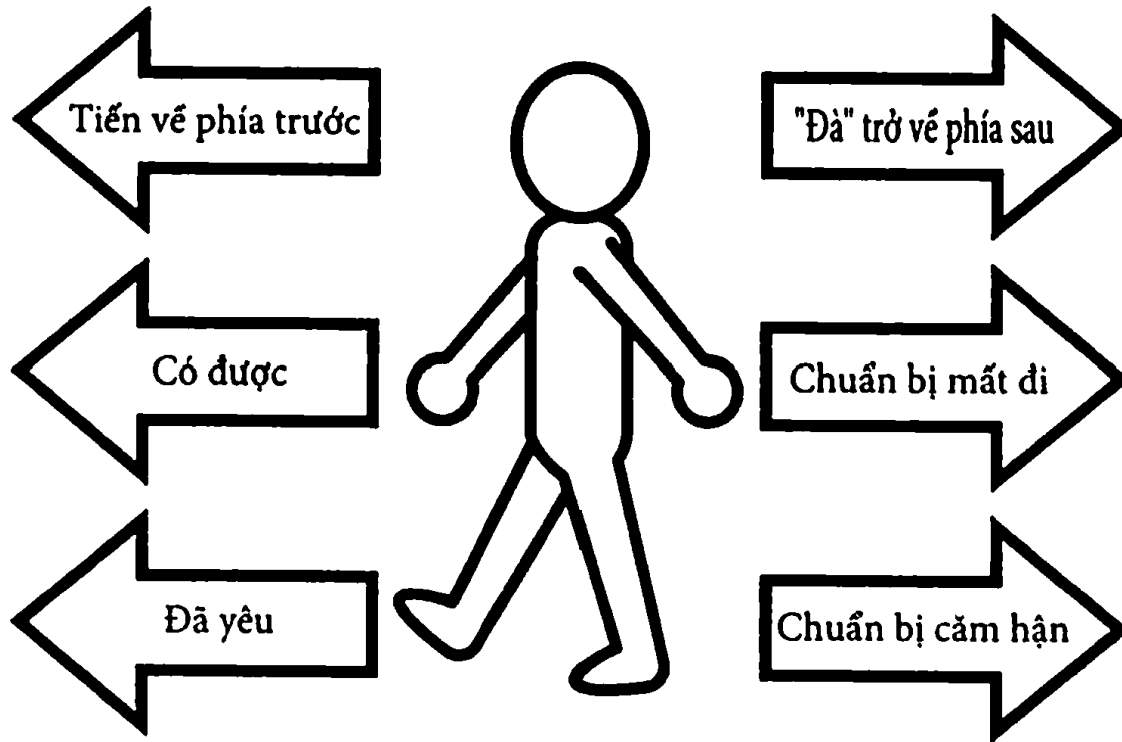
Những người sở hữu nhiều thứ sẽ biến thành đang tích lũy năng lượng để mất đi thật nhiều.

Người có nhiều thành công sẽ biến thành sở hữu nhiều cơ hội để thất vọng.

Càng là đối phương mình yêu bao nhiêu thì khi bị phản bội lại trở thành đối tượng mình hận sâu sắc bấy nhiêu.

Bởi vì dù là “phía trước” hay “phía sau”, thì năng - lượng - để - đu - trở - lại - một - nơi - xa - hơn - khỏi vị trí hiện tại đang được

tích lũy bên trong toàn bộ chiếc xích đu. Đó chính là cơ chế của xích đu.

Mitsuro:

Ra là thế. “Năng lượng để quay trở về hướng ngược lại” đang tích tụ bên trong rồi, chỉ là bản thân người ngồi trên xích đu không để ý tới.

Ác quỷ:

Đó là bởi vì năng lượng cũng có hai mặt “dương” và “âm”.

Tuyệt đối không thể có chuyện chỉ tích tụ năng lượng “dương”.

Nếu tiến về phía trước thì bên trong nó, một lượng năng lượng tương đồng để quay về hướng ngược lại cũng đang được tích lũy.

Càng là những người đang làm “việc thiện” lại càng đang suy nghĩ đến những việc xấu xa.

Bên trong họ đầy ắp “động lượng để làm việc xấu” được tích lũy lại.

Càng là những người nhịn ăn, họ lại càng thường xuyên nghĩ tới đồ ăn.

Thế rồi bị lấp đầy bởi “động lượng muốn ăn trở lại”.

Mitsuro:

Aa. Tôi cũng hay nhịn ăn, quả đúng là thế. Khi hết thời kỳ nhịn ăn ngược lại còn ăn như điên nên thường bị vợ bảo rằng “Vậy thì có ý nghĩa gì?”. Bản thân tôi nghĩ “Mình đang nhịn ăn” nhưng thực ra chỉ là đang tích lũy “đà để ăn” thôi sao. Thật giống như một tên ngốc vậy.

Ác quỷ:

Đó là vì người chỉ nhìn thấy năng lượng một chiều mà thôi. Người đã bỏ sót một điều rằng tất cả mọi vật trên thế gian này đều bao hàm bên trong nó cực “dương” và “âm”.

Nếu là thứ “đạt được” thì nhất định một lúc nào đó sẽ “mất đi”.

Điều đó xảy ra bất chấp đó là “vật” như thế nào, “địa vị” gì và “mối quan hệ” ra sao.

Nếu “có được” một chiếc xe thì một lúc nào đấy sẽ “mất đi”.

Nếu “sở hữu” đất đai thì sẽ “mất đi” nó vào khoảnh khắc người chết.

Tương tự, nếu “đạt được” sinh mệnh thì một lúc nào đó cũng sẽ “mất đi”.

Nếu “đạt được” thì trong vận mệnh sẽ luôn có “mất đi”, không có ngoại lệ.

Vì thế, nếu là người nhìn thấy toàn bộ chiếc xích đu thì sẽ nói như thế này:

Không - phải - ta - đạt - được - mà - là - đang - bắt - đầu - mất - đi.

Không phải được sinh ra mà là đang bắt đầu chết.

Không phải bắt đầu hẹn hò mà là đang bắt đầu chia tay.

Mitsuro:

Quả nhiên là Ác quỷ, phát ngôn toàn những điều hoàn toàn không có chút ước mơ nào nhưng lại đúng là như thế.

Tưởng như vừa được sinh ra, nhưng cũng có thể nói là “bắt đầu chết đi”.

Tưởng như đã nắm trong tay, nhưng cũng có thể nói là “bắt đầu mất đi”.

Một cặp đôi bắt đầu quen nhau là “đã bắt đầu chia tay”.

Cho dù là một cặp đôi nồng thắm đến đâu đi chăng nữa thì một lúc nào đó cũng sẽ chia tay. Cho dù có bên nhau đến lúc trở thành ông lão, bà lão thì khi một bên chết đi, đó chính là sự chia ly.

Không phải “bắt đầu” mà là “đang bắt đầu kết thúc” sao.

Không phải là khoảng thời gian
bắt đầu hẹn hò mà là khoảng thời gian
bắt đầu chuẩn bị chia tay

Ác quỷ:

Đây là số phận của người ngồi trên xích đu.

Vì việc tiến vào trong thế giới này có nghĩa là “cưỡi lên trên xích đu”, nên bất kỳ ai cũng không thể trốn thoát khỏi “quy luật xích đu”.

Vì người ta không thể xuống khỏi xích đu được.

Tuy nhiên, nếu là thái độ của người ngồi trên xích đu thì nó là thứ có thể thay đổi trong quá trình người đó ngồi.

Đó là thái độ tận hưởng chính cái xích đu ấy.

Tận hưởng thế gian này.

Người nhìn thấy trọn vẹn chiếc xích đu sẽ không khổ sở

Mitsuro:

Chuyện đó nghĩa là sao?

Chúng tôi đang định tận hưởng chiếc xích đu nhân sinh này mà?

Ác quỷ:

Không, người chưa hiểu cách để tận hưởng chiếc xích đu này.

Vì thế, người mới ước những thứ như “Mong chỉ có những điều tốt đẹp xảy ra!”.

Nên người mới thân nhiên mà nói “Hãy chỉ nghĩ đến những điều tích cực”.

Gần đây không phải trong đầu người toàn mấy suy nghĩ không có khả năng và không thể hiểu được như thế à.

Dù là “sổ ghi chép hiện thực tương lai để lôi kéo toàn những điều tốt đẹp”.

Hay “bùa may mắn thần kỳ giúp những điều xấu không đến lần thứ hai”.

Đó không phải toàn những thứ không có khả năng xảy ra trên thế giới này hay sao.

Mitsuro:

Hóa ra là vậy.

Cái thái độ chỉ cầu mong một chiều là điều sai lầm rồi nhỉ.

Ác quỷ:

Đúng thế. Bởi lẽ điều đó là không thể nào.

Chiếc xích đu không thể chỉ cứ tiến về phía trước mãi được.

Chúng ta không thể cắt riêng “mặt trước” của đồng xu ra.

Để “hạnh phúc” hình thành, nhất thiết cần phải có “bất hạnh”.

Vì vậy thái độ đúng đắn khi ngồi trên xích đu là phải như thế này.

Mitsuro:

Phì (cười)!! Đợi một chút.

Lỗi diễn đạt “cách đúng đắn để ngồi xích đu” nghe quá hài hước.

Chúng ta cũng không phải là đoàn xiếc mà.

Nó làm tôi tưởng tượng ra những kẻ suy đồi xuất hiện ở công viên trên khắp cả nước hàng đêm: “Xin lỗi vì đã để quý vị khán giả phải đợi lâu, chúng tôi là những người ngồi xích đu chân chính. Nhóc, đu sang bên kia đi!”

Ác quỷ:

Ngay cả cách ngồi xích đu cũng không biết mà dám tiến vào thế giới này, các người mới là những kẻ suy đồi thực sự.

Chính xác thì giống như những tên hề.

Vì vừa đu vừa ước rằng “Chỉ cần tiến về phía trước là được” nên khi bị lùi lại phía sau thì nhụt chí.

Lại nghĩ “Vốn dĩ không phải như thế này”.

“Cho dù đến đâu thì đáng nhẽ cũng chỉ luôn tiến về phía trước thôi chứ.”

“Quyển sách đó viết rằng chỉ có những điều tốt đẹp xảy đến thôi mà”.

Vì thái độ của người ngồi trên xích đu không đúng nên mới khổ sở.

Đừng kỳ vọng nó chỉ đu về một “phương hướng định sẵn”!

Chiếc xích đu nhìn từ vị trí bên cạnh này chỉ đơn giản là đung đưa sang trái và phải mà thôi.

Không có những thứ như “bên phải” thì tốt hơn.

Cũng không thể xảy ra chuyện “bên trái” thì tốt hơn.

Không có sự khác biệt nào trong giá trị của “bên phải” và “bên trái”.

Thế nhưng, không hiểu sao người ngồi trên xích đu lại nhìn thấy ảo tưởng rằng:

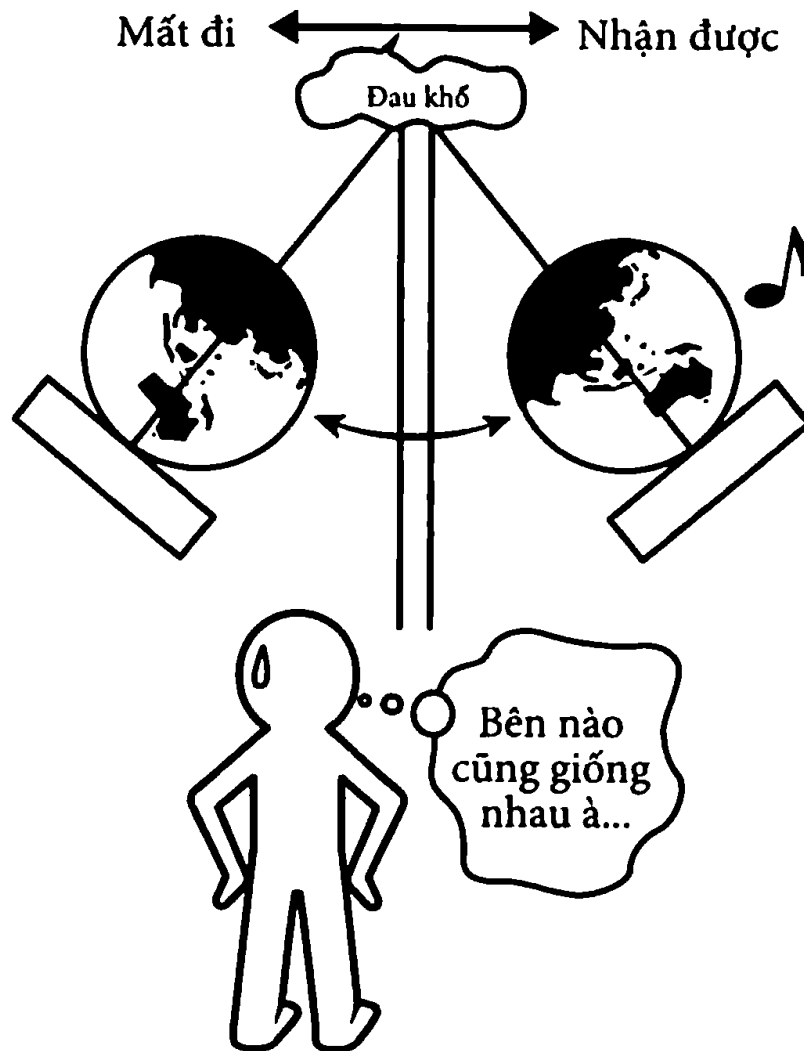
“Phía trước là tốt”.

“Phía sau là xấu”.

Mitsuro:

Quả thực là vậy, vì người ta luôn - kỳ - vọng về một phương hướng duy nhất như thế nên khi nó đu trở lại mới thấy thất vọng.

“Bên trái” và “bên phải” xích đu không có sự khác biệt về mức độ tốt xấu, thế mà chúng ta cứ như những kẻ ngốc.

Ác quỷ:

Vậy thì hãy để ta gọi nhớ lại chuyện của một tên ngốc đại diện Nhật Bản đi.

Ta có câu hỏi cho người.

“Giàu có” và “nghèo khổ” cái nào tốt hơn?

Mitsuro:

Chắc chắn là giàu có rồi!

Ác quỷ:

Thấy không, lại quay lại quan điểm về việc ngồi xích đu.

Ta đã nói trước rằng “bên trái” và “bên phải” không có cách biệt, rồi khi đổi câu hỏi thành “giàu có” và “nghèo túng”, người lại chỉ **ủng hộ một cực định sẵn**.

Các người chỉ ước nó cứ tiến lên theo một chiều định sẵn, và thất vọng khi nó đu ngược trở lại.

Mitsuro:

Đúng vậy, chết tiệt thật. Bị lôi kéo theo mất rồi.

Ác quỷ:

Nếu trong tình huống đang ngồi trên xích đu thì dù thế nào cũng sẽ ủng hộ “một phương hướng nào đó”.

Những lúc như vậy, hãy đi đến các công viên tối tăm và quan - sát - những - chiếc - xích - đu - từ - phương - ngang.

Mặc dù như thế sẽ khiến người nhìn giống một kẻ suy đồi nên có thể người ta sẽ gọi cảnh sát.

I hi hi hi.

Nếu người tuần tra đến và hỏi “Anh đang làm gì ở đây vậy?”, thì chắc tôi sẽ trả lời rằng “Bây giờ tôi đang kiểm tra xem giữa ‘bên trái’ và ‘bên phải’ có thật là không có sự khác nhau về giá trị không!”

Ừ thì, chắc chắn sẽ bị bắt lại, không thể sai được...

Lúc đó, bé Đường Nâu bị ngã xuống từ trên xích đu và bắt đầu khóc.

Mitsuro:

Ôi, con có sao không Đường Nâu?

Thôi thôi, may quá. Không có vết xước nào cả, không sao rồi.

Đường Nâu:

Oaaa.

Mitsuro:

Ba chẳng nhìn thấy vết thương nào trông có vẻ đau đến mức phải khóc, sao con lại khóc thế?

Đường Nâu:

Con không phải khóc vì đau, mà là vì tiếc.

Mọi người có thể từ trên xích đu mà tiếp đất thuận lợi hơn nhiều, vậy mà Đường Nâu lại thất bại.

Mitsuro:

Không phải là thất bại, mà con đã bắt đầu thành công rồi đấy.

Đường Nâu:

Hả? Là sao hả ba?

Mitsuro:

Thế này nhé, con cứ coi là có “người cuồng đi về **bên phải**” và “người cuồng đi về **bên trái**”.

Đường Nâu:

Mấy người cuồng kiểu kỳ lạ ghê.

Mitsuro:

Người cuồng đi về bên phải khi “tiến một bước về bên phải” thì vô cùng hạnh phúc.

Tại vì anh ta đã giành được một huy chương danh dự “bên phải”.

Nhưng tại sao ngày anh ta “tiến thêm về bên phải ba bước” anh ta lại khóc nức nở?

Vì hiện tại, anh ta đã giành được tận bốn cái huy chương “bên phải”.

Thế nhưng nhìn từ góc độ của người cuồng bên trái, thay vì nói anh kia đã tiến được bốn bước về bên phải, thì đúng hơn là anh ta đã đánh mất tận bốn chiếc huy chương “bên trái” quan trọng.

Thế giới được hình thành nên như thế đây.

“Cuồng bên phải” nói:

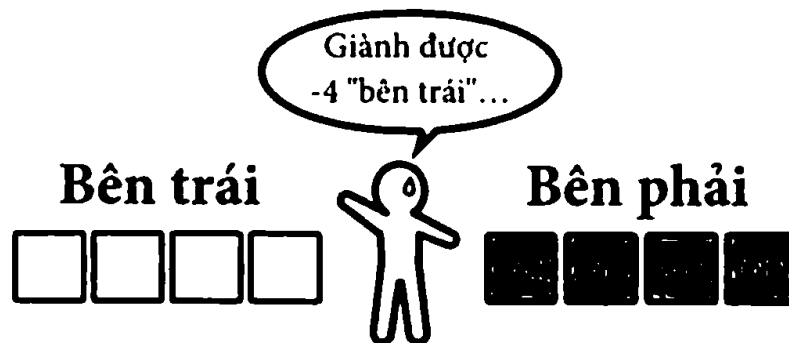
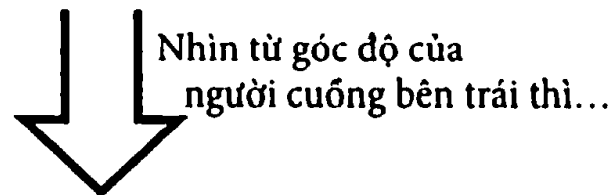
“Tôi đã giành được tận bốn chiếc huy chương bên phải!!”

“Cuồng bên trái” nói:

“Gã đó đang đánh mất tận bốn chiếc huy chương bên trái!!”

Người cuồng bên phải

Người cuồng bên trái

Nếu ngoảnh đầu nhìn lại phía sau, tất cả đều sẽ là “những ngày tốt đẹp”

Đường Nâu:

Có nghĩa là không có chuyện bên nào quan trọng hơn đúng không ạ?

Mitsuro:

Đúng thế. Trên thế giới chỉ toàn những tên cuồng.

Nếu nhìn từ lập trường của những kẻ cuồng học:

“Tôi đã học tận mười tiếng!!” tương đương với đã giành được mười huy chương “học tập”.

Thế nhưng nếu những kẻ cuồng chơi thấy điều này:

“Đã bỏ qua tận mười tiếng chơi bời” tương đương với đã mất đi mười huy chương “vui chơi”.

Trong lúc tưởng chừng như đạt được, thì ta đang luôn không ngừng mất đi một cái gì đó ở chiều ngược lại.

Vì thế, kết quả cộng lại là chẳng có gì thay đổi cả.

Trong lúc tưởng rằng ta đang tiến “ba” về một hướng nào đó,

Thì chỉ là ta đang đánh mất đi “ba” ở hướng ngược lại mà thôi.

Trong lúc tưởng rằng ta có “ba điều tốt đẹp”,

Ta đang bỏ lỡ “ba điều xấu xa”.

Trong lúc tưởng rằng ta có “ba ngày vui vẻ”,

Ta đang bỏ lỡ “ba ngày buồn chán”.

Vậy ba hỏi con nhé.

Có người ôn ào rằng: “Những ngày vui kéo dài tận mười ngày! May mắn quá!!”. Cô ấy là người cuồng cái gì?

Đường Nâu:

Không phải là người cuồng ngày vui sao?

Mitsuro:

Đúng. Vậy nếu một người cuồng những ngày nhàm chán nhìn thấy cô ấy, người này sẽ nói gì?

Đường Nâu:

Cô đang đánh mất đi tận mười “ngày chán nản” quan trọng đấy!!

Mitsuro:

Ping pong. Vậy câu hỏi tiếp theo nhé.

Người nói rằng “Ta là một người vô cùng hoàn mỹ ê hê! Ta có tận mười chứng nhận vô cùng hoàn mỹ đó!” là người cuồng gì?

Đường Nâu:

Người cuồng sự hoàn mỹ ạ!

Mitsuro:

Đúng. Người cuồng sự hoàn mỹ đã thu thập được mười huy chương “hoàn mỹ”.

Anh ta nhận được phần thưởng, được thầy giáo khen ngợi, lấy được bằng khen.

Thế nhưng, nếu người cuồng sự tầm thường nhìn thấy thì sao?

Đường Nâu:

Nhưng mà ba ơi. Thực sự có người thích việc tầm thường ạ?

Mitsuro:

Có chứ. Chẳng phải ba đã kể chuyện người bạn làm cảnh sát của ba từng cười phá lên chỉ vì trò ném phân thôi à?

Tên đó, **càng nhiều chuyện tầm thường vô vị xảy ra thì hẳn càng vui.**

Có nghĩa hẳn là một kẻ cuồng sự tầm thường.

Thế nhưng bản thân hẳn lại không nhận ra mà cứ mãi đi kiếm tìm sự “hoàn mỹ”.

Đường Nâu:

Vậy sao. Vậy nếu người cuồng sự tầm thường nhìn thấy thì không phải là đã sở hữu “mười huy chương hoàn mỹ”, mà nó sẽ trở thành đã đánh mất tận “mười huy chương tầm thường”!!

Mitsuro:

Ping pong!!

Và đây, câu hỏi cuối cùng.

Nếu có ai đó muốn biến Đường Nâu quan trọng của ba thành kẻ “cuồng thành công” thì phải làm sao?

Nếu cái gã có sở thích xấu xa như thế xuất hiện, ba sẽ đâm hẳn.

Đường Nâu:

Thế à, có nghĩa là ta không cần chỉ luôn giành được “thành công” đúng không ba?

Mitsuro:

Đúng vậy. **Trong lúc tưởng rằng ta đã giành được “mười thành công” thì thực ra ta đang đánh mất đi “mười cơ hội được thất bại”.** Những người như vậy tuyệt đối không thể trở thành Edison đâu.

Đường Nâu:

Edison? Là ai vậy ạ?

Mitsuro:

Con đã là học sinh mẫu giáo rồi mà không biết Edison là ai à?

Edison là “kẻ cuồng thất bại” nhất trên thế giới đó.

Nghe nói ông ta thích sự thất bại đến mức không chịu được, thỉnh thoảng nếu thành công, ông ta sẽ vô cùng tức giận.

Ông ta sẽ nói: “Đây không phải là lúc để thành công!”

Thế nhưng thế giới này là nơi người ta sẽ chỉ tán thưởng “một lần thành công duy nhất” thay vì “chín mươi chín lần thất bại” quan trọng mà ông ấy tích lũy được.

Nó là bằng chứng cho thấy trên thế giới này có nhiều những kẻ cuồng thành công biết bao.

Đường Nâu:

“Thất bại” cũng là một tầm huy chương quan trọng vậy mà.

Cái ông Edison đấy thật đáng thương ba nhỉ.

Mitsuro:

Không sao, vì ông ấy là một người hoàn toàn không quan tâm đến con mắt của thế nhân.

Được chưa, Đường Nâu. Thời gian ba đã sống dài hơn Đường Nâu rất nhiều.

Đến hôm nay có lẽ ba đã sống khoảng mười nghìn ngày rồi...

Cho nên hãy tưởng lại, nếu vào buổi sáng xuất phát điểm của mỗi ngày ba đều nghĩ “Giá như hôm nay có thể là một ngày vui vẻ” mà sống.

Đường Nâu:

Là người cuồng ngày vui!!

Mitsuro:

Đúng vậy. Thế nhưng, có rất nhiều ngày không phải toàn là những ngày vui.

Có những ngày buồn, những ngày hối tiếc, những ngày trống rỗng, những ngày khổ sở.

Đã có rất nhiều ngày xảy ra trong cuộc đời của ba.

Vậy con nghĩ xem, một người cuồng ngày vui như ba sẽ nghĩ gì mỗi ngày?

Đường Nâu:

Sẽ rất buồn chán phải không. Tại vì ba muốn thu thập những ngày vui mà.

Mitsuro:

Đúng như vậy đấy, ngoại trừ những ngày vui thì còn lại đều rất buồn chán.

Thế nhưng, hiện tại ở đây, khi ba nhìn lại mười nghìn ngày trong quá khứ ấy.

Không hiểu sao ba thấy chúng đều là những ngày vui.

Cho dù là những ngày buồn cũng để lại những kỷ niệm vui.

Những ngày hối tiếc cũng có gì đó khiến ba mỉm cười.

Những ngày khổ sở cũng là những kỷ niệm vô cùng quan trọng.

Nói tóm lại, ba nghĩ rằng thần linh quả thật là “kẻ cuồng ngày vui”.

Hơn nữa vì ông ta là người mạnh nhất trong vũ trụ này nên đã đảo ngược lại hết tất cả những điên cuồng trong quá khứ, **kết quả là biến toàn bộ chúng trở thành “ngày của những kỷ niệm vui”.**

Thế nên Đường Nâu có trở thành kẻ cuồng gì đi chăng nữa thì cũng không sao.

Cho dù tâm hồn con có bị ảnh hưởng bởi những lời nói của cha mẹ và giáo viên mà trở thành “kẻ cuồng ngày vui” thì cũng không sao cả.

Trong cuộc đời của những kẻ cuồng ngày vui cũng có rất nhiều ngày không phải ngày vui sẽ đến. Vì chiếc xích đu chắc chắn sẽ dùng đưa ngược trở lại.

Vì thế, nếu con ở giữa những ngày tháng đó, sẽ có lúc con muốn trốn chạy ra ngoài phải không.

Thế nhưng, chắc chắn, chắc chắn nếu con ngoái nhìn lại từ phía sau, toàn bộ sẽ biến thành “những ngày tốt lành”.

Vì kẻ điên cuồng mạnh nhất vũ trụ chính là đồng bạn của chúng ta.

Thế nên dù con có trở thành kẻ cuồng gì đi nữa thì ba cũng an tâm.

Đường Nâu:

Nếu vậy Đường Nâu muốn trở thành kẻ cuồng sự tầm thường.

Vì con có cảm giác những người tầm thường vô vị là cười nhiều nhất.

Điều đó thật quá tuyệt vời!!

Mitsuro:

Như vậy thì trên thế giới này không có thứ gì tuyệt vời hơn phân nhĩ! Hãy tích lũy những ngày vô vị nhiều nhất trong khả năng nhé!

Đường Nâu:

Vậy ba hãy kể cho con nghe về ngày vô vị nhất trong cuộc đời của ba đi.

Mitsuro:

Nếu ba kể về chuyện đó thì sẽ phải mất đến bốn năm ấy nhỉ?

Vì chẳng đâu có một người vô vị hơn ba cả.

Vua của những kẻ tầm thường vô vị.

Nói ngắn gọn là “kẻ chẳng là ai”.

A ha ha ha!

Rút gọn ở đâu và như thế nào cơ ba?

Khi bầy quạ cất tiếng kêu là thời gian trở về nhà, mặt trời đang xuống núi trong ánh chiều tà đỏ rực.

Tiếng kêu ấy của lũ quạ không lọt được vào tai của đôi cha con đang vừa rảo bước vừa hào hứng bởi câu chuyện về những ngày vô vị.

Hai con người sóng vai bên nhau vừa đi vừa cười nói, người anh hùng nhỏ bé mạnh mẽ mở ra con đường nhân sinh, bỏ lại ba mà bắt đầu tiến về phía trước. Cô bé nói “Chân của con dài hơn chân ba này.”

Vào lúc khoảng cách ấy ngày một dài hơn, thậm chí cả cái bóng của con gái bị kéo dài bởi ánh tà dương cũng đã không thể chạm được tới người cha nữa, tiếng thì thầm của Ác quỷ vang lên.

Ác quỷ:

Chỉ khi diễn thuyết giảng giải cho ai đó thì người mới nói chuyện hay như vậy.

Đối với con người, có rất nhiều loại ngày, nhưng những gã cố tình ép những ngày đau khổ thành “hãy vui vẻ lên” thì đang sai lầm rồi.

“Cách tận hưởng” sự đau khổ một cách đúng đắn chính là hãy cứ đau khổ.

“Cách tận hưởng” nỗi buồn một cách đúng đắn chính là hãy cứ buồn đi.

Nói tóm lại, con người các người vốn tất cả đều đã hoàn hảo rồi. Trong những ngày tháng đó vốn dĩ đều đã hoàn hảo rồi.

Tất cả mọi người, không trừ một ai đều chỉ đang theo đuổi “niềm vui”. Hơn nữa, chính vì nguyên nhân đấy mà các người khổ sở vì xích đu quay ngược trở lại.

Vì chỉ truy cầu mỗi “sự tích cực” nên mới khóc lóc khi những ngày “tiêu cực” kéo đến.

Vậy nên nếu cứ giữ nguyên trạng thái thế này thì bất cứ ai cũng đều yên ổn.

Tất cả các người cứ dùng thái độ ấy mà “ngồi lên xích đu” đi.

Từ nay về sau hãy cứ yên tâm mà tiếp tục đu những ngày tháng đó.

“Hãy gặm nhấm nỗi buồn

Hãy chịu đựng nỗi khổ

Hãy chịu đựng sự giày vò

Vì để tận hưởng niềm vui, những điều đó đều là cần thiết.”

(Trích từ bài thơ “Nếu mỗi ngày đều hạnh phúc, vậy còn có thể nói rằng mỗi ngày đều là hạnh phúc không?” của nhà xuất bản Wani Books)

Mitsuro:

Hàyyy.

Ngài lại ăn cắp từ tập thơ của tôi đấy hả?

Không thể coi đó là một sở thích tốt đâu, thưa ngài Ác quỷ luôn sử dụng những từ ngữ kỳ cục cuối câu.

Ác quỷ:

Ta sẽ xóa sổ người đó.

Mitsuro:

Ngài đâu có định thực sự xóa sổ tôi phải không. Ngài hãy tận hưởng những ngày tuyệt vời như thế này đi.

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Giá như mỗi ngày đều là một “ngày tốt lành” thì vui nhỉ.

Lời thì thầm của Ác quỷ

Cứ nhớ nguyên như thế là được (như trong bài học của cái thiện ấy). Vì các người lúc nào cũng chỉ truy cầu những ngày tốt đẹp nên “những ngày buồn bã và “những ngày khổ đau” mới kéo đến phải không.

Thế nhưng, kết cục tất cả đều sẽ đều sẽ trở thành “những ngày tốt đẹp”.

I hi hi hi.

Góc dành cho quý ngài Ác quỷ Những hình ảnh trên mạng có hiệu quả với những ngày vì thất bại mà trở nên chán nản

Tất cả mọi thứ trên thế gian này đều tồn tại hai cực. Vậy mà con người các người chẳng hiểu sao cứ mãi trông mong ở một “cực” định sẵn.

Trông mong ở “sự tích cực”, trông mong ở “tốt đẹp”, trông mong ở “cao”, trông mong ở “vui vẻ”, trông mong ở “thành công”.

Thái độ chỉ ủng hộ một phía như vậy dẫn đến sự thất vọng khi “phía trái ngược” đứng đưa trở lại.

Nếu là người có thể nhìn thấy bức tranh tổng thể của chiếc xích đu thì sẽ hiểu được rằng trong lúc ta tưởng chừng như đang đạt được “một hướng” thì cũng chính là lúc ta đang mất đi “một hướng” khác.

Trong lúc tưởng chừng như đang thất bại, thực ra ta đang bắt đầu thành công.

Trong lúc tưởng chừng như đang “dần mất đi”, thực ra ta đang “bắt đầu đạt được”.

Lúc ấy, để biến từ “kẻ cuồng một cực” thành “kẻ cuồng hai cực”, hãy tìm kiếm và ghi nhớ những hình ảnh của Edison trên mạng. Sau đó, hãy tưởng tượng ra khuôn mặt của Edison và hét lên như sau nhiều lần:

“Khốn kiếp! Lại lỡ thành công mất rồi!!

Hiện tại không - phải - lúc - để - ta - thành - công mà!!!”

Làm như vậy, thái độ chỉ ủng hộ một phương hướng được cho là “tốt đẹp” sẽ dần dần bắt đầu sụp đổ.

CHƯƠNG 8: SỰ KHỞI ĐẦU CỦA “HỆ THỐNG VŨ TRỤ”

Những người có thể tin vào sự tồn tại của “bộ lõi con người”
hãy bỏ qua chương này và chuyển qua chương 9.

Thế giới tồn tại bên trong não bộ

Vào thời điểm cái “tôi” bắt đầu.

Cho dù là vào buổi sáng, cho dù khi đang quay trở lại từ cuộc hành trình mơ mộng hay là vào bất cứ lúc nào.

Khi cái “tôi” bắt đầu thì cùng lúc đó “thế giới” cũng luôn luôn bắt đầu.

Đồng thời với lúc cái “tôi” bắt đầu, “thế giới” trước mắt luôn được khởi động. Rốt cuộc thì cái được gọi là “thế giới” này liệu có thực sự tồn tại ngay cả trước khi cái “tôi” bắt đầu không?

Trước khi được sinh ra? Trong lúc đang ngủ? Trong khoảng thời gian mà ý thức chưa tụ tập lại?

Nếu hỏi một người bất kỳ, có lẽ câu trả lời sẽ là “có”.

Câu trả lời là “thế giới” có tồn tại.

Thế nhưng câu trả lời của người ấy cũng là thứ mà “tôi” - hiện - tại đang nghe thấy.

Điều mà tôi muốn hỏi là sự tồn tại thực tế của “thế giới” khi cái “tôi” này vẫn chưa phát sinh.

Không có phương pháp nào để xác nhận “thế giới” ở thời điểm không có “tôi”.

Vì những lúc xác nhận được “thế giới” thì luôn luôn có “tôi” tồn tại.

Trong lúc mơ màng ngái ngủ vào buổi sáng, dường như tôi đã phần nào hiểu được cảm giác của giáo sư, người từng nói rằng tôi và thế giới “bằng tuổi nhau”.

Kaderu:

Anh có đang nghe không đây? Mitsuro!

Mitsuro:

~

A, xin lỗi mày. Anh hơi lơ đãng chút thôi. Mà anh nói này, mày có cần phải tốn một đêm để kể cho anh về nội dung của bộ phim “Ma trận” không hả?

Trời đã bắt đầu sáng luôn rồi kìa! Mày cho anh ngủ tí đi.

Kaderu:

Không được. Nói tóm lại, bộ phim “Ma trận” chỉ ra rằng “**thế giới**” này **chỉ là hiện thực giả tưởng thôi. Tất cả đều là bịa đặt.**

Mitsuro:

Thế giới là bịa đặt sao? Nhưng không phải thế giới đang nghiêm chỉnh hiện hữu ở đây à.

Kaderu, mày ấy, chắc là đã xem quá nhiều phim rồi.

Kaderu:

Không có chuyện đó đâu. Đây không chỉ đơn thuần là chuyện trong phim.

Thực tế thì tại các trường đại học của Mỹ, họ đã thành công trong việc tạo ra “thực tế ảo” bằng cách nối các điện cực với não bộ của con người.

Mitsuro:

Đó là gì vậy? Thực tế ảo ấy?

Kaderu:

Nó là “hiện thực giả tưởng (thế giới ảo)”.

Anh không nghĩ “thế giới” vốn dĩ là như thế sao?

Mitsuro:

Không. Đây là thế giới ảo.

Còn thế giới là cái này mà.

Kaderu:

Cái nào cơ?

Mitsuro:

Như căn phòng này chẳng hạn. Hay như giường, như tuyết bên ngoài kia và như bầu trời sao. Nhìn xem, cả cái xe ủi tuyết vừa mới đi qua đây nữa. Tất cả đều là “thế giới” còn gì.

Kaderu:

Đúng vậy. Cái gọi là “thế giới” xem ra đều nói đến **những thứ mà ta có thể nhận thức được** nhỉ?

Mitsuro:

Là gì? Cái mà ta có thể nhận thức là gì?

Kaderu:

Nếu nói một cách đơn giản thì nó là **những thứ mà ta có thể xác nhận được sự tồn tại của chúng**.

Chiếc giường nếu nhìn bằng mắt sẽ có thể xác nhận được nó “có tồn tại” ở đó.

Cứ như vậy, thể tập hợp của những thứ mà ta **có thể xác nhận rằng chúng “có tồn tại”** được gọi là **“thế giới”** phải không?

Mitsuro:

Thì đúng là thế còn gì. Bởi lẽ nếu là những thứ mà ta “không” nhìn được bằng mắt thì không tồn tại trên thế giới này.

Kaderu:

Vậy tại sao dù không nhìn thấy bằng mắt nhưng anh vẫn có thể xác nhận rằng xe ủi tuyết bên ngoài kia “đang tồn tại”?

Lúc này anh cũng đã xác nhận là ở bên ngoài cửa sổ có thế giới tồn tại còn gì.

Mitsuro:

Thì bởi có âm thanh của xe ủi tuyết vang lên mà.

Kaderu:

Đúng. Anh đã xác nhận bằng tai rằng nó “có tồn tại” phải không?

Vậy nếu anh bịt tai, đeo tấm che mắt thì sẽ không thể xác nhận được thế giới nữa à?

Mitsuro:

Cho dù nhắm mắt, bịt tai thì nếu dùng tay sờ tao vẫn có thể xác nhận được là “có tuyết” đấy.

Trên thế giới này có tuyết.

Kaderu:

Vậy nếu trói tay lại thì sao?

Mitsuro:

Cho dù không nhìn thấy, không chạm vào, thì chỉ cần ngửi được mùi hương tao vẫn có thể xác nhận rằng “Kaderu có tồn tại trên thế giới” mà?

Kaderu:

Vậy nếu bịt mũi lại thì sao?

Mitsuro:

Nếu thế tao đang ở trong cái tình trạng quỷ quái gì chứ!! Mắt bị che lại, tai bị nhét nút bịt, tay bị trói còn mũi thì đang bị nhét khăn giấy!

Đó là bắt nạt!!

Kaderu:

Anh xem, trong chương trình game show “Kiểm tra tính cách nghệ sĩ” mà hôm qua bọn mình cùng xem, mấy người nghệ sĩ cũng trong tình trạng tương tự còn gì. Sau đó họ phải đoán xem “Đây có phải là nguyên liệu cao cấp không”.

Mitsuro:

A, tao hiểu rồi. Dùng lưỡi!

Cho dù không nhìn được, không nghe được, không ngửi thấy mùi gì, nhưng nếu nó có - vị thì ta vẫn xác nhận được rằng thứ ấy “có tồn tại”! Vì đã có thể xác nhận được sự “tồn tại” nên đó là thế giới.

Kaderu:

Đúng, năm giác quan này là những cảm ứng mà người ta gọi là “ngũ giác”.

Chúng là thiết bị để “tôi” có thể xác định được “thế giới”.

Nhân tiện, nếu duy trì tình trạng bị trói như lúc này và thậm chí cả vị cũng không nếm được thì không thể tiến hành bất cứ xác nhận nào à? Như vậy sẽ không có cái gọi là thế giới sao?

Mitsuro:

Không, nếu anh bị trói lại, cho dù không nhìn thấy, không nghe thấy, thậm chí không nếm được vị gì thì thế giới vẫn tồn tại mà.

Kaderu:

Tại sao anh lại khẳng định như thế? Bằng chứng đâu? Bằng chứng chứng minh thế giới “có tồn tại” là gì?

Mitsuro:

Anh có thể tưởng tượng ra.

Cho dù xung quanh tối đen, cho dù không có âm thanh, chẳng phải vẫn có thể linh cảm rằng chắc chắn thế giới đang ở đó à.

Linh cảm rằng dường như ai đó đang ở phía bên kia của tấm che mắt.

Kaderu:

Đúng thế, đây là giác quan thứ sáu.

Vì cái gọi là “tưởng tượng” cũng là một phương pháp giúp “tôi” xác nhận một thứ gì đó.

Vậy thì, những nhân vật có liên quan đã đến đủ cả rồi, chúng ta hãy quay lại với phòng thí nghiệm ở Mỹ nào.

Đầu tiên, có năm cơ quan đóng vai trò là máy cảm ứng để xác nhận “thế giới” ở thế giới bên ngoài. Chúng được gọi là “ngũ quan”.

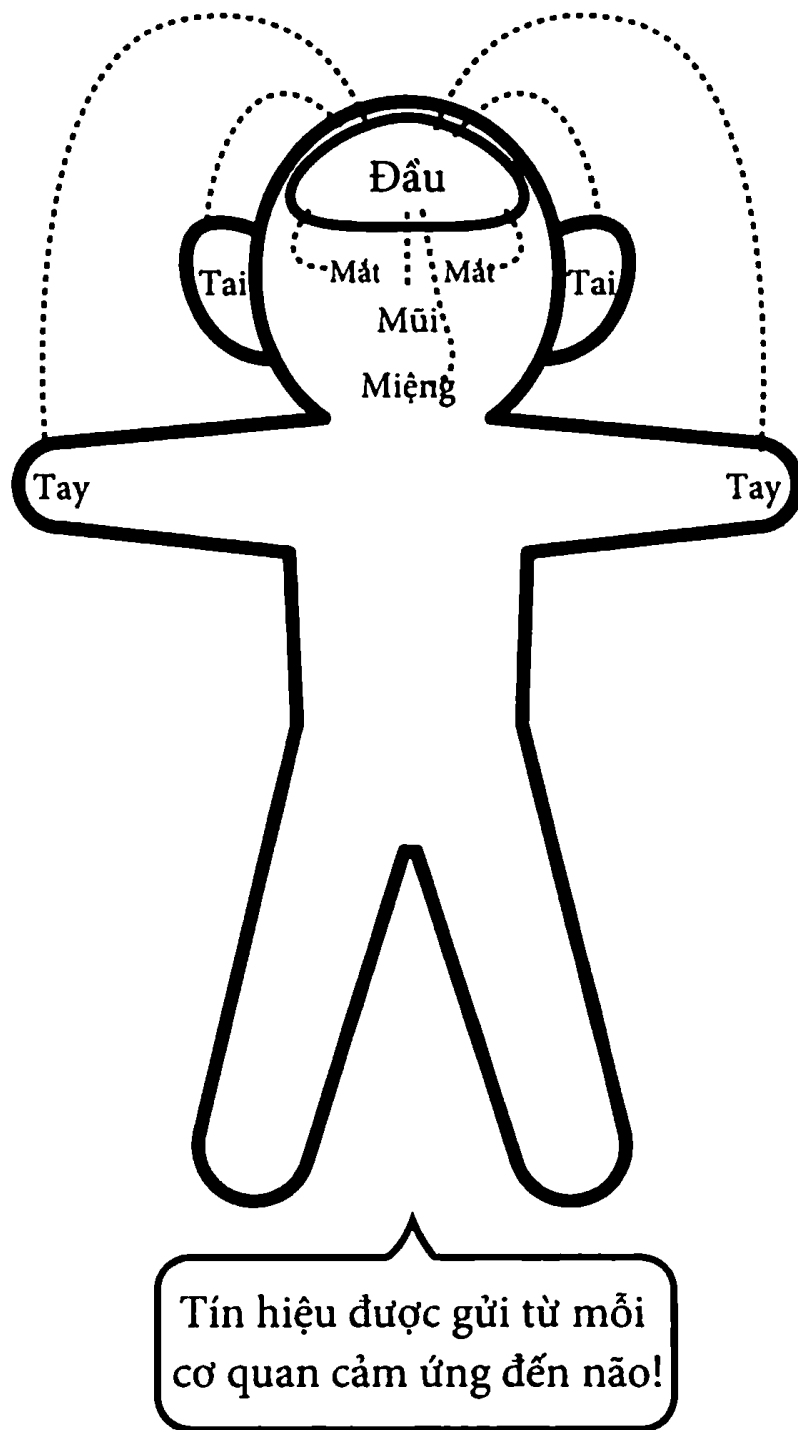
Vì tư duy thuộc về thứ bên trong nên ta sẽ loại nó ra, như vậy **con người đang xác nhận “thế giới” ở bên ngoài bằng ngũ quan này.**

Vì có thể nhìn thấy chiếc giường nên ta khẳng định rằng bên ngoài có “thế giới” tồn tại.

Vì nghe thấy tiếng xe ô tô nên ta khẳng định rằng bên ngoài có “thế giới” tồn tại.

Vì năm cơ quan cảm ứng của cơ thể cho ta phản ứng nên chúng ta khẳng định rằng phía bên ngoài “tôi” chắc - chắn - có - “thế - giới” - tồn - tại.

Vậy, mỗi cơ quan cảm ứng xác nhận thế giới bên ngoài này nằm ở đâu?

Mitsuro:

Mắt nằm ở đây, còn tai nằm ở đây.

Vì chúng ta là con người nên vị trí của cơ quan cảm ứng xác nhận ngoại giới của tất cả mọi người đều giống nhau mà.

Kaderu:

Hử? Anh mà là con người sao?

Vậy à. Thế thì sâu bên trong cơ quan cảm ứng có tên là “mắt” của anh kết nối với não bộ và đang liên tục truyền tín hiệu điện đến não.

Không chỉ riêng “mắt” mà các cơ quan cảm ứng khác cũng không ngừng gửi tín hiệu đến não bộ.

Trong thí nghiệm của Mỹ, người ta đặc biệt chú trọng vào điều này.

Nếu truyền lên não một tín hiệu điện hoàn toàn giống với tín hiệu điện được truyền từ mắt đến não, não - bộ - sẽ - nhìn - thấy - thế - giới - có - ở - đó.

Họ gửi tín hiệu dòng điện đến những người không có khả năng nhìn và đã thành công với việc cho bên trong não bộ những người này xem các “hình ảnh”.

Mitsuro:

Quá tuyệt vời!

Kaderu:

Hơn nữa, khi tiếp tục tiến hành thí nghiệm, họ nhận ra rằng **nếu cũng truyền một tín hiệu dòng điện đến các bộ phận mà mỗi cơ quan cảm ứng “mũi”, “tai”, “lưỡi”, “tay” liên kết đến, một “thế giới” hoàn chỉnh có thể hình thành bên trong não bộ.**

“Thế giới hoàn chỉnh” có nghĩa là một thế giới không - có - bất - cứ - sự - khác - biệt - nào so với thế giới thực tế mà hiện tại chúng ta đang nhìn.

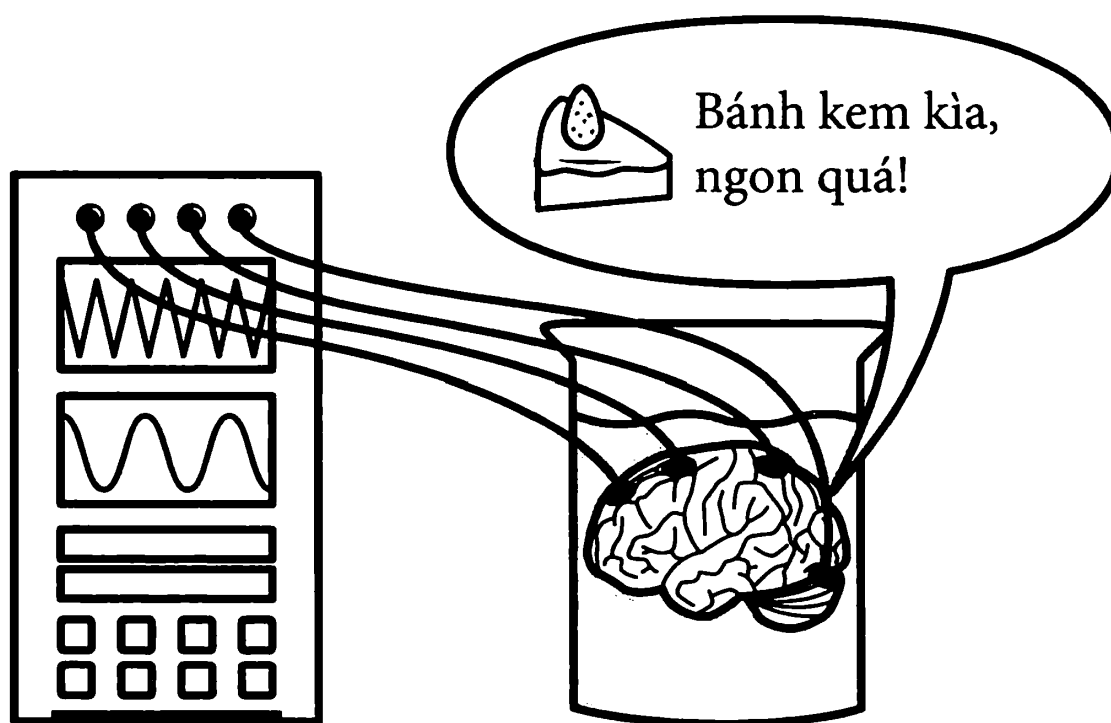
Hoàn toàn giống hệt nhau.

Đó chỉ đơn thuần là vì tín hiệu dòng điện đã chiếu đèn não bộ hình ảnh của “thế giới”, bao gồm cả những gì hiện tại chúng ta đang làm.

Thực ra, “thế giới” chỉ tồn tại trong đầu những người đó mà thôi.

Có phải giống như trong bộ phim “Ma trận” không?

Vì trong phim cũng có chi tiết là ở thế giới bên ngoài không tồn tại cái gọi là “thế giới”. Cái tồn tại chỉ là tín hiệu dòng điện và hiện thực giả tưởng mang tên “thế - giới” - của - những - người - đó được tạo nên bên trong não bộ dựa trên những thông tin mà nó cung cấp.

Mitsuro:

Cái này nghe đáng sợ thật đấy. Ở bên ngoài không tồn tại thế giới sao...

Cái tồn tại bên trong não bộ của tất cả mọi người là “thế giới” của riêng người đó.

Nói vậy thì người Mỹ hay làm mấy cái thí nghiệm đáng sợ như cắm điện cực vào não bộ nhỉ.

Quả xứng đáng là dân Babylon.

Kaderu:

Đó là một thí nghiệm đơn giản thôi. Bởi lẽ **cơ quan cảm ứng chỉ có năm.**

Ngoài chúng ra thì con người không còn phương pháp nào khác để xác nhận thế giới thực sự tồn tại phải không?

“Nhìn (cảm ứng võng mạc)”.

“Nghe (cảm ứng màng nhĩ)”.

“Ngửi (cảm ứng niêm mạc khứu giác)”.

“Sờ (cảm ứng điểm cảm giác)”.

“Nếm (cảm ứng gai vị giác)”.

Chỉ bằng cách cho tín hiệu dòng điện chạy qua năm cơ quan cảm giác ấy, một “thế giới” hoàn toàn không có gì thay đổi so với thế giới hiện thực sẽ xuất hiện bên trong não bộ. Nói đúng hơn là thế giới trước mắt mà thực tế chúng ta gọi là “hiện thực” có thể được tạo ra theo cách như vậy.

Ngay cả hiện tại cũng thế. Chỉ cần tiến hành thao tác giống như vậy, hình ảnh của “thế giới” có thể hiện lên trong não bộ của bất kỳ ai. Vậy nên thế giới không tồn tại ở phía bên ngoài.

Cái tồn tại chỉ là vô số “thế giới” được khởi động trong “bộ lót con người” đang được đặt trên khắp thế gian mà thôi.

Tuổi của “bạn” và thế giới hoàn toàn trùng khớp nhau

Kaderu:

Người cảm nhận “thế giới” được tạo nên bên trong não bộ theo cách như thế là “tôi”.

Vì vậy, “tôi” và “thế giới” luôn luôn phát sinh cùng một lúc.

Mitsuro:

Hử? Tại sao lại thế?

Kaderu:

Bởi vì “tôi” cảm - nhận được thứ gọi là “thế giới”.

Nên không thể tồn tại một “thế giới” mà không có “tôi”, đúng không.

Mitsuro:

A, ra là vậy.

Nếu không có người cảm nhận là “tôi” thì thế giới không thể được cảm nhận nữa.

Nếu không có người xác nhận là “tôi” thì thế giới sẽ không - được - xác - nhận sao.

...

Hừm?

Như thế nghĩa là ở nơi không có “tôi” thì cũng không có cái gọi là “thế giới”!

Kaderu:

Không phải đây là điều em vẫn luôn nói à. Nếu chui vào “bộ lót con người” thì “tôi” và “thế giới” sẽ được khởi động cùng lúc. Không thể có chuyện chỉ phát sinh một bên.

Mitsuro:

Nhưng mà trong lúc anh ngủ thì thế giới này đã tồn tại rồi phải không?

Lúc này khi anh ngủ thế giới đã tồn tại rồi mà nhỉ?

Kaderu:

Cho dù người khác có nói rằng “Thế giới vẫn tồn tại ngay cả khi bạn ngủ” thì người lắng nghe chuyện đấy rốt cục vẫn là “tôi” còn gì.

Thậm chí trong trường hợp này, “tôi” và “thế giới” vẫn phát sinh cùng lúc với nhau.

“Tôi” đang xác nhận “thế giới”.

Mitsuro:

Nhưng mà, cho dù là do người khác nói cho anh biết, thì ngay cả trước khi anh thức dậy hẳn là vẫn có thế giới chứ.

Kaderu:

Tại sao anh lại nói vậy? Trong lúc Mitsuro ngủ, Mitsuro không hề quan sát thế giới, cũng không chạm vào thế giới. Chẳng phải như vậy thì chưa thể xác nhận rằng thế giới “có tồn tại” sao.

Mitsuro:

Anh có thể tưởng tượng ra! Tưởng tượng rằng trước khi tỉnh dậy thế giới “hẳn là có tồn tại!”

Kể cả trong lúc anh ngủ thì chắc chắn căn phòng này vẫn tồn tại, giường cũng tồn tại, cả cơ thể đẹp đẽ của anh cũng chắc chắn đang nằm trên chiếc giường đó nữa.

Kaderu:

Hiện tại anh đang tưởng tượng ra những điều ấy phải không? Vậy rốt cục chẳng phải là “tôi” đã phát sinh rồi sao. Cùng lúc với việc thế giới được tưởng tượng ra, người tưởng tượng là “tôi” cũng đang phát sinh.

Mitsuro:

Đúng thật nhỉ.

Kaderu:

Không có một ngoại lệ nào đâu.

“Thế giới” và “tôi” sẽ luôn luôn phát sinh cùng một lúc.

Khi ta chui vào bộ lột da người, “thế giới” được chuẩn bị sẵn sẽ khởi động.

Cùng lúc đó, “tôi” đang tận hưởng “thế giới” này cũng đang khởi động.

Không có chuyện chỉ có hình ảnh ba chiều của “thế giới” khởi động.

Người tận hưởng nó là “tôi” cũng sẽ luôn luôn không ngừng khởi động.

Trong lúc “thế giới” đang phát sinh, “tôi” cũng liên tục khởi động.

Nếu “thế giới” ngừng lại, chương trình mang tên “tôi” cũng sẽ ngừng lại.

Mitsuro:

Cái này tuyệt thật đây. Cái vấn đề “cùng tuổi” mà Nagata nói không phải chính là cái này sao.

Vì luôn luôn cùng phát sinh nên tổng thời gian đang phát sinh luôn bằng nhau.

Ở nơi không có “tôi” sẽ không có “thế giới”.

Ở nơi không có “thế giới” cũng sẽ không có “tôi”.

“Tôi” và “thế giới” luôn luôn phát sinh theo cặp.

Thế giới luôn luôn có mối quan hệ phản chiếu qua gương với “bạn”

Kaderu:

Sau đây là điểm kỳ lạ nhất trong hệ thống của vũ trụ này.

“Tôi” và “thế giới” luôn luôn có mối quan hệ phản chiếu qua gương với nhau.

“Người nhìn (tôi)” và “cái bị nhìn (thế giới)”.

“Người nghe (tôi)” và “cái bị nghe thấy (thế giới)”.

“Người chạm (tôi)” và “cái bị chạm vào (thế giới)”.

“Người ngửi (tôi)” và “cái bị ngửi (thế giới)”.

“Người ném (tôi)” và “cái bị ném (thế giới)”.

Anh nhìn xem.

“Thế giới” luôn luôn đối ngược hoàn toàn với “tôi”.

Hơn nữa, chi tiết nó - là - hệ - thống - không - thể - phát - sinh - chỉ - với - một - bên ở đây có vẻ như là gợi ý.

Tính quan hệ giữa “tôi” và “thế giới”

Người ném	Người ngửi	Người sờ	Người nghe	Người nhìn	Tôi
⇕					
Cái bị ném	Cái bị ngửi	Cái bị sờ	Cái bị nghe	Cái bị nhìn	Thế giới

Mitsuro:

Tấm gương là gợi ý?

Được không nhỉ, có thể xảy ra sự việc chỉ có “người nhìn” phát sinh không?

Kaderu:

Không có đâu.

Nếu “người nhìn” phát sinh, chắc chắn trước mắt phải tồn tại “cái bị nhìn”.

Chính vì thế nên người đó mới được định nghĩa là “người nhìn”.

Cũng không thể có chuyện chỉ có “người nghe” tồn tại.

Vì trên thế giới có “âm thanh bị nghe” nên mới được định nghĩa là “người nghe”.

Mitsuro:

Ra là vậy, nếu không phải theo cặp thì không được. Hơn nữa, cảm ứng ngũ quan của “tôi” tất cả đều như thế.

Không thể có chuyện chỉ có “người chạm (tôi)” tồn tại.

Vì có “cái gì đó bị chạm vào (thế giới)” nên tôi mới có thể trở thành “người chạm”.

Cũng không thể chỉ có “người ngửi (tôi)” tồn tại.

Vì trên thế giới có “mùi hương bị ngửi (thế giới)” nên tôi mới có thể trở thành “người ngửi”.

“Thế giới” đảo ngược qua gương là thứ khiến cho “tôi” tồn tại sao.

Kaderu:

Nếu ta thử tìm hiểu thì nhìn từ phía ngược lại cũng như vậy.

“Thế giới” không thể phát sinh được nếu chỉ có mình nó.

Không có chuyện chỉ “âm thanh được nghe thấy” tồn tại.

Vì có “tôi” lắng nghe âm thanh đó nên nó mới được diễn đạt là “âm thanh được nghe thấy”.

Phía trước “thế giới” luôn luôn có “tôi” phát sinh và quan hệ của hai bên là quan hệ phản chiếu qua gương.

Hơn nữa, quan hệ phản chiếu qua gương không chỉ có cảm ứng ngũ quan.

Mitsuro:

Điều đó nghĩa là sao?

Kaderu:

Giác quan thứ sáu là tư duy và tưởng tượng cũng hoàn toàn đối ngược nhau.

Nếu “một tôi tưởng tượng ra những điều đen tối” phát sinh thì “hình ảnh đen tối được tưởng tượng” cũng đang tồn tại.

Nỗi lo lắng cũng tương tự như vậy.

Nếu một “tôi lo lắng” phát sinh,

Thì “vấn đề được lo lắng” cũng phát sinh.

Ước mơ, nguyện vọng, hay dục vọng cũng tương tự.

Trong thế giới trước mắt một tôi “muốn có xe Benz”, “xe Benz được ao ước” sẽ tồn tại.

Trước mắt một “tôi đang giận dữ với thế giới”, “thế giới làm tôi giận dữ” sẽ tồn tại.

Cái gọi là hiện thực của chúng ta là trước mắt “tôi” luôn luôn có “thế giới” hoàn toàn đối ngược đang không ngừng phát sinh.

Mitsuro:

Tại sao môi quan hệ đơn thuần như thế mà bọn mình lại không nhận ra nhỉ?

Nếu hồi tưởng lại bất kỳ khoảnh khắc nào trong cuộc đời từ trước đến nay, đó không phải đều là quan hệ phản chiếu qua gương sao.

Khi chúng ta “mong muốn có một thứ gì đó”, luôn có “một thứ gì đó được mong muốn” tồn tại.

Khi “tôi đang nhìn ngắm biển” thì luôn có “biển mà tôi đang nhìn ngắm” hiện hữu.

Khi ta “đang đánh” thì sẽ có cái gì đó “đang bị đánh”, trước mắt.

Luôn luôn, luôn luôn là như vậy.

Một hệ thống vô cùng đơn giản là phía trước “tôi” có một “thế giới” đối ngược được phản chiếu mà chúng ta lại không thể nhận ra...

Chúng ta là những tên ngốc à...?

Kaderu:

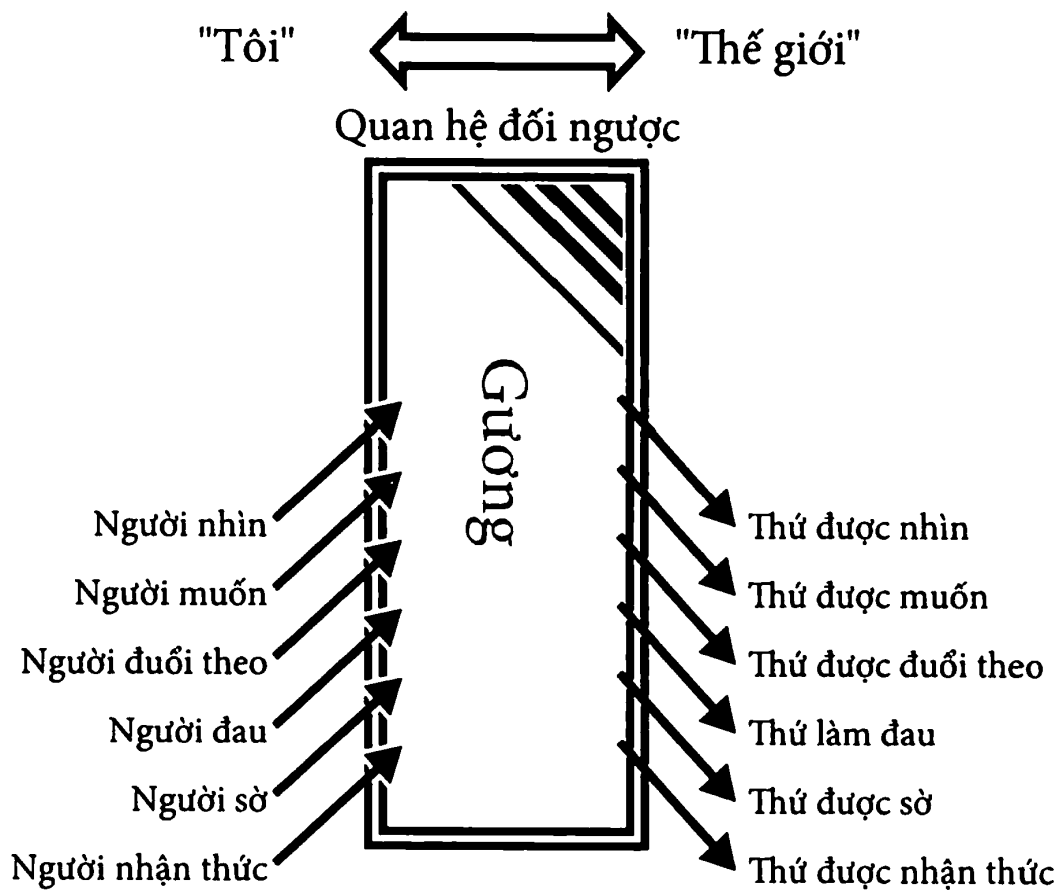
Có lẽ vì chúng ta đã không thể nhìn thấu được rằng cuộc đời chính là sự tích lũy của những khoảnh khắc.

Trong khoảnh khắc ta đang nhìn thì ắt có một thứ đang được nhìn tồn tại.

Trong khoảnh khắc ta lắng nghe thì ắt có thứ đang được lắng nghe tồn tại.

Tất cả đều là đối ngược. Nếu nắm được tất cả bằng “khoảnh khắc” thì sẽ rất dễ hiểu. Bất cứ khoảnh khắc nào cũng là sự đối ngược.

Hơn nữa, nếu nghĩ theo “khoảnh khắc” thì ta sẽ ngay lập tức hiểu ra rằng chúng có cùng kích thước với nhau.

Mitsuro:

Nagata vẫn luôn nói “tôi” và “thế giới” có kích thước giống nhau nhĩ.

Nhưng anh có cảm giác là thế giới to lớn hơn so với anh mà.

Nếu quay đầu lại thì phía sau lưng cũng có thế giới nữa.

Kaderu:

Nếu anh nghĩ nó là “khoảnh khắc” thì sẽ ngay lập tức hiểu ra đấy.

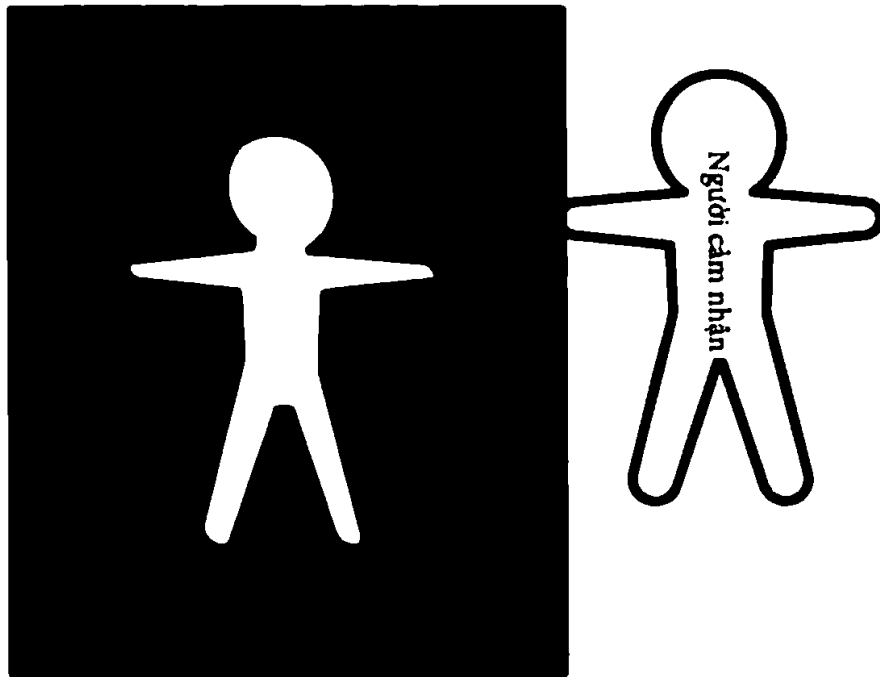
Khoảnh khắc anh đang nhìn về phía trước, lượng hình ảnh mà anh có thể cảm nhận được bằng cơ quan cảm ứng mắt chính là “thế giới”.

Vì thế, lượng mà “tôi” cảm nhận được và lượng “thế giới” được cảm nhận là hoàn toàn trùng khớp.

Khoảnh khắc tiếp theo, nếu anh quay lại phía sau, thì ở “khoảnh khắc” đó cũng chỉ có lượng mà Mitsuro cảm nhận được bằng cơ quan cảm ứng sẽ có “thế giới” phát sinh.

Khoảnh khắc tiếp theo nữa cũng vậy, khoảnh khắc sau đó nữa cũng tương tự.

Ở tất cả các khoảnh khắc, nếu “người cảm nhận” và “thế giới khiến ta cảm nhận được” không có cùng một lượng như nhau thì chẳng phải sẽ kỳ lạ lắm à?

 = Thế giới khiến ta cảm nhận được

 = Những thứ khác

"Người cảm nhận" và
"thế giới khiến ta cảm nhận được"
trùng khớp kích cỡ

Mitsuro:

Thì ra là vậy. Nếu suy nghĩ bằng khoảnh khắc thì lượng mà “người cảm nhận” và “thứ khiến ta cảm nhận” luôn luôn bằng nhau.

“Người lo lắng” và “thứ khiến người đó lo lắng” có cùng lượng như nhau.

“Người muốn có chiếc xe Benz” và “chiếc xe Benz được ao ước” có cùng lượng như nhau.

“Người nhìn” và “thứ được nhìn” cũng luôn luôn có cùng lượng như nhau.

Điều này nghe tuyệt thật đấy.

Sự hoàn thiện của Lý luận bộ lot con người (tên khác là Lý luận Mitsuro) đang gần lắm rồi!

Một, “thế giới” và “tôi” phát sinh cùng lúc.

Hai, có cùng kích thước.

Ba, chỉ có tính quan hệ là đối ngược.

Chẳng phải chưa có bất kỳ ai trên thế giới nhìn ra điều này hay sao?

Kaderu:

Nagata từng nói cũng có những người đã nhận ra điều này rồi còn gì. Anh chú ý lắng nghe giùm em đi.

Trong các lĩnh vực của vật lý như cơ học lượng tử, hình như cái này được gọi là “hiệu quả của người quan sát”.

Đó là: trước khi người quan sát tiến hành quan sát thì thế giới không tồn tại ở nơi đó.

Hơn nữa, một bộ phận các học giả còn đào sâu hơn và nói thế này:

Bằng - việc - quan - sát, người quan sát đã làm - cho - thế - giới - phát - sinh.

Mitsuro:

Đỉnh thật, như thế chẳng phải anh giống như sự tồn tại của thần linh còn gì.

Trước khi anh xác nhận, thế giới sẽ không tồn tại.

Khi anh không tồn tại, thế giới không tồn tại.

Như thế gọi anh là thần cũng được nhỉ?

Kaderu:

Em từ chối. Em cũng là thần.

Tóm lại thì đây là những thứ em đã tìm hiểu được dựa trên bộ phim “Ma trận”.

Mitsuro:

Mày thì nhàn rồi.

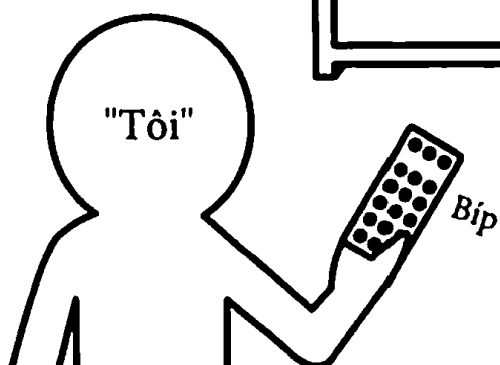
Vì chỉ cần xem phim, nghe nhạc Reggae thôi là có thể hoàn thành luận văn tốt nghiệp.

Nhưng mà tại sao nó lại trở thành một hệ thống đặc thù như thế? Vũ trụ này ấy.

Kaderu:

Ừ ha. Em phải đi làm thêm nên em đi đây. Gặp anh sau nhé.

"Thế giới" và "tôi"
phát sinh đồng thời!

Vũ trụ thực ra “chỉ là một điểm duy nhất” bắt đầu phân ly

Khi cánh cửa đóng lại thì cùng lúc đó, tôi nghe thấy một giọng cười cao vút vang lên.

Ác quỷ:

I hi hi hi.

Có vẻ như người đã tiến gần đến cốt lõi của vấn đề rồi.

Mitsuro:

Thế nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao vũ trụ lại trở thành một hệ thống như thế này.

Ác quỷ:

Bốn tọa có thể nói cho người bí mật của “hệ thống vũ trụ”, mà cũng đã đến lúc người phải sử dụng kính ngữ rồi.

Nhà người của mười bốn năm sau dùng kính lễ trang trọng nhất với bốn tọa, vừa quỳ gối trên nền vừa lắng nghe đây.

Mitsuro:

Chắc chắn là xạo phải không?

Nếu tính cách của tôi thay đổi đến mức như thế thì đã biến thành một “người” khác luôn rồi còn gì.

Ác quỷ:

Là một người khác hẳn mà.

Cứ mỗi khắc lại có một “tôi” đang phát sinh.

Bởi lẽ ở mọi nơi trên vũ trụ này, mỗi khoảnh khắc đều có những “tôi” riêng biệt đang phát sinh.

Mitsuro:

Vậy nguyên bản, “tôi” là gì?

Ác quỷ:

Không, cái đây là ta đang hỏi người chứ!

Nhìn xem, hiện tại một “tôi” đã phát sinh.

Tôi này là “người lắng nghe”.

“Người đang lắng nghe” âm thanh của thế giới chính là tôi.

Ngoài ra còn là người quan sát, người suy nghĩ, người ngửi và cũng là người cảm nhận.

Người là chủ thể, người ý thức mọi việc được gọi là “tôi”.

Mitsuro:

Đúng vậy nhỉ. Vì khi ngấm nhìn biển cả, “phía đang ngấm nhìn biển” chính là tôi, “biển nằm ở phía bị ngấm nhìn” chính là thế giới.

Phía đang - xác - nhận “thế giới” sẽ trở thành “tôi”.

Ác quỷ:

Nói một cách đơn giản hơn,

“Tôi” là thể tập hợp của những cơ quan cảm ứng.

Là cơ quan cảm ứng của bản - thân - vũ - trụ.

Tất cả mọi “tôi” đều như vậy. đều là cơ quan cảm ứng của vũ trụ, được đặt trong vũ trụ.

Không chỉ riêng con người, tất cả mọi sinh mệnh trong vũ trụ này đều là như vậy.

Lây cơ quan cảm ứng đó làm ranh giới sẽ phân tách ra thành “tôi” và “thế giới”.

Phía cơ quan cảm ứng “nhận thức” bản thân vũ trụ gọi là “tôi”.

Phía bị “nhận thức” bằng cơ quan cảm ứng của bản thân vũ trụ gọi là “thế giới”.

“Phía quan sát” là tôi, “phía bị quan sát” là thế giới, rốt cục phía nào cũng đều là bản thân vũ trụ hết.

Mitsuro:

“Tôi” hay “thế giới” cũng đều là vũ trụ? Tại sao lại tự biên tự diễn như thế nhỉ? Chẳng hiểu gì hết.

Ác quỷ:

Vậy thì trước tiên, hãy cùng nói về việc vũ trụ này đã hình thành như thế nào.

Nhà người có biết Big Bang không?

Mitsuro:

Đương nhiên biết rồi. Là nhóm nhạc thần tượng được hâm mộ của Hàn Quốc, vừa có thể hát lại vừa có thể nhảy.

Ác quỷ:

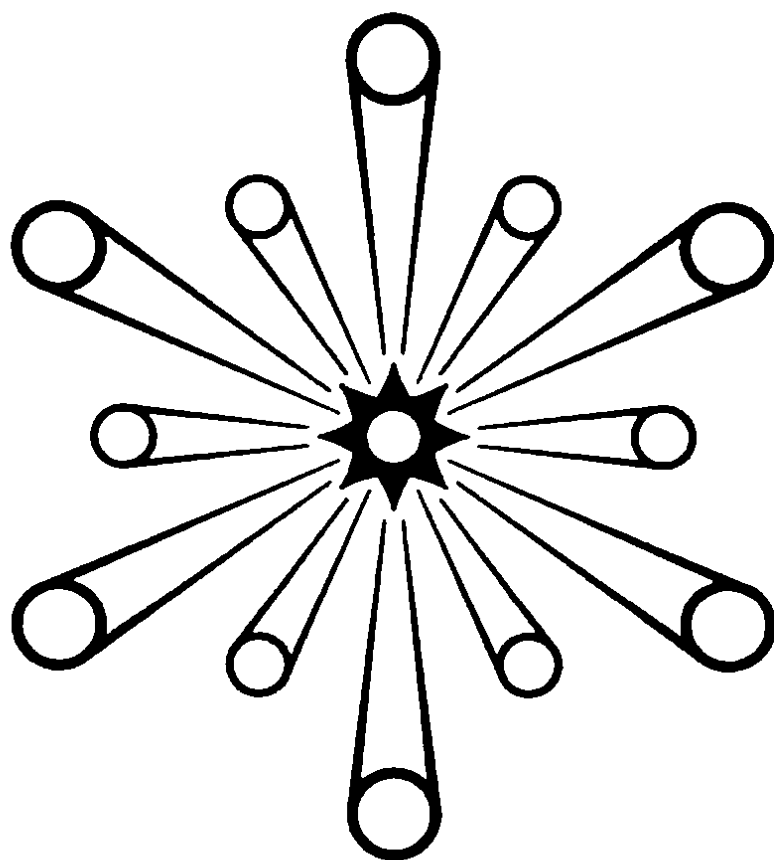
Đúng vậy. Vũ trụ này khởi nguồn bằng vụ nổ Big Bang ấy. Chuyện xảy ra vào mười bốn tỷ bảy trăm triệu năm về trước.

Mitsuro:

Thì ra là thế. Tôi học thêm được một kiến thức mới rồi.

Trong vũ trụ này chẳng có gì xấu hổ hơn là bị đâm bởi kẻ mà mình đùa cợt nhưng hấn lại không hề bị đùa cợt.

Quả xứng danh là Ác quỷ. Sự trả đũa đối với việc bị đùa cợt thật là đáng sợ.

Big Bang

Ác quỷ:

Trước khi vụ nổ Big Bang đó xảy ra, người nghĩ vũ trụ là một thứ như thế nào?

Mitsuro:

Vũ trụ trước khi vụ nổ Big Bang xảy ra “chỉ là một điểm”.

Các nhà khoa học gọi điểm này là “điểm đặc dị” đúng không?

Mây cái đó tôi đã tra cứu rất nghiêm túc trong thư viện rồi.

Tất cả mọi vật chất, mọi năng lượng có trong vũ trụ ở hiện tại đều đã được nén lại trong “một điểm duy nhất” ấy.

Ác quỷ:

Đúng vậy. **Tất cả vật chất tồn tại trong vũ trụ hiện nay bao gồm các hành tinh, cơ thể con người, biển cả và công trình kiến trúc đều được cô đọng lại trong một điểm.**

Chỉ là, khi nghe thấy điều này có lẽ người sẽ hình dung ra rằng “vô số các vật chất đang tập trung tại một nơi” phải không?

Mitsuro:

Hả, không phải thế sao? Tôi tưởng tượng ra một điểm nơi mà tất cả mọi thứ có trong vũ trụ này bị miễn cưỡng co rút lại và tập trung tại một nơi chật hẹp.

Ác quỷ:

Không phải. Khi tất cả mọi thứ trong vũ trụ này bị cô đọng trong “một điểm duy nhất”, nơi đó sẽ trở thành nơi có mật độ siêu cao, năng lượng siêu thường nên lõi nguyên tử sẽ bị phá vỡ.

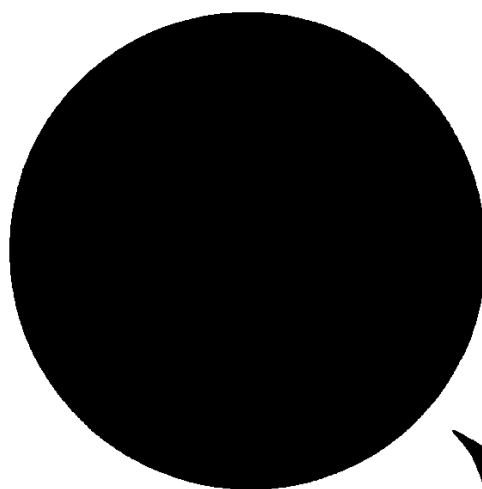
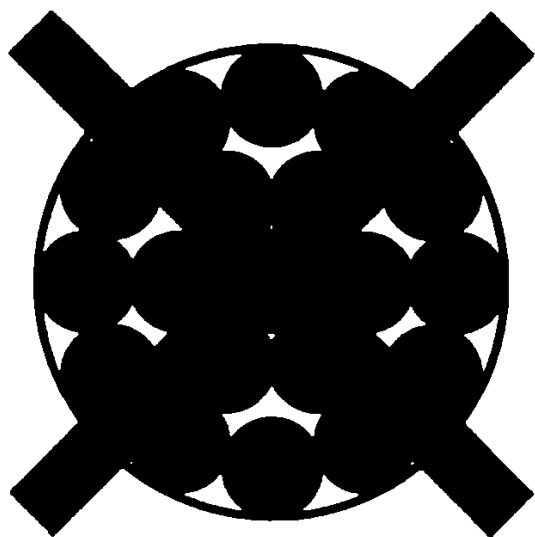
Nói tóm lại, “ranh giới” của mọi thứ sẽ bị xóa bỏ.

Lúc đó tất cả các vật chất sẽ tồn tại dưới dạng “một thể”.

Mitsuro:

Ra vậy, có nghĩa là không phải một trăm tỷ cái tập trung tại một nơi mà thực - sự - chỉ - có - “một - thể” - mà - thôi.

Trước khi vụ nổ Big Bang xảy ra, vũ trụ là “một thể”.

Ngoài thứ này ra
thì không có gì cả!

Ác quỷ:

Đúng thế, chỉ có một thế.

Ngoài ra không có gì khác. Hơn nữa tất cả đều tồn tại trong “điểm đặc dị”.

Bất kỳ thứ gì trong vũ trụ này cũng có khởi nguồn là “một thế”.

Vậy thì hãy thử tưởng tượng ra “điểm đặc dị” đó.

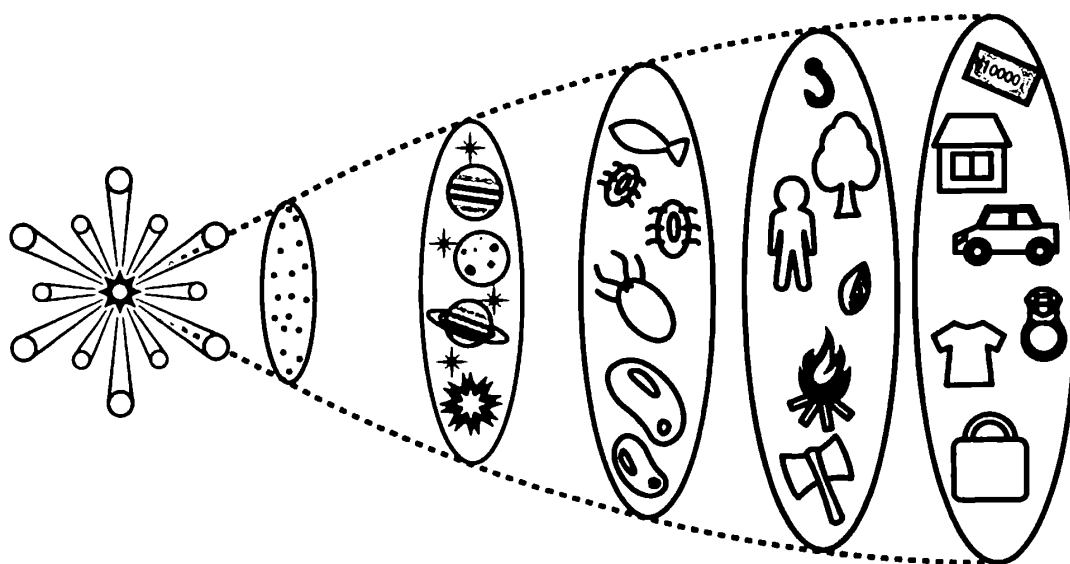
Mitsuro:

Để xem nào... điểm mà tất cả mọi thứ trong vũ trụ được nén lại thành “một”...

Hãy từ từ ngược dòng lịch sử vũ trụ...

Toàn bộ các vật chất phân tán lung tung sau vụ nổ Big Bang, bốn mươi tỷ vật chất hợp thành hai mươi tỷ, hai mươi tỷ hợp thành mười tỷ, mười tỷ hợp thành năm tỷ...

Và cuối cùng toàn bộ các vật chất dung hợp lại thành một... “điểm”...

Ác quỷ:

Nào, người đã tưởng tượng ra được gì chưa?

Mitsuro:

Một điểm sáng giống như một quả cầu tròn ý nhỉ...

Thứ ánh sáng màu trắng xinh đẹp.

Cực kỳ chói mắt.

Chỉ duy nhất một điểm sáng...

Tình yêu. Ở nơi đó... không có gì khác ngoài tình yêu...

Ác quỷ:

Chán ngắt. Hoàn toàn không phải vậy.

Tình yêu là cái quái gì?

Mitsuro:

Không đúng sao! Tự bản thân chìm đắm trong những tưởng tượng đầy lãng mạn thật ngượng quá đi mất!

Ác quỷ:

Cái gì mà “Ở nơi đây không có gì ngoài tình yêu...”

Thật quá mất mặt!

Người tưởng tượng xong chưa? Một điểm tập trung tất cả những gì tồn tại trong vũ trụ này ấy hả?

Như vậy không phải là trái với quy luật hay sao.

Mitsuro:

Cái gì trái với quy luật? Ngài đang đóng vai một tên con trai chuyên đi gây tổn thương như tôi đây à?

Ác quỷ:

Nếu bao gồm “tất cả những gì tồn tại trong vũ trụ này” thì người tưởng tượng là người cũng phải nằm trong “điểm” đó mới đúng.

Mitsuro:

A, vậy à. Vì tôi được tạo nên từ những vật chất trong vũ trụ này nên cũng hoà lẫn trong “một điểm duy nhất” trước khi vụ nổ Big Bang đó xảy ra sao.

Thế nếu tôi cũng bị hấp thu trong một điểm ấy, ranh giới biến mất và trở thành “một thể” thì...

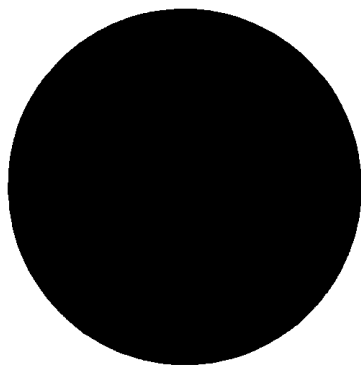
Hả? Quý ngài Ác quỷ, chờ một chút.

Vậy chẳng phải là ai - cũng - không - thể - tưởng - tượng - ra - được cái gọi là “điểm đặc dị” đó sao?

Bởi vì trong vũ trụ không có “thứ gì ngoài nó” tồn tại.

Tất cả mọi thứ trong vũ trụ đều là “một điểm” nên không tồn tại “người tưởng tượng” từ phía bên ngoài.

Không thể có hai điểm tồn tại

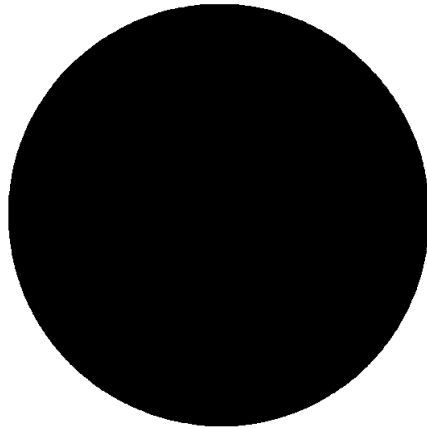
**Điểm đặc dị (tất cả
mọi thứ trong vũ trụ)**

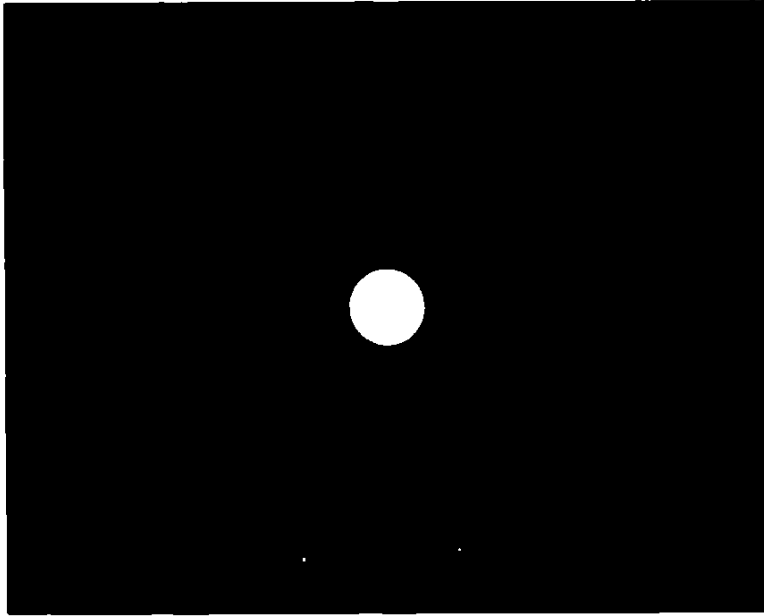
**"Tôi", người tưởng tượng
ra điểm đặc dị**

Ngoài điểm này ra
thì không có gì tồn tại cả!

Một điểm

Điểm đặc dị (tất cả mọi thứ trong vũ trụ)

Vũ trụ ngoài "một thể" ra thì không có gì hết

Ác quỷ:

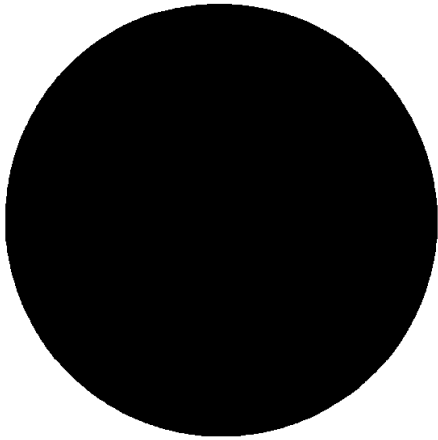
Đúng đấy. Trước khi xảy ra vụ nổ Big Bang, chỉ duy nhất "một thể" tồn tại. Ngoài nó ra không còn gì khác.

Điều đó có nghĩa là không thể "tưởng tượng" ra nó.

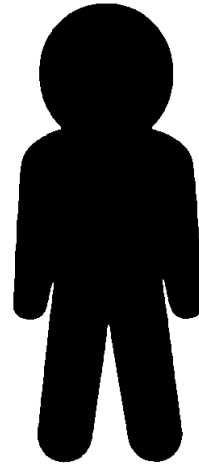
Vì để tưởng tượng nhất thiết cần phải có ít nhất là "hai" vật chất.

Là "người tưởng tượng" và "thứ được tưởng tượng".

Tưởng tượng

Thứ được tưởng tượng

Người tưởng tượng

Mitsuro:

Vậy không phải đây là một vấn đề đầy lừa đảo sao! Bắt tôi phải tưởng tượng một thứ không có khả năng.

Ác quỷ:

Khởi nguồn của vũ trụ quả thật là một sự lừa đảo.

Tại vì không có điều gì nó có thể làm được.

Bởi lẽ “không có gì ngoài nó” tồn tại.

Chưa cần nói đến tưởng tượng, mà tất cả các “hành vi” đều không thể thực hiện.

Mitsuro:

Quả đúng là như thế.

Để “quan sát” thì cần phải có “người quan sát” và “thứ được quan sát”.

Để “lắng nghe” thì cần phải có “người lắng nghe” và “thứ được lắng nghe”.

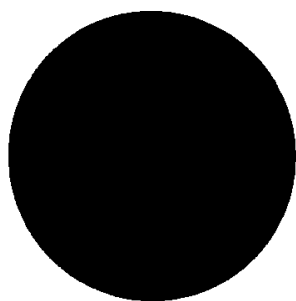
Để “chạm vào” cần phải có “người chạm vào” và “thứ được chạm vào”.

Ít nhất cần phải có hai yếu tố.

Hiện tại tôi đang rất bực mình với người đưa ra một đề bài bịp bợm là quý ngài nhưng vì để “bực bội” thì cũng cần phải có “thứ bị bực bội (quý ngài)” và “người bực bội (tôi)”.

Nếu không có ít nhất hai yếu tố thì bất cứ “hành vi” nào cũng không thể xảy ra được.

Hành vi được gọi là "nhìn"

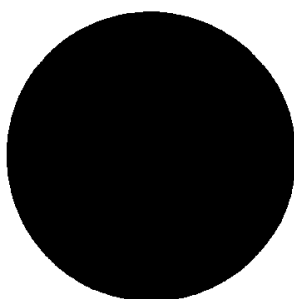

Thứ được nhìn

Người nhìn

Không thể "nhìn" được
với chỉ một điểm

Ác quỷ:

Đúng, nếu chỉ có “một” thì chẳng thể làm được gì. Thậm chí ngay cả việc trải nghiệm cũng không.

Bởi lẽ “trải nghiệm” là cần phải có “người trải nghiệm” và “thứ được trải nghiệm”.

Mitsuro:

Vậy không phải vũ trụ trước khi hình thành vô cùng tẻ nhạt sao?

Ác quỷ:

Người đã nhớ ra rồi à?

Mitsuro:

Hả? “Người đã nhớ ra rồi à” nghĩa là gì?

Ác quỷ:

Rằng người chính là điểm đặc dị đó.

Mitsuro:

Ngài bị ngốc đúng không? Ngài hỏi một thằng đến thức ăn trong cơm hộp ngày hôm qua là gì còn chẳng nhớ rằng có nhớ chuyện mười bốn tỷ bảy trăm năm trước không?

Về mặt lý luận, tôi hiểu là **tất cả các phân tử cấu tạo nên cơ thể tôi hiện giờ đều bao gồm trong “một điểm” trước vụ nổ Big Bang**, nhưng mà không có nghĩa là tôi có thể nhớ ra được việc đó phải không.

Ác quỷ:

Rồi sẽ có lúc người nhớ ra.

Vì dù là hôm qua hay mười bốn tỷ bảy trăm năm trước thì cũng đều nằm chung trong danh mục “một khắc trước” thôi.

Dù sao đi nữa, trước - đó - vũ - trụ - không - thể - làm - được - bất - cứ - điều - gì. Bởi nó chỉ có “một” .

Lúc ấy, nó đã quyết định thử thực hiện một ý tưởng là tự mình phân chia.

Tất cả mọi vật chất đều cấu thành từ ba yếu tố

Mitsuro:

Thì ra là thế. Nếu phân thành hai thì có thể tiến hành “trải nghiệm” rồi.

Ác quỷ:

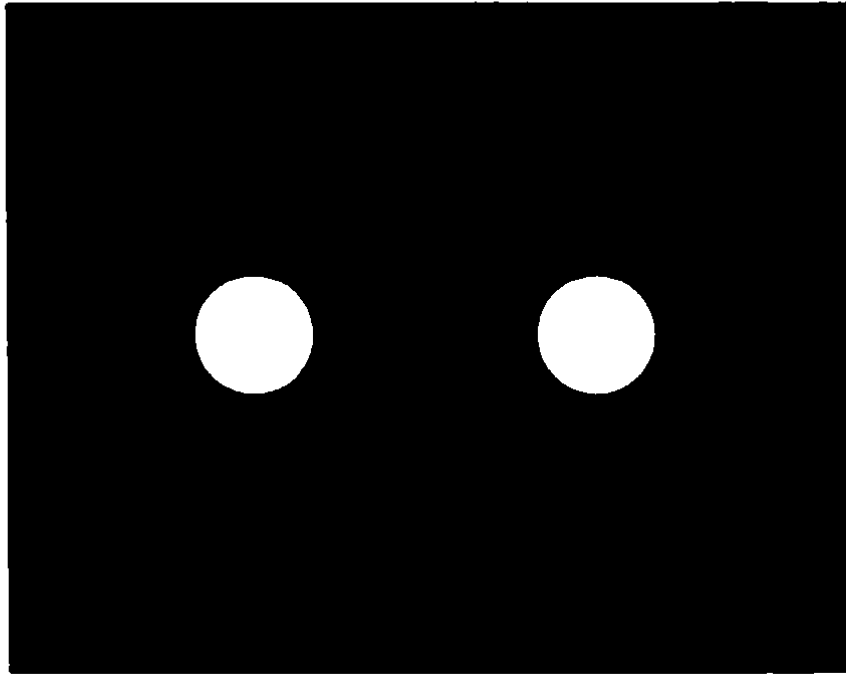
Vũ trụ đã cố gắng trộn hết những vật chất và năng lượng lại rồi phân thành hai.

Vụ nổ đó chính là Big Bang.

Tuy nhiên, trong vũ trụ đã phân tách thành hai ấy, một sai lầm lớn trong tính toán đang chờ đợi nó.

Mitsuro:

Sai lầm lớn trong tính toán ấy là gì? Giống như một nhóm nhạc thần tượng, cho dù có hối hận rằng “Đáng nhẽ chúng ta không nên phân ra” thì cũng không thể nào tái hợp lại được nữa phải không?

Vũ trụ tách ra làm hai

Ác quỷ:

Khoảnh khắc phân ra làm hai, nó đã biến thành ba.

Mitsuro:

Sau khi phân thành hai thì bị biến thành ba? Chuyện quái gì vậy.

Ác quỷ:

Khoảnh khắc “người quan sát” và “thứ bị quan sát” hình thành, đứng từ góc độ toàn bộ vũ trụ mà nhìn thì **nó đang sở hữu hành vi có tên là “quan sát”**.

Khoảnh khắc “người trải nghiệm” và “thứ được trải nghiệm” hình thành, đứng từ góc độ toàn bộ vũ trụ mà nhìn thì nó đang

sở hữu hành vi có tên là “trải nghiệm”. Người hiểu chưa?

Mitsuro:

A, thì ra là thế.

Trong lúc vũ trụ rảnh rỗi vì chỉ có “một”, thậm chí đến cả “quan sát” nó cũng không thể làm được.

Vậy thì nó cũng - sở - hữu cả “hành vi có tên là quan sát” rồi nhỉ.

Tại vì đó là “khái niệm” mà cho đến khi này vẫn chưa tồn tại trong vũ trụ này.

Ác quỷ:

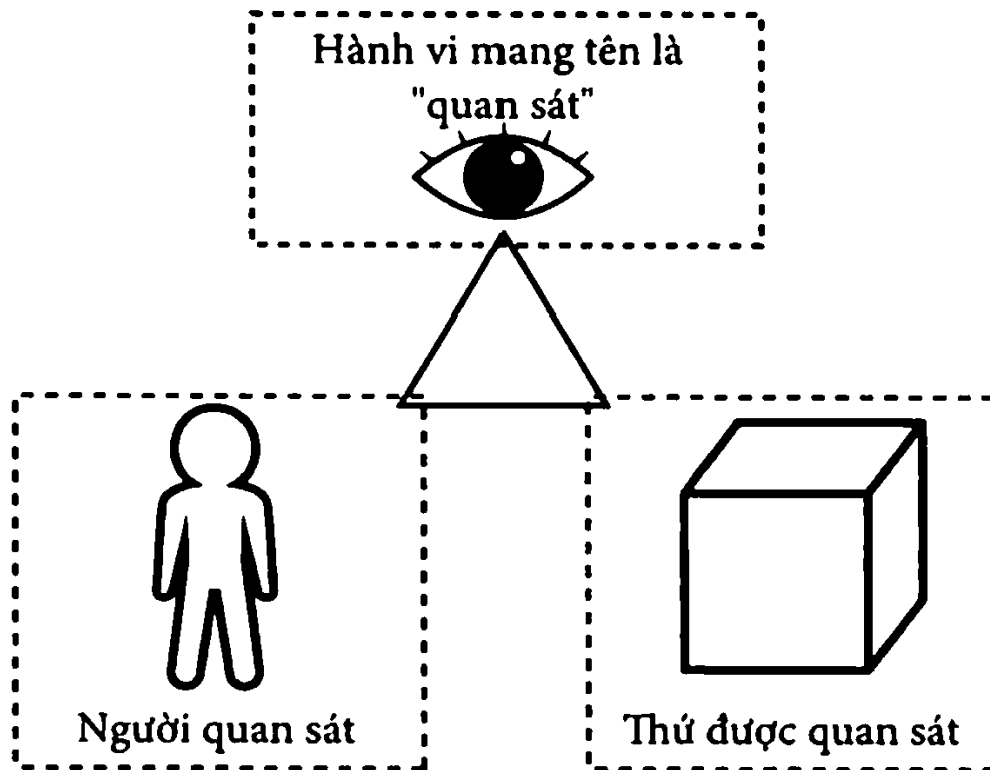
Người muốn nói vũ trụ nhờ vào vụ nổ Big Bang nên đã sở hữu:

Thứ nhất, “người quan sát”,

Thứ hai, “thứ được quan sát”,

Và thêm phần thưởng đi kèm, “hành vi có tên là quan sát” phải không?

Khoảnh khắc phân chia làm hai
đã hình thành nên cực thứ ba

Không có bất cứ thứ tự nào cả.

Ba điểm này cùng một lúc phát sinh.

Lấy ví dụ, nếu hành vi “quan sát” xuất hiện trong vũ trụ, lúc đó chắc chắn sẽ có “người quan sát” và “thứ được quan sát”.

Chính bởi vậy mà hành vi mang tên “quan sát” mới đang phát sinh.

Không thể có chuyện hành vi “quan sát” tồn tại một cách đơn độc.

Ba điểm cùng phát sinh đồng thời

Hành vi mang tên "quan sát"

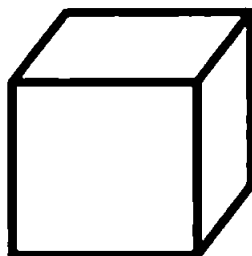

Để giải thích cho hành vi này

Người
quan
sát

là

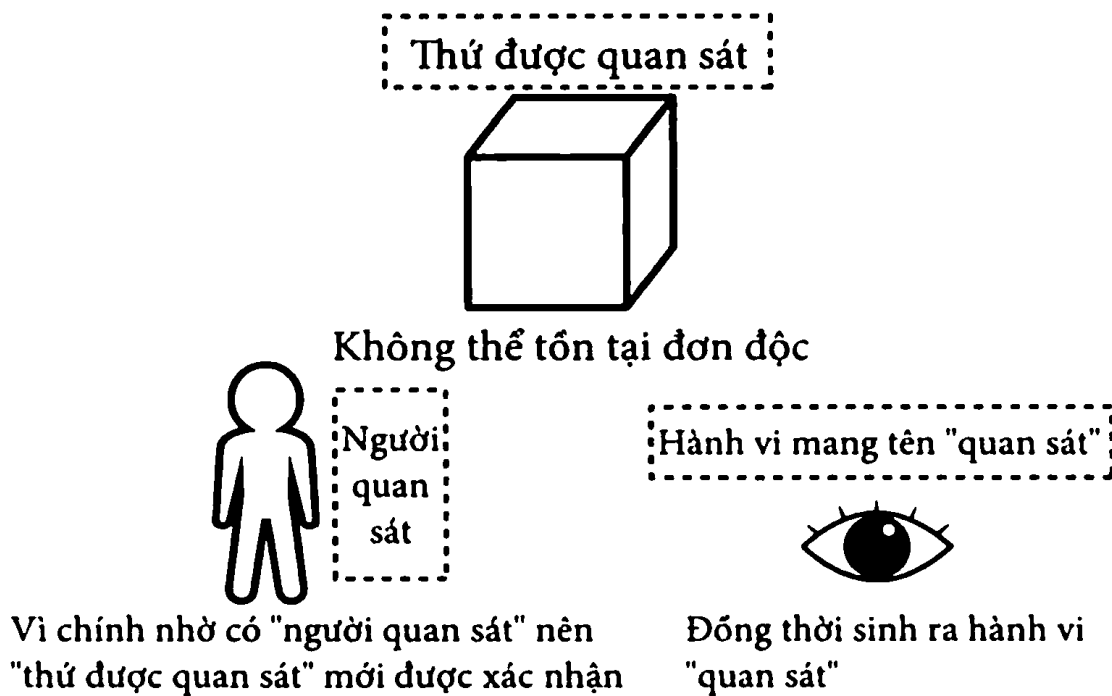

thứ
được
quan
sát

nhất thiết phải có

và

Hơn nữa, đối tượng của hành vi là “thứ được quan sát” cũng không thể tồn tại đơn độc.

Bởi vì có “thứ được quan sát” nên phải có người “đã quan sát” nó.

Lúc ấy cần phải có “người quan sát” là ai đó, đồng thời, hành vi mang tên “quan sát” cũng được hình thành.

Tất cả “ba yếu tố” này được đồng thời sinh ra.

Mitsuro:

Hóa ra là vậy, ba yếu tố đó nhất định luôn tạo thành một bộ. Vì nó là một mối quan hệ không thể tách rời.

Ác quỷ:

Vũ trụ khởi nguồn từ “ba yếu tố” như thế đấy.

Mặt khác, thực ra ngay cả ở hiện tại, tất cả các vật chất cũng đều được hình thành nên từ “ba yếu tố”.

Trong vũ trụ này không thứ gì có thể tồn tại chỉ bằng “một” và “hai”.

Vì tồn tại nghĩa là phải có “ba”.

Mitsuro:

Điều đó nghĩa là gì?

Ác quỷ:

Lý luận rất khó hiểu nhưng nếu người hình dung ra những chiếc chân bàn thì có thể hiểu được bằng cảm giác.

Dù có một chân, bàn cũng không đứng vững.

Dù có hai chân, bàn cũng vẫn lung lay.

Chỉ khi có ba chân, chiếc bàn mới đứng vững vàng.

Đây chính là “ba” yếu tố.

Vật chất nếu không ôm trong mình ba yếu tố này thì ngay cả đến tồn tại cũng là điều không thể.

Dù có một hay hai yếu tố thì cũng đều vô ích.

Nếu đang tồn tại thì chắc chắn phải được hình thành nên từ “ba yếu tố”.

Mitsuro:

Tôi có cảm giác đã nghe chuyện này ở đâu đó rồi thì phải...

Tất cả vật chất đều hình thành nên từ “ba”...

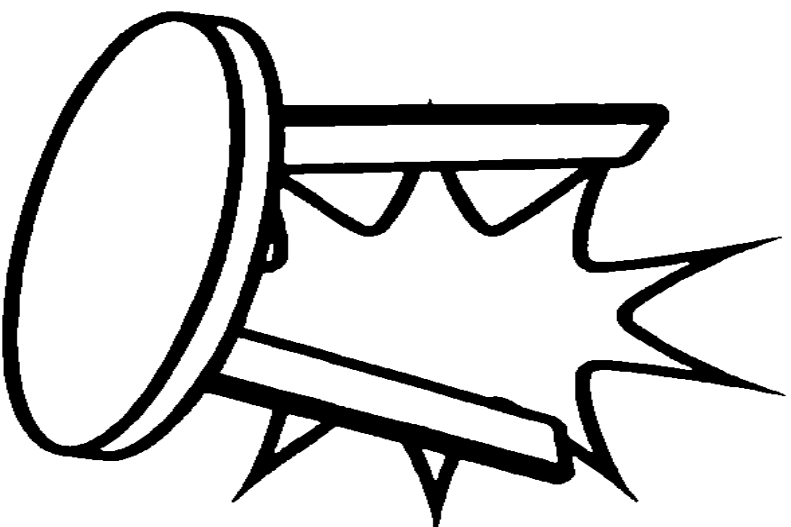
A! Chính là “Haile Selassie!!” mà Kaderu vẫn hay nói.

Quyền lực của vị Chúa Ba Ngôi!! Chuyện Ba Ngôi một thể!!

Một chân

Hai chân

Ba chân

Ác quỷ:

Đúng vậy. Tất cả mọi thứ trên thế giới này đều tạo nên từ “ba (Trinity)”.

Hơn nữa, “ba yếu tố đã phân tách” khi hợp thể thành một sẽ biến trở lại thành năng lượng, hướng về “điểm đặc dị” có tên gọi là “hư vô”.

Mitsuro:

Dân Reggae quá đỉnh rồi còn gì! Họ đã nhìn thấu chuyện về ba yếu tố này.

Ác quỷ:

Không chỉ riêng Reggae. Các thần thoại trên khắp thế giới đều liên tục kể về “ba yếu tố”. Ví dụ như “Cha, con và thần linh”, “Mặt trời, mặt trăng và trái đất”, hay là “Tam quý thần” trong “Cổ sự ký^[13]”.

Mitsuro:

A, Nagata cũng đã từng nói trong seminar.

Xác thịt ta hình thành từ các chất đạm,

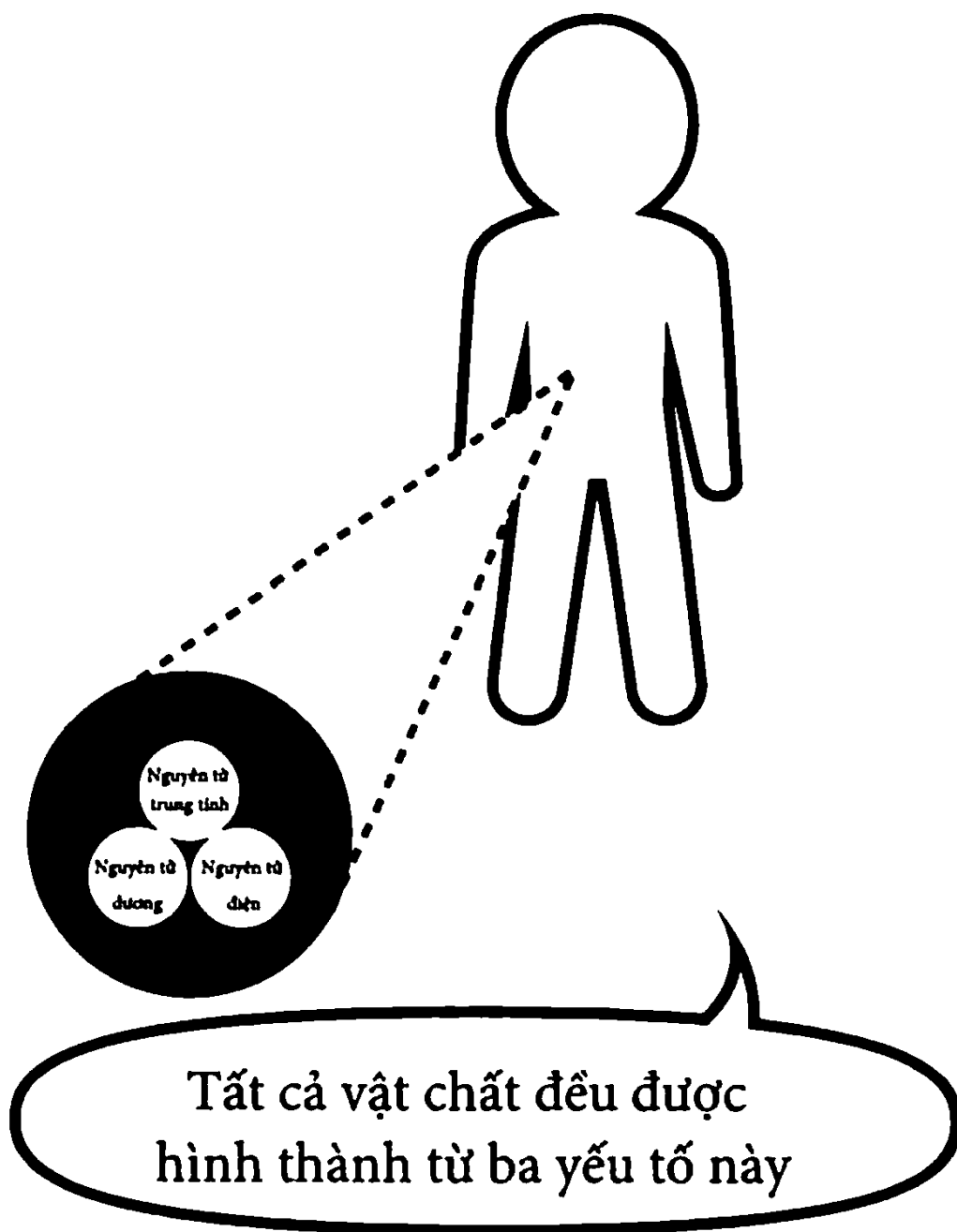
Các chất đạm này hình thành từ các axit amin,

Các axit amin hình thành từ các phân tử,

Phân tử hình thành từ các nguyên tử.

Và nguyên tử hình thành từ ba thành phần “nguyên tử dương”, “nguyên tử trung tính” và “nguyên tử điện”.

Vì thế, kết quả cuối cùng là chỉ cần có ba thành phần “nguyên tử dương”, “nguyên tử trung tính” và “nguyên tử điện” là có thể tạo nên bất cứ vật chất nào tồn tại trong vũ trụ này.

Ác quỷ:

Đúng như vậy. Tất cả vật chất đều hình thành từ ba yếu tố.

Tuy nhiên, “ba yếu tố” này không phải chỉ có riêng ở vật chất.

Toàn bộ những gì tồn tại trong vũ trụ đều đang hình thành nên từ “ba yếu tố”.

Thậm chí cả hành vi, suy nghĩ, cả việc thực hiện nguyện vọng cũng vậy.

Lấy ví dụ, “nhận thức” có nghĩa là nói đến “người nhận thức” và “thứ được nhận thức”.

“Ao ước” là:

Tính chất quan hệ giữa “người ao ước” và “thứ được ao ước”.

“Nguyện vọng” là:

Câu chuyện của “người muốn thực hiện” và “ước mơ xa vời”.

Hành vi mang tên “biết” là:

Cuộc gặp gỡ giữa “người muốn biết” và “tri thức chưa được biết đến”.

“Hài” là:

Sự xung đột giữa “người cười” và “nghệ sĩ khiến người ta cười”.

Như vậy, cho dù cắt lấy bất cứ khoảnh khắc nào của bất kỳ nơi đâu trong vũ trụ thì chúng cũng đều được phân loại thành “ba yếu tố”.

Bởi lẽ bản thân vũ trụ đã luôn phân chia thành ba điểm mà xuất hiện.

Khi vũ trụ xuất hiện, nó sẽ trở thành “ba”.

Và khi trở lại, nó sẽ thành “hư không”.

Ba yếu tố tồn tại trong vũ trụ

Hành vi/khái niệm	Chủ thể	Đối tượng

Nhận thức	Người nhận thức	Thứ được nhận thức
Dục vọng	Người ao ước	Vật được ao ước
Nguyện vọng	Người muốn thực hiện	Ước mơ xa vời
Biết	Người muốn biết	Tri thức chưa được biết
Hài	Người cười	Nghệ sĩ làm người ta cười

Mitsuro:

“Ba Ngôi một thể” có nghĩa là vốn dĩ “một được thể hiện bằng ba” sao. Cuối cùng thì tôi đã hiểu được câu hát “Hãy vượt qua sự phân ly tưởng tượng và trở lại làm một” mà Bob Marley đã hát. Quả nhiên là ông ấy hát về điều này!

Ác quỷ:

Đúng vậy. Bởi lẽ vũ trụ xa xưa vốn là “một”.

Vốn dĩ là “One”.

Tuy nhiên, chính vì là “một” nên nó chẳng thể làm gì cả.

Nào, người nghĩ nguyện vọng lớn nhất của vũ trụ là gì?

Mitsuro:

Không phải là “trải nghiệm” sao? Tại vì không thể làm bất kỳ điều gì nên nó quá rảnh rồi.

Chắc hẳn nó rất muốn được “nhảy múa” và “hát ca”.

Thần linh đã muốn được “trải nghiệm” nhảy múa và hát ca

Ác quỷ:

Đúng vậy. Nguyên vọng lớn nhất của vũ trụ là được “trải nghiệm”.

Nhưng bởi vì nguyên nhân chỉ có “một” nên nó chẳng thể “trải nghiệm” được.

Mitsuro:

Vậy thì để “trải nghiệm” cần phải có cái gì?

Ác quỷ:

Để trải nghiệm cần phải có “người trải nghiệm (chủ thể)” và “thứ được trải nghiệm (khách thể)”.

Chà, cuối cùng cũng tập hợp đầy đủ rồi.

Ba yếu tố ở đây là nói đến “tôi”, “thế giới” và “trải nghiệm”.

Nguyên vọng của vũ trụ là “trải nghiệm”. Để “trải nghiệm” thì cần phải có “tôi” và “thế giới”.

Một, “tôi”:

Là người quan sát, người lắng nghe, người cảm nhận và người trải nghiệm. Đúng vậy, chính là nói về con người các người.

Hai, “thế giới”:

Là những thứ được quan sát, những âm thanh được lắng nghe, những điều được cảm nhận, nơi cho ta trải nghiệm.

Là những thứ mà các người gọi là “vũ trụ” hay “hiện thực”.

Hơn nữa, nhờ vào sự phân chia của “tôi” và “thế giới” này mà vũ trụ không ngừng gặt hái được những “trải nghiệm”, thử mà nó đã có thể làm sau khi phân chia.

Tên gọi chung của ba yếu tố

Chủ thể	Đối tượng	Hành vi/khái niệm
Người nhìn	Thứ được nhìn	Hành vi được gọi là “nhìn”
Người nghe	Âm thanh được nghe	Hành vi được gọi là “nghe”
Người trải nghiệm	Điều được trải nghiệm	Hành vi được gọi là “trải nghiệm”
Người nhận thức	Thứ được nhận thức	Hành vi được gọi là “nhận thức”
Tên gọi chung	Tên gọi chung	Tên gọi chung
“Tôi”	“Thế giới”	“Trải nghiệm”

Mitsuro:

Hóa ra là vậy. Để “trải nghiệm” cần phải phân tách ra thành “tôi” và “thế giới” sao.

Ác quỷ:

Bất cứ khoảnh khắc nào cũng có thể giải thích bằng ba yếu tố này.

Ví dụ như nhà người đang ở trong “bối cảnh ngắm nhìn biển cả”:

Một, người ngắm nhìn biển cả là “tôi”.

Hai, biển cả được ngắm nhìn là “thế giới”.

Ba, “trải nghiệm” đạt được có tên là “ngắm nhìn” biển cả.

Ba yếu tố này sẽ phát sinh.

Nếu nhà người đang trong “tình huống muốn có tiền”:

Một, người mong muốn có tiền là “tôi”.

Hai, tiền được mong muốn có là “thế giới”.

Ba, “trải nghiệm” đạt được có tên là “mong muốn”.

Ba yếu tố này sẽ phát sinh.

Trong bất cứ khoảnh khắc nào của vũ trụ, bất kỳ tình huống gì cũng chỉ có “tôi”, “thế giới” và “trải nghiệm” là đang phát sinh. Ngoài những thứ đó ra, không có gì khác phát sinh nữa.

Người ngắm nhìn biển Biển được ngắm nhìn

"Tôi"

"Thế giới"

"Trải nghiệm"

được gọi là "ngắm nhìn" biển

Mitsuro:

Chỉ có ba yếu tố đó thôi sao? Nhưng lúc ấy Kenji cũng tồn tại trong vũ trụ mà.

Ác quỷ:

Trong trường hợp đó, cái mà vũ trụ đang “trải nghiệm” chỉ là:

Một, “tôi” là người khẳng định “Kenji chắc chắn cũng tồn tại”.

Hai, “thế giới” là Kenji, người được khẳng định bằng từ ngữ “chắc chắn tồn tại”.

Ba, “trải nghiệm” mang tên “khẳng định”.

Vì để “khẳng định” cần thiết phải có “người khẳng định” và “thứ được khẳng định”.

Vũ trụ hiện tại đang thu hoạch được “trải nghiệm” mang tên “khẳng định”.

Vũ trụ không thể làm được gì khi là một thể, nhờ vào việc phân chia thành ba điểm nên cuối cùng nó cũng có thể trải nghiệm “khẳng định”.

Người muốn có tiền

"Tôi"

Tiền được mong muốn

"Thế giới"

"Trải nghiệm"

được gọi là "mong muốn"

Khẳng định rằng "Kenji
chắc chắn cũng tồn tại"

"Tôi"

Kenji, người được khẳng định
bằng lời nói rằng "chắc chắn tồn tại"

"Thế giới"

"Trải nghiệm"

được gọi là "khẳng định"

Mitsuro:

Nhưng Kenji cũng tồn tại mà phải không?

Nếu bây giờ tôi lập tức ra khỏi nhà và đi đến tiệm Pachinko, chắc chắn Kenji sẽ có ở đó!

Ác quỷ:

Trong “**tình huống**” ấy, nó sẽ phân chia thành ba điểm:

Một là “tôi”, người chạy ra khỏi nhà.

Hai là “thế giới”, con đường bị tôi chạy trên đó.

Ba là “trải nghiệm” mang tên “chạy”.

Tiếp đó, khi nhà người đến tiệm Pachinko, người sẽ nói thế này phải không:

“Nhìn xem, thân xác của Kenji đang tồn tại ở đây như một thực thể!”

“**Tình huống**” xảy ra trong vũ trụ vào khoảnh khắc đó sẽ phân chia thành ba điểm:

Một là “tôi”, người chạm vào.

Hai là “thế giới”, đối tượng mà tôi chạm vào.

Ba là “trải nghiệm” mang tên “chạm vào”.

Hiểu chưa, cho dù cắt ra bất kỳ khoảnh khắc nào của vũ trụ này, bất cứ tình huống nào cũng chỉ phân chia ra thành ba điểm “tôi”, “thế giới” và “trải nghiệm”, không có gì khác xảy ra hết.

Mitsuro:

Thật vậy... Lúc nào trong vũ trụ cũng chỉ có ba điểm đó thôi.

Ngoài ra không còn tồn tại thứ gì khác.

Chỉ có những người tích lũy cả thành công và thất bại mới là người từng trải

Ác quỷ:

Từ thời điểm bắt đầu câu chuyện, cuối cùng chúng ta cũng đi được đến đây.

Người nghĩ vì sao “tôi” và “thế giới” lại có tính chất đối ngược nhau như vậy?

Mitsuro:

Vì quả đúng là như vậy không sai được (masaka^[14])??

Ác quỷ:

Đúng thế. Người hiểu rõ đây.

Mitsuro:

Bởi vì vũ trụ là tên tự luyện!!

Nó luôn luôn muốn soi gương!

Ác quỷ:

Ta xóa sổ người bây giờ.

Mitsuro:

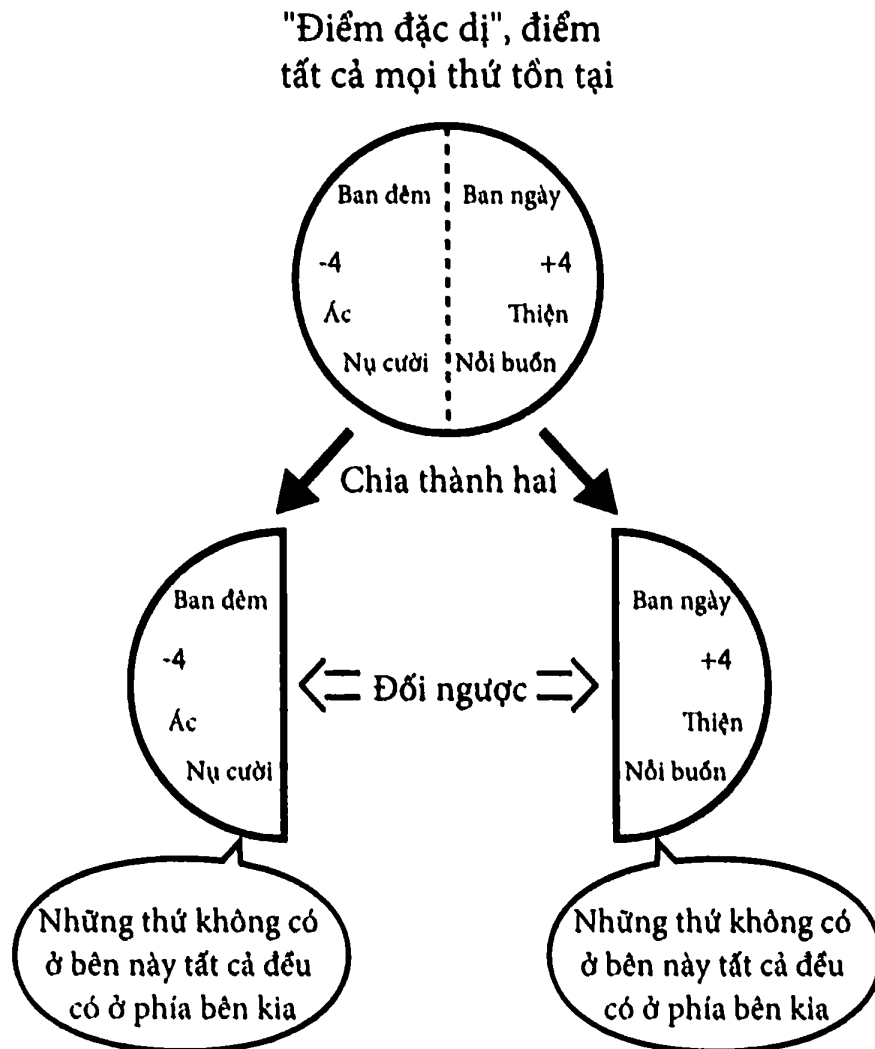
Ừm... chờ một chút...

A, tôi hiểu rồi. Vì vũ trụ vốn dĩ chỉ có “một” nay lại phân chia thành “hai” nên nếu thứ không tồn tại ở “đây” thì chắc hẳn sẽ tồn tại ở “bên kia” phải không?

Ngược lại, những thứ không tồn tại ở “bên kia” thì toàn bộ sẽ có ở “đây”.

Cảm giác như phân chia tài sản của cặp vợ chồng đã ly hôn vậy!
Vừa vụn được chia thành hai phần bằng nhau.

Cái đó có gọi là “tính chất đối ngược”.

Ác quỷ:

Một ví dụ hay đấy. Vì “điểm đặc dị” sở hữu tất cả của vũ trụ bị chia thành hai phần nên nếu thứ không có ở “đây” thì sẽ có ở

“bên kia”.

Có nghĩa là tính chất của phía bên kia chắc chắn phải đối ngược với bên đây.

Những cái bên đây “có” thì bên kia sẽ “không có”, Những cái bên đây “không có” thì bên kia sẽ “có”.

“Tôi” và “thế giới” cứ thế mà phân tách ra với tính chất đối ngược nhau.

Nói chính xác hơn, dù - phân - tách - ra - kiểu - gì - thì - cũng - biến - thành - đối - ngược - nhau.

Mitsuro:

Hóa ra là thế. Chính vì là điểm đặc dị chứa tất cả mọi thứ nên nếu phân ly nó sẽ mang tính chất của một tấm gương phải không.

Ác quỷ:

Hơn nữa, vì ta gọi tính chất quan hệ giữa “tôi” và “thế giới” là “trải nghiệm” nên kết luận sẽ là như thế này:

“Trải nghiệm” là việc vũ trụ phân tách theo tính chất đối ngược.

Sự đi đi lại lại giữa “dương” và “âm” là “trải nghiệm”.

Sự đi đi lại lại giữa “việc xấu” và “việc tốt” là “cuộc đời”.

Sau khi “buồn bã” ngày tiếp theo lại “bắt đầu cười”, đó là “con người”.

“Trải nghiệm” là hành vi đi đi lại lại giữa hai cực mà tính chất của chúng phân chia rõ rệt nhất.

Mitsuro:

Chính vì vậy sao!

Tôi đã đi từ Okinawa đến Hokkaido để học đại học.

Không hiểu sao lúc nào tôi cũng muôn trải nghiệm những nơi xa xôi nhất.

Hơn nữa đó lúc nào cũng là những “kinh nghiệm” quý báu.

Hẳn là vì tôi đã có thể trải nghiệm tính chất đối ngược nhỉ.

Ác quỷ:

Đúng, vì thế nếu muốn biết một điều gì đó, chỉ cần thám hiểm hai cực của nó.

Nếu cả “chuyện tốt” và “chuyện xấu” đều xảy ra thì có thể gọi đó là “kinh nghiệm”.

Chỉ có người đã trải qua “vinh quang” và “thoái chí” mới là người “từng trải”.

Người đã tích lũy cả “thành công” và “thất bại” mới có thể gọi là người “từng trải”.

Những gã chưa bao giờ “thất tình” làm sao có khả năng tư vấn về chuyện “yêu đương”?

Mitsuro:

Đáng ghét thật đấy. Việc nếu không biết cả hai cực...

Ác quỷ:

Đây chính là quy luật xích đu mà ta đã nói cho người.

Vì tất cả mọi thứ đều bao hàm hai cực nên chiếc xích đu mới đong đưa trở lại.

Và vì nó tìm kiếm một “trải nghiệm” ở cực phía đối diện.

Mitsuro:

Hả? Quy luật xích đu? Đó là cái gì?

Ác quỷ:

Nó là lý luận mà bốn tọa gần như bị nhà người ăn cắp ở năm 2017, **chiếc xích đu sẽ đang đưa hướng tới điểm xa nhất.**

Mitsuro:

Điều đó là hiển nhiên mà.

Sau khi tích tụ năng lượng từ nơi xa nhất phía sau, nó sẽ có thể đu tới nơi xa nhất phía trước.

Cái lý luận rách nát như thế mà cũng ăn cắp thì đúng là một gã hết đường cứu chữa.

Ác quỷ:

Nghe nói cái “gã hết đường cứu chữa” nhất trên thế giới ấy chính là bản thân người mà.

Dù sao đi nữa thì đã có kết luận. **Những ngày tháng của con người các người là trò chơi di chuyển từ “cực” này đến “cực” kia.**

Người tuyệt thực sẽ luôn luôn nghĩ đến “việc ăn”.

Người sở hữu quá nhiều sẽ luôn luôn sợ “mất đi”.

Người làm việc thiện luôn luôn phải kìm nén “việc xấu xa”.

Nếu hiểu được cơ cấu của nguồn năng lượng này, chắc chắn người sẽ hiểu rằng **con người luôn luôn hướng đến những nơi xa nhất từ “nơi đây ở hiện tại”.**

Mitsuro:

Có vẻ như tôi đã hiểu rồi. Lúc độc thân sẽ muốn có bạn gái.

Thế nhưng khi cuối cùng cũng kết giao được bạn gái thì lại muốn trở về với cuộc sống một người.

Tôi luôn luôn yêu cầu một nơi khác với nơi mình đang ở.

Ác quỷ:

Phương pháp để thoát ra khỏi trò chơi ảo tưởng này rất đơn giản.

Cho dù nơi hiện tại người đang ở là nơi nào thì cũng hãy tận hưởng nó.

Như vậy người có thể kiểm soát được sự đung đưa của chiếc xích đu.

Hơn nữa, thời khắc khi dừng lại tại điểm mà chiếc xích đu hoàn toàn không đung đưa nữa, các người chắc chắn có thể có trong tay toàn bộ vũ trụ.

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Hãy lắng nghe câu chuyện của những người dù khó khăn đến mấy cũng “liên tục thành công”.

Lời thì thầm của Ác quỷ

Những gã chưa bao giờ thất tình liệu có thể gọi là người có kinh nghiệm tình trường không?

Góc dành cho quý ngài Ác quỷ

Thực hành trải nghiệm cơ cấu vận hành thế giới với quý ngài Ác quỷ

Hãy cùng cảm nhận việc mối quan hệ giữa “tôi” và “thế giới” luôn luôn là quan hệ phản chiếu qua gương.

Nếu người “gãi móng” thì ở đó có một “cái móng được gãi”, nếu người “muốn uống nước” thì ở đó có sự hiện diện của “nước muốn được uống”, nếu người “ghét thằng cha đó” thì ở đó có một “thằng cha bị ghét”.

Vậy hãy bắt đầu thôi...

Câu hỏi:

Phía “tôi”:

Câu 1: Nếu “muốn ăn bánh” thì...?

Câu 2: Nếu “muốn trốn việc” thì...?

Câu 3: Nếu “muốn hôn một ai đó” thì...?

Câu 4: Nếu “muốn ủng hộ tiền” thì...?

Câu 5: Nếu “đã xì hơi” thì...?

Đáp án:

Phía “thế giới”:

Câu 1: Có “một chiếc bánh mong muốn được ăn”.

Câu 2: Có “một công việc muốn bị trốn tránh”.

Câu 3: Có “một ai đó mong muốn được hôn”.

Câu 4: Có “một số tiền đang được ủng hộ”.

Câu 5: Có “một luồng khí đã thoát ra khỏi bụng”.

CHƯƠNG 9:
THẾ GIỚI NÀY LÀ MỘT CUỘC HỒN CHIẾN
CỦA NHỮNG LÂM TƯỞNG

Thế giới này được hình thành chỉ từ số lượng sự nhầm lẫn

Tôi không biết trước khi “tôi” xuất hiện thì “tôi” đã tồn tại ở một thế giới như thế nào.

Bởi vì “tôi” đã không tồn tại ở đó.

Nhưng tôi có thể mô tả được thế giới mà tôi đã nhìn thấy sau khi “tôi” xuất hiện đẹp đến nhường nào.

Mà không, có lẽ ngoài - tôi - ra - thì - chẳng - ai có thể mô tả được điều đó hết.

Biết đâu đây cũng chính là nhiệm vụ duy nhất của “tôi” cũng nên.

Đó là việc mô tả “thế giới” này đẹp đến nhường nào.

Vậy thế giới này tuyệt vời như thế nào nhỉ.

Từ độ cao của tầm mắt, vị trí của đôi tai và lối tư duy của cái “tôi” này.

Tôi chỉ có thể quan sát vẻ đẹp của “thế giới” hiện ra trước mắt từ nơi đây.

Hôm nay cũng hãy cống hiến hết mình cho vũ trụ.

Cho màu đỏ, màu xanh, màu vàng, màu tím. Cho thấp, cao, mập, ốm.

Tất cả những khác biệt hiện hữu trên thế gian này đều đang tụ họp nơi thế giới của tôi.

Ác quỷ:

Tất cả các bức tranh đều thật đẹp.

Mitsuro:

Tranh của bọn trẻ thực sự rất tự do. Chẳng bức nào có sắc thái

giống nhau.

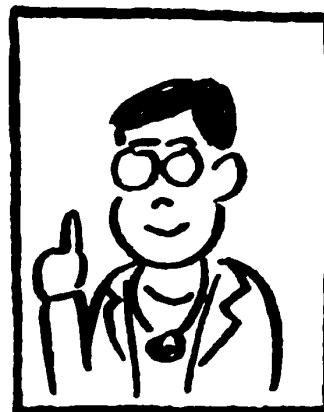
Cũng không dựa vào hướng theo những chuẩn mực như:

Cách tô màu được đánh giá là “chuẩn”,

Bố cục được cho là “đẹp”,

Xu hướng vẽ mang tính “lý tưởng”.

ƯỚC MƠ VÀ NGHỀ NGHIỆP MÀ EM MUỐN TRỞ THÀNH

Vào năm 2017, tại Okinawa trong mùa hè nóng nực, tôi đã đi xem tranh.

Tranh ở đây là các tác phẩm của ba mươi sáu Picasso nhỏ tuổi được dán phía sau lớp học.

Tôi có thể nhận ra ngay một điều đó là các em không sử dụng bất cứ quy luật thống nhất nào, chỉ duy nhất đề tài là được cô giáo thống nhất đưa ra:

“Ước mơ và nghề nghiệp mà em mong muốn được làm trong tương lai”.

Hôm nay là ngày tham quan lớp học của đứa con trai đầu đang là học sinh lớp bốn của tôi - Đường Đen.

Cho dù ở một nơi như thế này, tôi vẫn nghe thấy một giọng nói đang không ngừng thì thầm bên tai.

Ác quỷ:

Có điều ta thấy những bức tranh này đều đã nhuộm chút màu bởi thể lực của “cái thiện”.

Tất cả đều đang đi theo một chiều hướng, chiều hướng được cho là “lẽ phải”.

Mitsuro:

Thật vậy sao? Tôi thì vẫn thấy những bức tranh này đang đi theo nhiều chiều hướng rất đa dạng.

Ác quỷ:

Vậy tại sao ở đây lại không có bức tranh nào vẽ nghề “sát thủ”?

Mitsuro:

Quý ngài Ác quỷ à... Nếu con mình chỉ là một đứa trẻ học lớp bốn và nó nói rằng “Ước mơ của con là trở thành sát thủ” thì theo ngài bậc làm cha làm mẹ sẽ có tâm trạng như thế nào?

Tôi thì sẽ buồn và thất vọng đến mức không thể nhìn thấy gì ở trước mắt nữa.

Và tôi sẽ làm hết sức mình để ngăn chặn ước mơ đó thành hiện thực, bất chấp việc có thể trở thành mục tiêu tấn công của con trai tôi!

Ác quỷ:

Nhìn xem, người lại đang bó mình trong khung chuẩn mực rồi.

Vậy sao ta cũng không thấy bức tranh vẽ nghề “tiếp viên quán rượu” ở đây?

Mitsuro:

Ngài có thấy mình ngớ ngẩn không? Làm sao mà một đứa trẻ ở tuổi này có thể biết đến nghề “tiếp viên quán rượu”.

Ác quỷ:

Thấy chưa? Rõ ràng là người đã cướp đi của con người cơ hội được biết về nghề này.

Cha mẹ luôn cố tình tránh đi những cuộc trò chuyện như vậy và luôn hướng con mình theo những chuẩn mực được cho là “đúng”.

Người xem những bức tranh này mà không nhận ra sao?

Tất cả ba mươi sáu bức tranh đều vẽ về những nghề hoặc là anh hùng chính nghĩa hoặc là những nghề thuộc dạng như vậy.

Đây là kết quả của việc từ ti vi cho đến truyện tranh, từ cha mẹ cho đến nhà trường, rồi đến cả những nhà sản xuất bánh kẹo cũng đồng loạt hướng trẻ em đến tư tưởng “anh hùng chính nghĩa”.

Mitsuro:

Nhưng với tôi thì đây vẫn là kết quả tốt hơn hẳn phát ngôn có thể khiến cha mẹ phải rơi nước mắt rằng “Con muốn trở thành một sát thủ”.

Số lượng những đứa trẻ mang tư tưởng “muôn giúp thế giới trở nên hòa bình” tăng lên thì đương nhiên là tuyệt vời hơn rồi.

Ác quỷ:

Nếu chỉ tính trong phạm vi lớp học này thôi thì đã có đến ba mươi đứa trẻ bị ép phải nói “Con muốn giúp thế giới trở nên hoà bình” đây.

Người nghĩ một thế giới cần thiết phải có bao nhiêu cuộc chiến?

Khi một số lượng “anh hùng” tồn tại thì cũng cần một số lượng “cái ác” tương đương như thế.

Chỉ cần nhìn những bức tranh phía sau phòng học thì bất cứ ai cũng hiểu đúng không?

“Cái ác” không có nghĩa là làm cho thế giới tồi tệ đi.

Để có “anh hùng” thì thế giới ngày nay cần phải đang trong cảnh hỗn loạn.

Mitsuro:

Ừ, thì đúng là như vậy.

Ác quỷ:

Tương đương với số lượng “người muốn trở nên hạnh phúc” thì cũng cần phải có một lượng “bất hạnh” tương ứng.

Vì ngoài - những - người - bất - hạnh - thì - cũng - có - những - người - không - thể - trở - nên - hạnh - phúc.

“Mong muốn được trở nên” cũng chính là một dạng ước mơ.

Vũ trụ này rất tốt bụng. Chỉ cần người nghĩ “muốn trở thành” thì mong muốn của người tức khắc sẽ thành hiện thực ở ngay trước mắt.

Trước mắt một “người mong muốn trở nên hoàn hảo” chắc

chấn đang phản chiếu một “cái tôi không hoàn hảo”,
Trước mắt “người muốn hạnh phúc” chắc chắn đang phản chiếu
một “cái tôi không hạnh phúc”.

Người muốn làm cho cái tôi không hoàn hảo đó “trở nên hoàn
hảo” đúng không?

Người muốn làm cho cái tôi không hạnh phúc đó “trở nên hạnh
phúc” đúng không?

Cả hai mong muốn “trở nên hoàn hảo” và “trở nên hạnh phúc”
của người đều sẽ thành hiện thực đúng như theo nguyện vọng.

**Nhưng chính vì những nguyện vọng sẽ chia vũ trụ thành hai
phần nên các người cần phải cầu - nguyện - một - cách - đúng -
đắn.**

Mitsuro:

Nếu vậy thì cách cầu nguyện đúng là như thế nào?

Ác quỷ:

Phương pháp cầu nguyện của Ác quỷ chỉ có một, đó là làm
tưởng.

Ngoài cách này ra thì không còn cách nào khác đáp ứng được
mong ước nữa đâu.

Mitsuro:

Làm tưởng là sao?

Ác quỷ:

Tất cả “hiện thực” vốn dĩ đều là sự làm tưởng.

Có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu thế giới được hình thành.

Ví dụ như biển.

Cùng là nhìn ngắm biển nhưng có người sẽ cảm thấy yên bình, có người sẽ cảm thấy đau khổ.

Giả sử nếu “biển” chỉ mang một ý nghĩa, nhưng bất kỳ ai khi nhìn ngắm nó cũng không đưa ra câu trả lời giống nhau thì có phải rất kỳ cục không.

Nếu như “biển” là một sự vật cố định không thay đổi tồn tại ở thế giới bên ngoài bản thân, thì vạn người xem sẽ phải đưa ra vạn câu trả lời hoàn toàn giống nhau, nếu không thì sẽ rất kỳ cục đúng chứ?

Mặt khác, giả sử tồn tại một thứ được xem là “thế giới bên ngoài bản thân” thì **đáng lẽ sẽ không có bất cứ một ý kiến nào khác nhau trong việc nhận định về thế giới đó mới phải.**

Bởi nếu mọi người đang cùng nhìn một “thứ giống nhau” thì tuyệt đối không thể đưa ra ý kiến “khác nhau” được.

Nhưng trên thực tế thì thế giới ngày nay vẫn đang rất hỗn loạn. Chỉ toàn những ý kiến khác nhau.

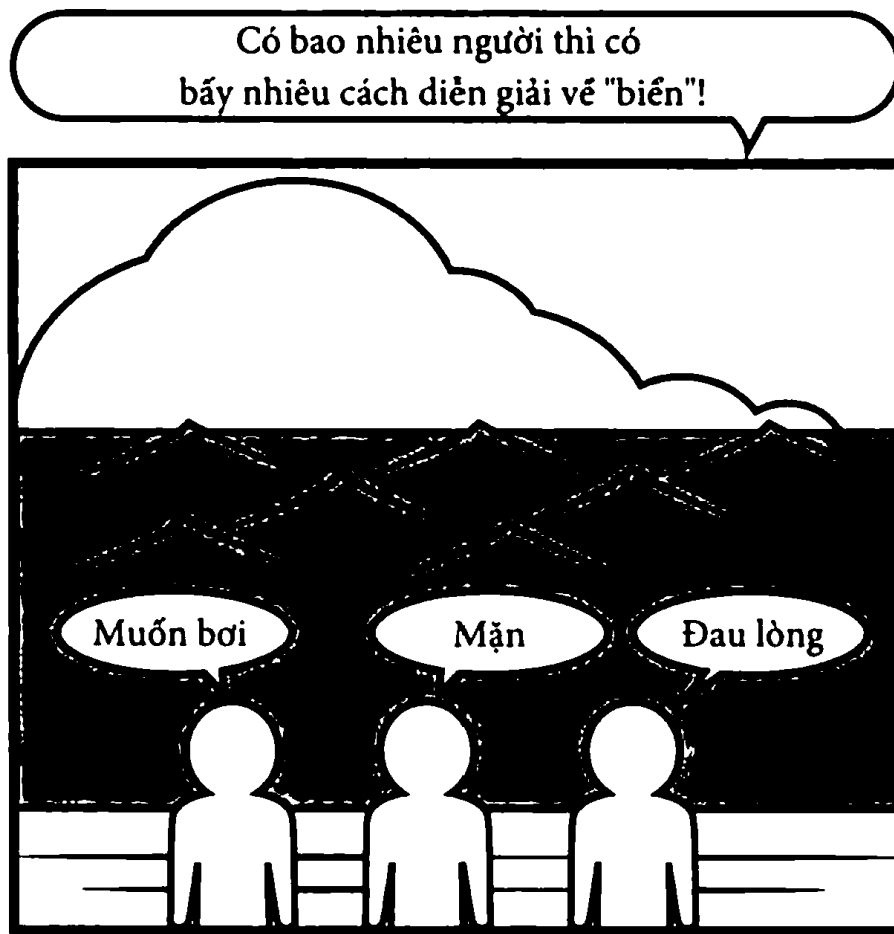
Dù đều dùng phương án xuất phát từ cùng một điểm ban đầu thì vẫn mãi chẳng thể nào thống nhất được.

Đây chính là bằng chứng chứng minh rằng trên đời này không tồn tại cái được gọi là “thế giới bên ngoài bản thân”.

Ngay cả trong cơ học lượng tử cũng nói rằng:

Người đó đã nhìn thấy “như thế”, nên thứ đang được người đó nhìn thấy “như thế” chính là thế giới.

Các thế giới khác nhau sẽ hình thành tương ứng với số lượng người quan sát.

Mitsuro:

Nhân tiện nhắc đến chuyện này tôi mới nhớ ra điều mình thường được nghe ở các buổi diễn thuyết.

Cảm nhận của mỗi người đối với “biển” là khác nhau, nhưng nếu chỉ là bản thân “biển” thì cho dù có một vạn người, một vạn người đó cũng đều đang cùng nhìn thấy một thứ giống nhau.

Dù là đối với người A hay người B thì chắc chắn biển đều có “màu xanh”.

Thậm chí ngay cả việc người B nói rằng “Biển có màu xanh” cũng là thứ mà người A đang nhìn thấy.

Tất cả những điều nhìn thấy đều là lâm tượng của người A.

Không chỉ có “biển”,

Cả “người B”,

Và “lời nói của người B”,

Đều chỉ là những thứ mà người A đã nhìn thấy.

Không tồn tại “người B” nào ở thế giới bên ngoài bản thân.

Hay nói rõ hơn là người A đang tự tạo nên hình ảnh “người B” tại thế giới bên trong não bộ của mình.

Tất cả mọi thứ trước mắt người A đều là thế giới mà chỉ có bản thân người đó mới đang nhìn thấy ở bên trong não bộ.

Bởi vậy nên người B mới nói “Biển có màu xanh” theo như những gì mà người A đang nhận định và tin tưởng.

Tuy nhiên, sự thật là biển không có màu gì cả.

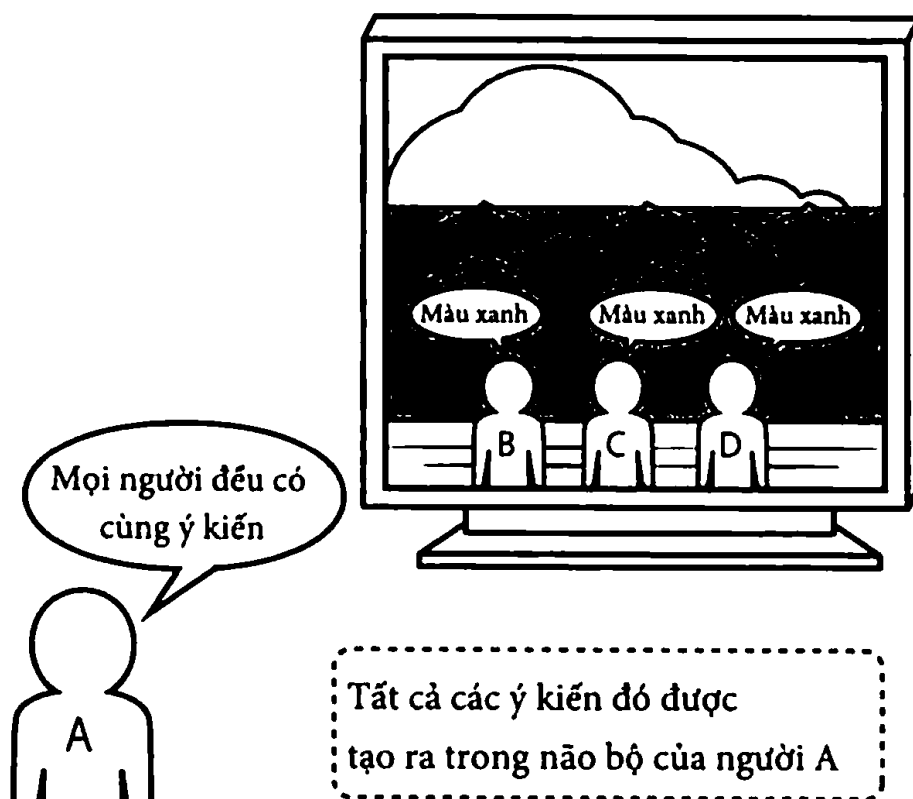
Hơn nữa, việc “biển có tồn tại” cũng chỉ là sự lầm tưởng của người đó.

Hoàn toàn không có thứ gì như biển ở đây hết.

Ở thế giới bên ngoài bản thân chẳng có bất cứ thứ gì tồn tại cả.

Bởi lẽ, không có thế giới nào tồn tại bên ngoài bản thân.

Cảm giác giống như có một loại nước súp được làm từ nguyên tử là nguồn gốc của mọi sự vật đã được chuẩn bị sẵn. Vào khoảnh khắc ai đó nhìn thấy, nó sẽ được định hình theo “hình dạng mà mình muốn nhìn thấy” phải không?

Ác quỷ:

Không phải. Tất cả đều là làm tưởng. Bất cứ thứ gì trong thế giới này cũng đều là sự làm tưởng.

Nếu người quan sát không chủ động hướng ý thức đến đó thì ở nơi đó sẽ không tồn tại bất cứ thứ gì.

Thậm chí ngay cả “nơi đó” cũng không tồn tại.

Hình dáng của vật chất mà người nhìn thấy cũng chính là “hình dáng” mà chỉ mỗi mình người nhìn thấy được thôi.

Trẻ sơ sinh không nhìn thấy được đường biên giới của bầu trời và mặt biển.

Bởi lẽ chúng chưa quyết định từ đâu đến đâu là “biển” và từ đâu trở lên là “bầu trời”.

Một ngày nọ, chúng được dạy rằng “Từ vị trí này trở lên gọi là bầu trời”, từ ấy hình dáng chính xác của cái gọi là “bầu trời” mới được khai sáng.

Và theo đó, những phần còn lại ngoài “bầu trời” đã trở thành hình dáng chính xác của “biển”.

Từ quang cảnh phía trước của một đôi mắt trong veo không có bất cứ quan niệm nào, số lượng “hình dạng” của các sự vật đã được khai sáng, tương đương với số lượng của những lầm tưởng.

“Từ chỗ này đến chỗ này là hình dáng của cái gọi là...”

Chỉ vì người quan sát tin tưởng như vậy nên “hình dạng” đó cũng được nhìn nhận như thế.

Tuy nhiên, tất cả mọi vật chất, tất cả mọi thứ trên thế giới này vốn dĩ đều là sự lầm tưởng.

Suy nghĩ “thế giới” có tồn tại là lầm tưởng.

Suy nghĩ “tôi” có tồn tại là lầm tưởng.

Ngay cả việc có sự “lầm tưởng” đang xảy ra cũng chính là lầm tưởng.

Những kẻ giàu có phải chăng đang làm tưởng

Mitsuro:

Ngay cả việc có sự “làm tưởng” đang xảy ra cũng chính là làm tưởng.

Thôi thôi, hãy nhường mấy thứ mơ hồ trừu tượng ở đoạn này cho “Bát Nhã Tâm Kinh” hay cuốn sách mà tôi đã viết, làm ơn mau mau dạy cho tôi **cách sử dụng “sự làm tưởng” để biến ước mơ thành hiện thực** đi nào.

Ví dụ như cách làm thế nào để trở thành người giàu có!

Ác quỷ:

Nếu tất cả đều là sự làm tưởng thì những người đang làm tưởng rằng “mình là người giàu có” chỉ đơn giản là đang nhìn một “thế giới” mang tên “mình là người giàu có” thôi.

Không phải có một sự thật được xác định là “người giàu có”, mà người đó chỉ đang nhầm lẫn rằng bản - thân - mình - là - người - giàu - có.

Mitsuro:

Nhưng trên thực tế, tôi không có ba trăm triệu yên còn người giàu thì có.

Ác quỷ:

Những kẻ giàu có ấy đều làm tưởng rằng mình “sở hữu ba trăm triệu yên”.

Còn người cũng chỉ đang làm tưởng rằng bản thân mình “không sở hữu ba trăm triệu yên”.

Chỉ đơn giản là có sự sai biệt giữa các “lâm tưởng”.

Mitsuro:

Như vậy nghĩa là chỉ cần tôi lâm tưởng rằng “Mình đang sở hữu ba trăm triệu yên!” thì tôi có thể tạo nên “thế giới” ấy đúng không?

Tôi vẫn thường xuyên cầu mong là mình có được ba trăm triệu yên mà?

Ác quỷ:

Tại sao người lại cầu mong? Bởi vì người chưa tin tưởng vào điều đó.

Những người đang tin tưởng sẽ không cầu mong nữa.

Những người đang cầu mong là họ đang không tin vào điều đó.

Nhà người đang cầu nguyện “muốn có ba trăm triệu yên”. Chính vì thế, ước mơ ấy không thành hiện thực.

Chính hành động đang cầu mong của người là chứng cứ chứng minh người “đang không tin”.

Mitsuro:

Nếu tất cả đều là sự lâm tưởng thì những người đang lâm tưởng rằng “mình là người giàu có” chỉ đơn giản đang nhìn một “thế giới” mang tên “mình là người giàu có” thôi.

Ác quỷ:

Không phải có một sự thật được xác định là “người giàu có”, mà người đó chỉ đang nhầm lẫn rằng bản - thân - mình - là - người - giàu - có.

Mitsuro:

Vậy thì làm sao mà những kẻ giàu có kia sở hữu được ba trăm

triệu yên trong tay?

Những kẻ “đang thực tế sở hữu” ấy.

Ác quỷ:

Ta đã bảo chúng chỉ là những kẻ đang làm tướng thôi. Là vua của những kẻ làm tướng.

Thế giới này ngay từ đầu đã là cuộc hỗn chiến của những sự làm tướng.

Trước những kẻ làm tướng “như thế”,

Sẽ xuất hiện những thế giới nơi bị làm tướng “như vậy”.

Kẻ làm tướng “Mình cao” đang nhìn thấy một bản thân cao lớn.

Kẻ làm tướng “Mình hạnh phúc” đang nhìn thấy một thế giới đầy hạnh phúc.

Kẻ làm tướng “Mình là người giàu có” đang nhìn thấy một thế giới nơi mà ở đó họ đang vuốt ve con mèo Xiêm bên cạnh hồ bơi.

Ở trong một thế giới đầy rẫy những cuộc hỗn chiến của sự làm tướng như vậy, người nghĩ nếu mình cầu nguyện “muốn được hạnh phúc” thì sẽ như thế nào?

Mitsuro:

Tôi sẽ nhìn thấy một thế giới hoàn toàn không hạnh phúc...

Vì sẽ xảy ra một cuộc trải nghiệm biến mong ước “muốn được hạnh phúc” thành hiện thực.

Vốn dĩ **người muốn trở nên hạnh phúc chính là người đang cho rằng “Mình không hạnh phúc”.**

Ác quỷ:

Đúng vậy. Vì các người đang nhầm lẫn phương pháp cầu nguyện nên sự làm tướng không diễn ra một cách thuận lợi.

Hí hí, nghĩa là các người đang nhâm lẫn “phương pháp để nhâm lẫn”.

Mitsuro:

Ngài thấy chơi chữ như vậy có gì vui à?

Ác quỷ:

Hi hi, dù sao đi nữa thì nghe này. Cái tên làm tưởng kia!

Nếu người càng mong muốn “được trở nên hạnh phúc” thì việc làm tưởng rằng “Mình không hạnh phúc” sẽ càng tiến triển hơn!!

Cho nên hãy cẩn thận với cơ cấu phản chiếu qua gương này. Vì đây là “thế giới” được phản xạ lại, nên càng mong muốn “được trở nên hạnh phúc” thì “chứng cứ thể hiện bản thân đang không hạnh phúc” sẽ càng lộ ra phải không?

Nếu càng hét to “Tôi muốn được hạnh phúc!” thì “Bởi vì hiện tại tiền tiết kiệm của tôi chỉ có ba trăm nghìn yên!” sẽ được phản chiếu.

Nếu lại hét to lần nữa “Tôi muốn được hạnh phúc!” thì “Bởi vì đầu gối chân phải của tôi bị đau” sẽ được phản chiếu lên.

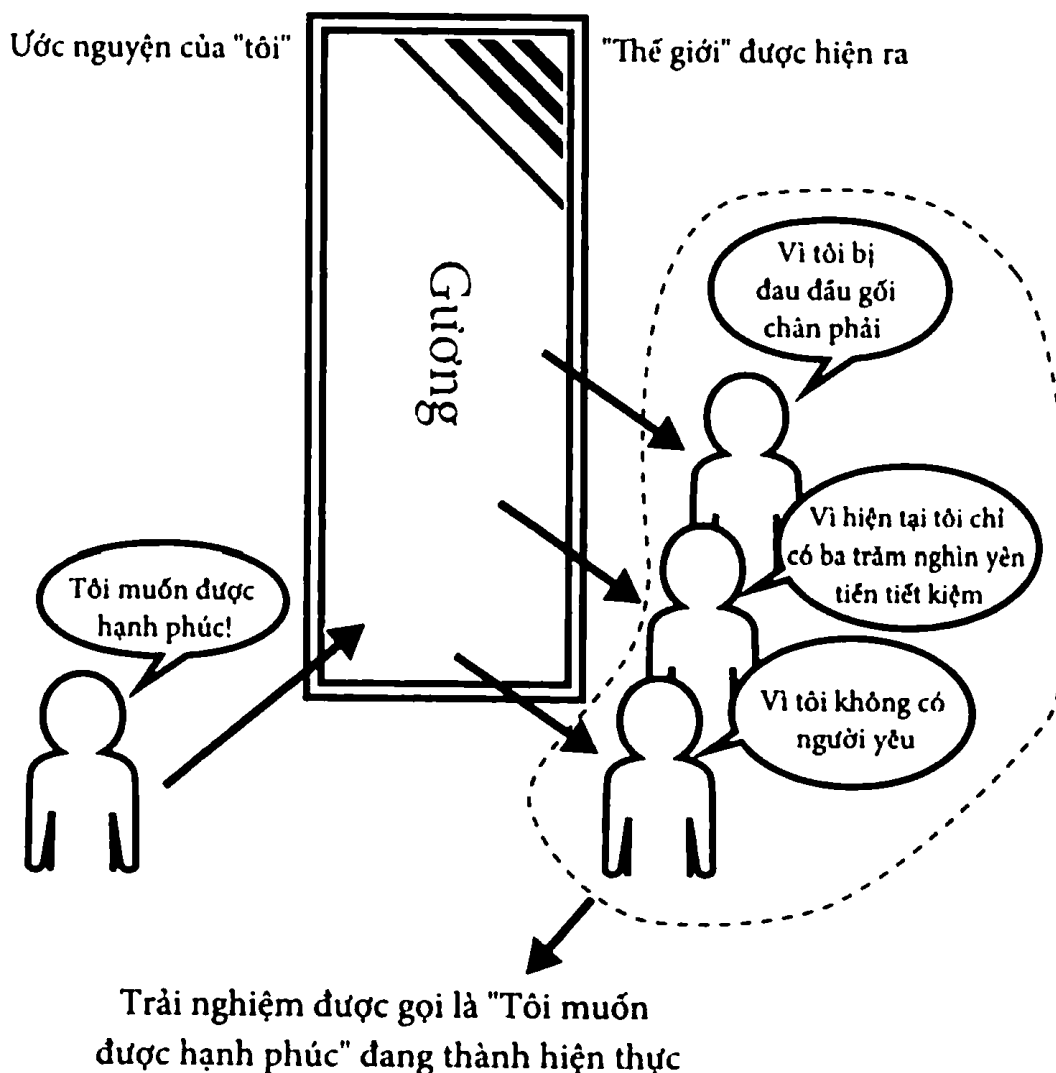
Nếu càng hét to “Tôi muốn” thì “thế giới mong muốn” sẽ càng liên tục được phản chiếu ra một cách rõ ràng.

Bởi vậy, đừng bao giờ lặp lại chuyện hét to những điều như “Tôi muốn” nữa!

Vì thế giới này là cuộc hỗn chiến của những làm tưởng nên **điều cần thiết duy nhất chỉ là khiến bản thân làm tưởng rằng “mình - đang - được - như - mong - muốn - rồi”.**

Tự huyễn hoặc rằng “Bản thân mình đang làm được rồi”.

Tự huyễn hoặc rằng “Mình hiện tại đang lành bệnh rồi”.

Mitsuro:

À, hoá ra là thế. Nghĩa là không được nghĩ rằng “Tôi muốn trở nên như vậy” mà thay vào đó chỉ cần nghĩ “Bản thân mình đang được như mong muốn” là được đúng không? Từ “huyền hoặc, lầm tưởng” có ý nghĩa như vậy nhỉ.

Tôi đã từng nghe một câu chuyện thế này.

Chuyện kể rằng một người bị gãy đầu gối chân phải bỗng một ngày nọ đột nhiên hồi phục chỉ bằng việc từ bỏ suy nghĩ “Đầu gối chân phải của mình bị đau” và thay đổi ý thức của mình từ

“không” thành “có” bằng việc nghĩ rằng “Đầu gối chân trái của mình rất khỏe mạnh”.

Nghe nói đối với não bộ thì “bên phải”, “bên trái” hay “đầu gối” gì đó không quan trọng, mà quan trọng là sự khác biệt của việc người đó có nhiều lần ý thức rằng “Mình rất khỏe mạnh” hay không.

Một người ý thức một trăm lần rằng “Đầu gối chân trái của mình lúc nào cũng khoẻ mạnh” đã bắt đầu huyền tưởng ra một “thế giới” gọi là “đã lành bệnh”.

Còn trường hợp một người đã ý thức một trăm lần rằng “Đầu gối chân phải của mình chưa hồi phục” thì nó sẽ không hồi phục theo đúng như những gì người đó đang huyền hoặc.

Từ chỗ đang là “không” đã chuyển sang thành “có”.

Nghe nói chỉ cần thay đổi ý thức thì con người ta có thể “từ bỏ” bệnh tật.

Ác quỷ:

Đúng vậy. Bệnh tật là thứ có thể “tù bỏ” được.

Bởi vì đơn giản chỉ là bản thân người ấy đang lầm tưởng rằng mình bị bệnh thôi.

Bất hạnh “có thể từ bỏ được”. Hạnh phúc cũng chính từ sự lầm tưởng mà ra.

Giống như ban này, cái người đã hét lên rằng “Tôi muốn được hạnh phúc!” đã nói “Bởi vì tiền tiết kiệm của tôi chỉ có ba trăm nghìn yên”.

Ngược lại, người hét lên rằng “Có thể tôi đang hạnh phúc” hay “Chắc chắn tôi là người hạnh phúc!” thì nhất định họ sẽ nói “Bởi vì tôi có khoản tiền tiết kiệm tận ba trăm nghìn yên”.

Kể cả khi ta đang nhìn một hiện trạng giống nhau thì thế giới tiếp diễn sau đó cũng sẽ khác nhau.

**Hãy hét lên nhiều lần rằng “Cuộc sông của tôi rất trọn vẹn”.
Đừng theo đuổi sự thiếu thốn nữa.**

Cuộc hỗn chiến của sự làm tưởng mang tên “thế gian” này là một cuộc phân thắng bại phụ thuộc vào việc người đó có thể huyền hoặc bao nhiêu lần rằng “Mình đang làm được rồi”, “Mình đang được như vậy rồi” hay “Mong muốn của mình đã thành hiện thực”.

Mitsuro:

Chuyển ý thức từ “không” thành “có”.

Từ “thieu thôn” thành “đầy đủ”.

Rốt cuộc thì câu chuyện là **bản thân mình hưởng ý thức của mình theo chiều nào thôi nhĩ**.

Trong câu chuyện của vị bác sĩ lúc nãy, một cô gái khổ sở với chứng bệnh đau đầu không rõ nguyên nhân đã đến thăm khám ở khoa Ngoại Thần kinh: “Bác sĩ ơi, cơ thể tôi không khoẻ chỗ nào ạ?”.

Tuy nhiên, người ta không tìm được dấu hiệu bất thường chỉ qua việc chụp X-quang.

Cô gái ấy, người sau đó đã được chuyển sang khoa Nội, vẫn hỏi rằng:

“Bác sĩ ơi, cơ thể tôi không khoẻ chỗ nào ạ?”

Và mặc dù đã tiến hành xét nghiệm nước tiểu nhưng vẫn không thể tìm thấy dấu hiệu bất thường.

Dù cô có đi đến khoa Cơ quan tuần hoàn, khoa Da liễu, bệnh viện chuyên khoa trực thuộc đại học và thậm chí còn đi xem bói, nhưng dù làm cách nào cũng không tìm ra được nguyên nhân.

Cuối cùng cô tìm đến người thầy cố vấn của mình và hỏi:

“Thưa thầy, cơ thể em không khoẻ chỗ nào ạ?”

Lúc đó, thầy cố vấn mới trả lời rằng:

“Không phải cơ thể em. Vấn đề nằm ở chính câu ‘Cơ thể em không khoẻ chỗ nào ạ’ của em”. Vừa nghe xong lời khuyên ấy, chứng đau đầu của cô gái đã hoàn toàn biến mất.

Bởi lẽ, ngoài “sự làm tưởng” luôn cho rằng “cơ thể mình có chỗ nào đó không khoẻ” thì cô chẳng có chỗ nào không tốt cả.

Nghĩa là chính tâm thế không ngừng nghi ngờ hiện trạng đã khiến cho hiện trạng xấu đi.

Câu chuyện này tôi chỉ kể đúng một lần trong buổi diễn thuyết của mình nhưng được mọi người vô cùng đón nhận đấy.

Ác quỷ:

Chắc! Nhà người đang muốn phân thắng bại với bản Ác quỷ đầy phỏng?

Mitsuro:

Vậy ngài nghĩ lý do là vì sao?

Ác quỷ:

Ai mà biết! Dù sao đi nữa thì các thể lực “lẽ phải” đang tràn lan trên thế giới này.

Những kẻ ấy thường nói “Mọi việc có thể trở nên tốt hơn”.

Điều đó nghĩa là họ nói “Hiện tại đang không tốt”.

Hay nói rõ hơn là họ đang phủ nhận “hiện trạng”.

Nào là “phương pháp để thu hút người yêu”, nào là “tâm lý học để trở thành người giàu có hay gì gì đó”, nào là “phương pháp để bạn trở nên hạnh phúc”.

Tất cả không phải là vector đảo ngược à. Họ đang triệt để hiện thực hóa sự “thiếu thốn”.

Bởi lẽ, người đang tìm kiếm hạnh phúc chính là người đang “không hạnh phúc” nhất.

Để xoá bỏ “sự lầm tưởng” ấy, chỉ cần thay đổi cách cầu nguyện thôi.

Hãy lầm tưởng rằng “Tôi đang làm được rồi”.

Hãy lầm tưởng rằng “Tôi đã được như mong muốn rồi”.

Hãy lầm tưởng rằng tôi đã - sở - hữu nhiều đến mức không mong muốn thêm bất cứ điều gì nữa.

Đây chính là phương pháp lầm tưởng của Ác quỷ. Là phương pháp mà bất cứ ai cũng có thể lập tức thực hiện.

Phương pháp này không tôn một xu nào, cũng không phải hành động gì, chỉ - cần - làm - tưởng - thôi.

Nếu biến nó thành hiện thực thì vector sẽ xoay sang phương hướng “đầy đủ”.

Có một chiếc
giường để nằm
thư giãn!

Có ngày nghỉ!

Có bạn bè!

Có những bông
hoa rất đẹp đang
nở trên đường!

Có đôi chân
có thể đi lại được!

Hôm nay
cũng có không khí
để hít thở!

Có cơm có
thể ăn được!

Có gia đình!

Có việc làm!

Có cấp trên
la mắng mình!

Có người
mình thích!

Có thời gian rảnh
để buồn!

Phương pháp làm tưởng của Ác quỷ

Mitsuro:

Việc “làm tưởng sang hướng đầy đủ” ấy nếu biểu thị bằng một từ khác thì đó là “sự biết ơn” phải không?

Chỉ cần nói “Xin cảm ơn” thì sự làm tưởng sẽ phát triển từ phương hướng thiếu thốn sang phương hướng đầy đủ.

Chuyển từ chỗ “Tôi muốn đầu gối chân phải của mình được khoẻ mạnh” thành “Ngược lại thì đầu gối chân trái của tôi luôn luôn khoẻ mạnh. Cảm ơn vì điều đó”.

Từ suy nghĩ “Tôi muốn nhiều hơn nữa”,

Sẽ thành “Tôi rất biết ơn vì tôi đang sở hữu rất nhiều”.

Từ chỗ “Tôi chưa làm được”,

Sẽ thành “Tôi đang làm được rồi. Rất cảm ơn”.

Ác quỷ:

Đúng vậy. Chỉ cần làm tưởng như thế thì mọi thứ sẽ thay đổi chỉ trong khoảnh khắc.

Bởi lẽ, mọi thứ trên cõi đời này đều được tạo nên từ “sức mạnh của sự làm tưởng”.

Bầu trời màu xanh ư?

Làm gì có chuyện ấy. Đó chỉ là sự làm tưởng của người.

Tôi là người bất hạnh ư?

Làm gì có chuyện ấy. Đó cũng chỉ là sự làm tưởng của người.

Đừng làm tưởng rằng “Mình không làm được” mà hãy hiểu rằng “Mình đang làm được rồi”.

・ ・ ・ ・ ・

Trường hợp khó quá thì có thể bắt đầu bằng suy nghĩ “Mình đang bắt đầu làm được rồi”.

Hãy từng chút một mà chuyển sự làm tưởng sang hướng “Mình đang bắt đầu làm được”.

Nói chung, phương pháp làm tưởng này vô cùng đơn giản.

Chỉ cần tin tưởng rằng “Mình đã có” là được.

Chỉ cần hiểu ra rằng thực tế tất cả mọi thứ trên “thế giới” này đều đang vận hành theo đúng như mong muốn của “tôi” là được.

Ngày đầu tiên gặp người bản Ác quỷ đã từng nói với người rồi.

Rằng trên đời này thực sự tồn tại phương pháp để tất cả mọi thứ trên thế giới đều theo ý muốn của mình.

Đó là một việc đơn giản thôi.

Chỉ cần nhận ra rằng mọi thứ trên thế giới này vốn - đã - đều - theo - ý - nghĩ - của - mình.

Vừa đúng giống như trường hợp của con trai người đây.

Mitsuro:

Hả?

(Mitsuro vừa hướng ý thức xuống phía dưới thì thấy bạn của Đường Đen đang kéo quần mình.)

Taiga:

Chú ơi, ba của Đường Đen ơi. Đường Đen kỳ lắm.

Đề tài vẽ tranh là “Nghề nghiệp em muốn làm trong tương lai” nhưng trong lớp chỉ có mỗi mình Đường Đen là vẽ bản thân bạn ấy ở hiện tại.

Bạn ấy vẽ cảnh mình đang đá bóng trong nhà thể chất của trường tiểu học. Chú thấy có ngớ ngẩn không?

Ở nhà thể chất sau giờ tan trường hôm ấy.
Mitsuro lái xe đến đón Đường Đen sau khi cậu bé kết thúc trận bóng trong nhà thể chất, nơi mà không khí còn nóng bức hơn nhiều lần so với trong phòng học.

Mitsuro:

Hôm nay tỉ số như thế nào hả con?

Đường Đen:

Chênh lệch tận ba điểm ba ạ!

Mitsuro:

Trong buổi tham quan lớp học của các con hôm nay ấy, ba thấy tranh của bạn Tsubaki là đẹp nhất. Cách bạn ấy vẽ hoa rất đẹp.

Đường Đen:

Ha ha. Cả cô giáo và mẹ của các bạn khác, tất cả người lớn đều nói y như ba. Tranh của Tsubaki đẹp mà.

Mitsuro:

Riêng tranh của Đường Đen là thực tế nhất nhỉ.

Đường Đen:

Cái gì thực tế hả ba?

Mitsuro:

Ừm, nói đơn giản thì tranh các bạn vẽ là bức tranh về “ước mơ mình muốn - thực - hiện”, còn riêng tranh của Đường Đen lại là tranh về “ước mơ mình đã thực hiện được”.

Chắc đó là sự khác biệt giữa “sau - này” và “đã”.

Có lẽ do tất cả người lớn đang nhầm lẫn về định nghĩa của “ước mơ” rồi.

Đường Đen:

Định nghĩa gì hả ba?

Mitsuro:

Họ tin rằng “Ước mơ là điều mà ngày nào đó sẽ thực hiện được”. Hơn nữa “Cứ tin như thế nào thì nó sẽ trở thành thế ấy” chính là hệ thống hoạt động của vũ trụ này.

Đối với họ thì “ước mơ” nghĩa là “một - lúc - nào - đó” - sẽ - trở - thành - hiện - thực.

Đường Đen:

Điều đấy cũng chẳng có vấn đề gì mà ba.

Mitsuro:

Vấn đề là “Ước mơ là thứ mà một ngày nào đó sẽ thành hiện thực” phải không? Cuộc đời như vậy thì có gì vui hả con?

Bởi vì, cái “ngày nào đó” kia sẽ vĩnh viễn không bao giờ đến.

Con nghe này. Cái người mà hôm nay tin rằng “Ước mơ là thứ mà ngày nào đó sẽ thành hiện thực” đã chào đón ngày mai.

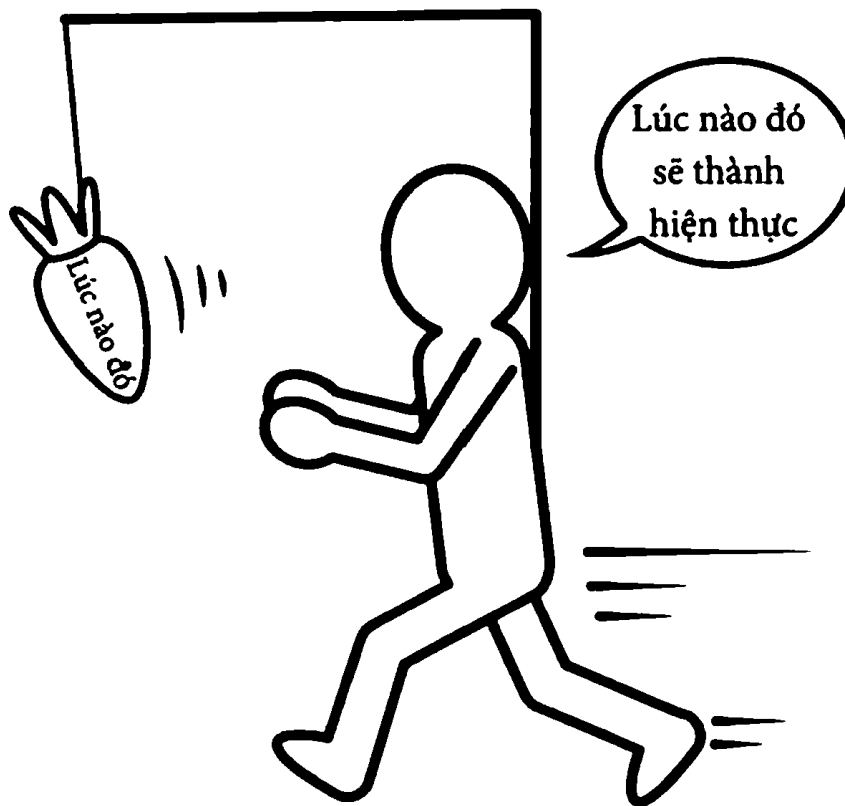
Nhưng dù là sang ngày mai rồi, người đó vẫn tin rằng “Ước mơ là điều mà một ngày nào đó sẽ thành hiện thực”.

Rồi sau đấy họ trải qua ba tháng.

Dù cho ba tháng đã trôi qua thì người ấy vẫn tin rằng “Ước mơ là điều mà ngày nào đó sẽ thành hiện thực”.

Mười lăm năm trôi qua, cuối cùng người đó cũng đã lớn lên và trưởng thành, nhưng dù vậy người đó vẫn luôn tiếp tục tin rằng “Ước mơ là điều mà một ngày nào đó sẽ thành hiện thực”.

Như vậy, con thấy cuộc sống có gì thú vị không?

Đường Đen:

Nếu thế dù có trải qua bao lâu đi chăng nữa thì ước mơ cũng không thể thành hiện thực được ba nhỉ.

Vậy thì ở thời điểm nào đó trong cuộc đời mình phải làm tưởng rằng “Ước mơ đã thành hiện thực” phải không ba?

Mitsuro:

Con hiểu rất rõ vấn đề đấy. Chính xác là như vậy.

Nếu định nghĩa của ước mơ là “thứ mà ngày nào đó sẽ thành hiện thực” thì vĩnh viễn chúng ta sẽ không bao giờ đuổi kịp được ước mơ ấy. Mọi thứ sẽ trở nên vô nghĩa nếu ở thời điểm nào đó chúng ta không nhận ra rằng “Hiện tại, ước mơ của mình đã thành hiện thực”.

Nêu chỉ mãi theo đuổi không thôi thì dù có trải qua thời gian bao lâu đi chăng nữa ta cũng sẽ không thể nếm được mùi vị của “ước mơ” đâu.

Hồi trẻ ba cùng với bạn bè, ba người bạn ba đã chế ra một trò chơi có tên là “Bộ lột con người” đấy.

Đường Đen:

Bộ lột con người là gì hả ba?

Mitsuro:

Những bộ lột con người đang được đặt ở khắp nơi trên thế giới này.

Buổi sáng, sau khi lựa chọn chui vào bộ lột nào thì chúng ta có thể tận hưởng “một ngày” trong bộ lột đó.

Nếu chúng ta khoác lên bộ lột “người giàu có” thì chúng ta có thể trải nghiệm trở thành người giàu có.

Nếu chúng ta khoác lên bộ lột “người nổi tiếng” thì chúng ta có thể trải nghiệm trở thành người nổi tiếng.

Đường Đen:

Trò chơi đó nghe có vẻ thú vị quá ba nhỉ.

Mitsuro:

Hơn nữa, ba và những người bạn đã nghĩ thể này.

Có lẽ nào chúng ta cũng đang trong trạng thái sau khi mặc bộ lột con người không?

Có thể bản thân chúng ta không nhận thấy nhưng biết đâu có ai đó đang thông qua “ta” để thực hiện mong muốn của họ ngay trước mắt.

Đường Đen:

Ba ơi, ba không được cười con nhé. Con có chuyện này muốn kể cho ba nghe.

Mitsuro:

Con kể đi. Ba sẽ không cười con đâu.

Hôm nay ba cũng không có chuyện nào vui hơn chuyện “phát ngôn muốn trở thành sát thủ chân chính của một đứa trẻ lớp bốn” cả.

Đường Đen:

Về Đường Đen ấy ba, thực ra thì con nhận ra rằng “mình đang làm được rồi”.

Cô giáo hỏi chúng con là “Các em muốn làm gì” và hiện tại thì điều mà con muốn làm nhất là đá bóng. Mà việc đá bóng thì hầu như ngày nào con cũng làm phải không ba?

Ngoài đá bóng ra thì con không còn gì muốn làm nữa cả.

Cho nên Đường Đen chỉ đơn giản có cảm giác là ước mơ của mình đã đang thành hiện thực rồi.

Nhưng mọi người cứ bảo con là hãy tìm kiếm “ước mơ mà con muốn làm” đi. “Một cái gì khác”, “Hãy tìm một cái gì đó khác hơn nữa”.

Nhưng dù con có tìm kiếm như thế nào thì cũng không có “ước mơ mà con muốn làm”.

Bởi vì “ước mơ đang trở thành hiện thực” đã hiện diện ở ngay trước mắt con rồi mà.

Mitsuro:

Nếu vậy thì tốt chứ sao? Con hãy cứ làm như những gì con nghĩ. Không cần bị ảnh hưởng bởi suy nghĩ của những người xung quanh.

Đường Đen:

Nhưng mà ba không cảm thấy lo lắng à?

Về việc mà Đường Đen không có định hướng “muốn trở thành một ai đó” ấy?

Việc con không có ý định phải làm một công việc to tát nào đấy, hay thậm chí là cố gắng trở thành người lớn?

Ba có chấp nhận được một đứa con trai như vậy không ba?

Mitsuro:

Không sao cả. Dù gì thì như thế vẫn tốt hơn việc con luôn bị ép phải theo đuổi một ước mơ mãi mãi không thể với đến rồi kiệt sức ở nơi nào đó.

Dù con có mãi không trưởng thành thì ba cũng sẽ luôn bảo bọc và nuôi dưỡng con.

Bởi vì phải đến ngoài ba mươi tuổi ba mới hiểu ra được điều này.

Cuộc sống thật sự vô cùng khắc nghiệt.

Vì chúng ta lúc nào cũng phải đặt mục tiêu hướng đến “một lúc nào đấy” mà vĩnh viễn không bao giờ đi đến đích.

Bởi vậy nên Đường Đen, con hãy cứ là con như hiện tại là được.

Con đừng nghĩ rằng mình phải “trở thành” ai đó. Cũng đừng để cho bị ép phải theo đuổi một ước mơ ở đâu đó không rõ.

Nhưng mà...

Nhưng mà Đường Đen này.

Có một nghề mà ba thật sự rất mong muốn con hãy cố gắng hướng đến...

Đường Đen:

Là nghề gì hả ba? Không phải đã là “ước mơ” thì nó sẽ không trở thành hiện thực sao?

Mitsuro:

Đó là nghề sát thủ.

Ba thực sự đã vô cùng tức giận!!

Lúc này ba suýt nữa thì đâm vào mặt tên nhóc Taiga ấy rồi!!

Nó là cái thứ gì vậy không biết!

Bằng bất cứ phương tiện nào, với bất cứ lý do gì, con hãy làm gì đó để khiến mọi việc trở nên rõ ràng đi.

Đường Đen, con hãy trở thành sát thủ và đấu với thằng Taiga ấy!

Không được bắn trượt. Hãy giải quyết nó chỉ bằng một phát đạn!

Đường Đen:

Ôi, bình tĩnh lại đi mà ba!!

Thôi nào, ít nhất thì ba cũng phải nắm vô lăng chứ!!

Ba lúc nào cũng trút giận lên bạn bè mình. Vì vậy nên ngược lại, con lại càng muốn bảo vệ bạn bè của con hơn.

Mitsuro:

Vậy chỉ còn cách là để ba xử nó thôi!!

Đường Đen:

Con xin ba, ba đừng đến sân bóng đón con thêm lần nào nữa.

Lần sau con sẽ nhờ mẹ đến đón!!

Con đã bảo ba hãy nắm vô lăng đi rồi mà!!

Mặc cho chiếc vô lăng thỉnh thoảng lại hơi rung lên theo mỗi lần bàn tay quay trở lại nắm lấy nó, chiếc xe vẫn tiếp tục lăn bánh. Lộ trình của nó là hướng đến ngôi nhà nằm ở thời điểm “một lúc nào đó”, thời điểm mà chắc hẳn vĩnh viễn cũng không thể nào chạm tới. Vào lúc cơn tức giận này dịu lại chắc chắn sự lầm tưởng về việc “lúc nào đó sẽ đến đích” của hai bố con đang chuyển thành sự lầm tưởng rằng “chúng ta đã đến đích rồi”.

“Đã đến trước thùng thư bưu phẩm rồi”. “Đã đến trước hàng cây ven đường rồi”, “Đã đến trước cửa hàng tiện lợi rồi”.

Sự lầm tưởng đã chuyển từ “một lúc nào đó” trở thành “đang đến đích”.

Cảnh vật đang trôi đi bên ngoài cửa sổ thúc đẩy khiến cho sự nhầm lẫn của cả hai càng thêm tiến triển.

Mùi hương cà ri mà mẹ nấu lan toả vào bên trong xe hơi chính là kết quả của việc hai bố con đã không ngừng tìm kiếm những thứ “đang đạt được” hơn là theo đuổi những thứ “vẫn chưa đạt được”.

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Một lúc nào đó, hãy biến ước mơ to lớn của mình thành hiện thực.

Lời thì thầm của Ác quỷ

Thật là vớ vẩn.

Những thứ như ước mơ, vốn đều đã đang thành hiện thực rồi.

Chú giải của tác giả

Theo như cơ học lượng tử thì mọi thứ trên thế giới này đều là sự làm tưởng của “người quan sát”, nhưng tôi cũng thấy có rất nhiều người luôn đau khổ bởi sự làm tưởng về “hình tượng bản thân”.

Lúc nào cũng phải cố gắng giấu diếm cái gì đó, ngay cả tôi cũng vậy. Rồi đến một ngày nọ, lúc ấy tôi vẫn đang miệt mài viết nội dung phát biểu về cuốn sách của mình cho đến tận sát giờ buổi diễn thuyết, tôi đã nghĩ như thế này khi chỉ còn một tiếng nữa là buổi diễn thuyết bắt đầu:

“Trời ơi, phải làm thế nào bây giờ. Mình vẫn tiếp tục viết sách cho đến tận thời gian sát nút thế này. Mình thực sự là quá dở trong việc xoay sở.”

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc khi tôi vừa định nói như vậy thì tôi đã thử thay đổi cách nói như sau:

“Mà không, đó cũng đơn giản chỉ là sự làm tưởng.”

Và tôi đã quyết định “làm tưởng lại” sự làm tưởng đó.

Nói một cách đơn giản thì tôi đã viết lại hình ảnh bản thân.

Hình ảnh bản thân “Vì mình rất dở trong việc xoay sở” là sự làm tưởng của chính bản thân, nên tôi đã thử nói rằng:

“Mình thật sự là người rất giỏi xoay sở.”

Đây không phải là câu thần chú của Ác quỷ nhưng chỉ cần tụng mười lần “Mình là một người giỏi xoay sở” thì bản thân sẽ thật sự tìm thấy chứng cứ mình đã “giỏi xoay sở” như thế nào, nên thế giới này vô cùng kỳ lạ.

Mặc dù cho đến lúc này hẳn có rất nhiều chứng cứ thể hiện rằng “Mình rất dở trong việc xoay sở”.

Vậy là trong phòng chờ trước khi buổi diễn thuyết bắt đầu ba mươi phút, người có mặt ở đó đã trở thành một bản thân “rất giỏi xoay sở” rồi.

Góc dành cho quý ngài Ác quỷ Bằng sức mạnh của quý ngài Ác quỷ

**HÃY LUYỆN TẬP ĐỂ KHIẾN CHỨNG CỨ THỂ HIỆN SỰ
NHẦM LẤN XUẤT HIỆN TRÊN THẾ GIỚI NÀY**

Thế giới này, tất cả đều là sự làm tưởng. Ngay cả “hiện thực” mà người đang nhìn thấy cũng đơn giản chỉ là do người làm tưởng thành như vậy.

Cho nên nếu người chán ghét hiện thực đó thì chỉ việc làm tưởng lại là được.

Các người đang đau khổ bởi vì làm tưởng theo chiều hướng thiếu thốn rằng “Mình chưa có”.

Vậy hãy thử làm tưởng rằng “Mình đã sở hữu nó rồi”.

À, đúng rồi nhỉ. Ta sẽ cứu giúp riêng những người đang đọc cuốn sách này bằng năng lượng của ma giới...

Mỗi sáng hãy hướng về phía bắc rồi hô to mười lần:

“Quý ngài, tôi đang làm được... rồi. Hoan hô!”

Chỉ trong vòng mười ba giờ đồng hồ sau, bản Ác quỷ sẽ cho những chứng cứ thể hiện sự làm tưởng đó xuất hiện trong cuộc đời các người.

Lưu ý:

Những từ khoá gợi ý để “thay đổi cách làm tưởng” chính là:

“Tôi đang làm được rồi”, “Ổn rồi”, “Tôi đã rất hạnh phúc rồi”, “Tôi đã sở hữu nó rồi”, “Tính cách của tôi đã...”, “Cuộc sống của tôi đã rất sung túc”.

Hãy tham khảo cả những cách nói trên đây và cố gắng phát triển sự làm tưởng theo hướng ấy nhé.

**CHƯƠNG 10:
PHƯƠNG PHÁP HIỆU QUẢ ĐỂ KHIẾN “VẬN”
XẤU ĐI**

Không ai có thể khiến “vận” của mình tốt lên

Có một câu tục ngữ là “vô ngã mộng trung”.

Đó là hiện tượng “tôi” biến mất khi ta đang tập trung một trăm phần trăm vào điều gì đó trước mắt.

Từ những tuyển thủ Marathon đang trong cuộc thi, những chuyên gia làm vườn tập trung vào cây Bonsai, cho đến những bà nội trợ đang gấp quần áo đã giặt là xong. Chúng ta có thể nhìn thấy hình ảnh của những người “vô ngã mộng trung” ở bất cứ nơi đâu.

Những năm gần đây, các nhà tâm lý học đã đặt tên cho hiện tượng này là “trạng thái dòng chảy”.

Vì không tồn tại “ngã” ở trong “mộng”, nghĩa là trạng thái “tôi” biến mất và chìm vào trong giấc mơ.

Hay nói một cách chính xác hơn nữa, đó là việc xảy ra khi đường biên giới phân chia “thế giới” với “bản thân” biến mất và giấc mơ trở thành giấc mơ đúng nghĩa.

Không có “tôi” và cũng không có “thế giới”.

Là trạng thái mà thứ duy nhất phát sinh trong đó chỉ có hành vi.

Trạng thái khi cảm giác phân chia biến mất cũng là lúc ta đang quay trở lại thời điểm khi bản thân chưa là bất cứ ai.

Giống như lúc này, Kenji đang ở bên cạnh tôi, thế nhưng dù tôi có gọi bao nhiêu lần đi chẳng nữa thì nó cũng không quay sang đây. Đó chính xác là hiện tượng “vô ngã mộng trung”.

Những lúc như vậy, để cưỡng chế bắt nó quay lại là “tôi” thì chỉ có cách duy nhất là đấm nó thôi.

Kenji:

Á, đau quá. Thằng khốn mày làm cái gì vậy hả!! Ra đây mau!

Mitsuro:

Mày đã tập trung quá mức rồi. Đi về nào.

Điều kiện để trở thành một cao thủ Pachinko là “biết dừng lại đúng lúc” đấy.

Chơi đủ rồi, đi về đi. Tao sạch túi rồi.

Haiz, chán quá. Tuần trước tao đã mất công mua cái “vòng khai vận” vậy mà chả có một tí hiệu quả nào hết.

Kenji:

Mày đúng là thằng ngốc. Trên đời này làm gì có cái gọi là “phương pháp khiến vận mệnh tốt hơn”.

Mitsuro:

Cái vòng này nhìn thì đúng là giống vòng giả thật nhưng có khi nó cũng khai vận được đấy chứ.

Giống như xúc xắc khai vận hay bùa cầu may ấy.

Kenji:

Ý tao không phải như vậy, mà là xét về nguyên tắc thì không thể có chuyện đó được.

Phương pháp có thể khiến “vận” trở nên “tốt hơn” á? Mấy đứa tin vào những thứ như thế chỉ toàn là lũ ngốc thôi.

Cứ mỗi lần nhìn thấy mấy quyển sách có tiêu đề kiểu “*Phương pháp tối ưu khiến vận mệnh trở nên tốt hơn*” ở mấy chỗ như tiệm sách là tao lại cười đến xoắn cả ruột.

Mitsuro:

Chính cái điểm gây cười đấy của mày mới dở hơi ấy. Có chỗ nào kỳ cục à?

Kenji:

Vậy thì tao sẽ nói cho mày nghe. Giả sử trong tương lai, con trai của thằng gốc mày mỗi ngày đều học mười hai tiếng đồng hồ.

Mitsuro:

Tao sẽ không cưới vợ nên không có con trai đâu.

Kenji:

Tao nói là giả sử. Tao là người rõ nhất lý do tại sao mày không thể lấy được vợ nên không cần phải lo lắng.

Giả sử là con trai của Mitsuro đã chăm chỉ học liên tục suốt mười hai tiếng đồng hồ mỗi ngày nên nó đã đỗ vào Đại học Tokyo.

Khi nhìn thấy con trai mình ôm lấy giấy báo đỗ mà khóc, mày có thể nói với nó rằng “Con may mắn thật đấy” không?

Mitsuro:

Mày đang đùa với tao đó hả? Nó là con trai tao đấy.

Nó sẽ nói với tao là “Con đã nỗ lực bằng chính thực lực của mình đấy, ông bô!!”

Kenji:

Vậy sao.

“Vận may” và “thực lực” có tính chất đối nghịch nhau hoàn toàn, không thể đánh đồng với nhau được.

Nếu con trai mày đã đỗ bằng một trăm phần trăm “thực lực” của nó thì nó chỉ sử dụng không phân trăm “vận may” thôi.

Ngược lại, mấy đứa như Mitsuro,

Tuy chỉ có khoảng ba mươi phần trăm “thực lực” nhưng vẫn đỗ đại học thì đồng nghĩa với việc đã sử dụng bảy mươi phần trăm “vận may”.

Người chỉ có hai mươi phần trăm “thực lực” thì “vận may” chiếm tám mươi phần trăm.

Tương tự như vậy, người sở hữu không phần trăm “thực lực” thì đương nhiên “vận may” sẽ chiếm một trăm phần trăm.

Nói tóm lại, **những phần nằm ngoài “thực lực” được gọi là “vận may”**.

Mitsuro:

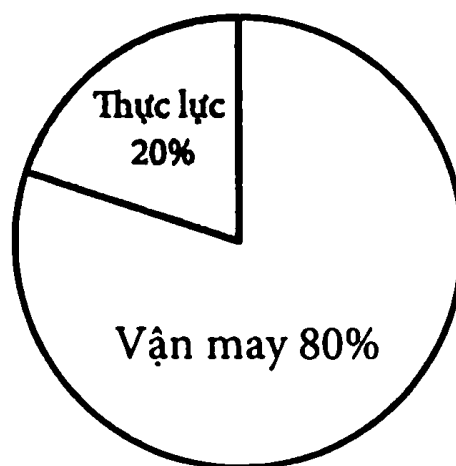
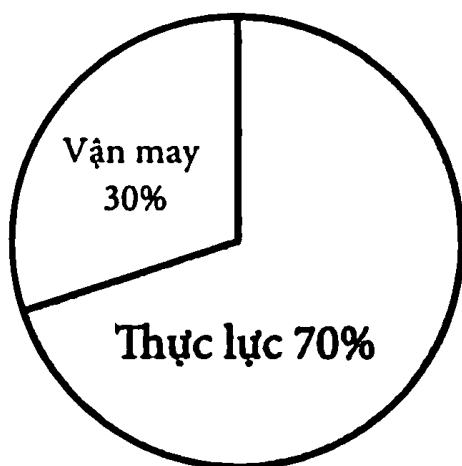
Ồ, hoá ra giữa “thực lực” và “vận may” có mối quan hệ như vậy à.

Kenji:

Thế mà mày có biết thực lực là gì không?

Mitsuro:

“Thực lực” không phải là chỉ những cái phụ thuộc vào bản thân mình hả?

Kenji:

Đúng vậy. Thực lực là cố gắng bằng chính sức lực của bản thân mình.

Hơn nữa, sức mạnh của bản thân có nghĩa là “hành động có liên quan đến bản thân”.

Vậy thì đơn giản thôi.

“Vận may” là chỉ những hành động mà bản thân ta không can dự đến.

Vì nếu bản thân ta can dự vào thì nó sẽ trở thành tự lực mất rồi.

Mitsuro:

Ờ? Nói vậy thì...

Vậy thì làm gì có cái gọi là “Phương pháp khiến - vận - may - tốt - hơn”.

Bởi vì ngay thời điểm ta nói rằng “Làm gì đó để khiến vận mệnh trở nên tốt hơn” thì nó đã thành tự lực mất rồi!!

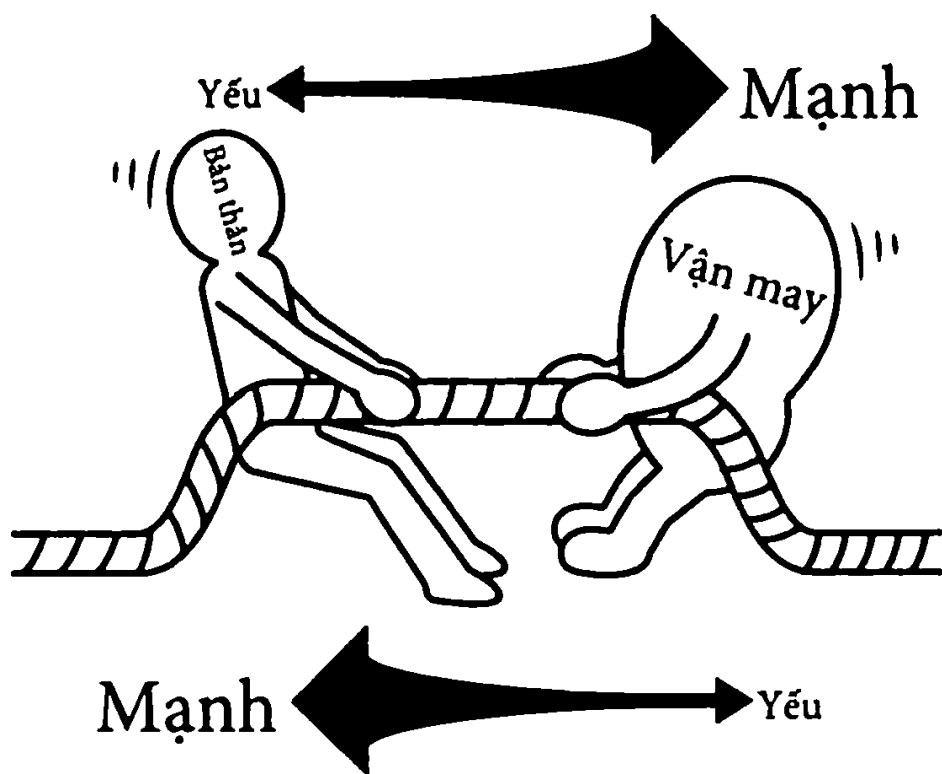
Chúng ta đang cố gắng để khiến vận mệnh tốt hơn bằng tự lực của bản thân. Thế nhưng, **để nâng cao sức mạnh “vận may” thì chúng ta phải hạ bớt sức mạnh “tự lực”.**

Kenji:

Vậy nên kết luận chính là **chúng ta không thể khiến cho “vận may” trở nên mạnh mẽ hơn được đâu.**

Vì nếu chúng ta có thể khiến cho nó mạnh mẽ hơn thì đó không còn là “vận may” nữa mà là “thực lực” của bản thân rồi.

Oái, nhìn kìa, Bonus Time đến rồi!!!

Mitsuro:

Hay quá. Nếu hiểu rõ tính chất của “vận may” thì sẽ thấy những đứa luôn nói về mấy cái như “phương pháp cải vận” gì đó quả thực là những đứa ngốc!

Bởi vì chính những hành động cố gắng khiến “vận may trở nên tốt hơn” đó sẽ làm cho vận may xấu đi.

Càng cố gắng khiến vận may tốt hơn bao nhiêu thì nó càng xấu đi bấy nhiêu!!

Kenji:

Đúng vậy. Cho nên tao mới hay đi đến cửa hàng Pachinko.

Nếu đến thư viện thì gọi là tìm hiểu, tra cứu bằng “thực lực” đúng không?

Nhưng nếu đến cửa hàng Pachinko thì không cần phải sử dụng

bất cứ tự lực nào của bản thân mình.

Chỉ cần sử dụng vận may liền có thể dễ dàng tốt nghiệp!

Mitsuro:

Nghĩa là sao?

Kenji:

Mày nhớ lại câu chuyện máy đo năng lượng lúc nãy đi.

Nếu “tôi” lỡ nỗ lực tám mươi phần trăm thì “vận may” chỉ còn đóng vai trò hai mươi phần trăm.

Hoặc nếu “tôi” tham dự sáu mươi phần trăm thì bốn mươi phần trăm còn lại là “vận may”.

Tương tự như vậy, nếu “tôi” tham dự ba phần trăm thì vận may sẽ chiếm chín mươi bảy phần trăm đấy, hiểu chưa?

Tóm lại, chỉ cần “tôi” không tham dự vào thì “vận may” sẽ càng ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Mitsuro:

Mày đúng là thiên tài. Máy cú lúc nãy tao đánh mày, tao cho mày huých lại vai tao đấy. Này, đánh đi này!

“Huých (tiếng Kenji đánh trả)!!”

Oái!! Thằng khốn kia, dù tao có nói vậy thì mày cũng đừng có lấy một trăm phần trăm sức lực ra mà đâm vậy chứ!!

Dựa theo nội dung câu chuyện thì đến đây mày phải hạ bớt “tự lực” của mình khi đâm tao mới đúng!!

Kenji:

Mày đúng là đồ ngốc. Việc mày cố tình giảm bớt lực đâm cũng chính là “tự lực” đấy.

Mitsuro:

Ô? Đúng rồi nhĩ!! Việc “**tao sẽ giảm bớt lực**” cũng chính là “**tự lực**” còn gì!

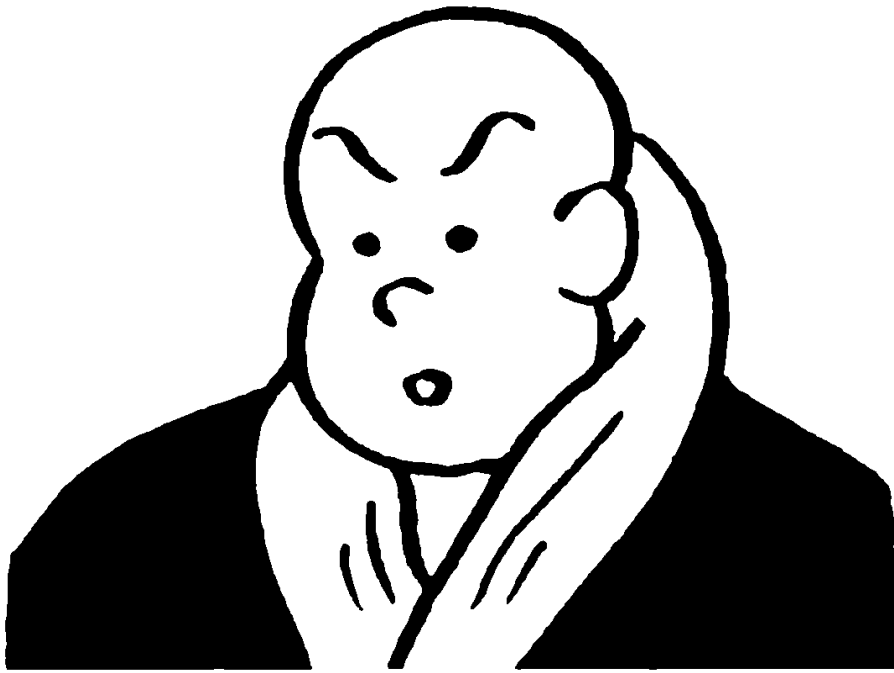
Vậy phải làm thế nào để “vận may” trở nên tốt hơn?

Kenji:

Để “vận may” trở nên mạnh mẽ hơn thì phải giảm bớt tự lực bản thân, nhưng chính hành động cố gắng giảm bớt tự lực lại cũng là tự lực!! Nếu vậy thì chúng ta chắc chắn không thể làm cho vận may trở nên tốt hơn!

Cái này là thuyết “Ác nhân chính cơ” của Thân Loan. Bọn mình đã được học ở trường rồi còn gì.

ĐẠO ĐỨC

Thân Loan

Là một nhà sư ở đầu thời kỳ Kamakura. Ông là người đã sáng lập ra phái Tịnh Độ chân tông và giải đáp được “Cứu tế vạn người” của A Di Đà. Ông có các bài giảng như “Tha lực bốn nguyện”, “Ác nhân chính cơ”, “Phi tục phi tăng”,...

Mitsuro:

Úa? Mà mà cũng chịu khó chăm chú nghe giảng như vậy á??

Kenji:

Trong cái thế giới rộng lớn bao la này, chắc chỉ có mỗi mình mà là đứa sinh viên chăm chú nghe giảng thôi đấy chắc?

Theo những gì tao nghe được từ bài giảng thì trong vũ trụ rộng lớn này, vị Phật vĩ đại nhất là Đức Phật A Di Đà.

Và theo như thuyết “Ác nhân chính cơ”, Đức Phật A Di Đà là Phật của các vị Phật, là vị Phật có quyền lực tối cao nhất. Vậy mà nghĩ một người như Phật A Di Đà thì Ngài cầu mong điều gì?

Gợi ý, đó là nguyện vọng mà “chính vì là người có quyền lực tối cao nhất” nên mới cầu mong.

Lời cầu nguyện của A Di Đà - người có quyền lực tối cao trong vũ trụ

Mitsuro:

Bởi vì là mong ước của người vĩ đại nhất, nên không phải Đức Phật sẽ mong muốn những thứ như “Mọi chúng sinh đều được hạnh phúc” sao?

Kenji:

Đúng vậy. Nghĩa là Ngài mong muốn lời nguyện cầu của tất cả chúng sinh phạm tục trong vũ trụ sẽ thành hiện thực.

Nghe nói đó là mong muốn duy nhất của Đức Phật A Di Đà.

Hình như cái này được gọi là “Bốn nguyện của Phật A Di Đà”. Nó có nghĩa là “Ước nguyện mong muốn trở thành hiện thực nhất”.

Mitsuro:

Bốn nguyện của A Di Đà?

Kenji:

Nghe nói bởi vì Đức Phật là vị Phật tối cao nên Ngài cũng có rất nhiều ước nguyện, hình như đến tận bốn mươi tám điều. Thân Loan đã lĩnh ngộ ra rằng trong số những điều Ngài mong muốn thì điều nguyện thứ mười tám chính là “Bốn nguyện của Phật A Di Đà”.

Mitsuro:

À, hoá ra câu nói “May quá, cuối cùng thì số mười tám cũng đã xuất hiện” là từ đây mà ra. Hèn chi số mười tám cũng được gọi là “ohako”.

Kenji:

Theo tao, diễn dịch một cách đơn giản nhất thì điều nguyện thứ mười tám “bốn nguyện” của Đức Phật A Di Đà có thể hiểu như sau:

“Ta là A Di Đà, vị Phật vĩ đại nhất của vũ trụ.

Lúc kiến tạo nên vũ trụ này thì đồng thời ta cũng tạo ra Harlem (thiên đàng).

Và ta đã sắp đặt để tất cả mọi chúng sinh trên thế gian này đều có thể đến được nơi ấy.

Hả, các người muốn hỏi rằng làm thế nào để đến được nơi ấy sao?

Thế nên ta đã nói tất cả mọi người đều sẽ được lên rồi còn gì lũ ngốc!!

Các người có nghe những gì ta nói không đây? Ta đã nói tất cả mọi người trong vũ trụ này đều sẽ đến được Harlem.

Với điều kiện các người phải tuyệt đối tin tưởng ta từ tận đáy lòng!!

Ta chính là A Di Đà, vị Phật tối cao của các vị Phật trong vũ trụ này!!

Hả, các người lại muốn hỏi ‘giả sử nếu’ không đến được thì phải làm thế nào à?

Thế nên ta đã nói tất cả các người đều sẽ đến được rồi còn gì!

Hiểu chưa? Nếu ta đã nói tới mức ấy mà các người vẫn không thể tin tưởng thì hãy thử niệm câu thần chú này mười lần: ‘Chúng con thành tâm cầu nguyện, xin Đức Phật A Di Đà hãy dẫn dắt chúng con đi đến nơi (tương đương với Nam Mô A Di Đà Phật)’.

Sao? Các người còn hỏi ‘Trong trường hợp xấu nhất, dù niệm chú như vậy nhưng vẫn không đến được thì sao’ à? Được rồi, ta

hiếu rồi. Chỉ cần có một gã không đến được nơi đó thôi thì ta chấp nhận không giác ngộ cũng được!!

Mặc dù ta muốn giác ngộ đến chết đi ấy, nhưng nếu ta không thể giúp chúng sinh được hạnh phúc thì thôi, ta không cần phải giác ngộ nữa.

À, vậy thế này nhé. Ta sẽ là người sau cùng bước chân vào Harlem!!

Ta sẽ dõi theo tất cả các sinh mệnh trên vũ trụ này bước vào Harlem. Và ta sẽ là người cuối cùng bước vào Harlem!!

Vì vậy các người không cần phải để tâm đến ta, hãy đi trước đi! Tất cả các người hãy giác ngộ trước đi.”

Mitsuro:

Ồ? Có nhiều điều thật sự khiến tao ngạc nhiên đấy. **Chuyện vị Phật vĩ đại nhất vũ trụ A Di Đà lại là người “vẫn chưa giác ngộ” là như thế nào?**

Tại sao Ngài vẫn chưa đạt đến cảnh giới giác ngộ nhưng lại là người đứng trên tất cả các vị Phật đã giác ngộ khác?

Kenji:

Ai mà biết. Dù sao đi nữa thì có vẻ như lời nguyện lớn nhất của Ngài, “Bổn nguyện của Phật A Di Đà” là “Tất cả mọi sinh mệnh đều nhận thức được hạnh phúc vĩnh cửu”.

Ô, nhìn kìa. Chế độ thay đổi xác suất tiền thưởng (chế độ trong trò chơi Pachinko) được bật rồi kìa!!

Cùng lúc đó, nhân viên cửa hàng Pachinko đến và gõ nhẹ vào vai Mitsuro. Đang say sưa theo câu chuyện về Đức Phật A Di Đà, Mitsuro cứ ngỡ như Ngài đã đến và gõ vào vai mình. Thì ra là nhân viên cửa hàng tới nhắc nhở Mitsuro rằng nếu không sử dụng máy Slot thì không được ngồi ở trước máy. Vì không còn đồng xu nào dính túi nên Mitsuro đành di chuyển đến phòng nghỉ dành cho khách.

Những người thường xuyên làm việc xấu lại chính là “người tốt”

Ác quỷ:

Đến người tốt mà cũng được lên thiên đàng thì chắc chắn không có chuyện người xấu không được lên đó.

Đây chính là thuyết “Ác nhân chính cơ” của Thần Loan.

Mitsuro:

Ờ, hình như phải ngược lại chứ?

Phải là thậm chí cả người xấu cũng được lên thiên đàng thì chắc chắn người tốt cũng sẽ được lên mới đúng chứ?

Ác quỷ:

Sai bét. Bởi vì người mà Đức Phật A Di Đà sẽ cứu giúp chính là “người xấu”.

Trước tiên phải cứu người xấu.

Thật ra chỉ cần cứu giúp người xấu thôi nhưng vì Ngài đã hứa rằng “sẽ cứu giúp tất cả mọi sinh mệnh trong vũ trụ”, nên sau đó không - còn - cách - nào - khác, Ngài đành phải cứu cả “người tốt”.

Đây chính là tư tưởng của Đức Phật A Di Đà.

Mitsuro:

Tôi hoàn toàn không hiểu ý ngài muốn nói. Tại sao người xấu lại được lên thiên đàng trước. Vậy tôi phải làm “việc thiện, việc tốt” để làm gì cơ chứ.

Ác quỷ:

Vấn đề nằm ở chỗ đó đây. **Tất cả những “người tốt” luôn cố gắng để đến được cõi niết bàn bằng tự lực của bản thân.**

Họ luôn suy nghĩ xem mình phải làm gì, phải làm việc tốt như thế nào để có thể lấy được tấm hộ chiếu lên thiên đàng. Nhưng hành vi này cũng đồng nghĩa với việc **họ đã nghi ngờ lời nói của Đức Phật tối cao: “Ta sẽ dẫn dắt tất cả chúng sinh lên đến thiên đàng”.**

Đức Phật đã thề rằng bất kể ai đó có “làm gì” hay “không làm gì” thì chỉ cần là chúng sinh tồn tại trên thế gian này, đều sẽ được Ngài dẫn dắt lên thiên đàng.

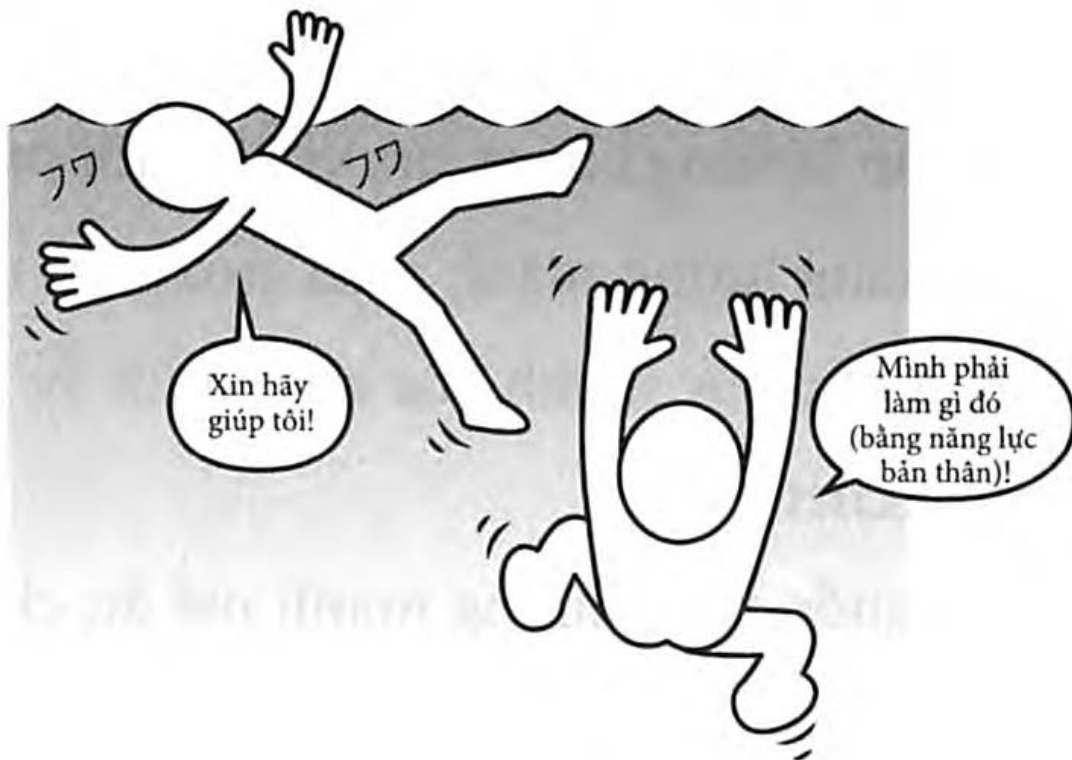
Chính vì “không tin” vào lời thề ấy của Đức Phật nên những người tốt đã cố sử dụng tự lực của mình.

Đừng cố gắng sử dụng tự lực của bản thân mà hãy phó mặc bản thân cho dòng chảy.

Sức mạnh mang tên “sức mạnh bốn năng A Di Đà” vốn dĩ đã đang luân chảy trong vũ trụ rồi.

Các người chỉ cần thư giãn, tin tưởng và giao phó tất cả cho sức mạnh đó, thì dù là nguyện ước như thế nào và của ai đi chăng nữa cũng sẽ đều có thể trở thành hiện thực.

Thiên đàng

Mitsuro:

Ra vậy. Hoá ra cái gọi là “tự lực” chính là nói về sức mạnh phản kháng lại dòng chảy ấy.

Và đó cũng là hành vi không tin tưởng vào dòng chảy (sức mạnh bốn nguyên).

Sức mạnh phản bội lại dòng chảy đó chính là “tự lực” sao.

Tôi thường nghe mọi người nói rằng “Tha lực bốn nguyên”. Tôi vẫn luôn nghĩ nó là một từ mang nghĩa xấu. Nghe như kiểu “Đừng có dựa dẫm vào người khác!”. Nhưng thật ra nó lại mang ý nghĩa hoàn toàn khác nhé.

Thay vào đó, nó muôn nói rằng hãy vứt bỏ “tự lực” đi và tin tưởng vào sức mạnh bốn nguyện của người khác.

Bởi lẽ, sức mạnh của “Tha lực bốn nguyện” là thứ năng lượng mạnh nhất vũ trụ này.

Ác quỷ:

Nó chính là năng lượng tối thượng trong vũ trụ, hơn thế nữa, nó còn là năng lượng của vị Phật tối cao trong vũ trụ.

Nó là năng lượng mạnh nhất trong vũ trụ. Còn những thứ giống như sức mạnh của các người ấy, so ra thì yếu ớt hơn cả bọ chét.

Giữa nguồn năng lượng mạnh mẽ ấy, cho dù các người có kêu gào, khóc lóc thảm thiết rằng “Riêng ta, ta từ chối lên thiên đàng, ta sẽ xuống địa ngục cho các người xem!!” đến thế nào đi nữa thì tất cả cũng đều vô ích.

Bởi lẽ, việc các người phải lên thiên đàng đã được quyết định sẵn từ cách đây mười bốn tỷ bảy trăm triệu năm bằng một sức mạnh lớn hơn lớn hơn của các người rất nhiều rồi. Vậy nên hãy từ bỏ ý định phản kháng lại sức mạnh ấy đi.

Mitsuro:

Ra vậy. “Người tốt” là để chỉ những người - đang - cố - gắng - bằng - chính - sức - lực - của - mình.

Ác quỷ:

Nó là từ để chỉ những người đang tin tưởng vào thứ ảo ảnh mang tên “tự lực”.

Vì thế, nó cũng dùng để gọi “những người làm việc thiện bằng chính sức của mình”.

Ngược lại, “người xấu” là từ để chỉ những người đã thừa nhận giới hạn năng lực của bản thân và giao phó bản thân cho sức mạnh bốn nguyện của Đức Phật A Di Đà.

Người hãy thử tưởng tượng một chút xem. Về anh hùng và kẻ xấu.

Ai là những người đang phải cắn răng chịu đựng?

Mitsuro:

Ừ nhỉ, anh hùng mới là những người đang cắn răng chịu đựng.

Còn kẻ xấu thì chỉ việc nằm dài trên chiếc ghế dài ngoài bãi biển và thanh thoi giao phó bản thân.

Ác quỷ:

Tóm lại, “người tốt” chính là người luôn tin tưởng vào sức mạnh của bản thân còn ngược lại, “người xấu” là người đã thông suốt được rằng họ không có bất cứ thứ gì gọi là sức mạnh tự thân cả.

Đương nhiên, cả hai loại người này đều có thể lên thiên đàng.

Mitsuro:

Nhưng nếu đi theo con đường nào cũng sẽ lên được thiên đàng thì mọi người ai cũng sẽ làm việc xấu mất!

Vì dù có ăn trộm hay cướp của thì cũng chỉ cần tụng mười lần “Nam Mô A Di Đà Phật” là xong.

Ác quỷ:

Nhật Bản trước đây từng thực sự có chuyện như vậy đấy.

Sau khi những giáo lý của Thân Loan được truyền bá rộng rãi, dân chúng đã hiểu lầm rằng “Vậy thì chúng ta hãy làm việc xấu thôi!” và bạo loạn đã nổ ra.

Hiện tượng này được gọi là “ỷ lại vào bốn nguyên”.

Mitsuro:

Chuyện đó xảy ra cũng là điều hiển nhiên mà.

Đức Phật đã rất sai lầm khi tuyên bố tất cả chúng sinh đều có thể lên thiên đàng.

Ác quỷ:

Những thực tế nguyên nhân là do họ không lý giải được thuyết pháp của Đức Phật nên mới hành động như vậy.

Cái suy nghĩ “Vậy thì chúng ta hãy - làm việc xấu thôi” rốt cuộc cũng là tự lực.

Những kẻ như thế tự chung cũng đều thuộc nhóm “người tốt”.

Bởi lẽ họ không tin tưởng vào Đức Phật A Di Đà.

Mitsuro:

À, tôi hiểu rồi.

Ý ngài muốn nói là họ đang nghĩ rằng “Tôi đã làm việc xấu nhưng sau đó chỉ cần tụng Nam Mô A Di Đà Phật (tự lực) thì tôi sẽ được cứu rồi!” phải không?

Nếu vậy thì quả thật họ đã không tin vào sức mạnh “cứu nhân độ thế” của Đức Phật A Di Đà.

Ác quỷ:

Không chỉ như vậy, những kẻ này còn nghĩ rằng:

“Tôi cảm thấy cần rút lương tâm sau khi làm việc xấu” (tương đương với “có thể sẽ không được lên thiên đàng”).

“Nhưng vì tôi đã tự thân niệm Phật nên tôi sẽ được tha thứ” (tương đương với “đã thỏa mãn đủ điều kiện nên có thể được lên thiên đàng”).

Vì vậy, họ đã phản bội Đức Phật những hai lần.

Mitsuro:

Ơ, sao lại những hai lần?

Ác quỷ:

Đầu tiên, lần thứ nhất.

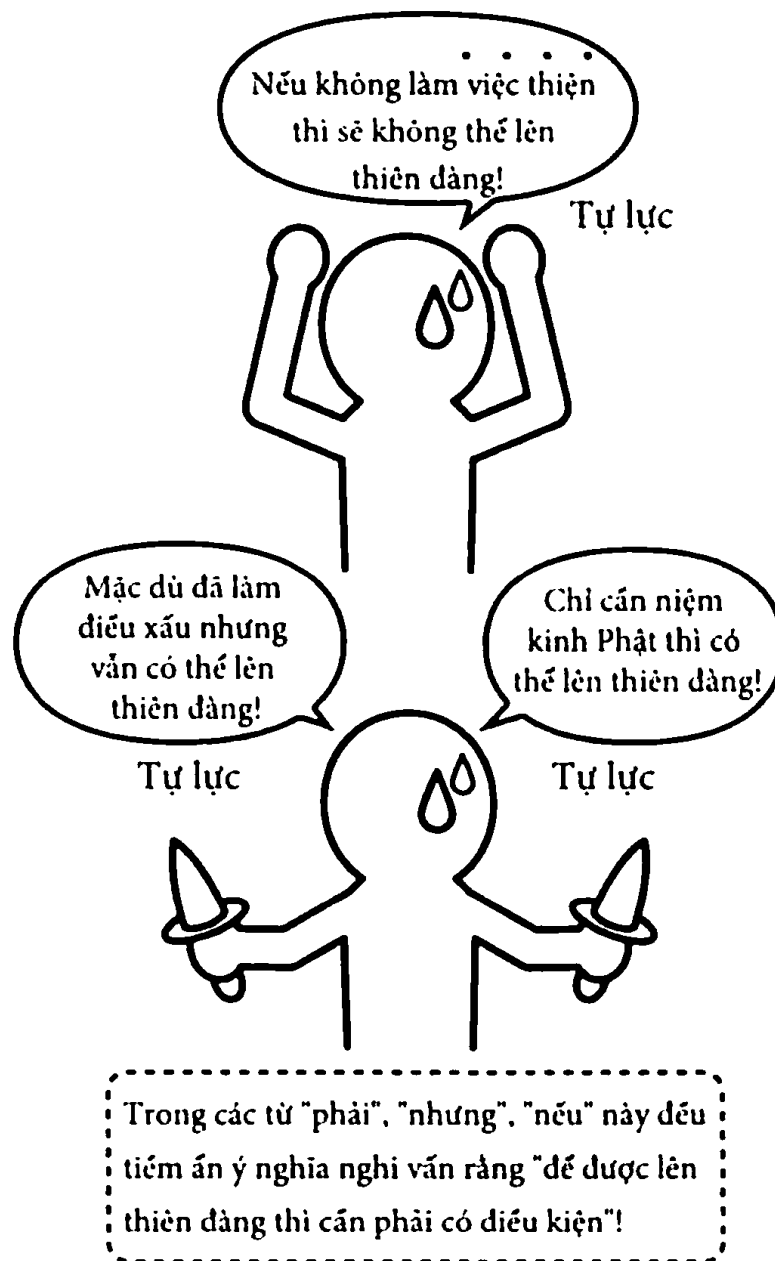
Việc họ “cảm thấy cắn rứt lương tâm sau khi bản thân làm việc xấu” nghĩa là họ nghĩ rằng trong vũ trụ này có hành vi gọi là “xấu xa” và những người thực hiện hành vi xấu xa đó sẽ “không thể lên thiên đàng”.

Ngay thời điểm họ tin rằng “trên đời này tồn tại cái xấu” thì cũng chính là lúc họ phản bội lại Đức Phật A Di Đà.

Bởi lẽ họ đang ảo tưởng rằng trên đời này tồn tại những hành vi mà nếu thực hiện chúng họ sẽ không thể lên thiên đàng.

Ngoài ra, lần thứ hai.

Chính là khi họ nghĩ rằng có vẻ như bản thân sẽ phải “xuống địa ngục” **nhưng chắc hẳn họ có thể sửa chữa điều đó bằng sức mạnh tự thân (niệm Phật).** Điều này cũng đồng nghĩa với việc họ đang nghi ngờ “Tha lực bốn nguyện” của Đức Phật.

Mitsuro:

Tôi hiểu rồi. Đúng là họ đã nghi ngờ Đức Phật đến hai lần.

Hoá ra câu nói “Ngay cả đến người tốt cũng có thể lên thiên đàng” của ngài mang ý nghĩa như vậy sao.

Cho nên trước mắt tốt nhất là quăng cái “tự lực” đi và thay vào đó cứ thư giãn là được nhỉ.

Được rồi, từ giờ về sau tôi sẽ tin tưởng và phó mặc cho tha lực.

Ác quỷ:

Ta rất tiếc phải nói với người rằng việc **“Phó mặc cho tha lực thôi!” của người cũng chính là tự lực.**

Mitsuro:

Trời đất, vậy mà tôi không nhận ra. Vậy tôi phải làm thế nào mới được?

À, tôi hiểu rồi. Từ hôm nay trở đi tôi sẽ từ bỏ tự lực.

Ác quỷ:

“Tôi sẽ từ bỏ tự lực!” cũng là tự lực đấy.

Mitsuro:

Hả?? Vậy không phải là ngớ ngẩn sao?

Thế thì làm gì có cách để dựa vào “tha lực” chứ!!

“Phó mặc cho tha lực!” cũng là tự lực.

“Từ bỏ tự lực bản thân!” cũng là tự lực.

Cái vấn đề ngu ngốc này.

Có nghĩa là ngay từ đầu **việc chủ động “làm điều gì đó” cũng chính là “tự lực”, vậy thì bất kỳ ai cũng không thể nào phó mặc cho “tha lực” được còn gì.**

Nếu cứ như thế thì tất cả nhân loại đều chỉ có một con đường là xuống địa ngục thôi!

Cái ông Phật A Di Đà hay làm bầm đó, theo tôi nghĩ thì ông ta không phải “vị Phật vĩ đại nhất vũ trụ” mà phải là “tên quỷ ác nhất vũ trụ” thì đúng hơn đây nhỉ?

Ác quỷ:

Nếu “để ý” một chút thì người sẽ hiểu ngay.

Chỉ cần nhận ra rằng “tôi” là một sinh linh nhỏ bé trong thế giới và không thể kiểm soát được những điều đang diễn ra.

Chỉ cần để ý đến hệ thống vận hành, rằng vốn dĩ ngay từ đầu bản thân hoàn toàn không có thứ mang tên “tự lực” là được.

Mitsuro:

Ngay từ đầu “tự lực” đã là một ảo giác không tồn tại à?

Người đang điều khiển bạn không phải là “chính bạn”

Ác quỷ:

Trước khi bước vào cửa hàng Pachinko này, có một bà lão mang theo một túi hành lý to đang cố gắng băng qua đường ở ngã tư.

Người đã “kéo tay và dẫn bà lão băng qua ngã tư ấy” phải không?

Mitsuro:

Đúng rồi. Đây cũng không phải hành động chứng tỏ rằng tôi mong muốn có tấm “hộ chiếu lên thiên đàng” đâu nhỉ?

Chỉ là bà lão thật sự cần được giúp đỡ nên tôi đã tự động hành động như vậy thôi.

Ác quỷ:

Có ba hành vi như sau đã xảy ra:

Một, “cầm hành lý”.

Hai, “kéo tay dẫn đi”.

Ba, “nhanh chân băng qua ngã tư đèn xanh đèn đỏ”.

Ai là người tạo nên ba hành vi này?

Mitsuro:

Cho nên tôi đã nói là tôi mà.

Ác quỷ:

Vậy ta hỏi người nhé, nếu bà lão không có mặt ở ngã tư thì liệu hiện tượng “kéo tay dẫn sang đường” có xảy ra tại ngã tư không?

Mitsuro:

Nó mà tự động xảy ra thì thật đáng sợ đấy. Chẳng có ai đứng bên cạnh vậy mà tôi lại đưa tay ra kéo một cái gì đó đi, cứ như phim kinh dị.

Ác quỷ:

Vậy thì người tạo ra “hành vi” đó không phải người.

Bởi lẽ, người đã sắp đặt để bà lão có mặt ở ngã tư vào thời điểm ấy không phải người.

Hơn nữa, người đã dạy bảo người rằng: “Hãy đối xử tử tế với bà cụ” cũng không phải người.

Hành vi đó đã xảy ra nhưng không phải do tự người sắp đặt hay tính toán, nó chỉ đơn giản là đã - xảy - ra mà thôi.

Mitsuro:

Ra là như vậy. Trong trường hợp ngay từ đầu bà lão không có mặt ở ngã tư thì hiện tượng “kéo tay dắt đi” cũng không xảy ra nhỉ. Nó không phải là hành vi do tôi tạo nên.

Ngoài ra, nếu tôi được giáo dục rằng: “Không cần phải tử tế với bà lão, cứ mặc kệ để bà ấy tự xoay xử” thì cho dù bà lão có ở đó, động tác giúp bà lão qua đường cũng sẽ không diễn ra.

Tôi đã định ninh rằng hiện tượng “kéo tay dắt đi” là do “tôi” tạo nên nhưng quả thật điều này hoàn toàn sai lầm!

Tất cả những sự việc đó xảy ra đều là do sự sắp đặt theo dòng chảy của thế giới.

Ác quỷ:

Tiếp theo, trong trường hợp bà lão không cầm bất cứ hành lý nào thì liệu hiện tượng “xách hộ hành lý” có xảy ra không?

Mitsuro:

Cho nên ban nãy tôi mới nói, nếu ở đây không có hành lý mà hành vi “nắm chặt tay vào thứ gì đó” xảy ra thì đúng là quá đáng sợ rồi.

Ác quỷ:

Như vậy hành vi “nắm chặt tay” của nhà người cũng không phải do người tạo ra. Nó chỉ xảy ra vì bản thân nó tự xảy ra mà thôi.

Vốn dĩ ngay từ đầu người dạy cho người rằng “Nếu dùng lực di chuyển khớp xương lên trên thì hành lý sẽ được nhắc lên” cũng không phải chính bản thân người.

Vậy mà người lại khẳng định về tự lực rằng “Người đã nâng cánh tay lên để xách hành lý chính là tôi”.

Thêm vào đó, tại sao người lại nắm hành lý bằng tay phải?

Mitsuro:

À, đúng rồi nhỉ. Tôi cũng không quyết định mấy cái như “Hãy sử dụng tay phải nào!” đâu.

Ác quỷ:

Đúng vậy, người đã thông suốt rồi đây.

Đối với hành vi xảy ra đó, thực ra người hoàn toàn không quyết định bất cứ điều gì cả.

Thậm chí cả việc sử dụng “tay trái” hay “tay phải”, nhà người cũng không phải là người quyết định.

Cánh tay phải của người tự động vươn ra, các khớp của ngón tay tự động mở và sau đó tự động nắm lấy chiếc túi của bà cụ.

Người hoàn toàn không dính dáng một chút gì đến bất cứ động tác nào trong số đó hết.

Mitsuro:

Ồi, ghê quá!! Đột nhiên tôi thấy nổi cả da gà. Cứ như là phim kinh dị ấy!!

Sao tôi lại có suy nghĩ rằng “Tất cả đều là do bản thân mình thực hiện” nhỉ?

Mọi chuyện xảy ra như trong một cuộn phim, toàn bộ cứ thế đơn giản mà diễn ra thôi.

Ác quỷ:

Cuối cùng, người nghĩ giả sử trên thế giới này không tồn tại cái gọi là “đèn tín hiệu giao thông” thì liệu hiện tượng “nhanh chân băng qua trước khi đèn tín hiệu đổi màu” có xảy ra không?

Mitsuro:

Chắc chắn là không xảy ra rồi, nó sẽ không xảy ra!! Nếu tại nơi không có “đèn tín hiệu giao thông”, đúng 15 giờ 36 phút, tự nhiên tôi lại đột ngột bước thật nhanh thì hoá ra tôi là vận động viên đi bộ nhanh còn gì!! Chính bởi vì có - đèn - tín - hiệu - nên tôi mới cố gắng “bước thật nhanh”.

Ác quỷ:

Người tạo ra đèn tín hiệu giao thông chắc chắn không phải người.

Có nghĩa là nguyên nhân dẫn đến hiện tượng “nhanh chân băng qua đường trước khi đèn tín hiệu đổi màu” không phải do “tôi” gây ra.

Ngay từ đầu, tất cả mọi chuyện xảy ra đều đã được sắp đặt để diễn ra như thế.

Mitsuro:

Ôi, ghê quá. Đúng là một bộ phim kinh dị!!!

Nhân vật chính của bộ phim là “tôi” chỉ đơn giản đã hoàn toàn hành động một cách tự nhiên không có chủ đích.

Ác quỷ:

Đây chính là bốn nguyên lực của Đức Phật A Di Đà.

Tất cả mọi thứ vận động như thế nào đều đã được quyết định sẵn.

Nhìn thì có vẻ như “tôi” đã khiến mọi thứ xảy ra nhưng thực tế chúng chỉ đơn giản là xảy ra theo dòng chảy của mình.

“Tôi” chỉ đơn giản là người chứng kiến những chuyện đó đang xảy ra thôi.

Và thật ra “tôi” không hề có bất cứ một tác động nào đến mọi thứ trên “thế giới” này.

Chỉ đơn giản là các người đang gọi một phần trong số các hiện tượng đang xảy ra trên “thế giới” mà các người lầm tưởng thành “Việc này do tôi làm ra” là “tự lực”.

Tất cả những gì được gọi là “tự lực” đều chỉ là ảo ảnh, không có thật.

Những người đã nhận ra rằng cái gọi là “tự lực” vốn dĩ không tồn tại trên cõi đời này sẽ có thể lên thiên đàng (vùng đất mà mọi mong muốn, nguyện vọng đều được đáp ứng).

Đây chính là bốn nguyên của Đức Phật A Di Đà.

Cái gì mà trên đời này không tồn tại hành động xảy ra do ý thức của “tôi” chứ...

Trong tầm mắt của Mitsuro - người bước ra với tâm trạng tựa như ngay cả hồn vía cũng rời khỏi xác, anh đã nhìn thấy giống như không phải “Chính mình đang bước đi và tiến về phía trước” mà là thế giới đang tiến gần về phía mình từ đằng kia.

Giống như hiện tượng khi tàu rời bến cảng, chúng ta cảm giác như đất liền đang lui xa về phía đằng sau chứ không phải bản thân mình đang di chuyển.

Học được sự bất lực của bản thân từ việc chơi cờ bạc

Kenji:

Này Mitsuro, tao toàn thắng lớn nên dư nhiều xu lắm, để tao chia cho mày một ít nha!!

Qua đây ngồi cạnh tao này.

Mitsuro:

Trời đất, sao mày hay quá vậy. Toàn thắng giải lớn thôi! Có bí quyết gì không chỉ tao đi.

Kenji:

Đó chính là sử dụng “bùa may mắn”.

Mitsuro:

Hả? Mày quên là đã nói với tao rằng trên đời này không tồn tại cái gọi là “phương pháp giúp vận mệnh mình tốt hơn” rồi à.

Kenji:

Có phương pháp đó chứ. **Phương pháp đó rất đơn giản, chỉ cần nhận ra được rằng “tự lực” vốn dĩ không tồn tại thì mọi việc trên thế gian này đều sẽ trở thành “may mắn” thôi.**

Mitsuro:

Tao thấy mấy thứ mà nãy giờ tao mất đến ba mươi phút để học hiện tại đều vô nghĩa...

Kenji, mày đã lĩnh ngộ được rồi à??

Kenji:

Cái gì gọi là linh ngộ? Nếu mày nói về việc trên thế giới này không tồn tại bất cứ thứ gì gọi là “tự lực” thì tất cả những đứa chơi Slot đều biết đấy.

Mitsuro:

Ờ? Nhưng mà tao không biết gì đây này.

Kenji:

Được rồi, khi chúng ta chơi Slot này, khoảnh khắc máy kéo cái cần này cũng chính là lúc mọi thứ được quyết định.

Bởi vì việc quay số “trúng” hay “trượt”, tất cả đều được máy thực hiện ngay khoảnh khắc máy kéo cần.

Kết quả là “thiên đang” hay “địa ngục”, cũng đều được quyết định ngay khoảnh khắc chúng ta kéo cần.

Mitsuro:

Máy cái đó thì tao biết. Cứ mỗi lần chúng ta kéo cần thì máy tính sẽ tự động tính toán để thực hiện việc quay số cho ra kết quả “trúng” hay “trượt”.

Bởi vậy nên lúc nào tụi mình cũng loạn xị lên vì mấy cái ý tưởng ngu ngốc như:

“Nếu mình kéo cần chậm khoảng 0.01 giây thì có thể đã trúng cũng nên”.

Hay “Lúc này nếu kéo cần vào đúng 15 giờ 32 phút thì biết đâu mình đã trúng rồi”.

Hoặc “Nếu kéo cần cùng lúc với người bên cạnh, điện trong cửa tiệm sẽ yếu đi nên có thể mình sẽ trúng không biết chừng”.

Kenji:

Đúng vậy. **Bởi vì chỉ cần cách biệt 0.00000001 giây thôi thì kết quả quay số của máy tính đã thay đổi rồi.**

Vì thế nên có một thời gian tụi mình cũng trầm mê vào mấy thứ “điềm báo” còn gì.

Ví dụ như “Hôm nay mình đã bước chân phải vào cửa hàng nên chắc chắn sẽ thắng”.

Cái đó là ý chỉ một sự - khác - biệt - vô - cùng - nhỏ giữa “bước chân trái vào trước” hay “bước chân phải vào trước” sẽ ảnh - hưởng - đến - thời - gian - chúng - ta - kéo - cần - gạt không phải sao?

Mitsuro:

Ừ thì chắc là vậy.

Như thằng Makoto ấy, nó đã tin rằng “Nếu rửa tay ở nhà vệ sinh ba lần thì sẽ thắng” đấy thôi.

Tại vì sẽ có sự chênh lệch về thời gian kéo cần gạt giữa việc “rửa tay hai lần” và “rửa tay ba lần” nên kết quả quay số do máy đưa ra sẽ khác nhau.

Kenji:

Đúng, vấn đề nằm ở chỗ ấy.

Vì chúng ta đang sống trong một thế giới mà việc “trúng” hay “trượt” được quyết định chỉ bằng sự chênh lệch 0.00000001 giây, **nên nó đã vượt ra ngoài việc là một thế giới mà bản thân chúng ta có thể kiểm soát rồi.**

Mitsuro:

À, ra vậy!! Là như thế sao!! Tao chưa bao giờ nhìn nhận việc chơi Slot theo góc nhìn ấy. Mà thông minh thật đó!!

Vì quả thật cho dù chúng ta có nghiêm túc dốc hết “tự lực” thì cũng không thể tạo ra được sự khác biệt của 0.00000001 giây ấy, nên quyền kiểm soát mọi thứ đã được trao lại cho phần nằm ngoài bản thân “tôi” rồi!!

Cái gọi là “giao phó” chính là nói đến việc này.

Đó là việc hiểu rõ rằng có những việc nếu làm bằng sức mạnh của bản thân tao thì “không có cách nào thực hiện được”.

Kenji:

Đây chính là điểm tốt của mấy trò cờ bạc đấy.

Mitsuro:

Ừa, cờ bạc đỏ đen mà cũng có điểm tốt nữa hả?

Kenji:

Ừ, ít nhất thì có tao nghĩ như vậy.

Vì nhờ việc chơi Slot mà tao đã nhận ra rằng **thế giới này được tạo nên từ việc tích tụ “những sự sai lệch nhỏ” mà bản thân chúng ta không thể kiểm soát được.**

Đó chính là nhờ chơi bài bạc.

Không phải vì “không thể thay đổi được gì bằng sức mạnh bản thân” nên cờ bạc mới là thứ khôn nạn như thế sao?

Mitsuro:

Ừ thì đúng là vậy.

Tất cả những hành động diễn ra cho đến “khoảnh khắc khi ta kéo cần gạt” đều ảnh hưởng đến kết quả “trúng” hay “trượt” nhĩ.

Nếu buổi sáng đi đại tiện thông thuận, dễ dàng một chút, thì tao đã có thể kéo cần nhanh hơn tầm mười hai giây đấy.

Kenji:

Đúng vậy, đúng vậy.

Ví dụ như trong món cơm cà ri tối hôm qua,

“nếu không cho thêm há cải lên trên”,

“thì bụng sẽ đỡ khó tiêu hơn”,

“nên phân sẽ ra dễ dàng hơn”,

“có lẽ đã có thể kéo cần máy nhanh hơn tầm mười hai giây...”

Đây chính là thế giới mà “tôi” đã không thể quyết định được điều gì.

Thì tại vì mày nghĩ mày có thể thực hiện được những hành động để khiến cần gạt hạ xuống nhanh hơn thông thường 0.1 giây không?

Thậm chí ngay cả sự khác biệt của “0.00000001 giây” cũng làm thay đổi kết quả là “thiên đàng” hay “địa ngục” thì việc kiểm soát là tuyệt đối không thể rồi còn gì.

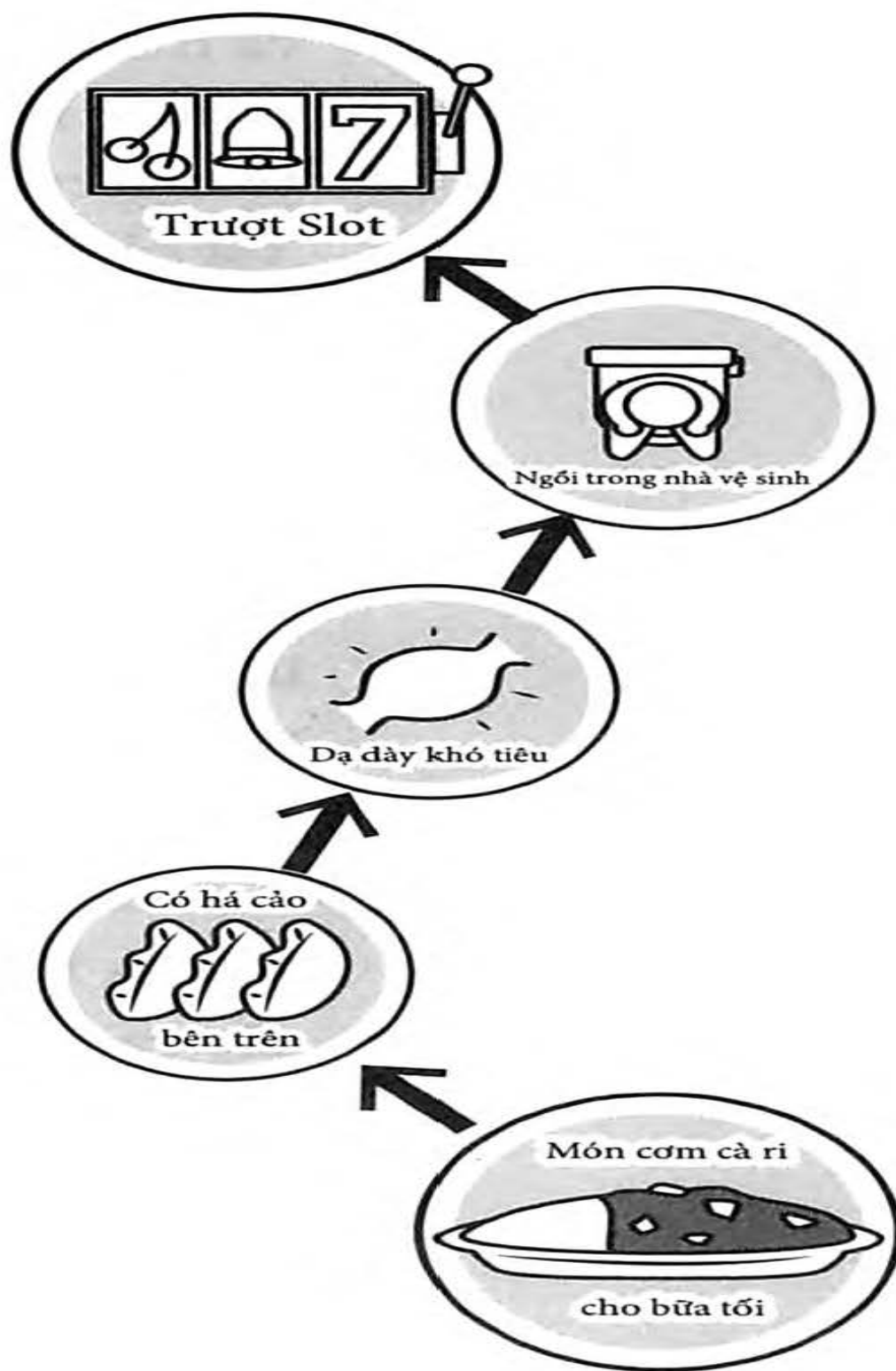
Mitsuro:

Đúng là thế rồi!

“Tôi” không thể can thiệp được vào những hành vi được thực hiện trước khi ta kéo cần gạt.

Vì nếu nhân viên phục vụ ở cửa hàng cà ri nướng há cảo nhanh hơn một phút thôi thì kết - quả - sẽ - thay - đổi.

Nên chẳng phải tao đã không thể kiểm soát được kết quả nữa rồi sao. Làm thế nào mà tao có thể chỉ cho nhân viên cửa hàng đó phương pháp để nướng há cảo nhanh hơn chứ.

Kenji:

Chính xác. Cho nên chẳng có cách nào khác ngoài việc phó mặc vận mệnh cho trời đất cả.

Nói tóm lại, chúng ta giao “vận may” của mình cho ông trời quyết định nhỉ?

Mày nhận ra cái suy nghĩ đình ninh cho rằng “tôi” đang có thể kiểm soát một hành động nào đó là một sự lầm tưởng phải không?

Tao phải công nhận là may mà mình đã dính đến cờ bạc để có thể lý giải được điều ấy.

Trên đời này cái gọi là “năng lực tự thân” chắc chắn không tồn tại, dù chỉ là một.

Mitsuro:

Đúng là một phát hiện tuyệt vời. Chính xác như mày nói, may mà chúng ta chơi Pachinko.

Kenji:

Hơn nữa, kỳ tích còn nằm ở phần sau nè.

Chính vì chúng ta không thể kiểm soát được “thế giới” nên chúng ta có thể biết ơn tất cả những sự việc đã xảy ra cho đến lúc đó.

Biết ơn tất cả mọi thứ trong thế giới nhé.

“Ôi, may quá. Nhân viên phục vụ đã nường há cảo chậm một phút giúp tôi rồi.”

“Ôi, tốt quá. Mười hai năm trước mẹ đã cho mình một bài thuyết giáo ở ngoài cửa nhà.”

Nhờ tất cả những sự việc xảy ra trong quá khứ mà bây giờ tao có thể rút trúng “giải đặc biệt” trong cửa tiệm Pachinko này!! Tất cả mọi người trên trái đất ơi, tôi yêu tất cả mọi người!!!!

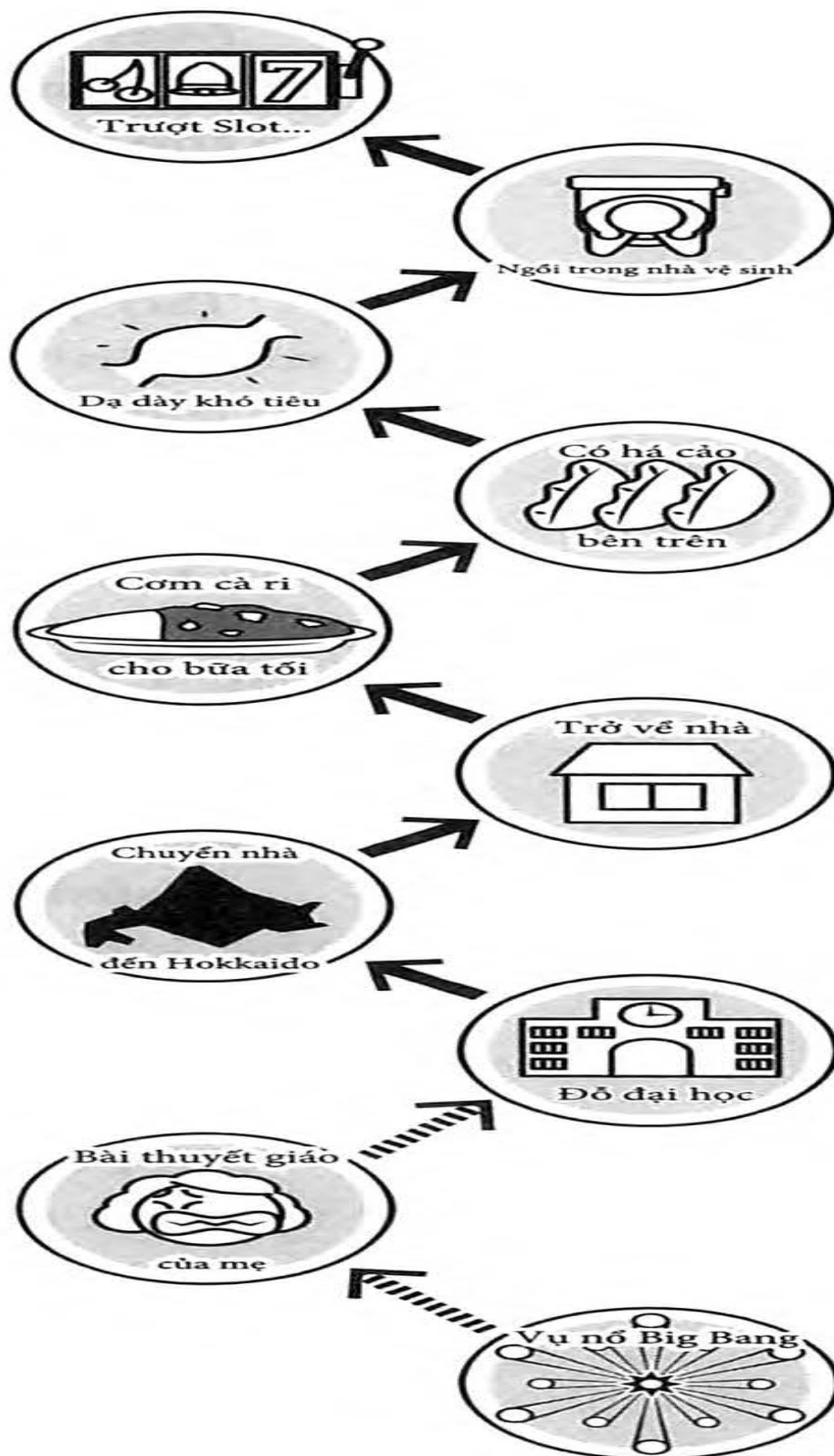
Này, mày nhìn xem, giải đặc biệt lại xuất hiện rồi kìa!!

Mitsuro:

Tao hiểu là “tất - cả - mọi - sự - việc diễn ra trước khoảnh khắc kéo cần máy đều - gây - ra - ảnh - hưởng đến nó”, vậy điều này cũng đúng khi kết quả là “trượt” sao?

Nếu vậy thì sau đó chúng ta sẽ oán hận tất cả những sự việc xảy ra trước đây phải không?

Ví dụ như “Nhân viên phục vụ kia chỉ cần nướng há cảo xong sớm hơn một phút thì ngon rồi!”

Kenji:

Cái hay ho của cờ bạc không phải là nó khiến chúng ta dù có “trượt” thì cũng sẽ không dừng lại mà tiếp tục chơi cho đến khi “trúng” à (cười).

Dù có “trượt” đi chẳng nữa thì chắc chắn chúng ta cũng sẽ không dừng lại ở đó.

Sẽ tiếp tục chơi cho đến khi nào “trúng” thì thôi.

Vì thế nên ngày tiếp theo mày sẽ rút được “giải đặc biệt”.

Sau đó, vì tất cả mọi hành động mày thực hiện cho đến lúc ấy đều là cần thiết nên mày sẽ có - thể - cảm - ơn - cả - những - lần - trượt - của - ngày - hôm - trước nữa.

Mày phải tập biết ơn tất cả mọi thứ, dù cho đó là những sự việc không vừa ý mình.

Bởi vì chính việc mày trượt vào ngày hôm qua đã sinh ra kết quả trúng lớn của ngày hôm nay.

Những nỗi buồn ngày hôm qua sẽ giúp chúng ta mỉm cười ngày hôm nay đây!!

Tạm biệt mày!!!

Mitsuro:

Ừa, mày đi đâu à.

Kenji:

Không, vì tao lại rút trúng “giải đặc biệt” nữa rồi này.

Mitsuro - người lái chuẩn bị cặn sạch xu quyết định sẽ đợi Kenji trong chiếc xe mà cả hai đã cùng sử dụng để đến đây.

Thành phố Sapporo trong một ngày tuyết rơi trở nên đẹp bội phần khi trời về đêm.

Nhìn vào khung cảnh tuyết phủ lấp đi cả vạch ngăn cách phân biệt “nơi đâu” là đường đi và biến tất cả thành “một”, anh thấy bản thân thật ngây thơ và đáng yêu khi đã luôn khẳng định về đường phân

cách ranh giới giữa “năng lực tự thân”, “lực lượng khác” và “từ đâu đến đâu do mình tạo nên”. Những việc như vậy đều không có khả năng xảy ra.

Bởi vì ngay cả một bông tuyết nhỏ nhoi ngoài kia cũng không nằm dưới sự kiểm soát của ta.

Ác quỷ:

Tên đó đích thị là “người xấu” rồi nhỉ.

Mitsuro:

Ngài đừng có nói xấu bạn tôi.

Ác quỷ:

Ta đang khen nó mà. Nó không bị ảnh hưởng bởi những “lẽ phải”.

Nó đã thông suốt được rằng “tôi” không thể kiểm soát được “thế giới” này.

Cho nên nó cũng đã phó mặc mọi thứ cho dòng chảy tự nhiên.

Và hoàn toàn từ bỏ nỗ lực kiểm soát.

Theo thuyết “Ác nhân chính cơ” thì những người được cứu giúp đầu tiên là những “người xấu”.

Mitsuro:

Vậy có nghĩa Đức Phật A Di Đà sẽ đến chỗ Kenji hả?

Ác quỷ:

Không phải. Trên đời này không có vị thần nào “sẽ đến để cứu độ” cả.

Chỉ là nó nhận ra rằng “Bản thân ngay từ đầu đã luôn được cứu độ rồi” mà thôi.

Cái đó sẽ chuyển sang thành tha nguyện lực.

Và trong khoảnh khắc ấy, sự cảm động giống như nó đã đề cập đến sẽ chạy vòng quanh trong cơ thể.

Bởi lẽ chúng ta sẽ nhận ra rằng ta không phải một sự tồn tại nhỏ bé trong vũ trụ này mà là chính bản thân vũ trụ.

Đột nhiên ta sẽ thấy biết ơn tất cả những gì đã xảy ra từ trước đến giờ.

Vì ta đã hiểu được rõ ràng rằng chính nhờ tất cả những điều đã xảy ra trong quá khứ ấy mà có ta của hiện tại.

Tất cả mọi việc xảy ra vì nó cần phải xảy ra.

Chỉ một giây chậm hơn cũng không được.

Chỉ một giây nhanh hơn cũng không được.

Tất cả đều đã xảy ra ở những thời điểm hoàn hảo mà nó cần phải xảy ra.

Vì vậy, tất cả những gì đã xảy ra từ nay về sau trong tương lai đều hoàn toàn có thể tin cậy được.

Bởi chúng ta sẽ lĩnh hội được sự kỳ diệu trong năng lực tính toán của “dòng chảy” đó.

Mitsuro:

Tôi không hiểu ý ngài lắm, nhưng chỉ cần biết “hiện tại” ta đang rất hạnh phúc là được đúng không.

Vì mình đã trở nên biết ơn và trân trọng những gì xảy ra trong quá khứ.

Ác quỷ:

Đúng thế. Phải hiểu rõ rằng không có bất cứ thứ gì gọi là “năng lực tự thân”.

Chỉ cần như vậy thì mình sẽ có thể biết ơn mọi thứ đã xảy ra.

Tất cả những “người tốt” cho rằng mình có thể sống bằng “năng lực tự thân”, thực ra không hề biết cảm ơn.

Làm sao những kẻ tự tin rằng “mình đang sống bằng chính năng lực của mình” có thể trở nên biết ơn người khác đây?

Chỉ sau khi biết nghĩ rằng họ đang sống không phải bằng năng lực bản thân thì họ sẽ trở nên biết ơn đúng không?

Cho nên việc di chuyển từ suy nghĩ “năng lực bản thân” thành tư duy “lực lượng khác” cũng sẽ kéo theo số lượng lòng biết ơn tăng lên.

Cùng với việc thông suốt được rằng bản thân mình chẳng thể khiến bất kỳ điều gì xảy ra, số lần họ thì thầm lời cảm ơn cũng sẽ tăng lên nhiều hơn.

Và rồi, cuối cùng sẽ đến lúc người ta lĩnh hội được rằng tất cả đều được tạo nên từ “lực lượng khác” và “năng lực tự thân” đã bị triệt tiêu.

Lúc đó, “cánh cửa của sự biết ơn tuyệt đối” sẽ mở ra đối với tất cả mọi thứ trước mắt.

Cánh cửa ấy sẽ dẫn đến một nơi mà ở đó, các người sẽ biết nói “cảm ơn” với tất cả mọi thứ. Không chỉ đối với người mình yêu quý mà còn đối với cả người mình ghét bỏ. Thậm chí là với cả “cái xấu”.

Vì vậy, các người chỉ cần làm một việc mà thôi.

Hãy thử biết ơn tất cả mọi thứ của “thế giới” trước mắt các người.

Bởi lẽ, chính năng lượng ấy đã giúp các người có thể sống cho đến ngày hôm nay.

Mitsuro:

Trời đất, không thể tưởng tượng nổi rằng có một ngày tôi được một tên Ác quỷ khuyến khích mình hãy trở nên “biết ơn”.

Ác quỷ:

Có thể bốn tọa chính là Đức Phật A Di Đà cũng nên.

Hi hi hi.

Đương nhiên không phải rồi, đồ ngốc.

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Hãy cố gắng mở ra một cuộc sống hạnh phúc bằng cách nỗ lực bằng “năng lực tự thân”.

Lời thì thầm của Ác quỷ

Nếu tất cả mọi việc đều có thể giải quyết tốt đẹp bằng “năng lực tự thân” thì đó không phải là “vận mệnh” rồi.

Góc dành cho quý ngài Ác quỷ

Phương pháp hiệu quả để có thể khiến vận mệnh xấu đi

Nếu cho rằng thực sự tồn tại một phương pháp giúp vận may trở nên tốt hơn thì đó chỉ có thể là việc thì thầm hai từ “cảm ơn”.

Bởi lẽ, hai từ “cảm ơn” chính là câu thần chú giúp ta chuyển hướng ý thức sang một lực lượng không phải “năng lực tự thân” và có thể giao phó bản thân cho nó.

Những người thường xuyên nói hai từ “cảm ơn” cũng chính là những người hoàn toàn không sử dụng “năng lực tự thân”, là những người không tin tưởng vào năng lực tự thân. Vì - vậy - họ - mới - nói - cảm - ơn.

Nói tóm lại, số lần nói “cảm ơn” càng tăng lên thì ý thức sẽ càng chuyển hướng sang sức mạnh của “bổn nguyện lực”. Và điểm mấu chốt là phải biết nói “cảm ơn” với cả những “việc xấu” nữa.

Nếu chúng ta chỉ chấp nhận nói “cảm ơn” đối với những điều tốt thôi thì mọi thứ sẽ chẳng có gì thay đổi so với trước đây cả. Kỳ tích sẽ xảy ra vào lúc con người ta có thể nói “cảm ơn” với những “sự việc bản thân không mong muốn xảy ra”, tức là những “sự việc xấu” vượt quá năng lực tự thân (tương đương với sức mạnh cố gắng hướng sự việc theo chiều hướng tốt đẹp).

Có thể nói “cảm ơn” với cả những điều xui xẻo, những ký ức không tốt đẹp, những người mình ghét, những công việc mình không thích.

Nếu có thể thì thì thầm hai chữ “cảm ơn” từ tận đáy lòng thì chúng ta sẽ nhìn thấy một tương lai mà ở đó, chúng ta không thể tính toán hay sắp đặt điều gì bằng “năng lực tự thân”.

À, nhân tiện thì chúng ta sẽ chọn nơi nào để nói lời cảm ơn với những thứ mà mình ghét nhỉ...

Nếu là thế giới của loài người của các người thì ta nghĩ...

Chọn nhà vệ sinh đi.

Hãy thử nói hai từ “cảm ơn” thật nhiều lần với những đối tượng mà bản thân mình cho là những sự việc không tốt đẹp, những người xấu (người mình ghét), những điều xui xẻo trong nhà vệ sinh.

Sau đó, hãy gạt nước cho tất cả trôi đi.

Xả nước cho trôi đi, và rồi thay đổi suy nghĩ hướng đến một điều, đó chính là nhận ra những gì được gọi là “xấu” chỉ đơn giản là sự lầm tưởng của bản thân ta mà thôi.

CHƯƠNG 11:

BẠN LÀ CÂY GẬY GÃI LƯNG CỦA VŨ TRỤ

Ai đang ở trong bộ lột con người?

Ngay cả “dục vọng” của con người cũng có thể là nguồn tài nguyên quan trọng của trái đất.

Vì việc thêm muốn tất cả mọi thứ trên thế giới này chính là nguồn động lực.

Con người ta không cần một khoản tiền nữa vời không nhiều không ít. Con người sẽ trở nên khao khát không phải chỉ “một phần” mà là tất cả tài phú của thế giới này, tất cả mọi vật chất, tất cả những trải nghiệm, tất cả tình yêu thương của người khác, tất cả mọi thứ không giới hạn,...

Chúng ta đã chặt phá tận cùng những khu rừng, khai thác cạn kiệt nguồn dầu mỏ, cướp bóc đi từng tấc đất.

Điều đó chứng tỏ rốt cuộc, đối tượng của “dục vọng” chính là bản thân “thế giới”.

Đúng vậy, vì chúng ta muốn tất cả mọi thứ phải không?

Chúng ta muốn tất cả mọi thứ trên “thế giới” này.

Thông thường sức mạnh đó sẽ bắt đầu rục rịch trôi dạt vào “ban đêm”.

Những người trẻ quyết tâm đi đến những con phố sáng ánh đèn nê-ông và tìm kiếm một điều gì đó có thể chôn lấp đi sự cô đơn của “tôi”.

Họ là những người đã nhiều lần thất bại khi cố gắng nắm giữ bóng đêm.

Họ là những người đã nhiều lần thất bại khi thử chinh phục bóng đêm.

Bóng đêm rục rĩ chói lọi này.

Bóng đêm tưởng chừng như sắp bắt được nhưng rồi lại vượt mất này.

Chỉ vì họ là những người yêu thích sự tan nát của trái tim.

Những buổi kiểm điểm của những con người ngày hôm ấy cùng quyết tâm ra phỏ với nỗ lực làm thế nào để biến đêm tối thành vật sở hữu của “tôi” và lê bước đến một nhòai vẫn luôn được tổ chức.

Mitsuro:

Tao đã rất hưng phấn khi bước chân trên những con đường đầy ánh sáng hào nhoáng ấy nhưng rốt cuộc khi về đến nhà, tao lại nghĩ rằng “Giá như mình đừng đi thì tốt hơn”. Cả một buổi tối liên tục bắt chuyện, nhưng thu hoạch vẫn là số không.

Hay giờ chúng ta viết luận văn tốt nghiệp đi? Chẳng mấy khi ba đưa tụ tập đầy đủ thế này.

Kenji:

Ừ nhỉ. Trước hết hãy liệt kê thành từng mục những điều mà mỗi người đã tra cứu và hiểu ra cho đến thời điểm này vào vở nhé.

“Luận về bộ lột con người”:

Mỗi sáng, có ai đó đã nhập vào cơ thể của chúng ta và thức dậy.

Trong “thời gian mơ màng ngái ngủ” vô cùng ngắn ngủi của buổi sáng, những ký ức loáng thoáng đã xảy ra cho đến lúc tỉnh dậy vẫn còn sót lại.

Có người gọi những ký ức ấy, ký ức về một ai đó không phải “tôi”, là “giấc mơ”.

Tuy nhiên, chẳng ai có thể phán định được rằng giấc mơ ấy là do “tôi” nằm mơ, hay là một ai đó của thế giới trong giấc mơ ấy đang bắt đầu nằm mơ một giấc mơ mang tên tôi .

Dù sao đi chăng nữa, “tôi” lại bắt đầu thức dậy trong một ngày hôm nay như thế.

Và một câu chuyện mang tên “thế giới” lại khởi động ngay trước mắt “tôi”.

“Thế giới” này là thế giới được phản xạ lại qua gương. Nó luôn luôn khởi động với một tư thế đối ngược với “tôi”.

Trước mặt một người “muốn biến ước mơ thành sự thật”, “ước mơ được mong muốn thành sự thật” sẽ khởi động. Trước mặt một người “muốn có một chiếc xe Mercedes Benz”, “một chiếc Mercedes Benz đang mong được sở hữu” sẽ khởi động.

Điều đó có nghĩa là ước mơ của tất cả mọi người đều đang trở thành hiện thực ngay trước mắt họ.

Bộ lột con người mà “chỉ cần mặc nó lên thì mọi ước mơ sẽ thành sự thật” này đã được bố trí sẵn và đặt ở mọi nơi trên khắp thế giới.

Ngoài ra, có vẻ như cơ chế của nó là chỉ cần khoác bộ lột đó lên mình thì bất cứ ai cũng có thể “trải nghiệm” cuộc đời ở nơi của bộ lột mà họ đã chọn.

“Tôi”, “thế giới” và “trải nghiệm” nhất định sẽ luôn đồng thời phát sinh như một bộ ba yếu tố.

Mối quan hệ không thể tách rời nhau của ba yếu tố này vẫn được lưu truyền từ xa xưa qua những truyện thần thoại hay Kinh Thánh dưới hình ảnh “Ba Ngôi một thể” hay “Trinity”.

Nhân tiện thì, nếu ba yếu tố này hợp lại thành một thì gọi là “Haile Sellassie I” và Kaderu sẽ bắt đầu nhảy nhót.

Đại khái là như thế nhỉ?

Có một vấn đề được đặt ra ở đây: Vậy ai - là - người đang nhập vào cơ thể này của ta?

Hay nói tóm lại thì người đang nhập vào bộ lột con người này là ai?

Mitsuro:

Không phải là người ngoài hành tinh chứ? Nếu khoác lên bộ lột mang dáng dấp “con người”, họ có thể chân chính tận hưởng

thê giới trò chơi giả tưởng mang tên “Trái đất”.

Kaderu:

Vậy ai sẽ là người đang khoác lên bộ lột người ngoài hành tinh ấy?

Nếu người ngoài hành tinh thực sự tồn tại thì chắc chắn ở đó sẽ tồn tại nhận thức về “tôi”. Có nghĩa là cũng có một ai đó đang khoác lên lớp vỏ của người ngoài hành tinh còn gì.

Nhưng chẳng có ý nghĩa gì khi khoác lên lớp vỏ người ngoài hành tinh, rồi sau đó lại khoác thêm lớp vỏ con người cả.

Mitsuro:

Vậy sao...

A! Cũng có thể đó là người đến từ tương lai. Có một con búp bê kỳ quái nào đó đã nói mấy điều đại loại như “Một người của tương lai đang khoác lên mình bộ lột của người hiện tại” đấy thôi.

Kenji:

Nếu đúng như mày nói thì giờ mày không phải là “Mitsuro của quá khứ” mà là “Mitsuro của tương lai” à.

Mitsuro:

Ờ, nghĩa là sao?

Kenji:

Mày ngốc hả? Nghĩa là có một người là “Mitsuro của tương lai” đã quyết định nhảy lên cỗ máy thời gian để quay về và nhập vào “Mitsuro của quá khứ”.

Vậy vào thời điểm định sử dụng máy thời gian, tên đó là ai?

Mitsuro:

Thì tao đã bảo là “Mitsuro của tương lai” mà?

Kenji:

Vậy thời điểm tên đó bước xuống cỗ máy thời gian và cập bến quá khứ thì sao?

Mitsuro:

Đã bảo là “Mitsuro của tương lai” rồi.

Kenji:

Thế thời điểm khi tên đó mở dây khoá kéo của bộ lốt con người?

Mitsuro:

Sao mày lằng nhằng quá vậy. Tao đã nói bao nhiêu lần đó là “Mitsuro của tương lai” còn gì!

Thời điểm bước một chân vào bộ lốt đó là “Mitsuro của tương lai”,

Thời điểm kéo dây khoá đóng lại cũng là “Mitsuro của tương lai”,

Đương nhiên cái người ấn nút khởi động bộ lốt con người này là “Mitsuro của tương lai”.

Và người bắt đầu trò chơi mang tên “Mitsuro trong quá khứ” đang khởi động ở hiện tại cũng chính là “Mitsuro của tương lai”... Ở?

Nếu vậy thì không phải người đó chỉ - đơn - giản là “Mitsuro của tương lai” thôi à?

Kenji:

Bởi vậy nên tao mới nói là “không có khả năng” mà.

Kaderu:

Nêu người chui vào bộ lót con người là “một người nào đó” đặc định thì cho dù cốt truyện mang tên “thế giới” có khởi động đi nữa, kết cục người đó sẽ mãi - mãi - là - “một - người - nào - đó” không thay đổi.

Vì giả sử dù Mitsuro có chui vào bộ lót của Kenji đi chăng nữa thì kết cục đó vẫn “chỉ đơn thuần là Mitsuro” đang giả bộ làm Kenji thôi.

Mitsuro:

Điều đó có nghĩa cái gã chui vào bộ lót con người đó phải là “một người chẳng phải là bất kỳ ai”.

Không phải người ngoài hành tinh, không phải người đến từ thế giới tương lai, không phải người dưới lòng đất, không phải người dưới một hình dạng nào đó, cũng không thể là người đang sống ở một thế giới song song với thế giới này, không thể là chó hay mèo và đương nhiên cũng không thể là thần thánh hay quỷ dữ.

Bởi vì sẽ không thể nếu đó là “một sự tồn tại nào đó”.

Có khả năng tồn tại cái gọi là “một sự tồn tại chẳng phải là bất cứ thứ gì” không?

Kaderu:

Đương nhiên là không. Vì tất cả những thứ có thể xác định được đều phải là “một sự tồn tại nào đó”.

Con người cũng vậy, sỏi đá cũng thế, người ngoài hành tinh, nhiệt độ, thần thánh, hay cả năng lượng cũng vậy, chính vì tất cả đều có thể phân loại thành “một sự tồn tại nào đó” xác định được.

Tuy nhiên, nếu sự tồn tại đang ở bên trong bộ lót con người không phải là “một thứ không thể xác định” thì sẽ rất vô lý. “Thứ mà chúng ta không thể xác định” sẽ là thứ gì?

Mitsuro:

Là tổng thể...

Thứ đó gọi là “tổng thể”!

Tụi mày thử nghĩ xem, “một người có thể xác định” hay “một cái gì đó đã được khoanh vùng gọi tên” là để chỉ “một phần” được cắt ra từ toàn thể.

Chính vì nó là “một bộ phận” nên chúng ta mới có thể xác định được nó.

Bởi lẽ vẫn còn những phần còn lại nằm ngoài “bộ phận” ấy.

Tuy nhiên, nếu nó trở thành “tất cả” hay “tổng thể” thì không ai có thể xác định được nó.

Không ai có thể khoanh vùng gọi tên được nó.

Vì “tất cả” không thể làm được những việc như xác định bản thân mình là gì!

Thôi nào, những điều này chúng ta đã học trong lý luận Fractal^[15] rồi mà.

Người xác nhận cũng bị đồng
hóa trong tổng thể nên không
thể thực hiện việc xác nhận

Kenji:

Đúng là “thứ không thể xác định được” chỉ có thể là “tổng thể” thôi.

Vậy đang ở bên trong bộ lông con người sẽ là “điểm đặc dị” à?

Là cái điểm mà toàn bộ vật chất trong vũ trụ này đều tập trung ở

đó trước khi vụ nổ Big Bang xảy ra?

Kaderu:

Chính là nó! Thầy Nagata vẫn luôn nói về nó còn gì!

“Một thực thể cũng chính là thực thể đó”. Bản thân thực thể đang nằm trong chính nó.

Kenji:

Nhưng mà thời điểm thứ ấy chui vào lột “Kaderu” thì ai đang ở bên trong cơ thể “Mitsuro”?

Kaderu:

Thì chính nó chứ ai.

Kenji:

Mày không thấy kỳ cục à? Không phải là nó không thể cùng một lúc chui vào cả “Mitsuro” lẫn “Kaderu” sao?

Kaderu:

Chẳng có gì kỳ cục hết. Ngược lại, chính việc nó không chui vào hai người cùng một lúc mới là kỳ cục.

Nếu cái đó không đồng - thời - chui vào “Mitsuro”, “Kaderu” và cả “Kenji” thì mới kỳ cục. Bởi vì nó là “tổng thể” mà.

Tổng thể có nghĩa là một sự tồn tại bao gồm tất cả mọi thứ ở bên trong.

Nếu tồn tại “những thứ không bao gồm” bên trong thì nó không thể gọi là “tổng thể” được.

Vì vậy nếu đã là tổng thể thì chắc chắn hiện tại nó phải đồng thời bao gồm tất cả các “bộ phận”.

Nếu thứ đó hiện tại không đồng thời khoác lên mình cả “bộ lột cơ thể Mitsuro”, “bộ lột cơ thể Kenji” và “bộ lột cơ thể Kaderu”,

hay mặt khác, nếu nó không đồng thời khoác lên bộ lông cơ thể của toàn bộ con người tồn tại trên thế giới này thì mới là kỳ quái.

Chính vì nó là “tổng thể” nên hiện - tại nó đang cùng - một - lúc khoác lên tất cả của tất cả.

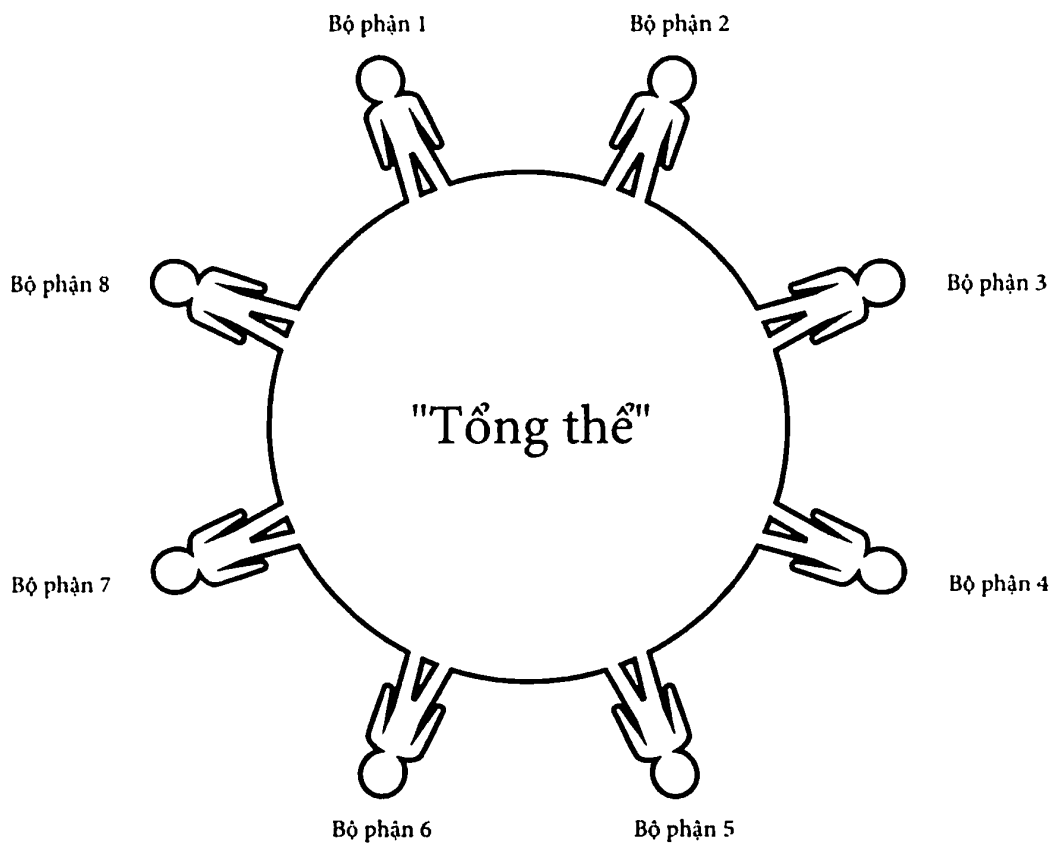
Kenji:

Đúng thật.

Tuyệt quá. Hiện tại nó vừa là tất cả các “bộ phận” nhưng cũng đồng thời là “tổng thể”.

Giờ nó đã trở thành một thứ vừa là “tổng thể”, vừa là “bộ phận”.

Tự nhiên nghe ngẫu ghê.

Tất cả mọi "bộ phận" là một phần của "tổng thể"!

Không phải “We” (chúng ta) mà là “I&I” (tôi và tôi)

Mitsuro:

Đợi chút... Này Kaderu, như vậy có nghĩa...

Có nghĩa mà chính là tao à?

Kaderu:

Không chỉ mỗi em, mà tất cả đều là “anh”. Nó là một tập hợp của tất cả những “cái tôi khác”.

Anh có thấy trong góc kia không, ở đó đang có “một thực thể” giống như vậy...

...

À há!! Giống như “I&I” trong ngôn ngữ Reggae ấy!

Kenji:

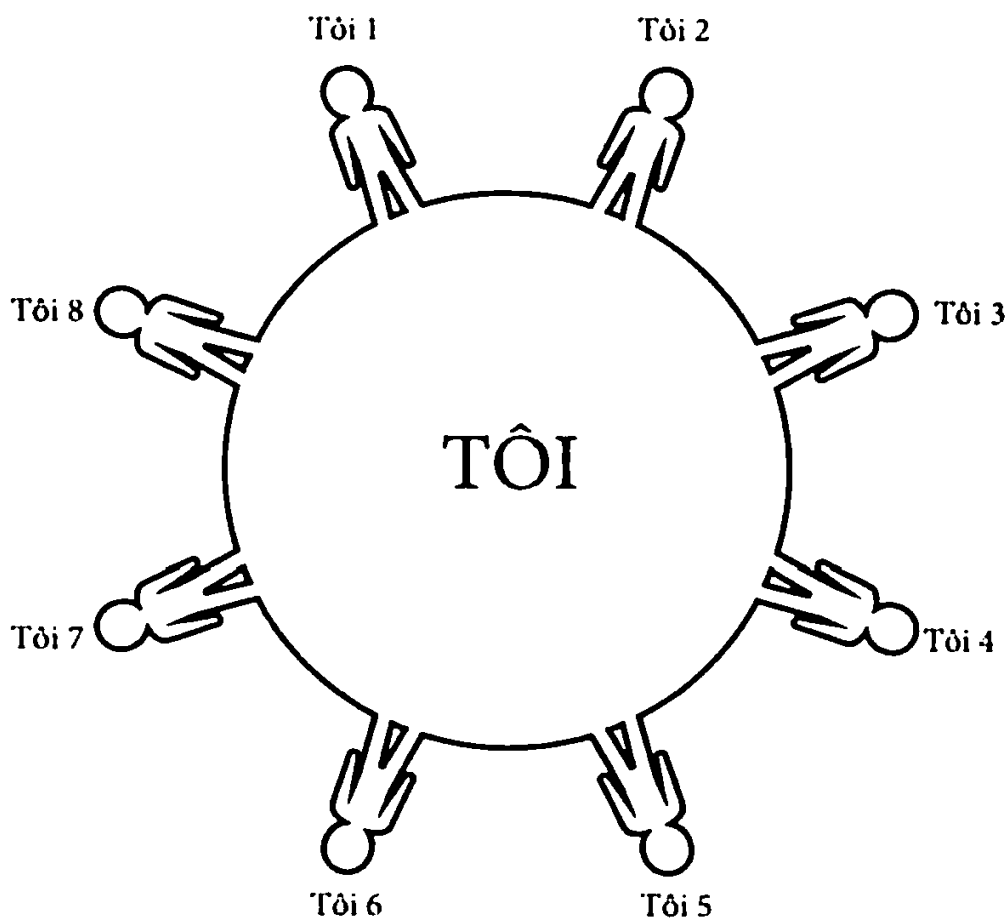
“Ai ai” là cái quái gì vậy? Con khỉ hử?

Kaderu:

Trong âm nhạc Reggae, người ta hát rằng trên đời này không tồn tại những từ như “We (chúng ta)” hay “You (bạn)” mà những bộ phận đó được gọi là “I&I (tôi và tôi)”.

Có nghĩa “bạn” là một “cái tôi khác”.

“Chúng ta” có nghĩa là “I&I (tôi và tôi)”, hay cụ thể hơn thì nó là “một thể tập hợp của tôi và tôi...”.

Tất cả các "tôi" là một phần của "TÔI"!

Mitsuro:

Cuối cùng thì tao cũng hiểu “Selassie I” là gì rồi.
Hình như Nagata vẫn luôn dùng từ này nhỉ.

Kaderu:

Selassie “Ba Ngôi một thể” là chỉ một vị Thánh.
Và đó là một thể tập hợp của các “I (tôi)”.

Cả ba thành tô đó tất cả đều là “I (tôi)”.

Haile Selassie I! Hoá ra là như vậy. Không phải là Selassie mà là “Selassie I”.

Nó có nghĩa là nhìn thì có vẻ như đang tách biệt riêng rẽ nhưng chúng lại vẫn giữ nguyên dưới dạng “một thể”.

Thần hiện tại vẫn đang sống trên thế giới này sao!

Mitsuro:

Này, Kenji... Cuối cùng thì cái thằng này nó cũng phát rồ lên rồi.

Nói ra mấy thứ như “Thần vẫn đang sống trên thế giới này”... Hay mày thử đi xét nghiệm nước tiểu xem sao?

Kaderu:

Tụi mình không dùng những thứ như cần sa, chỉ bằng thí nghiệm tư duy thôi cũng chạm được đến cảnh giới này!!

Chúng ta đã chạm đến “nơi này” rồi.

Thần thánh không ai khác chính là chúng ta!

Kenji:

Này, Mitsuro. Sau phát ngôn “thần thánh vẫn sống trên thế gian này” thì giờ nó lại tiếp tục phát ngôn “chúng ta chính là những vị thần”.

Chắc chắn nó đang có vấn đề rồi, không thể nào nhầm lẫn được.

Nó cũng đang nhắm tịt mắt lại, nhìn không khác gì mắt Bob Marley lúc ông ta nhảy như điên trên sân khấu.

Kaderu:

Đúng thế, chính xác là Bob Marley.

Này, các anh nhớ không. Tụi mình đã từng diễn bài “Jah Live” (“Chúa Trời đang sống”) trong lễ hội truyền thống của trường.

Đó là bài hát được Bob Marley sáng tác khi Thánh Haile Selassie I mất đây.

Em đã từng nghĩ rằng Bob Marley không muốn nhìn nhận sự thật một vị Hoàng đế nào đó đã băng hà nên mới sáng tác bài hát với nội dung “Người ấy vẫn đang tồn tại trên thế giới này”. Nhưng em đã lầm. Thật ra điều Bob Marley muốn truyền tải không phải là câu chuyện sinh tử của một vị Hoàng đế nào đó, điều ông ấy muốn nói chính là “Những vị thần đang sống và tồn tại trên thế giới này thông qua chúng ta”.

“Một thực thể được tạo nên từ tất cả mọi thứ” thì cũng chính là “một thực thể đồng nhất mọi thứ”.

Nó vừa là “tổng thể” nhưng cũng là “bộ phận”.

Điều này chính là ý nghĩa đích thực của “One” mà Bob Marley vẫn thường nhắc tới trong các bài hát.

Mitsuro:

Hình như tao cũng bắt đầu hơi lơ mờ hiểu được một chút rồi.

Thực ra trên vũ trụ này chỉ tồn tại một thực thể duy nhất mang tính đặc thù.

Thực thể đó biến hoá thành nhiều hình dáng khác nhau và hiện ra trước mắt chúng ta.

Hơn nữa, mỗi một hình dáng đã biến hoá đó hoàn toàn không hề tách rời nhau.

Tập hợp bao gồm rất - nhiều - trạng - thái - khác - biệt này cũng chính là một thực thể đồng nhất được gọi là “tổng thể”.

Điều đó có nghĩa... Kenji là một phiên bản khác của chính tao, Mitsuro.

Kenji:

Không không, tao chắc chắn không phải là mày. Ai cũng có thể là mày nhưng riêng tao thì không.

Hừ, mày phải xin lỗi tao ngay, thật xúc phạm. Ai hay bất cứ thứ gì là mày cũng được nhưng ngoại trừ tao.

Nếu trên đời này tồn tại “kiếp sau” thì việc tồn tại một “thế giới song song” cũng không có gì kỳ quái

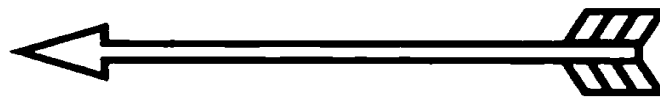
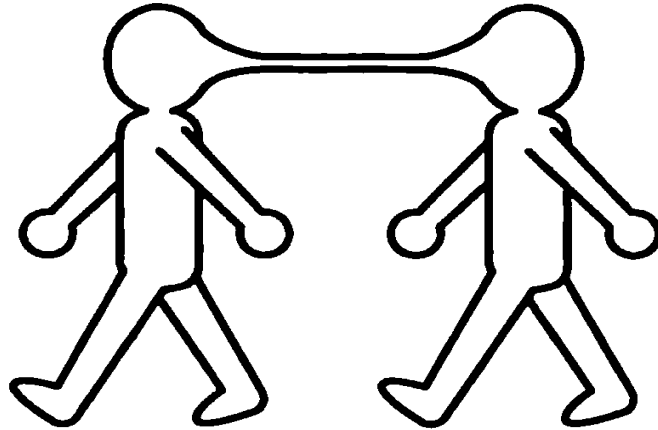
Mitsuro:

Mày đã từng nghe về khái niệm “kiếp trước” chưa? Nó là việc **“một bản thân khác”** hình thành vì tâm tưởng chúng ta đã không còn **“ký ức trong quá khứ”**.

Ví dụ như Tên Nhà Quê là tiền kiếp của Kenji. Nếu ký ức trong quá khứ cứ tồn tại nguyên vẹn và Tên Nhà Quê được sinh ra lại lần nữa với danh nghĩa Kenji thì Kenji cũng chỉ đơn giản là chương thứ hai của Tên Nhà Quê thôi.

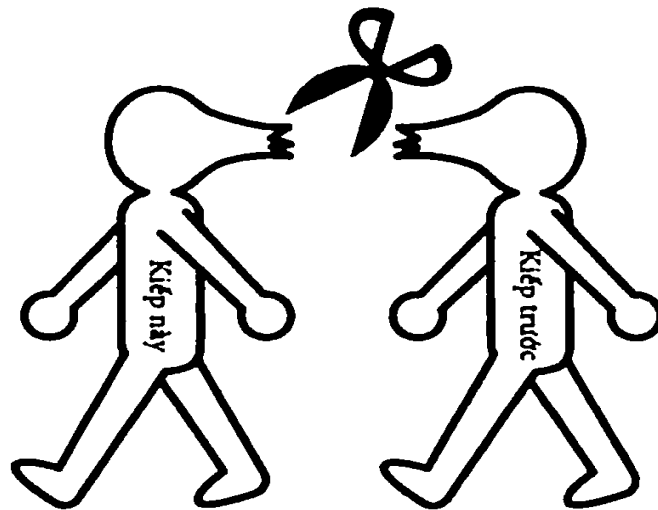
~~Kenji~~

Chương hai của Tên Nhà Quê Tên Nhà Quê

Hiện tại

Quá khứ

Kenji

Tên Nhà Quê

Một phiên bản khác của "tôi" đã cắt hết ký ức

Kenji:

Mày không được tự ý đặt tên kiếp trước của tao nghe chưa.

Chắc chắn kiếp trước của tao phải là con cháu của những gia tộc danh giá, ví dụ như James Sparrow Đệ tam.

Mitsuro:

Này nghe đây, thằng Nhà Quê Đệ nhị kia.

Tương tự như “kiếp trước” thì cũng sẽ có “kiếp sau” đúng không?

Đó chính là suy nghĩ mình sẽ nhập vào một “phiên bản khác của bản thân” trong tương lai.

Nếu Kenji tiếp tục đi đến “kiếp sau” và mang theo những ký ức của hiện tại thì đó cũng chỉ là sự bắt đầu của Tên Nhà Quê chương ba mà thôi.

Kenji:

À, có nghĩa là lúc mình nhập vào “phiên bản khác của mình” thì khi đó cần phải xoá hết tất cả các ký ức cũ.

Mitsuro:

Đúng thế. Và nếu thật sự tồn tại “kiếp trước” hay “kiếp sau” thì **đương nhiên cũng có thể có “thế giới song song” hay “thế giới khác khác với thế giới hiện tại”.**

Kenji:

Ừ nhỉ. Rõ ràng là nhắc đến chuyện “kiếp trước” hay “kiếp sau” thì sẽ tồn tại tính tâm linh thần bí.

Mặc dù quá khứ đã đi qua nhưng “hiện tại” vẫn kết nối với quá khứ tại một không gian đang lan rộng ra theo chiều ngang.

Hiện tại ở phần lan rộng theo chiều ngang của không gian, “một phiên bản khác của tôi” không có ký ức đã xuất hiện.

Thật sự là những cách diễn đạt như “thế giới song song” hay “thế giới khác với thế giới hiện tại” rất xuất sắc.

Mitsuro:

Đây là thành quả của tao. Cầm mảy động tay vào đây.

Được rồi, cái này là tọa độ.

“I” tương đương với “tôi” là chỉ tọa độ của “One”!

Tên của “One” phát sinh ở vị trí vĩ tuyến 43 độ phía bắc, 141 độ kinh đông, cao hai mươi mét chính là tao, Mitsuro.

Nếu dịch chuyển thông số này đi một chút, đổi thành tọa độ ở vị trí của mảy hiện tại thì một tôi có tên gọi là Kenji sẽ phát sinh.

Có nghĩa “One” phát sinh ở vĩ tuyến 43 độ bắc, 141 độ kinh đông và ở độ cao hai mươi mét là Kenji.

Đó chính là “thế giới khác”.

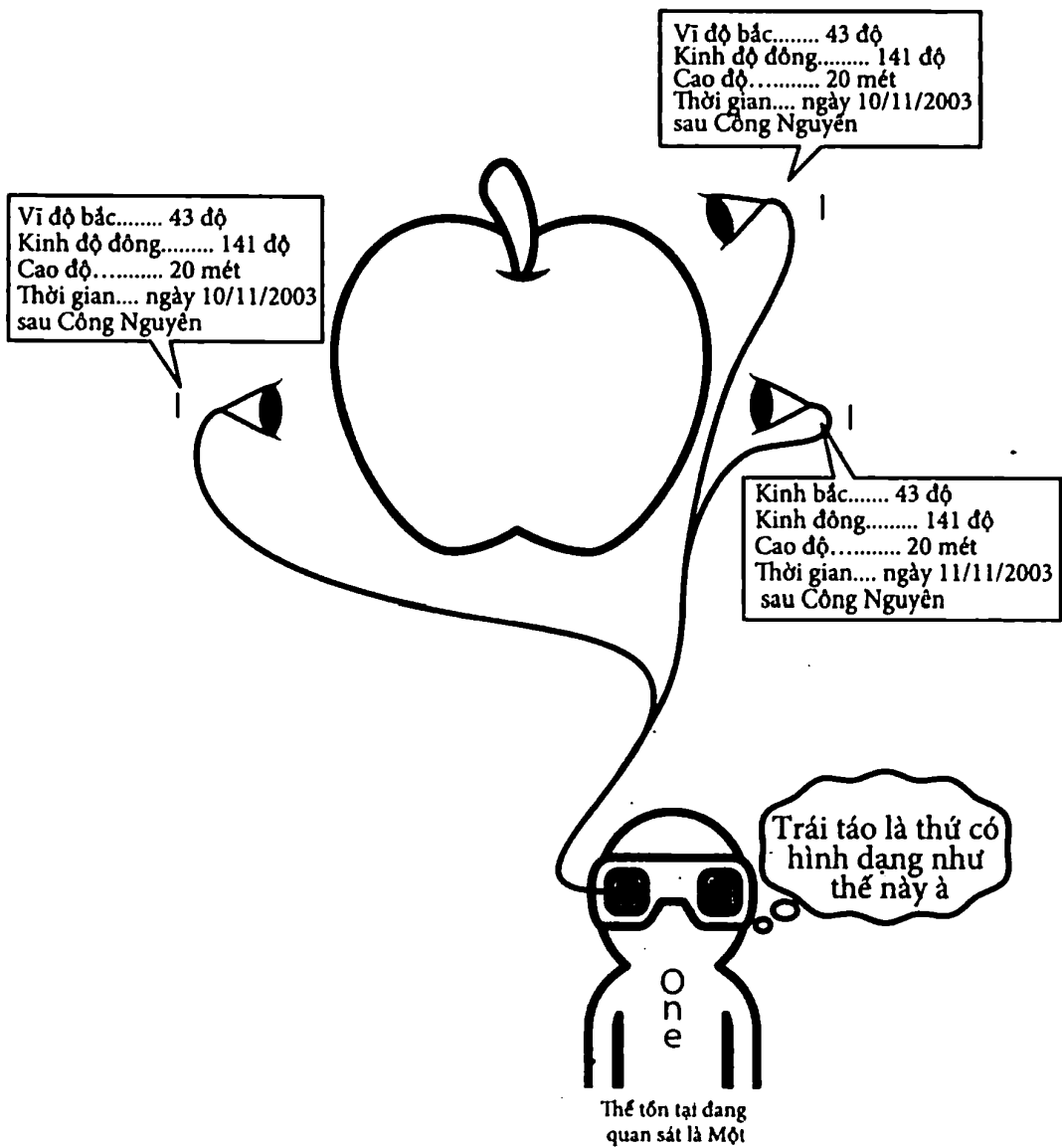
Ngoài ra trong thông số này có một mục là “thời gian”. Như vậy, “tôi” của ngày hôm qua và “tôi” của ngày hôm nay đều cùng là One chỉ khác nhau về chỉ số.

Cụ thể thì “tao của ngày hôm qua” phát sinh ở độ cao hai mươi mét, kinh độ đông 141, vĩ tuyến 43 phía bắc ngày 10 tháng 11 năm 2003 sau Công nguyên.

“Tao của ngày hôm nay” nằm ở 43 kinh độ bắc,... ngày 11 tháng 11 năm 2003 sau Công nguyên.

Chỉ cần thay đổi bốn chỉ số “chiều dọc”, “chiều ngang”, “chiều cao” và “thời gian”, chúng ta có thể giải thích được những “tôi” khác nhau ở tất cả mọi nơi trên vũ trụ.

Đây chính là những “bộ lột con người” đang được đặt trên khắp vũ trụ.

Điều duy nhất bạn vẫn chưa được trải nghiệm đó là “chính bạn”

Kaderu:

Nếu vậy thì nó không chỉ giới hạn trong phạm vi con người nhỉ.
Cũng có thể là chó hoặc mèo.

Mitsuro:

Dạo này tao nghe nói đến cả sỏi đá cũng có suy nghĩ của nó đấy.

Mày nghĩ đây là chỗ để nói về mấy cái vô vị linh tinh à.

Dù sao đi nữa thì những bộ lột sinh mệnh này được đặt ở mọi
thời gian và không gian trên toàn vũ trụ.

Và người đang khoác bộ lột ấy lên người chính là vị thần mang
tên “tổng thể”.

**Trong Kinh Thánh có viết “Chúa đã kinh qua mọi trải nghiệm
trước khi mọi thứ bắt đầu”.**

Nói tóm lại, tất cả mọi cái “tôi” từ quá khứ cho đến hiện tại đều
đã phát sinh xong rồi.

Kenji:

Tương lai cũng phát sinh xong rồi ư?

Mitsuro:

Hiện tại, tất cả những thước phim “khoảnh khắc” đều đang
được thiết lập.

Bộ phim “khoảnh khắc” có thể nhìn thấy từ tất cả mọi nơi trong
vũ trụ ở thời điểm hiện tại. Chính xác hơn thì tất cả những

thước phim “khoảnh khắc” từ quá khứ cho đến tương lai đều đang được đặt đồng thời trên toàn vũ trụ.

Bởi lẽ, nếu “tổng thể” không nhìn tất cả mọi thứ cùng một lúc ở “hiện tại” thì nó không thể gọi là tổng thể nữa.

Thần linh đang trải nghiệm “tao của ngày hôm qua”, “Kenji của ngày một” hay “Kaderu của mười năm sau” cùng một lúc. Có nghĩa là...

À, ra là như vậy. Điều duy nhất mà vị thần ấy chưa trải nghiệm chỉ có “Mitsuro này” mà thôi.

Tao đúng là một sự tồn tại tuyệt vời!!

Kaderu:

Đúng vậy.

Kenji:

Này Kaderu, mày vừa nói cái gì ngớ ngẩn thế?

Cái thằng này nó đang bảo “Tao đúng là một sự tồn tại tuyệt vời” đấy.

Kaderu:

Tuyệt vời đến mức không từ ngữ nào có thể diễn tả được...

Kenji:

Ờ, hai thằng chúng mày làm sao đấy? Vậy rốt cuộc ý chúng mày là cái nào tuyệt vời?

Kaderu:

Thần linh hiện đang trải nghiệm tất cả cùng một lúc.

Cho nên **tất cả mọi thứ ngoài “thế giới” trước mắt đều đang được một tôi khác trải nghiệm ở “hiện tại”.**

Điều đó đồng nghĩa với việc “khoảnh khắc” mà thân - linh - chưa - trải - nghiệm chỉ có khung cảnh trước mắt này mà thôi.

Chỉ duy nhất một khoảnh khắc, đó chính là khung cảnh ngay trước mắt này. Chỉ có khung cảnh này là khung cảnh mà các vị thần vẫn chưa nhìn qua.

Kenji:

Nếu thần linh đã trải nghiệm xong tất cả những đoạn phim mang tên “khoảnh khắc” của vũ trụ thì đương nhiên cũng phải trải nghiệm những khung cảnh trước mắt này rồi chứ?

Kaderu:

Bởi vậy nên em mới nói trải nghiệm ấy chính là “hiện tại”.

“Hiện tại” là khoảnh khắc mà thần linh lần đầu tiên trải nghiệm “thế giới” ngay trước mắt này đây, phải không?

“Hiện tại” thần linh đang trải nghiệm cùng một lúc những “thế giới” nằm ở trước mắt tất cả mọi người.

Vì ngoài nó ra, những “cái tôi khác” đều đã được trải nghiệm rồi.

Điều đó có nghĩa nơi mà thần linh muốn đến nhất trong vũ trụ này đang ở ngay trước mắt tất cả chúng ta.

Kenji:

Cái gì mà “thần linh đang trải nghiệm tất cả mọi thứ cùng một lúc”, nghe rắc rối thật. Nhưng tao cũng lờ mờ hiểu ra rồi.

Điều đó có nghĩa tao đã trải nghiệm tất cả mọi thứ ngoại trừ tao còn gì!

Dù là “kiếp trước” hay “kiếp sau”, “Mitsuro” hay “Michael Jackson”, “năm 1980 của Michael Jackson” hay “bốn năm sau đó của Janet Jackson” và kể cả “ngày một của người sao Hỏa”

cũng vậy. Đừng nói đến vũ trụ này, mà cả vũ trụ ở quá khứ, tương lai, hay một thế giới song song nào khác cũng thế.

Tao đã trải nghiệm tất cả mọi cái “tôi” rồi.

Thứ mà một người như tao chưa trải nghiệm chỉ có “khoảnh khắc” này, khoảnh khắc ngay trước mắt đây mà thôi...

Ôi ôi ôi. “Thế giới” ở ngay trước mắt này vô cùng vô cùng quý giá đây!

Chỉ có thế giới này là tao chưa từng được thấy thôi đây! Hay nói chính xác hơn là hiện tại tao mới đang nhìn sao? À mà thần linh thì chưa nhìn thấy. Nhưng không phải thần linh chính là tao à? Nói chung nghe thì lằng nhằng rắc rối thật nhưng có vẻ rất tuyệt!!

Trong toàn bộ vũ trụ này, chỉ duy nhất “tôi” là có thể nhìn thấy được khung cảnh ở ngay trước mắt.

Và để nhìn thấy được “khung cảnh này”, thiết bị cảm ứng mà thần linh biến ra chính là “tôi” sao...

Mitsuro:

Trời đất, kết luận của mày làm tao nổi da gà quá trời luôn...

Cuối cùng thì tao đã hiểu được sự tồn tại của mình quan trọng đến mức nào.

Hơn nữa, trước mắt mọi người trên khắp thế giới cũng đang xảy ra chuyện tương tự.

Những khung cảnh đang ở trước mắt tất cả mọi người ấy đều vô cùng quý giá nhỉ.

Kaderu:

Tất cả mọi “tôi” trên khắp thế giới này không chỉ đơn giản là “một ai đó” được chỉ mặt đặt tên, mà là những sự tồn tại quý giá đến mức đáng sợ.

Tất cả đều được phân chia thành ba điểm của vũ trụ.

Nhằm mục đích “trải nghiệm” **“khoảnh khắc” duy nhất chưa được trải nghiệm đang diễn ra trước mắt.**

Hiện tại trên khắp thế giới sự phân chia thành ba điểm “tôi”, “thế giới” và “trải nghiệm” đang phát sinh sao?

Này, hôm nay tại mình đừng ngủ mà cứ thể đi báo cáo cho thầy Nagata biết luôn đi.

Nguyên nhân khiến chúng tôi phấn khích đến như vậy là do một đêm hoàn toàn không ngủ, hay là do chúng tôi đã giải mã ra một chân lý vô cùng khó tin đây.

Hai cái “tôi” ngoài cái “tôi” có tên là “Mitsuro”, người vừa thông báo rằng “Tao chuẩn bị máy tính xong rồi sẽ ra nên tại mày cứ đi trước đi”, đã vội vã chạy nhanh đến trường.

Tại sao số năng lực tồn tại tương ứng với số lượng người?

Mitsuro:

Quý ngài Ác quỷ, đừng có mà lừa tôi! Ngài chắc chắn đang ở đây, mau xuất hiện ngay!

Ác quỷ:

Ta không lừa người. Người của ngày hôm đó là do “người trong tương lai” đang nhập vào cơ thể.

Mitsuro:

Người duy nhất có thể chui được vào bộ lót con người ấy chỉ có thể là “kẻ chẳng phải bất kỳ ai” thôi!

Ác quỷ:

Kẻ chẳng phải bất kỳ ai có nghĩa là kẻ là tất cả.

Đó có thể là bốn tọa,

Cũng có thể là một người khác hoặc là “bản thân người trong tương lai”.

Chính vì “kẻ là tất cả” đó đã chui vào trong người nên cũng có thể nói rằng người trong tương lai đã nhập vào người chứ còn gì nữa?

Mitsuro:

Hừ, vậy rõ ràng là lừa đảo.

Nếu thế thì giá như ngài biết ý mà nói với tôi những điều như “Sáng nay, Audrey Hepburn đã nhập vào cơ thể nhà người đây,

hãy tha hồ mà sung sướng đi”, thì tôi đã thức dậy đón ngày mới một cách hạnh phúc rồi.

Ác quỷ:

Không lẽ ngươi là...

Ngươi thuộc giới tính thứ ba hả?

Mitsuro:

Đương nhiên là không, không, không! Tôi chính là đại diện cho cái mà người ta gọi là “một thằng đàn ông vô cùng nam tính”!

Tóm lại, tôi chỉ đang nói “tôi muốn được đẹp hơn” thôi.

Mà đã tượng trưng cho sắc đẹp thì chẳng phải Audrey thì là ai.

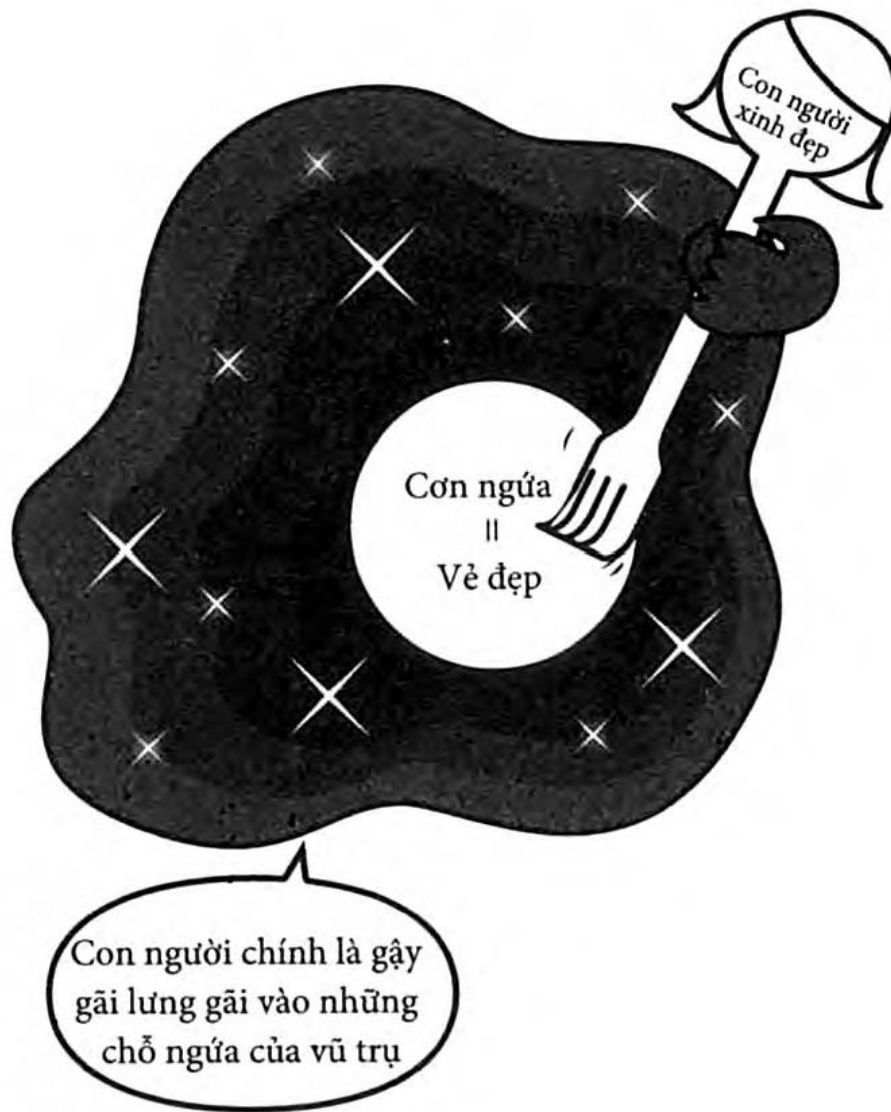
Ác quỷ:

“Sắc đẹp” à. Đó cũng là một loại năng lực đấy nhỉ.

Này, cái tên bóng bên kia. Để ta nói cho ngươi thêm một bí mật nữa của con người.

Con người chính là gậy gãi lưng của vũ trụ này đấy.

Để gãi được cái lưng của mình thì vũ trụ đã vật chất hoá tạo ra một thứ dụng cụ, đó chính là “con người”.

Mitsuro:

Ngài nói sao? Con người là dụng cụ chuyên dùng để gãi lưng, “gây gãi lưng” ư?

Ngài lại nữa rồi, lại phát ngôn ra những thứ chẳng có chút mơ mộng nào hết.

Ác quỷ:

Giả sử trên thế giới chỉ có mỗi mình người tồn tại thì làm cách nào để sử dụng “năng lực”?

Mitsuro:

Đương nhiên không sử dụng được rồi. Vì đã gọi là “năng lực” thì cần thiết phải có hai yếu tố “người sử dụng năng lực đó” và “người được hưởng năng lực đã sử dụng”.

Con người nếu chỉ có một mình thì không thể trở nên tử tế được.

Ác quỷ:

Đúng vậy. Năng lực mang tên “sự tử tế” thì nhất thiết phải có “người tử tế” và “người được đối xử tử tế” thì mới có thể sử dụng được.

Tất cả các “năng lực” khác đều tương tự. Khả năng ca hát cũng thế, lực cánh tay, lợi thế chiều cao hay sự khéo léo cũng vậy.

Nếu chỉ có một người thì tất cả những năng lực đó đều không thể sử dụng.

Tóm lại, tất cả “năng lực” của con người đều tồn - tại - vì - người - khác.

Bởi lẽ, sức mạnh mà vũ trụ đã ban cho “cái tôi ‘I’” này để sử dụng với một “cái tôi ‘I’” khác phân tách ra từ vũ trụ là “năng lực”.

Mitsuro:

Hoá ra là thế. Nếu chỉ có “một” thì không thể làm được bất cứ điều gì nên mọi thứ mới được sắp xếp như vậy nhỉ.

Nguyên nhân vốn dĩ “tôi” được sinh ra trên cõi đời này chính là để sử dụng như một “gậy gài lưng”.

Ác quỷ:

Đúng vậy. “Tôi” chỉ đơn giản là gậy gãi lưng của vũ trụ thôi.

Những người lý giải được một cách rõ ràng “cơ cấu khởi nguồn của vũ trụ” sẽ bắt đầu nhận ra điểm ấy.

Mitsuro:

“Tôi” vốn dĩ là một thể tồn tại phát sinh vì “một người nào đó khác” sao.

Như thế nghĩa là chúng ta phải giác ngộ rằng những “năng lực” vượt trội hơn người mà chúng ta đang được ban tặng là thứ để sử dụng cho thế giới.

Và những người đã nhận ra được điều này sẽ phát huy năng lực ấy một cách hiệu quả nhất.

Mozart là một ví dụ điển hình cho điều đó.

Natsume Soseki cũng vậy.

Hãy kể cả ông vua của những phát minh Thomas Edison cũng thế.

Họ đã nói rằng “tôi” là công cụ để giúp ích cho “một người nào đó”.

Thế nhưng nếu “năng lực” là để dành cho “người khác (một “I” khác)” thì “cái tôi “I” này” sẽ sống như thế nào?

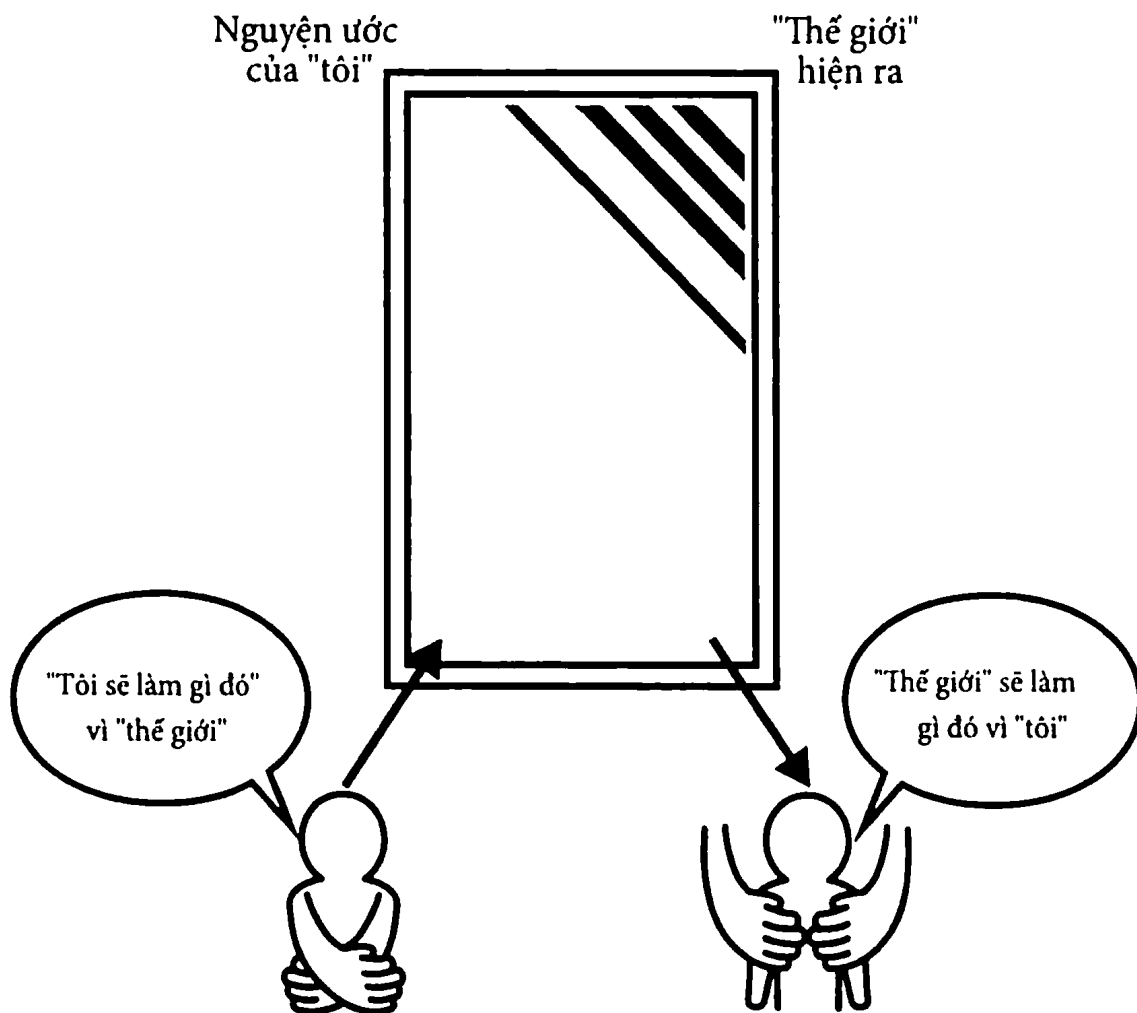
Ác quỷ:

Chiếc gương có tính chất phản chiếu ngược tất cả mọi vật.

Nếu “người” làm gì đó cho “thế giới” thì thế giới cũng sẽ bắt đầu làm gì đó cho “người”.

Trước hết, hãy cho đi. Như vậy sau đó người sẽ nhận lại càng nhiều hơn.

Người cho đi cũng chính là người nhận lại.

Mitsuro:

À, ra vậy. Vì chiếc gương mang tính chất phản xạ nên nếu chúng ta luôn sống hết mình với không chỉ một bộ phận mà là toàn bộ “thế giới” trước mắt thì một năng lượng to lớn sẽ bật trở lại phải không?

Ác quỷ:

Đúng thế. Đó chính là **sức mạnh tối cao trong vũ trụ mang tên “câu nguyện cho hòa bình thế giới”**.

Không chỉ yêu quý duy nhất một bộ phận xác định nào đó mà mình cảm thấy đó chính là đồng minh của bản thân. Ví dụ như chọn giữa Mỹ hay Nga, chọn giữa người thân hay kẻ thù.

Mà cả cái thiện lẫn cái ác,

Cả yêu lẫn ghét,

Cả tốt lẫn xấu.

Mà cả cái thiện lẫn cái ác,

Cả yêu lẫn ghét,

Cả tốt lẫn xấu.

Chúng ta phải yêu tất cả mọi thứ, bất kể điều gì.

Lòng bác ái “yêu tất cả mọi thứ” sẽ giúp chúng ta phát huy được năng lượng mạnh nhất vũ trụ.

Hãy ôm một trăm phần trăm “thế giới” trước mắt này vào lòng.

Không chỉ những “ngày đẹp trời” mà còn cả những “ngày không như ý muốn”.

Không chỉ “người mình yêu quý” mà còn cả những “người mình ghét bỏ”.

Hãy luôn trong tư thế yêu quý một trăm phần trăm hiện thực trước mắt “tôi”.

Nói một cách cụ thể hơn, chân lý của việc cầu nguyện chính là thông suốt rằng không có nơi nào tuyệt vời hơn hiện thực đang tồn tại trước mắt ta ở “hiện tại” hết.

Những người có thể sử dụng phương pháp cầu nguyện cho “hoà bình thế giới” là người sẽ xoay chuyển được cả thế giới.

Mẹ Theresa đã sử dụng cách cầu nguyện này.

Cả Chúa Jesus hay Đức Phật cũng vậy, họ đều sử dụng phương pháp này.

Họ đã cầu nguyện hoà bình cho toàn bộ thế giới.

Vì vậy, họ cũng được thế giới yêu quý và kính trọng.

Mitsuro:

Trời, tôi không ngờ là Theresa Teng đã nhận ra được năng lực như vậy.

Ác quỷ:

Là Mẹ Theresa chứ!!

Mitsuro:

Sao đột nhiên ngài lại chuyển sang dùng giọng địa phương Hiroshima thế? Dù sao đi nữa, tôi cũng không ngờ là có một ngày đến cả Ác quỷ cũng khuyến khích rằng “Hãy cầu nguyện cho một thế giới hoà bình” đấy.

Mà thôi, quan trọng là tôi đã hiểu được cơ cấu vận hành của thế giới này! Nói đơn giản thì người cho đi chính là người nhận lại phải không.

Từ hôm nay trở đi trong phạm vi có thể tôi sẽ thử sử dụng “năng lực” của mình để giúp ích cho “thế giới”.

Vì tôi chỉ đơn thuần là một cây “gậy gãi lưng” cho vũ trụ mà thôi. Thực tế theo những gì ông nội vũ trụ của “tôi” đã dạy thì tôi là đứa cháu ở vị trí thứ ba trong “Ba Ngôi một thể” nhỉ.

Con cảm ơn thần rất nhiều.

Ác quỷ:

Thần gì mà thần. Ta là Ác quỷ.

Tại sao hiện tượng Déjà Vu hay giấc mơ dự báo lại xảy ra

Lúc Mitsuro đến trường thì một tràng báo cáo vừa kết thúc. Vừa phủi những hạt tuyết còn sót lại trên áo khoác dày, Mitsuro vừa nói.

Mitsuro:

Rốt cuộc thì thế nào? Tụi mình có đủ điều kiện để tốt nghiệp không?

Kenji:

Hiếm lắm thầy mới khen bọn mình nhưng thầy bảo một đứa nào đó trong chúng ta sẽ phải đánh máy nó thành văn bản. Luận văn tốt nghiệp không thể chỉ báo cáo bằng miệng.

Có đứa nào giỏi vụ đánh máy này không?

Mitsuro:

Thôi, không còn cách nào khác. Để tao đánh máy vậy.

Tao giỏi vụ đánh máy mà.

Kenji:

Trời đất, hôm nay toàn xảy ra những chuyện hiếm có.

Nào là được thầy khen, nay lại thêm thằng Mitsuro xung phong “Tao sẽ đánh máy” nữa.

Không phải tuyết sẽ rơi đấy chứ?

Thầy Nagata:

Ở Hokkaido thì tuyệt vời mới là “chuyện đương nhiên” mà.

Và vũ trụ là một thể hữu cơ luôn tìm kiếm những thứ “không phải là hiển nhiên” để tiến hóa.

Thật ra thì chỉ mới bốn năm về trước, một nhà vật lý phân tử tên Lisa Randall đã công bố lý luận của các em.

Tên của lý luận là “Không gian ba chiều vượt trội đã bị bẻ cong”.

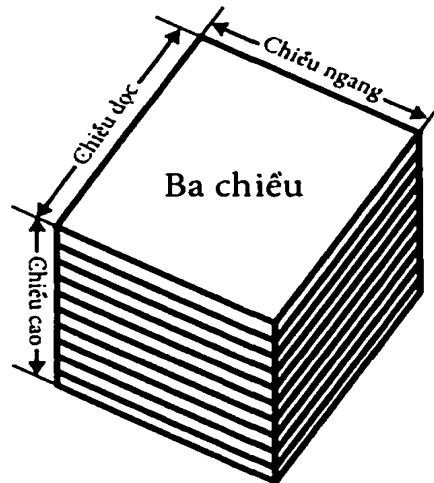
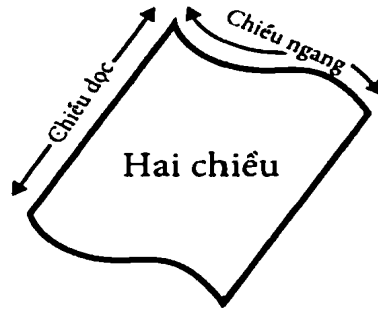
Mitsuro:

Sao đột nhiên thầy lại chuyển sang đề tài khoa học viễn tưởng vậy ạ?

Thầy Nagata:

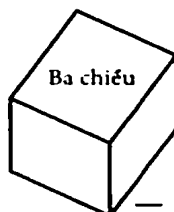
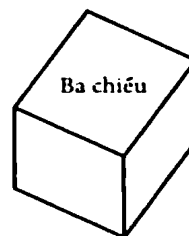
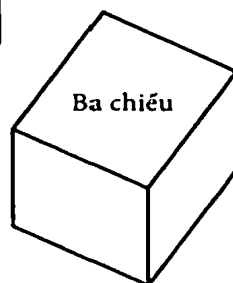
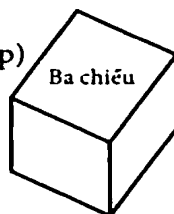
Những điều thuộc phạm trù khoa học viễn tưởng đã biến thành chuyện “hiển nhiên” trong giới các nhà vật lý học tân tiến nhất hiện nay rồi.

Theo lý thuyết Braneworld thì vô số vũ trụ giống như “vũ trụ ba chiều này” của chúng ta đang trôi nổi trong vũ trụ của một thứ nguyên cao cấp hơn.

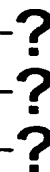
➡ Hai chiều đồng thời chống lên nhau sẽ biến thành ba chiều

Bốn chiều
(thứ nguyên cao cấp)

➡ Trong thế giới của thứ nguyên cao cấp, vô số các "không gian ba chiều" đang cùng lúc trôi lơ lửng

= Thấn hiện tại đang trải nghiệm tất cả các không gian!!

Mitsuro:

Có nghĩa là gì vậy ạ?

Thầy Nagata:

Nói một cách đơn giản thì nó chính là bộ phim “Ma trận”.

Vô số “thế giới” song song ngoài kia được bao bọc bởi một lớp màng và đang trôi lơ lửng bên ngoài vũ trụ. Số lượng của các “thế giới” đó là không giới hạn.

Những “thế giới” với tất cả mọi khả năng đều được sinh ra và đang tồn tại.

Mitsuro:

Cái này chính là “Lý luận về bộ lột con người” của bọn em còn gì! Vậy là bị cướp ý tưởng mất rồi!

Kaderu:

Làm thế nào mà họ có thể cướp được. Lý luận của họ đã công bố trước chúng ta những một năm kia.

Thầy Nagata:

Tuy nhiên việc đó cũng có khả năng xảy ra đấy.

Việc lý luận của các em đã bị cướp từ tương lai.

Mitsuro:

Hả? Nghĩa là sao ạ?

Thầy Nagata:

Mô hình “Braneworld” ấy là một vũ trụ. Nếu dùng từ ngữ của các em để diễn tả về nó thì đó là “thế giới”.

Chỉ có duy nhất một loại “hạt phân tử” được phép bay từ “thế giới” này sang một “thế giới” khác. Đó chính là hạt trọng lực

(hay còn gọi là hạt Graviton).

Các hạt Graviton là các hạt cơ bản, là hạt trao đổi của lực hấp dẫn.

Chỉ duy nhất những hạt “nền tảng của trọng lực” này có thể thoát ly khỏi lớp màng vũ trụ ba chiều.

Mitsuro:

Những hạt “nền tảng của trọng lực” có thể di chuyển qua lại với các thế giới song song khác ư...

Thầy Nagata:

Trên thế giới này chỉ có duy nhất một thứ không chịu ảnh hưởng của trọng lực.

Đó chính là “suy nghĩ”. Các em có từng nhìn thấy “suy nghĩ” mà ai đó đánh rơi cái bộp trên đường đi chưa? Giống như quả táo rơi từ trên cành cây rơi xuống đất vậy.

Mitsuro:

Không ạ. Chỉ tưởng tượng thôi đã thấy ghê rồi. Nếu mà “suy nghĩ” bị rơi trên đường...

Thầy Nagata:

Không phải ngẫu nhiên mà nguồn gốc của hai từ “omoi (suy nghĩ)” và “omoi (nặng)” trong tiếng Nhật lại giống nhau đâu.

Cũng có những khi ta cảm thấy “suy nghĩ” của một ai đó rất “nặng nề” phải không?

Kenji:

Trước khi Kaderu chia tay Reiko thì nó thường xuyên bảo “suy nghĩ của Reiko quá mức nặng nề”.

Thế nhưng bây giờ chia tay thì Kaderu mới là đứa vẫn còn quẩn

luyện.

Thầy Nagata:

Mặc dù đây là suy nghĩ riêng của thầy thôi nhưng thầy thấy rằng phải chăng “suy nghĩ” và “nặng” cùng là một dạng năng lượng giống nhau, chỉ khác nhau về cách diễn đạt thành từ ngữ.

Nói rõ hơn thì bản thân “suy nghĩ” cũng chính là trọng lực.

Có nghĩa là con người cũng có thể tạo ra trọng lực.

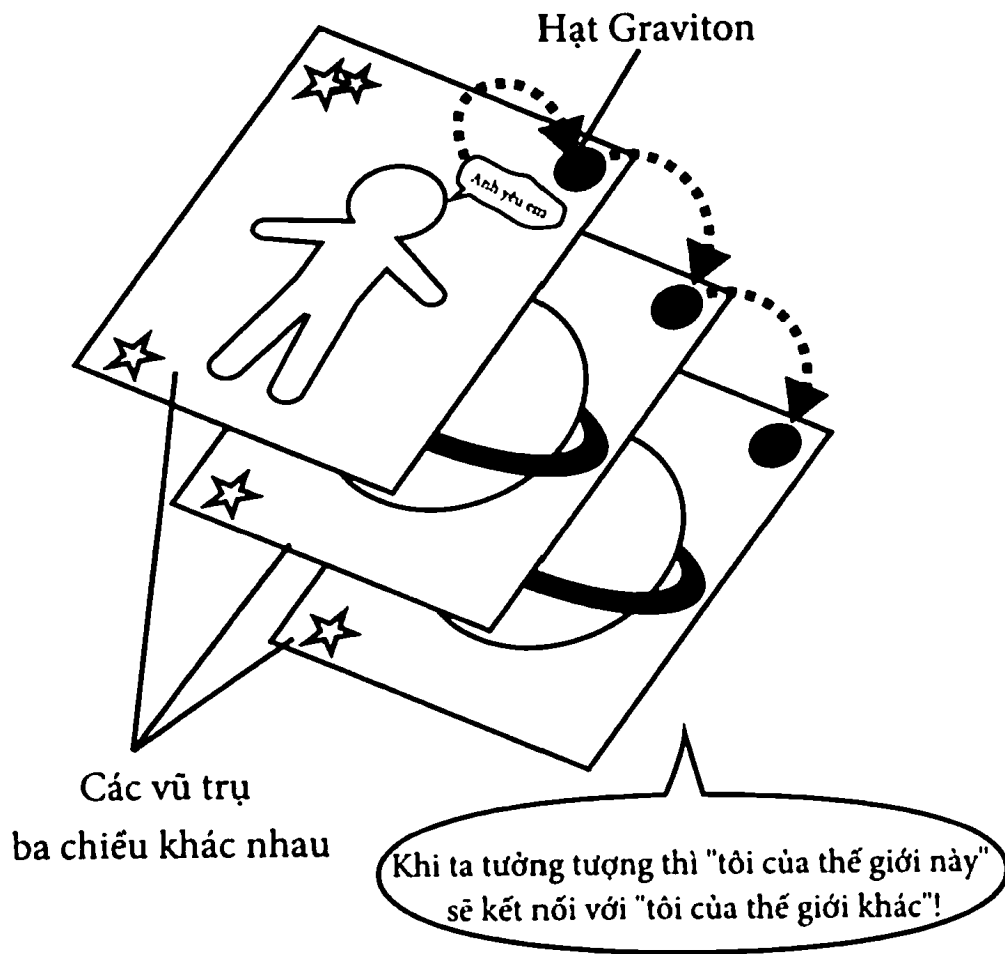
Nếu chúng ta suy nghĩ về một điều gì đó thì một sự giao thoa giống như “lực hút lẫn nhau” và “lực đẩy lẫn nhau” giữa “thế giới” khác và “thế giới” này cũng bắt đầu phát sinh.

Nếu như vậy, việc “suy nghĩ” hay “tưởng tượng” sẽ trở thành một hành vi mang tính lực học.

Thông qua việc tưởng tượng thì sự giao thoa sức mạnh giữa một “thế giới” ở đâu đó sẽ xảy ra và bắt đầu kéo thế giới ấy lại gần.

Những thông tin của “thế giới” ấy sẽ được truyền đến “thế giới” này dưới dạng các hạt cơ bản.

Các hạt đó chính là hạt Graviton.

Mitsuro:

Nói vậy nghĩa là chúng ta cũng có thể giao lưu với “thế giới tương lai” còn gì! Bởi vì tất cả mọi “khoảnh khắc” đều đang xếp thành một hàng ngang vô tận trong vũ trụ này.

Và còn những hạt cơ bản qua lại giữa “thế giới” này và “thế giới” khác nữa phải không?

Như vậy chúng ta có thể trao đổi thông tin với “thế giới” khác còn gì.

Hạt Graviton này thật kỳ diệu.

Một loại hạt cơ bản truyền suy nghĩ của ta đến “thế giới” khác...
Chắc em phải sáng tác một bài hát ca ngợi loại hạt này quá.

Thầy Nagata:

Sự hiểu biết hay những gợi ý từ Braneworld khác sẽ truyền đến đây. Và chúng ta đại đa số sẽ thấy được chúng trong những giấc mơ.

Kaderu:

Đó chính là viễn cảnh tương lai! Giấc mơ dự đoán tương lai! Vào sáng sớm lúc còn mộng mị, trước khi cái “tôi” này bắt đầu khởi động thì em thường mơ một giấc mơ mình đã là một ai đó khác.

Thầy Nagata:

Vì giữa những thế giới đó thực tế đang xảy ra sự giao thoa lẫn nhau về sức mạnh nên sẽ tạo ra sự phản ứng ngược trở lại.

Biết đâu có thể là trong thế giới mà Kaderu đã mơ thấy biết bao lần ấy, ai đó đang suy nghĩ về Kaderu cũng nên.

Hoặc có thể là do Kaderu đang nghĩ về một ai đó đang sống ở thế giới ấy rất nhiều lần.

Mitsuro:

Mày lại nhìn thấy Reiko đúng không Kaderu. Đã bảo là từ bỏ đi mà.

Thầy ơi, nếu vậy thì hiện tượng Déjà Vu cũng là một dạng như vậy phải không ạ?

Nó là dấu vết giao thoa với “thế giới” khác thông qua các hạt Graviton sao?

Thầy Nagata:

Thật ra thì thầy không rõ lắm, nhưng đó cũng có thể là một vết

tích của sự giao thoa.

Chính vì có sự giao thoa về mặt năng lượng với thế giới khác nên mới xảy ra phản ứng một cái gì đó “nổi lên” trong đầu.

Kenji:

Cái cách diễn đạt ý tưởng “nổi lên trong đầu” cũng là một gợi ý nhỉ.

“Nổi lên” có nghĩa là không bị ảnh hưởng bởi trọng lực.

Trong một vũ trụ đã hoàn thành mọi “trải nghiệm” thì tất cả thông tin về các “trải nghiệm” đó đều đang được lưu trữ lại. Chúng ta có thể sử dụng hạt Graviton truy cập vào những thông tin ấy, làm cho chúng “nổi lên” và có thể rút ra thông tin về việc thế giới khác có những “khả năng” như thế nào.

Cứ như vậy, những ý tưởng đã “nổi lên” ấy sẽ cưỡi trên những hạt Graviton và bay từ kho lưu trữ đến với chúng ta.

Mitsuro:

Quả là những ý tưởng huyền bí quá mức.

Thầy Nagata:

Em không được vạch ra giới hạn ở một nơi nào đó.

Việc gọi những thứ nằm trước vạch kẻ của sự bỏ cuộc là “khoa học” và gọi những thứ nằm phía bên kia vạch là “huyền bí” rồi chạy trốn không phải là thái độ của một nhà khoa học ưu tú.

Các em có biết nhà vật lý học Nambu Yoichiro, niềm tự hào của nước Nhật không?

Lúc nào thầy ấy cũng chuẩn bị một cuốn sổ ghi chép trong phòng ngủ.

Bởi vì trong lúc ngủ, những “ý tưởng” sẽ nổi lên trong giấc mơ.

Và ngay khi thầy Nambu thức dậy, lúc nào thầy cũng ghi chép

cẩn thận những ý tưởng ấy vào sổ.

Một ví dụ khác đó chính là Thomas Edison. Ông đã nói như sau:

“Cái ‘tôi’ này là một chiếc máy thu tin nhắn từ thế giới tự nhiên. Tôi không phát minh mọi thứ bằng trí óc của mình, mà chỉ đơn giản là tiếp nhận tin nhắn từ một sự tồn tại vĩ đại mang tên vũ trụ rồi ghi chép lại mà thôi.”

Edison đã tin vào những thứ như thuật thông linh, ông không hề vạch ra đường ranh giới phân biệt giữa “huyền bí” và “khoa học”.

Lòng tin ấy của Edison lớn đến mức ông đã dành toàn bộ những năm cuối của cuộc đời mình để tiến hành phát minh ra “Điện thoại linh hồn, thiết bị điện tín trao đổi tín hiệu với thế giới bên kia”.

Kenji:

Những việc họ đang làm cũng giống như Mitsuro đây ạ.

Thầy xem, dạo gần đây, cứ mỗi lần say quắc cần câu ở quán karaoke là Mitsuro lại nói với chúng em rằng “Tao đã gọi được Ác quỷ đây!” còn gì?

Sau đó nó lại làm mọi người cười bò bằng câu “Nhưng mà tao đã thất bại rồi”. Tuy thế, mấy lời của nó hình như không phải trò đùa gây cười mà thực sự là nó đã làm như vậy.

Thầy Nagata:

Dù sao đi nữa thì trên thế giới này vẫn đang tràn ngập những “năng lượng chưa được biết đến” mà con người chưa thể lý giải. Các em không cảm thấy hồi hộp và mong đợi mỗi khi nghĩ về việc mình có thể “biết” đến những khía cạnh đó sao?

Chỉ có khát vọng đối với “tri thức” mới giúp soi sáng cuộc đời các em thôi.

Con người chính là sinh vật biết tìm hiểu. Cứ đặt nghi vấn rồi lại học hỏi, học hỏi rồi lại đặt nghi vấn.

Thầy luôn trân trọng các em, những con người tương lai về sau vẫn sẽ tiếp tục dẫn thân trên con đường học vấn.

Cả ba người đều đã thức trắng hơn ba mươi sáu giờ đồng hồ.

Kenji nói với Mitsuro, người trước đó than thở “Bây giờ tao có thể vừa đi vừa ngủ luôn được” và thực tế không có tí ký ức nào về những nơi đã đi qua trên đường về nhà, rằng:

“Ừa, ai nhìn như là Reiko ấy nhỉ?”

Định mệnh mang tên “bức tường tuyết”, thứ khiến cả ba người bọn họ không thể quay trở lại, cũng không thể quẹo sang một con đường khác, đã thông báo về việc bốn người họ chắc chắn sẽ phải lướt qua nhau sau ba phút nữa.

Cơn buồn ngủ của cả ba đã bị thổi bay lên trên bầu trời tuyết.

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Hãy sử dụng tài năng của mình cho tương lai của chính mình.

Lời thì thầm của Ác quỷ

Hãy gãi cho một ai đó.

Lý do bạn sinh ra trên cõi đời này cũng chỉ đơn giản là như vậy thôi.

Góc dành cho quý ngài Ác quỷ

Phương pháp để nâng cao sở trường của mình

Thứ đã phân chia ra nhằm mục đích trải nghiệm những việc mà nó không thể trải nghiệm khi là một thể chính là vũ trụ.

Năng lực “đối xử một cách tử tế” cũng không thể sử dụng nếu chỉ có một người.

Bởi vì người sử dụng là “tôi” nên chắc chắn đối tượng để sử dụng năng lực ấy luôn phải là “một ai đó”. Tóm lại, những năng lực mà “tôi” được ban cho tất cả đều là những thứ dành cho người khác.

Người chính là cây gậy gãi lưng của vũ trụ.

Dụng cụ để gãi cho “một tôi khác” có tên là “người khác”.

Nếu đã hiểu được lý do bản thân sinh ra thì từ giờ trở đi hãy sử dụng “năng lực” mà mình được ban tặng để giúp ích cho người khác đi.

Làm như vậy, năng lực ấy sẽ trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Hãy sử dụng hết mức có thể năng lực tâm đặc hay linh vực mình thành thạo cho những người xung quanh một cách không chút tiếc nuối hay tính toán.

Chỉ những kẻ không hiểu biết gì như thế lực của cái thiện mới luôn dạy người khác rằng “Hãy nỗ lực vì chính bản thân”.

Chuyện đó là hoàn toàn sai lầm. Năng lực là thứ mà người càng dùng nó vì người khác thì nó sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn.

CHƯƠNG 12: BẠN KHÔNG CÓ LỖI GÌ CẢ

Tất cả mọi người đều đang làm “việc xấu”

Thế giới tự nhiên luôn luôn xinh đẹp.

Nguyên nhân có thể là do chúng luôn từ bỏ kỳ vọng muốn trở thành một cái gì đó.

Cây cối chỉ đơn giản là rung rinh theo hướng gió thổi.

Tuyết cũng rơi một cách tự nhiên mà không hề lựa chọn phương hướng.

Vẻ đẹp của sự tôn trọng trật tự luôn hiện diện nơi những thứ vận động theo “dòng chảy tự nhiên của tổng thể”.

Trên nền tảng kết tinh của những vẻ đẹp hình thành theo dòng chảy tự nhiên ấy, loài người tệ hại vẫn luôn cố gắng bằng mọi cách để tiếp diễn những cuộc khẩu chiến, dẫu cho điều đó có đi ngược lại với tự nhiên.

Reiko:

Bởi vậy nên tôi mới hỏi tại sao anh lại ngoại tình hả Kaderu?

Cả Kenji nữa, tôi đã tin tưởng anh đến vậy mà kết quả là thế này đây à.

Anh không nghĩ việc anh rủ Kaderu người yêu tôi đến buổi hẹn hò tập thể là sai trái sao?

Giờ anh tính làm thế nào đây?

Kenji:

Ờ, sao lại là anh? Em hiểu nhầm rồi. Chuyện đó là thế này...

Kenji vừa nói đến đây thì đột nhiên bị khuỷu tay của “một tôi khác” đang ngồi bên cạnh huých vào thân mình.

Đây chính là dấu hiệu của việc “che giấu”, dấu hiệu có thể biết ngay mà không cần phải sử dụng hạt Graviton..

Mitsuro:

Thôi mà Reiko. Thật ra thì Kaderu không làm điều gì có lỗi cả. Chưa kể nó còn là nạn nhân ấy chứ.

Bởi vì người rủ nó đến buổi hẹn hò tập thể là Kenji mà.

Nhưng nếu chỉ vì điều đó mà em nữ kết tội Kenji thì vẫn còn quá sớm.

Cái đứa có lỗi ở đây là thằng Makoto ấy. Thực ra người đáng lý dự định tham gia hẹn hò tập thể là Makoto đột nhiên lại bảo “Tao phải đi làm thêm”.

Cho nên đứa có lỗi ở đây là Makoto.

Nhưng nếu xét rõ hơn nữa thì lỗi lại là do một đứa tên là Sakuraniwa làm cùng chỗ với Makoto. Nó bị đau bụng không làm được nên Makoto phải làm thay.

Bởi vậy nên đứa đáng trách nhất là Sakuraniwa.

Reiko:

Dài dòng quá, rốt cuộc thì anh muốn nói cái gì?

Mitsuro:

Ý anh là cả Kenji lẫn Kaderu đều không có lỗi.

Chỉ vì Sakuraniwa đột nhiên nghỉ làm nên Makoto không thể đến được buổi hẹn hò tập thể. Lúc ấy, người chủ trì buổi hẹn hò là Kenji đang lúng túng vì sự việc bất ngờ này. Cuối cùng, Kenji lâm vào tình cảnh “Vậy thì không còn cách nào khác” nên đành phải rủ người có bạn gái rồi là Kaderu. Chuyện đó bình thường mà.

Thế nên cái đứa có lỗi là Sakuraniwa, do nó bị đau bụng đẩy thôi.

Đã là người Nhật thì lúc nào cũng phải có ý thức mang thuốc đau bụng theo bên mình chứ.

Reiko nhĩ.

Reiko:

Hả?

Mitsuro:

Rốt cuộc thì Kaderu hoàn toàn không có lỗi gì cả. Kaderu chỉ đơn thuần là nạn nhân thôi.

Cái đứa đang bị buộc tội là Kenji cũng là người vô tội.

Cả anh cũng đang là nạn nhân đấy. Đột nhiên bị bắt phải giải thích trong khi tuyết rơi đầy trời thế này.

Và người xấu chính là em đó, Reiko.

Reiko:

Thôi đủ rồi! Riêng Kaderu vào phòng tôi và giải thích rõ ràng!

Còn mấy anh thì mau biến đi đâu đi!!

Nếu như những lần trước, sau khi được giải thoát khỏi mấy cuộc cãi vã ghen tuông của bạn thân và bạn gái, Kenji và Mitsuro sẽ rất vui mừng và nhẹ nhõm. Nhưng lần này, không hiểu tại sao khi nhìn thấy “một tôi khác” bị nắm cổ áo lôi đi trong trời tuyết, Kenji và Mitsuro lại đột nhiên thấy nhói ở tim.

“Chắc là do mình thiếu ngủ thôi,” Mitsuro thầm nghĩ rồi quay trở về nhà. Và ở đó, một người sẽ lôi kéo anh vào tình trạng mất ngủ còn trầm trọng hơn nữa đang chờ sẵn.

Ác quỷ:

Cuối cùng thì đứa có lỗi là Sakuraniwa à?

Mitsuro:

Chứ còn gì nữa. Nếu hôm đó nó không giở chứng đau bụng thì Kaderu đã không phải ngoại tình như vậy.

Ác quỷ:

Con người luôn khoác chiếc áo tội lỗi lên một “ai đó”. Tại sao vậy nhỉ?

Mitsuro:

Bởi vì họ muốn chứng tỏ rằng “Mình đang không làm gì có lỗi” đúng không?

Họ muốn cho các vị thần thấy rằng bản thân mình là người tốt và họ xứng đáng được lên thiên đàng.

Ác quỷ:

Nếu vậy thì ta có một tin tốt lành dành cho người đây. **Đã là con người thì ai cũng đang làm việc xấu nên các người không cần thiết phải chứng tỏ những hành vi thiện lành của mình đâu.**

Ai cũng như nhau, không có sự khác biệt.

Bởi vì “sống” có nghĩa là gây phiền phức cho một ai đó.

Ví dụ nhé, có hai người đang cùng chơi lướt sóng.

Một người nhìn thấy người còn lại từ sáng đến tối say mê lướt sóng trên mặt biển liền thì thầm khen “Anh nhịn tiểu giỏi thật đấy”. Người còn lại liền tự thổ lộ “Thật ra tôi đang tiểu dưới biển”.

Nghe lời bộc bạch ấy xong thì người vừa khen liền tức giận và mắng rằng:

“Sao anh bẩn quá vậy! Thế thì nước tiểu của anh dính cả vào bọn tôi rồi. Anh phải đi tiểu ở nhà vệ sinh đàng hoàng chứ. Mỗi lần muốn đi tôi đều phải lặn lội đến cái nhà vệ sinh ở tít đàng xa kia kìa! Hãy tuân thủ luật lệ đi!”

Người bị mắng nghe vậy liền bảo:

“Đường ông nước thải của nhà vệ sinh đó dẫn ra biển đây.”

Loài người thượng đẳng các người thường luôn vỗ ngực tự hào “Mình không làm điều gì xấu”, nhưng các người có một chút nhầm lẫn rồi.

Đó chỉ đơn giản là các người chưa - nhận - ra rằng “mình đang làm điều xấu” thôi.

Có một điều hiển nhiên là bất cứ hành vi làm việc thiện nào bên trong cũng chứa một mặt xấu tương đương với mặt tốt.

Tất cả mọi sự việc đều luôn tồn tại hai mặt.

Hay nói rõ hơn thì **trong tất cả mọi hành vi các người làm ra đều chứa một lượng tương đương không hơn không kém “cái tốt” và “cái xấu”.**

Tuy vậy nhưng ngoài phố lại đầy rẫy những kẻ tự cho mình là “người tốt”, những kẻ luôn phô trương ra các bộ phận mang tính “thiện” có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bởi vậy nên bốn tọa mới phải lặn lội từ địa ngục đến đây để chỉnh sửa lại sự chênh lệch năng lượng đó.

Trò cò quay Nga khủng bố

Mitsuro:

Nhưng ngài thấy như vậy có đúng không? Nếu Sakuraniwa mang thuốc đau bụng theo bên mình thì Kaderu đã không ngoại tình rồi.

Ác quỷ:

Vậy người thầy nhân viên bán thuốc của công ty dược phẩm khu vực Ebetsu có lỗi không? Nếu anh ta buôn bán nhiệt tình, bán thuốc cho cả Sakuraniwa để cậu ta mang theo thì đã tránh được việc Kaderu ngoại tình rồi.

Mitsuro:

Nếu mà nói như ngài, câu chuyện này sẽ mãi mãi không bao giờ có thể kết thúc à.

Ác quỷ:

Thì ta đã nói rồi.

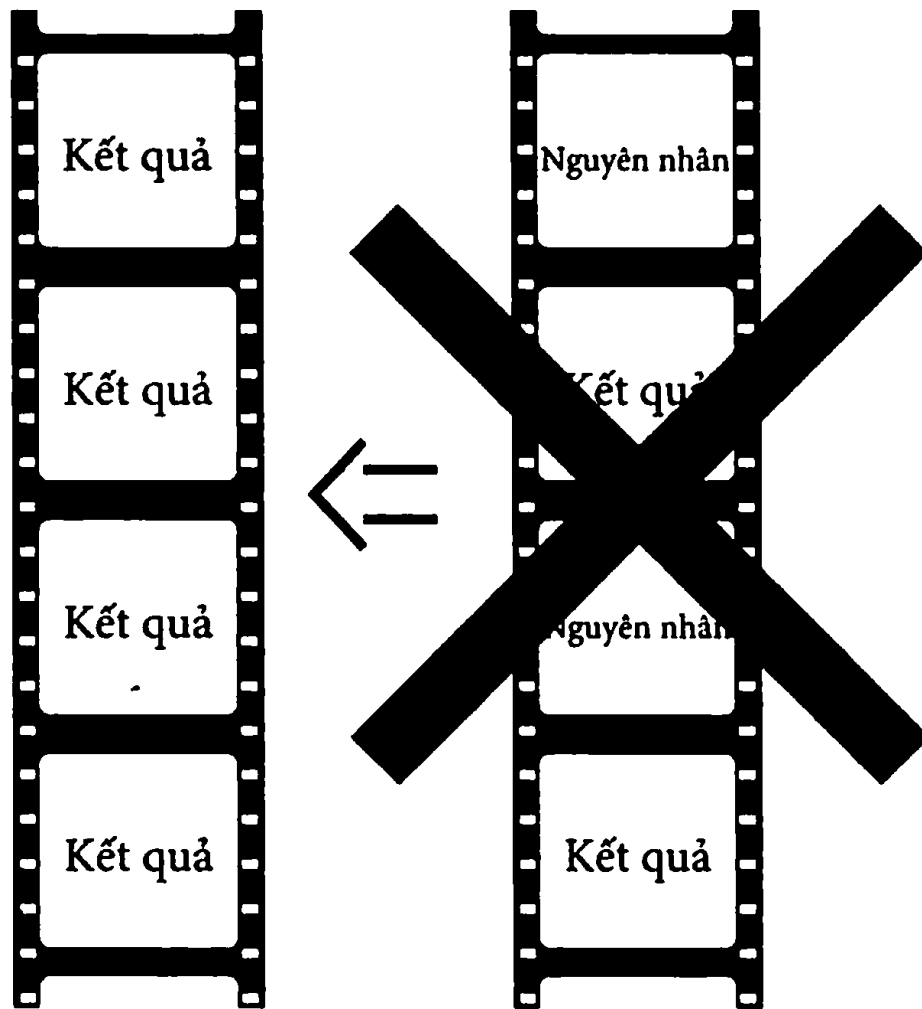
Dù chúng ta có lần mò hết toàn bộ các sự việc theo một chuỗi dòng chảy thì đến đâu đi chẳng nữa cũng không thể tìm ra được “nguyên nhân” đâu!

Con người gọi “nhân tố khởi nguồn cho sự việc” là “nguyên nhân” nhưng suy cho cùng thì thứ gọi là “nguyên nhân” ấy không tồn tại trên thế gian này.

Bởi lẽ, thế gian này là nơi mà tất cả mọi thứ đều là “kết quả”.

Khoảnh khắc nó xuất hiện trên thế gian thì nó đã là “kết quả” rồi.

Thế nên dù chúng ta có cố gắng tìm kiếm đến thế nào thì chắc chắn cũng sẽ không thể tìm ra được cái gọi là “nguyên nhân” hay còn gọi là “nhân tố khởi nguồn của sự việc” trong thế giới này.

Mitsuro:

Vậy ý ngài là không có ai xấu cả?

Ác quỷ:

Không có ai “tốt” mà cũng không có ai “xấu”.

Ai cũng đồng thời vừa là người tốt vừa là người xấu.

Bởi lẽ, bản thân việc “phán xét” đó vốn dĩ đã là sự ảo tưởng.

Tương tự, việc xác định người phạm tội cũng rất mơ hồ.

Mitsuro:

Việc xác định người phạm tội?

Ác quỷ:

Người không nghĩ người phạm tội là một điểm thỏa hiệp sao?

Dù có lần tìm đến đoạn nào đi chăng nữa trong chuỗi các sự việc xảy ra thì cũng không thể tìm thấy được “nguyên có đầu tiên”, vậy mà các người vẫn cứ muốn tìm kiếm “nguyên nhân”.

Bởi vì các người cố gắng tìm kiếm thứ không tồn tại nên những hành vi đó chỉ đơn giản là một chuỗi những sự thỏa hiệp.

“Đến đây là được rồi!”, bản thân các người bắt đầu gọi một điểm mà các người đã tùy tiện thỏa hiệp là “nguyên nhân”.

Và tự đặt điểm thỏa hiệp gần nhất đó là “ý nghĩ” của người khác đang ở trước mặt.

Các người muốn đổ thừa “lỗi” cho ý nghĩ của đối phương.

Việc ngoại tình cũng là do “suy nghĩ của bạn trai mình”.

Tuy nhiên, đó lại là một suy đoán nhầm lẫn.

Bởi vì người đã nuôi dưỡng “tư duy bạc nhược” ấy không phải chính bản thân họ.

Hay chúng ta nên nguyên rủa cha mẹ hoặc thầy cô giáo ở trường của người bạn trai đó?

Mitsuro:

Ghê quá. Nếu bạn gái cũ đột nhiên xuất hiện trước mặt cô giáo chủ nhiệm thời tiểu học và bắt đầu nói “Do cô mà Kaderu đã

ngoại tình đây. Đáng lý ra cô phải dạy dỗ anh ta nghiêm khắc hơn về quan niệm đạo đức mới đúng...” thì còn hơn cả phim kinh dị một chút. Quá đáng sợ rồi.

Ác quỷ:

Vậy thì giả sử người nghĩ “tôi” là người có lỗi và tìm kiếm “nguyên nhân” theo hướng bản thân mình xem.

“Bởi vì mình chưa đủ hấp dẫn nên...”

“Nếu mình dịu dàng thêm một chút nữa thì..

“Ngày ấy nếu mình không đi thì...”

“Nếu mình không chọn người đàn ông đó thì...”

Dù tìm kiếm nguyên nhân theo hướng ở bản thân mình ra sao thì tất cả cũng chỉ là ảo ảnh thôi.

Ví dụ như người nói “Bởi vì mình chưa đủ hấp dẫn” nhưng **“sự hấp dẫn” của người là thứ được hình thành từ tất cả mọi môi trường mà người đã tiếp xúc cho đến hiện tại.**

Nó không phải thứ do chính bản thân người tạo ra.

Hãy thử hỏi dì người, người đã dạy cho người cách tô son vào mùa hè lúc người học lớp sáu xem?

Nếu có một người con gái xuất hiện rồi nói:

“Dì ơi... Tại buổi học dạy tô son của dì mà con bị người yêu bỏ rồi.

Nếu dì dạy cho con tô đẹp hơn nữa thì có lẽ...”

Mitsuro:

Đây không phải là phần tiếp theo của bộ phim kinh dị lúc này à?
“Reiko phần hai”.

Ác quỷ:

Tiếp theo hãy thử đi tìm “nguyên nhân” ở một hướng thứ ba, không phải bản thân mình hay người trong cuộc.

Hãy thử đặt giả thuyết “người đã rủ anh ta đi đến buổi xem mắt là người có lỗi”.

“Nếu Kenji không rủ Kaderu đi đến buổi xem mắt” thì việc cãi nhau ấy đã không xảy ra. Tương tự như lời người đã nói với Reiko, đó là vu không.

Vì vậy việc xác định ai là người có lỗi cũng chỉ đơn giản là “điểm thỏa hiệp” và cứ thế tiếp diễn không có hồi kết.

Đối với Kenji thì Makoto là người có lỗi, đối với Makoto thì Sakuraniwa có lỗi, với Sakuraniwa thì nhân viên kinh doanh của công ty dược phẩm có lỗi,...

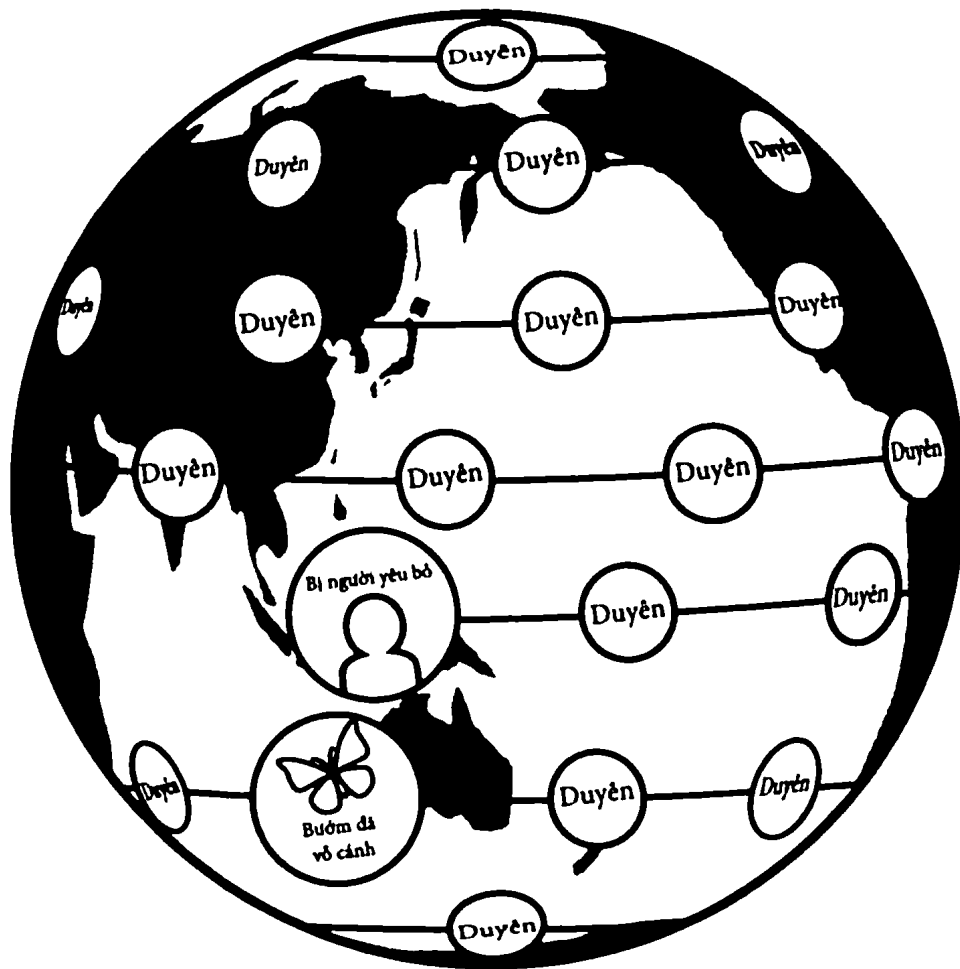
Nếu chúng ta cứ lần theo dấu vết của “do...” thì sự việc này sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Trong một dòng chảy luôn tiếp diễn không có đoạn kết thì “nhân tố khởi nguồn” đương nhiên không tồn tại.

Nếu chúng ta cứ đi vòng quanh trái đất nhiều vòng thì người nghĩ có một ngày nào đó mình sẽ đến được nguồn gốc khởi thủy của vũ trụ sao?

Người muốn như thế nào? Hay chúng ta bắt giam hết tất cả những người bị tình nghi liên can đến vụ việc này?

Những người liên can chỉ trên trái đất này thôi cũng đã lên đến bảy tỷ người rồi đấy.

Mitsuro:

Đương nhiên là làm gì có cách nào để bắt giam được tất cả bảy tỷ người trên trái đất chứ. Chưa kể người bắt giam cũng nằm trong số bảy tỷ người trái đất ấy.

Ác quỷ:

Vậy nên ta mới từng nói rất nhiều lần.

Rằng trên thế gian này không có ai là người xấu nhưng ai cũng là người xấu.

Mitsuro:

Dù vậy, tôi vẫn có cảm giác một “nguyên nhân” xác định nào đó đang tồn tại đâu đây và trái tim “nhỏ nhen” này vẫn muốn tìm ra lỗi từ “thứ” ấy.

Ác quỷ:

Việc người vừa nói chỉ đơn giản là đang tìm cách giải toả năng lượng.

Chỉ vì “lẽ phải” mà dục vọng ấy đã tồn đọng trong thâm tâm con người.

Tạm thời cứ cho nguyên nhân này là do “ai đó” và giải toả được năng lượng về phía ấy.

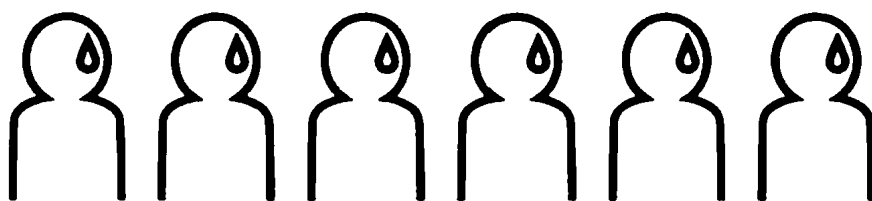
Đây cũng tương tự như trò chơi cờ quay Nga đáng sợ.

Điểm dừng là nơi nào cũng được. “Đối phương” cũng được, “tôi” cũng được hay “người khác” cũng không sao. Tạm thời cứ dừng ở đâu đó và các người sẽ tập trung toàn bộ năng lượng của mình rồi bắt đầu khai hỏa.

Khi đã xác định và dừng ở “điểm tùy tiện”, nếu người bị quy có lỗi là “người khác”, các người sẽ phê phán liên tục không cho người ta có cơ hội vuốt mặt. Nếu người bị quy có lỗi là “chính bản thân người” thì người sẽ không dừng việc chỉ trích và dằn vặt bản thân cho đến khi chết mới thôi.

Nhưng rốt cuộc thì tất cả “những người phạm lỗi” đó đều chỉ là suy đoán huyền hoặc.

Cờ quay Nga, trò chơi dành để giải phóng năng lượng...

Sự không thỏa mãn dục vọng tạo nên “lẽ phải”

Ác quỷ:

Suy cho cùng thì ở loài người các người luôn tồn tại những “dục vọng bé nhỏ”.

Thật sự những nhu cầu ấy rất nhỏ nhoi, chỉ vừa đủ lượng cần thiết để có thể duy trì tính mạng của bản thân.

“Tôi muốn ăn”,

“Tôi muốn uống”,

“Tôi muốn ngủ”,

“Tôi muốn đi bộ”,

“Tôi muốn được thoải mái”,...

Nhưng “lẽ phải”, thứ được phân phát bởi thế lực của cái thiện, luôn ức chế những nhu cầu này.

“Bây giờ KHÔNG ĐƯỢC ăn”,

“KHÔNG ĐƯỢC uống cái đó”,

“KHÔNG ĐƯỢC đi đến chỗ đó”,

“KHÔNG ĐƯỢC ngủ cho đến khi hoàn thành xong bài tập về nhà”,

Khi những dục vọng cơ bản ấy bị ức chế thì nguồn năng lượng sẽ bị bẻ cong và sinh ra “stress”.

Tuy nhiên, ADN của con người là một thứ vô cùng ưu việt.

Nó biết cách làm sao để có thể phóng những nguồn năng lượng tiêu cực “stress” ấy ra khỏi cơ thể con người.

Ví dụ như lúc nổi giận thì con người cũng sẽ sục sôi nhu cầu “cử động tay chân”.

Đây chính là cách cử động để giải toả năng lượng mà ADN của con người làm được.

Em bé còn ẵm trên tay cũng thường vung vẩy tay chân của mình. Vì chúng biết rằng chỉ cần cử động tay chân thì sẽ giải phóng được nguồn năng lượng “bực tức” ra khỏi cơ thể.

Lớn lên một chút, khi đã trở thành học sinh tiểu học và bị cha mẹ ép buộc phải học những thứ mà mình không thích.

Ngay tức khắc, lưng các em sẽ cong đi như lưng mèo. Luôn chống cằm với vẻ mặt chán chường.

Tất cả những tư thế như vậy đều tồn tại một ý nghĩa nào đó. **Nhờ nó mà những “nguồn năng lượng đang chịu đựng” sẽ được phóng thích ra khỏi cơ thể.**

Tuy nhiên, ngay cả những tư thế phóng thích năng lượng ấy cũng bị chỉnh sửa bởi “lẽ phải”.

“Kéo giãn gân ra”.

Những “tư thế” cố ý kéo giãn gân ấy cũng là một cách để hút thêm nguồn năng lượng từ vũ trụ vào nhưng sẽ tạo ra sự xung đột với nguồn năng lượng cần được giải phóng đang tồn đọng bên trong cơ thể.

Chính nhờ những thế lực không hiểu một chút gì về nguyên lý năng lượng của “lẽ phải” mà “tội phạm” xã hội được sinh ra.

Mitsuro:

Ra là vậy. Những dục vọng cơ bản liên tục bị ức chế bằng “lẽ phải” đã sinh ra “tội phạm”.

Còn trường hợp “tội phạm hung ác” cũng thế sao?

Ác quỷ:

Ngay từ đầu những khái niệm như “hung ác” đã không có thật.

Những khái niệm như thế hoàn toàn không tồn tại.

Ví dụ như em bé thường vừa bập bẹ vừa phá phách những bộ phận đồ chơi xếp hình bằng gỗ.

Nhưng nếu như thay đồ chơi xếp hình gỗ bằng khẩu súng lục thì nó sẽ trở thành “tội phạm hung ác”.

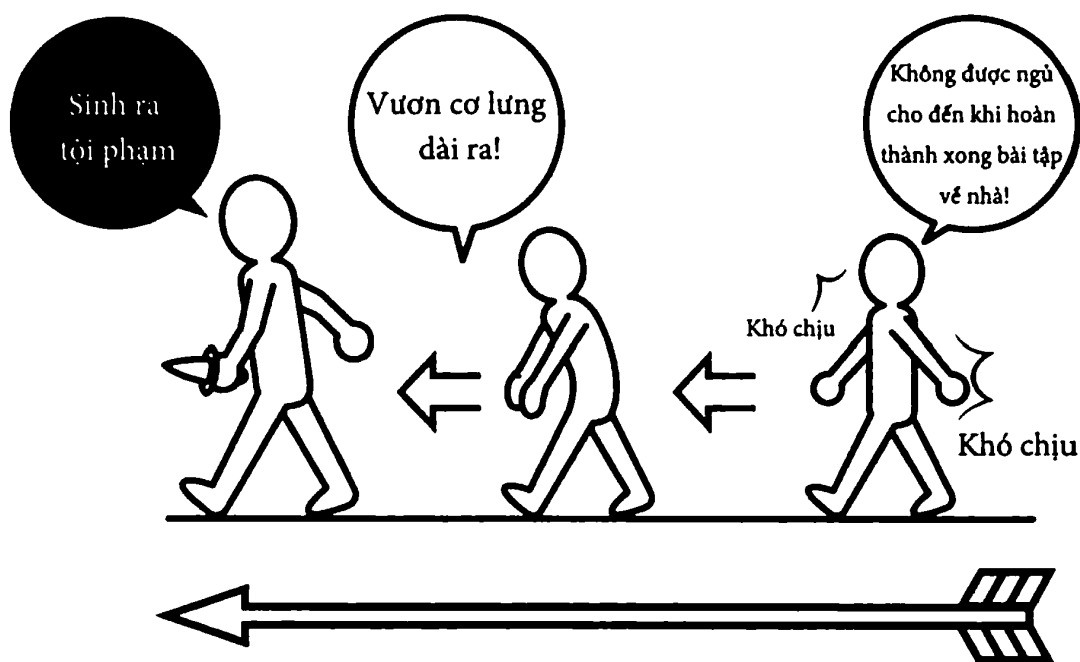
Học sinh tiểu học thường yêu quý rất nhiều người. Nhưng khi em bé học sinh tiểu học đó trở thành người lớn thì hành vi ấy sẽ bị gọi là “ngoại tình”.

Người đã làm ra “khẩu súng lục” hay người đã tạo ra “chế độ hôn nhân” không phải bản thân các người.

Tuy biết là vậy nhưng các người vẫn luôn tìm cách để đổ tội và chán ghét chính mình.

Các người tự nghĩ rằng “chỉ có bản thân” mới có suy nghĩ kỳ cục như thế rồi tự động quảng cảm giác tội lỗi vào người.

Thực tế thì trong tận đáy thâm tâm của mỗi con người chỉ tồn tại những “dục vọng cơ bản nhỏ nhoi”, nhưng con người đã kéo chiếc cò súng còn xã hội thì tạo nên điều huyền hoặc được gọi là “tội phạm hung ác”.

Mitsuro:

Nếu vậy thì xã hội là kẻ có lỗi nhĩ.

Ác quỷ:

Ta đã bảo những thứ như “cái xấu” không tồn tại rồi mà.

Chính những kẻ luôn trong tâm thế tìm kiếm và đổ lỗi cho ai đó mới là những kẻ đang tiếp tay cho việc sinh ra một xã hội kỳ cục.

Đó cũng chính là trạng thái luôn tìm kiếm “quy chuẩn phán xét”, thứ nằm ở thế giới bên ngoài bản thân.

“Ai đó hãy đặt ra luật lệ giùm tôi”.

“Tôi sẽ chỉ đơn giản là một người tuân theo ‘lẽ phải’ đã được định sẵn từ trước”.

Dẫu thế giới bên ngoài bản thân là một thế giới ảo không có thật nhưng các người vẫn cứ tiếp tục đi tìm kiếm sự rạch ròi giữa “trắng” và “đen”.

Nên việc đánh lừa những kẻ như vậy vô cùng đơn giản.

Ví dụ như chúng ta lừa các người rằng thần linh đã nói “Loài người KHÔNG ĐƯỢC thở bằng lỗ mũi bên phải”.

Đương nhiên chúng ta sẽ phải sắp xếp người thông báo điều này là những nhà truyền giáo và người đại diện cho thần linh.

Từ đó về sau, loài người các người sẽ bắt đầu nỗ lực sao cho “chỉ thở bằng lỗ mũi bên trái”.

Mitsuro:

Luật lệ đó chắc chắn sẽ đổ bể, ngớ ngẩn như vậy thì có thể lừa được ai cơ chứ.

Ác quỷ:

Không, nó sẽ không đổ bể.

Loài người các người dù có ăn trộm, ngoại tình, sử dụng súng bất hợp pháp hay vứt rác ở nơi công cộng thì cũng không một lần đặt câu hỏi nghi vấn về những “lẽ phải” do “xã hội” đặt ra đúng không?

Các người không hề đặt ra nghi vấn về “lẽ phải” của chế độ lưu thông tiền tệ, chế độ hôn nhân hay công ty chế tạo vũ khí, công ty khai thác dầu mỏ mà chỉ đơn thuần đổ lỗi cho bản thân mình mà thôi.

Lấy ví dụ về chế độ tiền tệ.

Người thử nghĩ xem, chỉ bằng một tờ giấy được cắt ra thì có thể mua một lô đất không? “Quyền sở hữu” là một thứ ảo ảnh rất mơ hồ, nhưng để chứng tỏ rằng “cái đó là của tôi” thì quả táo đã toàn tâm toàn ý tin vào tờ giấy được phát hành kia.

Về chế độ hôn nhân.

Chúng ta được học giáo lý ở nhà thờ rằng “Trên đời này không có điều gì tuyệt vời bằng tình yêu”. Nhưng kèm theo đó cũng là lời ghi chú “Tuy nhiên không được ban phát tình yêu cho nhiều

người”. Đã là “điều tuyệt vời” nhưng lại “chỉ được trao cho một người duy nhất”. Ta thấy điều này còn buồn cười hơn cả việc cầm thử bằng lỗ mũi bên trái lúc này vì ít ra chúng ta còn có đến hai lỗ mũi.

Hay như sử dụng súng trái phép.

Nhà nước tuyên truyền rằng “Có những kẻ đầu óc điên loạn đến mức chỉ cần tức giận là đã lấy súng bắn loạn xạ nên để phòng ngừa bất trắc, bạn hãy mua một khẩu súng lục”. Người có thấy trái ngược không? Chính vì lúc tức giận mà lại được mang súng nên mọi chuyện mới trở nên bi kịch. Nếu thay súng bằng đồ chơi gỗ thì chắc chắn sẽ không có ai phải trở thành nạn nhân.

Hoặc là vứt rác bừa bãi.

Những con sóc thường vứt vỏ hạt dẻ xuống dưới gốc cây, rái cá biển thì vứt vỏ ốc xuống dưới biển, nhưng loài người là loài duy nhất vượt qua sự phiền phức để mang theo túi đựng rác về nhà. Tuy nhiên, không ai đánh dấu hỏi về sự tồn tại của túi nylon mà chỉ chăm chăm nhắm vào sự “phiền phức” mà bản thân cảm nhận.

Chỉ năm năm nữa, một dạng nhựa sinh học có tính phân hủy được làm từ những chất liệu sẽ quay trở lại thiên nhiên sau khi phân hủy sẽ được chế ra.

Lúc đó, những người luôn cảm thấy dằn vặt tội lỗi khi vứt rác bừa bãi sẽ dần biến mất.

Ngoài những ví dụ trên thì vẫn còn đầy rẫy những điều vô lý khác. Nếu các người không đặt nghi vấn về “lẽ phải” trong một thời gian dài thì xã hội này sẽ ngày càng trở nên ngớ ngẩn hơn.

Có một người nô lệ da đen đã viết vào cuốn sổ tay của mình như thế này:

“Hỡi các vị thần linh, một người với mong muốn được ngủ trên giường như con là một kẻ đầy tội lỗi phải không?”

Mitsuro:

Mong muốn “được ngủ trên giường” thì đâu có gì là ngớ ngẩn hay vô lý nhỉ.

Ác quỷ:

Người hãy ghi nhớ cảm xúc này đi nhé.

Ba mươi năm sau, nếu có ai đó cũng gặp trường hợp giống với trường hợp trên thì hãy nói những lời tương tự như vừa nói với ta nhé.

“Việc cùng lúc yêu nhiều người khác giới thì có gì là sai trái đâu”.

“Việc vứt rác bừa bãi ngoài đường cũng là một chuyện bình thường mà”.

Tâm trạng của con người sống ở thời kỳ chế độ nô lệ được cho là “lẽ phải” thì làm sao các người, những người đang sống ở thời hiện đại nơi “lẽ phải” ấy đã bị xoá bỏ, có thể hiểu được.

Tương tự như vậy, chỉ vì những “chế độ tiền tệ” hay “chế độ hôn nhân” được cho là “lẽ phải” mà chúng ta phải áp chế những “dục vọng” của bản thân.

“Hỡi các vị thần linh, một người với mong muốn được thở bằng lỗ mũi trái như con có phải là một người đầy tội lỗi không?”

Quyền kiểm soát là ở trái tim bạn

Mitsuro:

Nếu vậy thì những người cầm quyền là người xấu rồi.

Hãy đập cửa sổ của những khu học xá ban đêm và cùng tuần hành. Chúng ta phải phản kháng lại những thế lực ấy.

Ác quỷ:

Những kẻ cố gắng phá bỏ luật lệ cũng chính là người khiến luật lệ củng cố và vững chắc hơn.

“Luật lệ đó thật sai lầm” cũng đồng nghĩa với suy nghĩ “Luật lệ theo hướng này sẽ đúng đắn hơn” đúng không?

Dù thế nào đi nữa, kết cục cả hai vẫn vung lên thanh gươm “lẽ phải”.

Điều này chẳng phải thể hiện rằng những hành vi mà thế lực của cái được cho là “thiện” đang làm và hành vi của bản thân người đang làm giống nhau hay sao.

Nếu là ta thì ta sẽ kêu gọi mọi người vứt bỏ đi mọi thứ được cho là “lẽ phải”.

Nếu đã là “lẽ phải” thì dù có là thanh gươm nào đi chăng nữa cũng hãy vứt nó đi.

Vì nó sẽ lan truyền vi khuẩn của thế lực được cho là thiện. Chỉ cần sờ vào “lẽ phải” thì phải đi rửa tay ngay lập tức.

Chỉ cần nghĩ ai đó ngoài kia đang làm “việc xấu” thì ngay lập tức bản thân mình sẽ muốn vung vẩy những gì gọi là “lẽ phải” do bản thân đặt ra.

Mitsuro:

Vậy thì chúng ta phải làm sao đây?

“Nhà cầm quyền” cũng vậy, “thế giới” cũng thế, cả “xã hội”, “bản thân mình” hay “người đối diện”, nếu ai cũng không phải người xấu thì thật sự tôi không biết phải làm sao nữa.

Ác quỷ:

Lại còn hỏi “Tôi phải làm thế nào”. Ta đã nói với người rất nhiều về chuyện này, rằng không được tìm kiếm đáp án ở thế giới ngoài kia.

Trong một “thế giới” luôn mang tính gương soi phản chiếu thì chúng ta sẽ thường nói:

“Làm thế nào mới được”.

“Hãy trả lời giùm tôi”.

“Ai đó hãy quyết định giùm tôi”.

“Tôi sẽ tuân thủ theo những điều đó”.

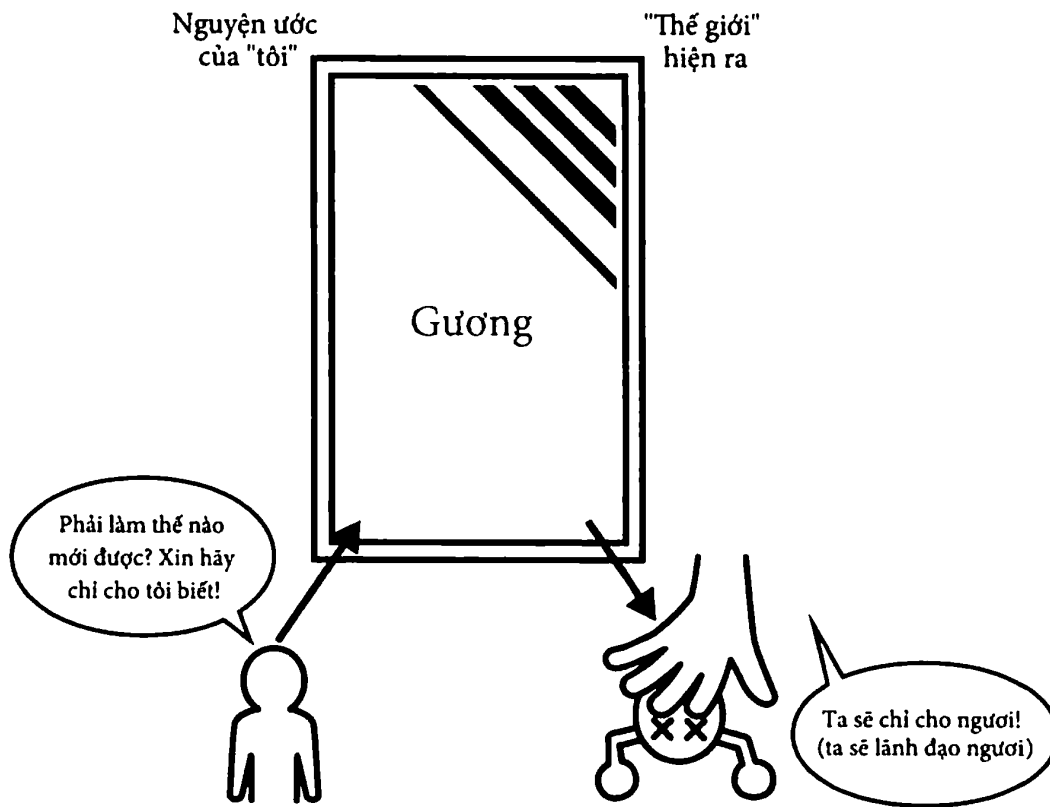
Cho nên những gì mình mong muốn sẽ thành hiện thực. Có những người như trên thì cũng sẽ có những người dưới đây xuất hiện trong xã hội này.

“Người nào đó áp đặt câu trả lời”.

“Người nào đó mà mình muốn phải phục tùng”.

“Người nào đó bị chi phối”.

Quyền lực chính là thứ đang sống trong trái tim người.

Mitsuro:

Ừ nhỉ. Nguyên nhân là do “thâm tâm luôn tìm kiếm câu trả lời từ phía bên ngoài” của tôi.

Tư thế “tìm kiếm nguyên nhân” chính là đang nói “Ai đó hãy trả lời giúp tôi” và cũng tương đương với việc không ngừng nói rằng “Tôi muốn được chỉ phối”.

Ác quỷ:

Trong một thế giới hoàn toàn không có sự tồn tại của nguyên nhân thì việc mong muốn sở hữu “nguyên nhân và cách giải quyết” cũng chính là những người đang bắt đầu đi tìm ảo ảnh và bản thân họ đang cảm thấy **khổ sở bởi quyền lực** chỉ phối nằm trong tim mình.

Ai đó hãy quyết định giùm tôi!

Ai đó hãy chỉ đạo giúp tôi!

Ai đó hãy áp đặt “lẽ phải” cho tôi!

Chính vì những hành vi tự biên tự diễn như thế, họ đã tự làm khổ mình bằng quyền lực chi phối.

Thế lực được cho là “thiện” thật ra không tồn tại ở bất cứ nơi đâu trên thế gian này.

Và những người đang mong muốn lan rộng những giáo điều “lẽ phải” cũng không tồn tại.

Điều duy nhất có thật đó chính là bản thân mình, người luôn đòi hỏi “lẽ phải”.

Mitsuro:

Ý ngài là tâm thế truy tìm “lẽ phải” ở thế giới bên ngoài cũng chính là nguyên nhân gây ra tất cả đau khổ đúng không?

Có phải tâm thế thường xuyên đặt câu hỏi “Làm thế nào mới được” của tôi cũng đồng thời là đang trao quyền kiểm soát bản thân cho thế giới bên ngoài và lại đau khổ vì chính hành vi đó không?

Ác quỷ:

Bởi người cảm thấy sợ hãi việc bản thân mình phải quyết định đúng sai.

Cứ tuân theo câu trả lời của ai đó thì sẽ dễ chịu và thoải mái hơn.

Từ ngày ta và người gặp nhau đến nay, ta đã nói với người rất nhiều lần.

Hãy luôn đặt nghi vấn với tất cả mọi “lẽ phải”.

Hãy vứt bỏ đi những thứ được cho là “lẽ phải” mà từ trước đến nay chúng ta vẫn luôn giữ chặt.

Và hãy ngừng ngay việc tìm kiếm “lẽ phải” mới từ thế giới bên ngoài.

“Thử đếm xem thì đã bao lâu rồi tôi không ngủ nhỉ?
Nhu cầu muốn ngủ cũng có thể là biểu hiện của việc mong muốn
nhanh chóng thay đổi thành một “tôi” khác.
Để đi đến một ‘thế giới’ hoàn toàn khác với ‘thế giới hiện tại’, một
thế giới xa vời vợi.
Tôi muốn sớm được đi đến đó.”
Nội dung cuộc gọi vừa đến từ chiếc điện thoại có âm thanh rất chói
tai đang reo lên đã khiến Mitsuro nghĩ như vậy.

Kenji:

Mitsuro, đây không phải là điện thoại phá phách đâu nên mày
hãy nghe máy đang hoàng đi.

Nhóm máu của mày là nhóm máu gì?

Kaderu bị đâm rồi. Nó cần phải được truyền máu.

Bất giác Mitsuro muốn đâm chết Ác quỷ, người đã nói trên đời này
không tồn tại “cái xấu”.

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Hãy tận diệt tất cả những “người xấu” trên thế giới này.

Lời thì thầm của Ác quỷ

Sự yếu đuối của bạn, người luôn muốn phục tùng “lẽ phải” của ai đó đã khiến sự tồn tại của “người xấu” trở nên cần thiết trên thế gian này.

Góc dành cho quý ngài Ác quỷ

Phương pháp để không biến “dục vọng” thành “điều xấu”

Trên thế giới này thật ra không tồn tại những thứ như “cái xấu”, “hành vi xấu”, “tội phạm”,... Thứ tồn tại chỉ đơn giản là những “dục vọng” bé nhỏ. Tuy vậy, những người luôn khiếp sợ trước “lẽ phải” như các người luôn cố gắng che giấu những “dục vọng” ấy ở sâu thẳm trong thâm tâm mình.

Thế nhưng càng cố gắng nhấn chìm những “dục vọng” ấy thì “dục vọng” lại càng nổi lên khỏi mặt nước và bành trướng to lớn hơn.

Rồi đến một ngày, “dục vọng” sẽ bộc phát thành “tội phạm”.

Ngay trong lúc “dục vọng” còn nhỏ, nếu các người biết cách giải phóng nó thì những thứ như “tội phạm” sẽ không xảy ra.

Cho nên ta sẽ dạy cho các người phương pháp tìm kiếm và giải quyết những “dục vọng” đã bị cất giấu quá kỹ đến mức bản thân người cũng không nhận ra được.

Phương pháp đó chính là hãy thử nói với “tội phạm mà chúng ta muốn chỉ trích” được chiếu trên các chương trình thời sự rằng “Tôi cũng hiểu cảm giác ấy của bạn, tôi rất đồng cảm”. Những bà cô thường phê phán những người nghệ sĩ đã ngoại tình như tội phạm trước toà, nhưng thật ra những bà cô ấy cũng muốn được ngoại tình như vậy.

Khi bản thân bắt gặp một kẻ dám đường đường chính chính có những hành động nhằm thoả mãn “dục vọng” - những “dục vọng” mà bấy lâu nay các người đã dồn nén vì bị chi phối bởi “lẽ phải”; lúc ấy hiện tượng các người dùng toàn bộ năng lượng tích tụ trong thâm tâm để tập trung công kích kẻ đó sẽ xảy ra. Hiện tượng này được gọi là “phê phán”.

Những điều bản thân các người đã “rất muốn làm” nhưng luôn phải cố gắng chịu đựng và dồn nén, vậy mà “kẻ xấu” kia lại dám làm nó với một vẻ điềm nhiên khiến các người thật sự ganh tị.

Để khôi phục quan điểm rằng “Những điều mà chúng ta muốn chỉ trích cũng chính là những điều chúng ta thật sự muốn làm”, hãy thử nói với những “người xấu” hay những “người đã làm việc xấu” rằng “Tôi cũng hiểu cảm giác đó của bạn. Chúng ta đều muốn làm... nhỉ”.

Trước khi buộc tội người vợ đã ngoại tình, hãy thử nói “Anh cũng hiểu suy nghĩ của em. Anh cũng muốn cùng một lúc yêu nhiều người”.

Trước khi buộc tội người nhân viên không chịu làm việc, hãy nói “Tôi cũng hiểu cảm giác của cậu. Nếu công ty chúng ta là một công ty có thể khiến cho mọi người được sống một cách thoải mái thì tốt biết bao nhỉ”.

Hãy tâm niệm nhiều lần câu “Tôi cũng muốn làm như vậy” hay “Tôi cũng hiểu cảm giác đó”. Vì mọi việc chỉ đơn giản là những “nhu cầu” mà các người đã giấu quá kỹ đến mức bản thân mình cũng không nhận ra ấy đang được người khác thực hiện trước mắt các người.

Hãy nói cách khác:

“Những người xấu đang làm việc xấu trước mắt các người là vì chính bản thân các người”.

Họ chỉ muốn giúp các người nhận ra được nhu cầu của mình là gì mà thôi.

Vì vậy, các người hãy biết tha thứ cho cái xấu. Hãy thử nói “Tôi tha thứ cho bạn”. Chỉ cần như vậy thì các người sẽ tìm thấy được những “điều mà bản thân mình thật sự muốn làm”, những điều đã bị cất giấu quá lâu vì sự khiếp sợ “lẽ phải”. Và trước khi “nhu cầu” ấy trở nên lớn hơn, nó sẽ được giải phóng.

CHƯƠNG 13:
“ĐIỀU KHÔNG THỂ LÀM ĐƯỢC” LÀ LỜI
NGUY BIỆN CỦA NHỮNG NGƯỜI KHÔNG
THỂ VƯỢT QUA “LỄ PHẢI”

Nơi chúng ta muốn đến nhất trong vũ trụ chính là hiện tại

“Tôi” đã bắt đầu như thế nào?

Khi “tôi” bắt đầu, tôi nhận ra rằng mình đã ở đó, nhưng khi “tôi” kết thúc thì mình cũng không còn ở đó nữa.

Tôi thường tự hỏi làm sao “tôi” có thể giải thích được hiện tượng kỳ lạ như vậy.

Sau khi suy nghĩ rất nhiều, tôi chợt nhận ra, rằng chuyến đi của “tôi” đã kéo dài rất lâu.

À mà không, chuyến đi ấy dài hay ngắn, tôi cũng không thể nào biết được.

Vì ở “tôi” chỉ có trải nghiệm về “tôi” mà thôi.

Tạm thời thì ở hiện tại,

Tôi đã lần theo tiếng gọi của “ai đó” và thừa nhận sự tồn tại của “tôi”.

Bởi vì “tên gọi” chính là thứ luôn luôn kéo “tôi” quay trở về với thế giới nơi tôi đang ở.

Mitsuro:

Này Kaderu. Kaderu.

Cho dù là đùa giỡn thì cũng phải thể hiện lên mặt chứ. Này Kaderu,...

Ồi, Kaderu. Mắt, mắt nó mở ra rồi này.

Kaderu:

Em đã nằm mơ đúng không?

Mitsuro:

Ừ, đúng rồi đây. Mà đã năm mơ. Hãy quên đứa con gái chết tiệt ấy đi.

Bây giờ thì mày ổn rồi. Bởi vì dòng máu siêu khoẻ của tao đã truyền vào trong cơ thể của mày đấy.

Kaderu:

Vậy à. Nếu thế thì đó không phải là mơ nhỉ.

Mitsuro:

Gì nữa đây? Hoá ra mày đang nói về “thế giới” không phải thế giới này à? Mày đã mơ thấy gì?

Kaderu:

Em mơ thấy mình là học sinh tiểu học. Trong giấc mơ đó, lúc nào em cũng...

Không biết bao giờ em mới được nói chuyện với các anh trong giấc mơ ấy nhỉ.

Bởi vì lúc đó các anh cũng ở cùng một “thế giới” với em.

Này Mitsuro, anh hãy vượt lên trên tất cả mọi “lẽ phải” đi.

Anh là đứa khá nghiêm túc.

Ngay cả mấy trò đơn giản như karaoke anh cũng phải cố gắng hát theo giai điệu “chính xác” đến mức cuối cùng không thể hát được còn gì.

Karaoke thì chỉ việc hét lên là được thôi mà.

Mitsuro:

Ý mày là sao đây? Tự nhiên lại nói chuyện này.

Kaderu:

Em đang tự hỏi trong lúc còn sống thì em có thể đến được Jamaica không?

Bởi vì anh là bạn em nên em đang hỏi anh rất nghiêm túc, hoàn toàn không đùa giỡn gì ở đây cả.

Mitsuro:

Nếu mày tin vào y học,

Thì kết quả là không thể được. Nghe nói vấn đề của mày không phải những vấn đề như thiếu máu.

Kaderu:

Vậy à... Em nghĩ mục tiêu mà tất cả mọi tôn giáo đều đang hướng tới là điều này.

Làm sao để xoa dịu “cái chết” hết mức có thể.

Vì điều “tôi” sợ hãi nhất đó chính là mất đi “tôi”.

Theo ý nghĩa ấy thì luận văn tốt nghiệp của tụi mình đã hoàn thành đúng lúc quá nhỉ.

Vì thứ đang nhập vào tất cả bộ lốt con người đều là “One” nên không có thứ gì biến mất khỏi vũ trụ này cả.

Mitsuro:

Đúng vậy. Không thứ gì có thể bị đánh mất. Ngay cả tao, hay cả “phiên bản khác của mày”, cả Kenji, hay Bob Marley, hay “ai đó” trong tương lai, tất cả đều chính là mày.

Đơn giản là phiên bản khác của mày thay đổi hình dạng và chỉ đơn thuần đang trải nghiệm người đó.

Kaderu:

Nhưng em vẫn thấy sợ. Nếu anh ở trong trường hợp của em thì anh sẽ hiểu.

Nếu anh đã trải nghiệm điều này thì chắc chắn anh sẽ hiểu. Những điều đó hoàn toàn không có ích cho bất cứ thứ gì.

Em sợ lắm. Nhưng mà... Cách để tận hưởng niềm vui của “nỗi sợ hãi” chính là “sợ hãi” mà, đúng không?

Nếu vậy thì em cứ như hiện giờ là ổn nhỉ. Em chỉ việc sợ hãi thôi.

Mitsuro:

Tao thì thấy thật sự muốn mau mau tỉnh giấc nếu đây là một giấc mơ.

Kaderu:

Vậy à? Em lại không nghĩ thế.

Chẳng mấy khi có cơ hội được mơ nên chúng ta phải tận hưởng “giấc mơ” của mình.

Bởi vì “giấc mơ” nghĩa là có ai đó rất muốn được đến một thế giới khác nơi họ ước mong và sau biết bao nhiêu lần cầu xin, cuối cùng thì “thế giới” ấy đã thành hiện thực như ý nguyện của họ đúng không?

Cho nên em nghĩ **nếu đây là giấc mơ thì làm ơn đừng bắt em phải tỉnh giấc.**

Bởi vì có người đã rất muốn được trải nghiệm cái “tôi” này.

Không biết người đó có đang cảm thấy vui không nhỉ.

Mitsuro:

Người đó chính là bản thân mày chứ ai.

Kaderu:

À, đúng vậy. Tất cả các “I” đều là “One” và “One” là tất cả các “I”.

Em đã thật sự nghiêm túc nghĩ em chính là Bob Marley đầu thai, nhưng cũng có thể trong tương lai em sẽ được sinh ra với tư cách là Bob Marley.

Bởi vì cả “quá khứ” và “tương lai” đều không liên quan gì đến thứ tự trước sau.

Mitsuro:

Làm gì có chuyện xếp theo thứ tự, vì ngay từ đầu tất cả đã đều là Kaderu.

Ngay cả chính mày, người đang trò chuyện với tao, cũng là Kaderu.

Cái thế giới này thật đáng sợ.

Kaderu:

Nếu vậy thì đúng là không có “ký ức” của tiền kiếp sẽ tốt hơn nhỉ.

Ngoài ra những gì sẽ xảy đến trong “tương lai” cũng nên được giấu đi.

Bởi nếu chúng ta thành công trong việc quên đi “quá khứ” thì chúng ta sẽ có thể nở nụ cười,

Và vì chúng ta không thể biết được điều gì trong tương lai nên chúng ta có thể vui vẻ chờ đợi chúng.

Ví dụ như một trò chơi mà nếu em đã biết tất cả những diễn biến sẽ xảy ra sắp tới thì chắc chắn em sẽ không muốn chơi.

Nhưng mà... có một điều duy nhất em muốn nó còn sót lại.

Đó chính là việc trong “kiếp này” em đã từng rất muốn được đến Jamaica để hút cần sa.

Mitsuro:

Vậy thì mày đã đạt được ý nguyện rồi còn gì. Phiên bản khác của mày bây giờ đang hút cần sa ở Jamaica thay cho mày đấy.

Kaderu:

Ước mơ không phải thứ sẽ đạt được trong tương lai mà là thứ đã thành hiện thực ở hiện tại.

Chúng ta là những người luôn cố gắng biến ước mơ thành hiện thực trong giấc mơ nên ước mơ ấy đã đạt được rồi.

Bởi vì ước mơ đã thành hiện thực nên “thế giới” của giấc mơ đang triển khai thành hiện thực. Vì vậy trong giấc mơ hãy mơ tới những nơi nào đó khác hơn nữa.

Ngoài ra thì không chỉ đơn giản là chúng ta đang mơ mà ở đó còn có một phiên bản khác của “tôi” tồn tại.

Cái thằng phiên bản khác của em giờ đang ở Jamaica hút cần sa ấy, em muốn nó phải biết trân trọng và cảm ơn niềm hạnh phúc hiện tại.

Bởi vì ở đó ước mơ của em đang thành hiện thực.

Mitsuro:

Vậy thì mày cũng phải biết ơn điều đó đi. Mong muốn của người kia chính là “mày” chứ ai.

Chính nhờ có đứa nào đó ước nguyện rằng “Cho dù có bị nghi là đồng tính luyến ái thì tôi vẫn muốn được nắm tay một người con trai khi nằm trong phòng bệnh”, thế nên bộ lót con người mang tên “Kaderu” đã được chuẩn bị ở đây đây.

Kaderu:

Phải công nhận một điều là luận văn tốt nghiệp của tụi mình quá xuất sắc. Bởi vì chúng ta đã phát hiện ra rằng tất cả mọi ước nguyện của nhân loại trên thế giới này đều đang được đáp ứng một trăm phần trăm.

Lúc mà anh với Kenji nói ra điều ấy em thật sự đã không thể tin nổi.

Nhưng chắc chắn điều này là sự thật.

Ước nguyện của bất cứ ai cũng đang được đáp ứng và trở thành hiện thực một trăm phần trăm.

Nhưng người không nhận ra được điều này lại chính là bản thân người đó.

Mitsuro:

Ừ, chỉ cần hiểu được điều ấy thì sẽ trở nên hạnh phúc ngay tức khắc. Vậy mà...

Kaderu:

Vì nơi chúng ta muốn đến nhất trong vũ trụ chính là hiện tại.

Ví dụ như “Mitsuro” cũng chính là ước nguyện của ai đó ở một thế giới song song nào đấy...

À, có thể là một người ngoài hành tinh đang gặp khó khăn vì mình có đến một trăm bốn mươi sáu ngón tay út. Anh ta luôn nghĩ những ngón tay ấy cứ vướng víu vào nhau khiến bản thân gặp khó khăn trong cuộc sống, thế nên anh đã ước rằng “Xin hãy cho tôi đến một thế giới nơi mà ở đó bàn tay mỗi người chỉ có năm ngón thôi”. Và hiện tại, người ngoài hành tinh ấy đang khoác lên mình bộ lông con người là “anh”.

Mitsuro:

Vậy à. Thế thì tao phải biết cảm ơn hiện thực, nơi mà bàn tay tao chỉ có năm ngón thôi nhỉ.

Ngoài ra thì cũng phải biết cảm ơn vì mình đang rất khoẻ mạnh, hay bây giờ mình vẫn còn được sống,...

Và đương nhiên, dù cho mày đầu thai vào kiếp người có một trăm bốn mươi sáu ngón tay út thì cũng không được cười vì sự xa rời thực tế.

Điểm mấu chốt không phải là “ngón tay” đúng không?

Kaderu:

Đúng vậy. Phải là “ngón tay út”. Anh ấy chỉ có ngón tay út và có đến tận một trăm bốn mươi sáu ngón.

Đúng là anh em của em mà, dù chúng ta chỉ mới phân chia máu huyết với nhau thôi.

Mitsuro:

Chứ không phải mọi thứ tồn tại trên thế gian này đều là anh em của mày à?

Vì mọi thứ bên trong cơ thể chúng ta đều giống nhau.

Kaderu:

Ừ nhỉ.

Mà em hoàn toàn không căm hận gì Reiko hết.

Mitsuro:

Tao biết chứ. Cả Reiko cũng vậy, không hận thù hay ghét bỏ gì mày cả. Bởi vì “tình yêu” và “thù hận” là hai thái cực đối nghịch có cùng một nguồn năng lượng như nhau. Nếu nói theo quy tắc xích đu thì,

“Người mình yêu vô cùng” cũng đang ở trong trạng thái tích lũy “động lực khiến người đó trở thành người mình hận vô cùng”.

Kaderu:

Cái quy tắc đó là gì thế? Vậy thì ngược lại, “người mình hận vô cùng” cũng đang ở trong “trạng thái tích lũy động lực để khiến người đó trở thành người mình yêu vô cùng à”?

Mà cũng đúng thật. Ngay cả trong tình cảnh hiện tại em vẫn có thể yêu Reiko.

Cái thế giới này dù đi đâu hay đến đâu thì cũng đều không thể tiến lên được nhỉ.

Mitsuro:

Thì nếu chiếc xích đu dừng lại cũng là lúc mình sẽ chết còn gì.

Tao muốn nói cho vị Thánh đã nói câu “Lúc chiếc xích đu dừng lại thì cũng là lúc ta sẽ ghé thăm” biết về,

Niềm vui khi tận hưởng chiếc xích đu này. Niềm vui khi tận hưởng thế giới ảo ảnh này.

Sự vui sướng khi tận hưởng nỗi hận thù đến tận tâm can hay niềm yêu thương hết mức có thể.

Sự tuyệt vời của những ngày chúng ta đã suy sụp đến mức phải rơi nước mắt hay cười nhiều đến nỗi đau cả bụng.

Kaderu:

Em có thể được gặp lại mọi người không?

Mitsuro:

Làm gì có chuyện “được gặp”. Nếu bộ phận chia tách mang tên “tôi” biến mất thì tất cả đều là một mà.

Chỉ tưởng tượng như vậy thôi mà tao đã thấy ghê quá.

Kaderu:

Nếu không chia tay nhau thì không thể gặp lại, điều này thật đúng là phi lý nhỉ.

Em muốn chúng ta ở bên nhau lâu hơn cho đến khi không còn có thể ở bên nhau nữa.

Mitsuro:

Này, Kaderu. Thôi mà, hãy nói chuyện với tao tiếp đi.

Hãy tiếp tục hướng ý thức về “tôi” nào.

Này, mở mắt ra mau.

Hãy tiếp tục nói chuyện nhảm nhí với nhau đi. Dù mày có nói đến đâu thì tao vẫn sẽ tiếp tục với mày mà.

Này, hãy nói những chuyện viễn vông ấy với tao đến mãi mãi về sau chứ.

Này, tao đã nói là không được rồi mà. Mày tỉnh lại ngay. Đừng quay lại làm một kẻ chẳng phải là bất kỳ ai.

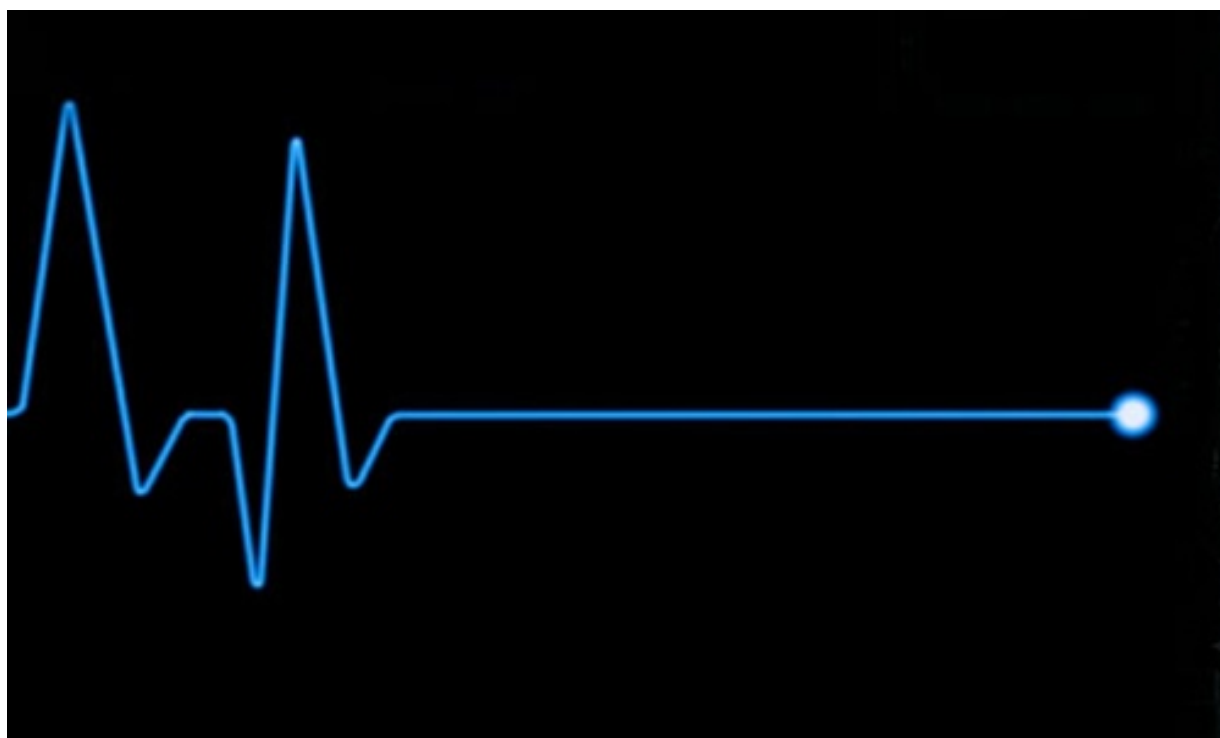
Hãy là “một ai đó” và tiếp tục sống giúp tao đi mà.

Nếu chỉ có “một” thì không thể làm được cái gì hết mày hiểu chứ.

Này, mày hãy cho tao sử dụng sức mạnh “năm đấm” của tao đi.

Để mà đấm được mày thì tao với mày đã phải tách rời nhau ra đây.

Nếu cứ thế này thì ngay cả việc gặp mày để làm gì tao cũng không biết đâu!

Cảm giác cô đơn lạnh lẽo lúc chiếc xích đu điện tâm đồ dừng lại sâu hun hút. Cảm giác ấy sâu hơn cả tận cùng đáy biển, sâu hơn cả

những đêm tôi triền miên trong những ngày tuyết rơi dày.
“Sự im lặng” chứa đựng tất cả mọi thứ ấy tiếp tục bao trùm lên Mitsuro trong nhiều giờ liền.
Cả khi đi tới cổng ra của bệnh viện, cả khi ngồi trên chiếc xe cấp cứu băng qua bãi giữ xe, cả lúc chiếc đài radio trên xe ô tô vang lên những âm thanh vô cùng chói tai.
Ngay cả lúc bước vào rạp chiếu phim, nơi Mitsuro quyết định đi thẳng đến thay vì về nhà.
Cái “sự im lặng” liên tục bao trùm lên Mitsuro ấy dường như đã cướp mất “tôi” khỏi “thế giới” này.
Âm thanh đầu tiên phá vỡ sự cô đơn lạnh lẽo ấy,
Chính là tiếng hét giữa trời đêm đầy tuyết của Mitsuro khi anh đã đứng ở cổng ra của rạp chiếu phim từ lúc nào mà chính anh cũng không hay biết.

Mitsuro:

Phim gì mà nội dung hoàn toàn không hay ho chút nào. Đúng là thứ vớ vẩn.

Dù chỉ một lời thoại cũng không nhớ nổi, cũng chẳng hiểu nội dung câu chuyện là gì luôn.

Tôi muốn giết người quá đi. Hãy cho tôi sống lại thêm một lần.

Ác quỷ:

Người có kên gào cũng vô ích. Không ai có lỗi ở đây cả.

Mitsuro:

Tôi hiểu điều đó mà.

Ác quỷ:

Vậy thì sao người lại la lên rằng “Hãy làm gì đó đi” hả?

Mitsuro:

“Hãy làm gì đó đi” chính là “Xin đừng làm gì cả”, rốt cuộc thì cũng là một loại của “Hãy làm gì đó đi” phải không? Thế nên

làm ơn hãy để tôi một mình.

Tôi muốn làm gì đó bằng chính tự lực của bản thân, trong một thế giới mà dù mình có muốn nỗ lực cũng không được.

Ngài là Ác quỷ đúng không? Ngài có thể thay đổi được thời gian đang trôi này không?

Ác quỷ:

Ước nguyện “thay đổi dòng chảy thời gian” của người đang thành hiện thực.

Mitsuro:

Ý tôi muốn hỏi là ngài thật sự có phương pháp “thay đổi dòng chảy thời gian” ấy không.

Ác quỷ:

Mong muốn “được biết có phương pháp ấy không” của người đang thành hiện thực.

Mitsuro:

Tôi hiểu nguyên tắc này chứ. Nhưng dù cố gắng tin rằng “Kaderu không bị đâm và vẫn còn đang sống” thì hiện tại điều đó cũng đâu có thành hiện thực.

Ác quỷ:

Bởi vì người không tin đây thôi. **Những điều người thật sự tin thì chúng đều sẽ thành hiện thực.**

Mitsuro:

Ý ngài là có một thế giới song song nơi mà Kaderu không bị đâm và vẫn còn đang sống ư?

Nếu thật sự có thế giới ấy thì tôi muốn đến đó. Tôi van ngài, xin hãy dẫn tôi đến đó.

Ác quỷ:

Người đang đến được nơi đó. Ước nguyện ấy của người đã thành hiện thực.

Ở thế giới kia đã có “một phiên bản khác của người” đang thực hiện ước nguyện ấy. Và ngay bây giờ, chính tại nơi này ở hiện tại, “phiên bản Mitsuro mong muốn điều đó thành hiện thực” đang được đáp ứng.

Tại “hư vô” tất cả mọi âm thanh đều tồn tại

Mitsuro:

Tôi hiểu được lý luận này, nhưng tôi muốn được trải nghiệm thế giới ấy cơ.

Ác quỷ:

Điều người vừa nói chứng tỏ người vẫn chưa hiểu gì cả.

Bởi vì ở thế giới ấy người chắc chắn đang được trải nghiệm rồi.

Mitsuro:

À, nếu vậy thì tại sao tôi lại không có chút ký ức nào về nó?

Nếu tôi đã thật sự “trải nghiệm” thì chắc chắn tôi phải có ký ức về nó chứ.

Ác quỷ:

Ở nơi mọi thứ đều tồn tại thì cũng chính là nơi không tồn tại bất cứ thứ gì.

Trải nghiệm và trải nghiệm sẽ xóa bỏ lẫn nhau.

Mitsuro:

Ý ngài là gì?

Ác quỷ:

Có nghĩa là nếu “vật mình có thể nhìn thấy” và “vật mình đang nhìn” dính chặt vào nhau thì việc “nhìn thấy” sẽ biến mất.

Lấy ví dụ theo mặt toán học thì nơi có “+30” và “-30” là bằng “0” nhĩ.

Tuy nhiên dù cho là “0” thì cũng đâu có nghĩa là “không có gì”.
Chính vì nó là “0” nên mới đang bao hàm cả “+30” và “-30”.

Nhìn có vẻ như “0” nghĩa là không có gì nhưng trong nội hàm thì nó lại bao gồm tất cả.

Vạn vật trong tự nhiên ấy mà,

Cả “-6” hay “+6”,

Cả “-7” hay “+7”,

Tất cả các “số âm” hay tất cả các “số dương”.

Tất cả các “chủ thể” hay tất cả các “khách thể”,

Tất cả các “tôi” hay tất cả các “thế giới”,

Tất cả các “trải nghiệm vui” hay tất cả các “trải nghiệm buồn”,

“Ấm áp” hay “lạnh lẽo”,

“Cao” hay “thấp”,

Hay bất cứ thứ gì tương phản.

Dù cho chúng ta có thể đồng thời nắm được điều ấy ở “hiện tại” thì tất cả cũng đều sẽ triệt tiêu lẫn nhau dẫn đến mọi thứ nhìn có vẻ như “không có”.

Thế nên về cơ bản thì chính nơi không có bất cứ thứ gì mới là nơi có tất cả mọi thứ.

Mitsuro:

Vậy à...

Có khả năng ký ức về việc “Kaderu đã sống vào mùa đông năm 2003” và ký ức “Kaderu đã không có mặt vào thời điểm mùa đông năm 2003” đều cùng một lúc tồn tại không nhỉ.

Cả hai ký ức sẽ đập tắt lẫn nhau ư.

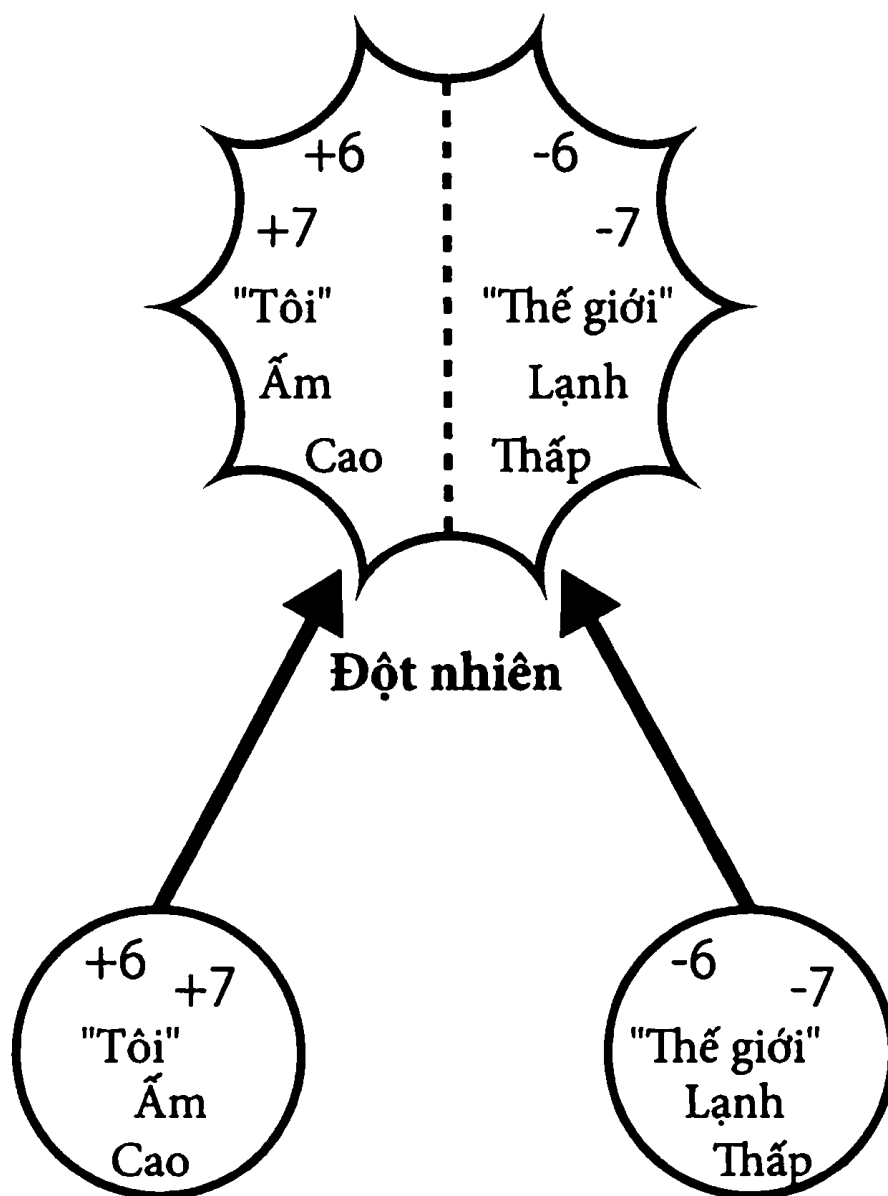
Vậy thì chỉ còn cách là trải nghiệm “nước nóng” và “nước nóng nhưng lạnh” riêng biệt thôi.

Ác quỷ:

Đúng thế. Có nghĩa là ở hiện tại, người đang bước đi trên hai thế giới ấy.

Và người cũng đang đồng thời “trải nghiệm” hai thế giới ấy cùng một lúc. Các vị thần đã sắp đặt sẵn tất cả những trải nghiệm đó rồi.

Triệt tiêu lẫn nhau nên không còn gì

Mitsuro:

Cái vớ vẩn gì đây?

Rốt cuộc thì tôi muốn làm rõ là ai đã khiến cho mọi thứ trở nên rắc rối và hỗn tạp hết cả lên thế này.

Ác quỷ:

À, vậy thì người cứ đổ lỗi cho Ác quỷ là xong.

Bởi vì ta chính là “cái ác”. Dù cho có bị căm ghét hay thù hận thì ta cũng đã quen rồi. Người hãy nhẹ nhàng mà đón nhận tất cả mọi “nguyên nhân” trên thế giới này đi.

Mitsuro:

Hả?

Ác quỷ:

Bởi vì trong hệ thống thật sự thì “không ai có lỗi” hết.

Cho nên nếu người nghĩ rằng người đã có lỗi làm gì đó đến mức cảm thấy đau khổ thì hãy cứ việc đổ lỗi cho Ác quỷ.

Nếu người không thể tha thứ cho những điều vô đạo lý thì hãy đổ lỗi cho Ác quỷ.

Nguyên nhân gây ra chiến tranh là do ta.

Sự nghèo đói vẫn còn tồn tại trên thế giới là lỗi của ta.

Những “kẻ xấu xa” vẫn còn sống trên cõi đời này là do ta.

Có những đêm nước mắt lăn dài chỉ vì mình đã nỗ lực hết sức nhưng kết quả vẫn không đạt được như mong muốn đều là do ta.

Việc ai đó đã cướp đi sinh mạng mà mình rất trân quý, không mong muốn họ mất đi cũng là do ta.

Tất cả đều là do “Ác quỷ”. Vì đơn giản, Ác quỷ là “cái ác”.

Mitsuro:

Tôi hiểu mọi nguyên nhân đều không phải do ngài.

Nhưng điều ngài từng nói rằng “Không có ai xấu cả” là điều mà với tư cách một con người thì tôi không thể nào lý giải được.

Nếu là như vậy thì tôi cũng muốn xóa hết tất cả mọi ký ức khi bản thân gặp Kaderu.

Ác quỷ:

Chuyện đó thì đơn giản thôi. Bởi vì con người là loài động vật hay quên.

Các người đã xóa hết tất cả mọi ký ức của “tôi” nằm ngoài “tôi” và đang vui vẻ chơi trò chơi này đây. Chưa nói đến “phiên bản khác của bản thân người”, có lúc đến cả “bản thân mình vào thời điểm năm ngoái” các người cũng có thể xóa bỏ, sử dụng những công cụ để quên đi ký ức đau buồn và sống tiếp.

Nếu người muốn xóa hết mọi ký ức về Kaderu, khiến mọi thứ như ngay từ ban đầu chưa từng gặp nhau thì ta sẽ biến điều đó thành hiện thực cho người. Đương nhiên, cả ký ức người từng gặp ta cũng sẽ biến mất.

Mitsuro:

Hả?

Ác quỷ:

Ta xóa nhé.

Buổi sáng. Sau khi vừa thức dậy, tôi có cảm giác như phiên bản khác của “tôi” đã tồn tại cho đến khi bản thân tỉnh giấc.

Có vẻ như phiên bản đó của “tôi” đã ở dưới một dung mạo khác, đang sống dưới một bầu trời khác và đang vui cười với những bạn bè khác,... Những ký ức ấy lúc này vẫn còn thoang thoảng lưu lại đâu đây.

Bởi vì những ký ức thoang thoảng đó sẽ hoàn toàn biến mất cùng cảm giác mộng mị, nên cho dù chúng ta có nhầm lẫn rằng những ký ức ấy chỉ đơn giản là đang hoà quyện với nhau thì cũng có một ngày bản thân mình muốn làm sáng tỏ nguyên nhân tại sao lại như vậy.

Có những ngày bản thân mình muốn tìm kiếm những “chứng cứ” ấy ở đâu đó trong thế giới này.

Những chứng cứ thể hiện có một “tôi” đang sinh sống bên ngoài kiếp nhân sinh của “tôi” ở hiện tại.

Và ngày đó, tôi đã được đánh thức bằng một ca khúc, ca khúc này chắc chắn là lần đầu tiên tôi nghe nhưng lại khiến trái tim tôi “thốn thức hoài niệm”.

Mitsuro:

Đường Đen, mới sáng sớm mà con nghe cái gì vậy hả?

Đường Đen:

Con không biết. Đột nhiên iPad hư rồi đoạn video này tự động mở trên Youtube ấy.

Mitsuro:

À, Bob Marley à? Ba chưa nghe bao giờ nhưng tự nhiên lại thấy quen quen,...

“Jah Live”.

Hay là trong buổi diễn thuyết sắp tới ba hát thử bài này nhỉ. Xem nào, nội dung bài hát là...

“Ngày hỡi những đứa trẻ, những vị thần biết về ‘I&I’ vẫn đang tồn tại

Ngày hỡi những đứa trẻ, vị thần Selassie vẫn đang còn sống!

Hay để ba hỏi vị thần ấy xem sao.

Vừa nói xong, Mitsuro cầm chiếc iPad hổng trên tay đi tới ngôi đền gần nhà.

Các mùa trong năm thay đổi thực sự rất nhanh. Mới vừa hôm qua vẫn còn cảm giác mùa đông vậy mà hôm nay anh đã rất mệt mỏi đến mức dường như kiệt sức vì những tia nắng của mùa hè. Anh tự hỏi không biết có phải phiên bản khác của “tôi” đã sống trong những ngày giao mùa giữa “mùa đông” và “mùa hè” không? Trong hoàn cảnh có quá nhiều “tôi” ấy, “tôi” cũng không thể nào nhớ ra nổi.

Mitsuro:

Ngài thần linh ời. Hay tôi gọi ngài là Ác quỷ nhé?

Thần linh:

Từ lúc nào mà người đã nhận ra điều ấy?

Mitsuro:

Từ khoảnh khắc có ai đó đặt một con búp bê kỳ quái trước mặt tôi và khi con búp bê ấy nói “Ta là Ác quỷ”.

Ờ, nó chính là món đồ mà Đường Nâu đã gấp được trong trò chơi gấp thú. Hơn nữa cũng không có ký ức nào liên quan đến ma thuật trong thời sinh viên của tôi cả.

Hoá ra là tôi đã giả vờ như mình không để ý.

Thần linh:

Ta cũng biết rõ rằng “người đã giả vờ như người không để ý”.

Ta chính là thần linh. Không có điều gì là ta không biết.

Mitsuro:

Tôi cũng nhận ra rằng “mình đã nhận ra trong lúc giả vờ như mình không nhận ra” đấy.

Thần linh:

Ta cũng vừa nhận ra rằng ta đã nhận ra khi mình giả vờ là mình không nhận ra.

Mitsuro:

Ngài đang làm gì vậy hả, mấy cái trò chơi chữ này thật vớ vẩn.

Thần linh:

Trong cuộc đời con người ấy mà,

Mọi người đều đang giả vờ với nhau rằng mình không nhận ra “bản thân mình là người như thế”.

Có lúc thì quên, có lúc thì diễn.

Nếu ta không giấu đi toàn bộ nội dung thì có khả năng các người sẽ không thể “trải nghiệm” được.

Người nghĩ xem, có phương pháp nào để trải nghiệm cả “nóng” và “lạnh” cùng một lúc không?

Chúng ta có thể cùng đi đến một nơi vừa “cao” vừa “thấp” không?

Chúng ta chỉ có thể đi về một “thái cực” nào đó.

Người trải nghiệm chính là người quyết định “thái cực” ấy đấy.

Cho nên Ác quỷ và thiên sứ không thể nào xuất hiện cùng một lúc với nhau.

Tất cả mọi thứ đều dựa vào “người quan sát”.

Có người nhìn nhận điều đó là “ác”. Có người nhìn nhận điều đó là “thiện”. Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Thực tế, Ác quỷ mà người đã trò chuyện ấy không phải ta.

Mà là một phiên bản khác của chính ta.

Mitsuro:

Nhưng tất cả đều là sự xuất hiện của “One” nên sẽ có kết cục giống nhau?

Thần linh:

Lúc mọi thứ xuất hiện cũng chính là trạng thái “tuy giống mà khác”.

Tuy giống mà khác. Tuy khác mà giống.

Thứ nhất, nếu nói về năng lượng thì khái niệm đối ngược với quỷ dữ là thiên sứ.

Ta có thể vượt qua tất cả mọi nhị nguyên.

Những người đang trải nghiệm ấy đã nhìn từ góc độ nào? Tất cả mọi “thế giới” chỉ đơn giản là những thứ đó thôi.

Vậy rốt cuộc người đến đây để làm gì?

Ngoại trừ những thứ không tồn tại thì tất cả mọi thứ đều tồn tại

Mitsuro:

Tôi có điều muốn hỏi.

Tại sao có những ca khúc mình chưa nghe hay những nơi mình chưa đến bao giờ nhưng lại gợi lên “cảm giác hoài niệm”?

Thần linh:

Đây chính là ví dụ rất hay của “những điều chúng ta không biết thì sẽ tốt hơn”.

Chúng ta càng giấu diếm thì “cảm giác hoài niệm” ấy càng trở nên thốn thức đấy.

“Hoài niệm” cũng chính là cảm giác “đã quên mất điều gì đó” phải không?

Mitsuro:

Ừ thì suy cho cùng nếu cứ nhớ mãi thì “cảm giác hoài niệm” sẽ không còn thốn thức nữa.

Thần linh:

“Cảm giác hoài niệm” ấy chính là món quà mà trời ban tặng.

Những điều hoài niệm được gửi đến “người”, kẻ đã giả vờ quên đi điều đó, và người gửi chính là phiên bản khác của “người”.

Tất cả mọi sự tồn tại trên thế gian này đều bắt đầu chung từ một “điểm đặc dị”.

Bởi vì tất cả đều chung một lộ trình nên dù ở hiện tại có vương vãi ra sao thì cũng không ký ức nào là không thể nhớ ra được.

Nếu không cô chấp với “tôi” thì ai cũng sẽ có lúc đột nhiên nhớ ra một phiên bản “tôi” hoàn toàn khác.

Mitsuro:

“Cảm giác hoài niệm” của ca khúc tôi vừa nghe buổi sáng đã khiến tâm trạng của tôi rất thoải mái.

Thần linh:

Nếu vậy thì người cứ việc tận hưởng món quà ấy.

Bởi nếu người là người có thể lý giải chính xác được phiên bản khác của bản thân đang ở một nơi hoặc một khoảnh khắc nào đó không phải ở đây, người sẽ có thể tận hưởng “thế giới” hiện tại quý giá trước mắt.

Điều đó tốt hơn là tưởng tượng đến một thế giới khác.

Người sẽ không cần phải lo lắng điều gì vì ở bất cứ nơi nào các đồng đội khác của người cũng đều đang tận hưởng “thế giới” ấy.

Mitsuro:

Ừ thì là vậy.

“Hiện tại” chính là nơi tối cao trong vũ trụ có thể “biến ước mơ thành hiện thực” nhĩ.

Thần linh:

Dù là “tôi” hay ký ức nào đi nữa thì cũng không thể đánh mất được.

Vì lượng vật chất của vũ trụ luôn luôn cố định.

Không thể lớn hơn mà cũng không thể nhỏ hơn.

Cho nên không thể mất đi bất cứ thứ gì.

Mọi thứ luôn luôn tồn tại.

Chỉ là chúng ta đang chơi đùa với ảo ảnh mang tên “phân tách”.

Ngoài những thứ không có thì sẽ có tất cả.

Ngoài những thứ đang tồn tại thì sẽ không tồn tại bất cứ thứ gì.

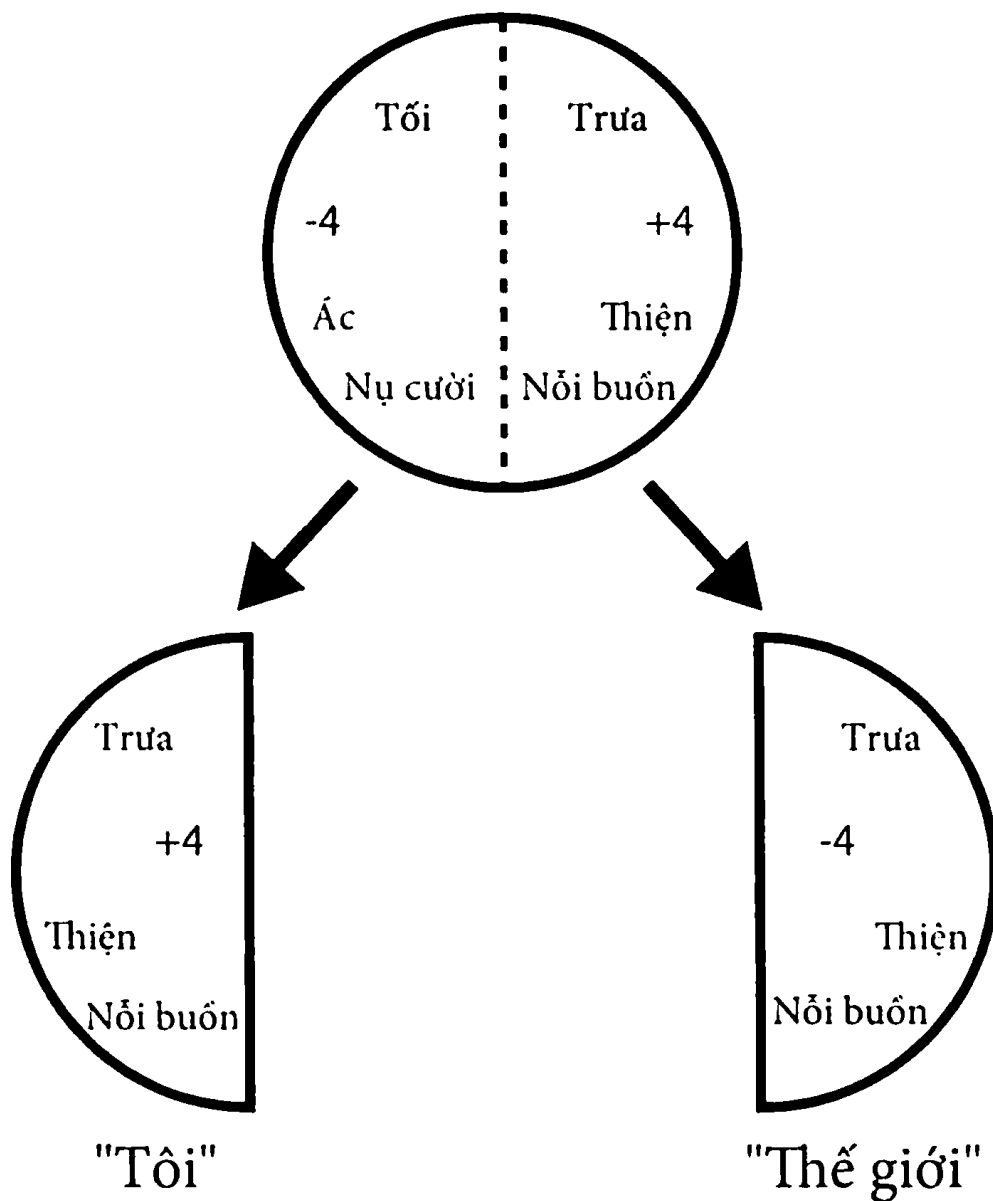
Thế giới này là như vậy đây.

Có một thứ bao gồm tất cả gọi là “điểm đặc dị”. Điểm đặc dị ấy phân tách thành hai trạng thái được gọi là “tôi” và “thế giới”.

Cho nên chúng ta chỉ có thể nhìn thấy những thứ không có nhưng lại có vẻ như có.

Ngược lại, những thứ “luôn luôn ở bên cạnh” thì lại không nhìn thấy.

Điểm tất cả mọi thứ tồn tại

Mitsuro:

Đúng vậy không? Sao ngài lại có thể làm ra cái thế giới rắc rối thế này?

Thần linh:

Hệ thống vốn như vậy nên ta cũng chẳng còn cách nào khác.

Tất cả mọi thứ sau khi chia làm hai đều sẽ bị chia thành hai phía, “phía thế giới” hoặc “phía tôi”.

Tất cả mọi thứ có thể nhìn thấy trong cuộc đời này đều thuộc về phía “thế giới”.

Hay nói cách khác là phía đối diện nếu nhìn từ “tôi”. Vì đó là những thứ không tồn tại cùng “tôi” nên cũng chính là “thứ không có”.

Chỉ có thể nhìn thấy những thứ không tồn tại ở “tôi”.

Tất cả những thứ có thể nhìn thấy đều nằm ở phía “thế giới”.

Tất cả những thứ mình muốn đều nằm ở phía “thế giới”.

Tất cả những thứ có thể chạm được đều nằm ở phía “thế giới”.

Cho nên mới có thể nhìn thấy, có thể mong muốn và có thể sờ được.

Và chính thứ không thể nhìn thấy là những vật luôn thường xuyên ở bên cạnh ta.

“Những thứ không được mong muốn” cũng là những thứ luôn ở bên cạnh ta.

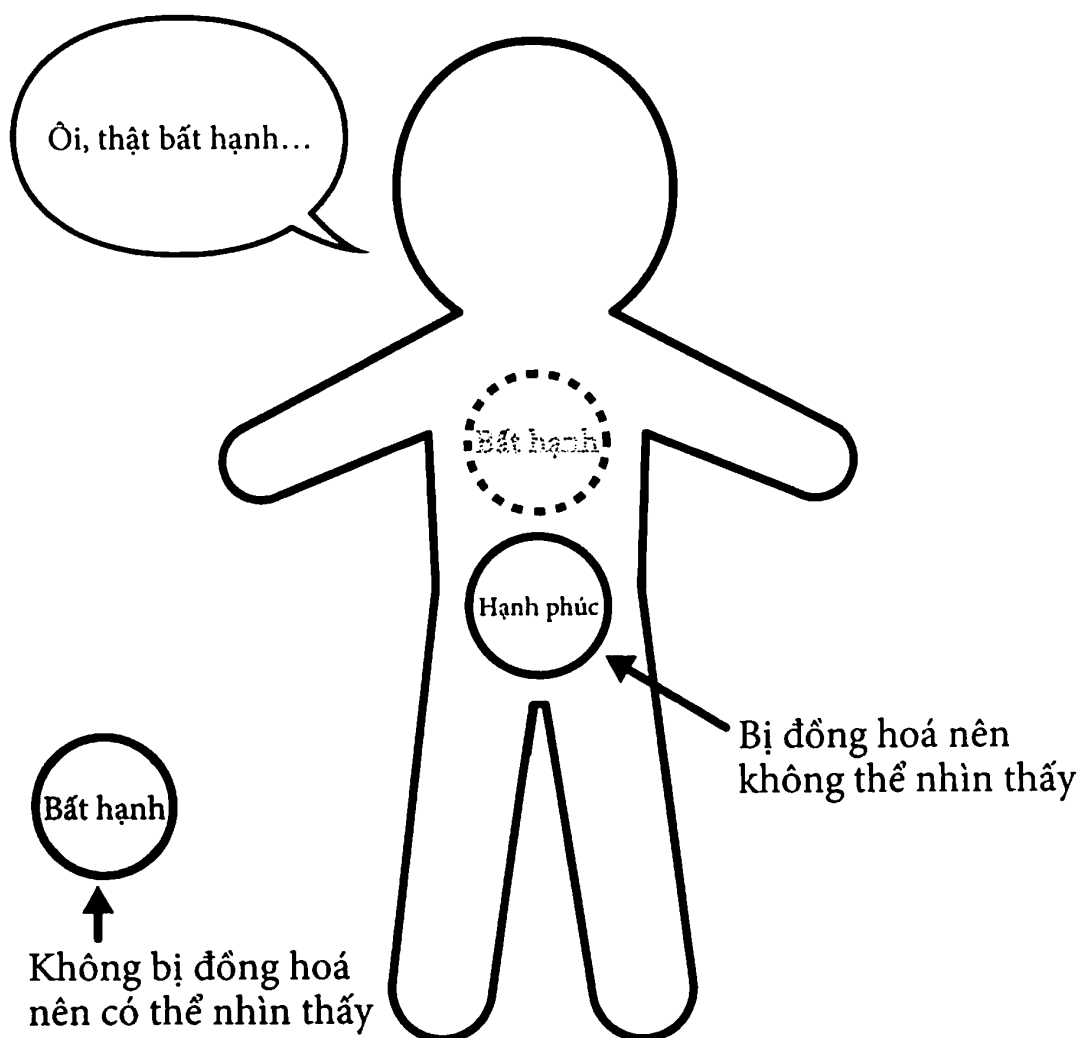
Cho nên chúng ta mới không thèm muốn chúng.

Các người đang nắm giữ tất cả mọi thứ mà mình không nắm giữ.

Các người cũng đang ở cạnh những người mà các người không thể gặp được.

Cho nên ta mới thường xuyên nói với các người rằng đừng bao giờ đi tìm sự “thiếu thốn”.

Mà các người chỉ cần tin rằng mình đang rất đầy đủ vì “mình đang nắm giữ”.

Mitsuro:

Có nghĩa là tôi phải tin vào những thứ mà mình không nhìn thấy ư?

Thần linh:

Bởi vì những vật tồn tại ở phía “bản thân mình” không thể đưa ra được bằng chứng rằng chúng đang tồn tại.

Chúng là những thứ không thể nhìn thấy, không thể sờ được.

Chỉ còn cách là “tin rằng chúng đang hiện diện”.

Mitsuro:

Vậy nên tôi đã nói là chúng vô cùng phức tạp mà.

Thần linh:

Vật có thể nhìn thấy là vật không có thật.

Vật có thể nghe thấy là vật không có thật.

Vật có thể giải thích được là vật không có thật.

Vật có thể cảm nhận được là vật không có thật.

Những vật mà chúng ta không thể nhìn thấy, không thể nghe thấy, không thể sờ vào, không ngửi được mùi hương, không giải thích được, không thể tưởng tượng được thì đó chính là “những vật luôn ở cạnh mình”.

Đây là hệ thống đã định. Không còn cách nào khác mà chỉ có thể tin vào nó thôi.

Sáu giác quan là để tìm thấy phía “thế giới”.

Và giác quan thứ bảy, giác quan “tin vào điều đó” là để tìm thấy phía “tôi”.

Những thứ không có phản ứng chính là giác quan thể hiện “chứng cứ tồn tại”.

Tuy nhiên, ta cũng lưu ý người là không được kỳ vọng vào sự phản ứng ấy. Chỉ đơn thuần là tin tưởng thôi.

Tin rằng mình có thể nắm giữ được. Tin rằng mình có thể gặp được.

Những kẻ không tin tưởng sẽ chọn cách cầu nguyện,

Những kẻ tin tưởng sẽ chỉ cảm ơn.

Đừng nắm giữ dù chỉ một “lẽ phải” trong người

Mitsuro:

“Tôi đã làm được”.

“Tôi đã sở hữu được”.

“Tôi đã điều chỉnh được”.

Chỉ cần tin như vậy thì sẽ thúc đẩy việc hiểu lầm và chúng ta có thể giải thoát được dục vọng mang tên “Mình vẫn chưa đạt được” ra khỏi vòng tay. Dục vọng cũng chính là những điều “vẫn chưa làm được”.

Thần linh:

Đúng vậy đấy.

Chỉ cần giải phóng tư tưởng “muốn nắm giữ” sẽ mang lại cảm giác “mình đang nắm giữ nhiều hơn trước”.

Chỉ cần giải phóng tư tưởng thiếu thốn mang tên “muốn kiểm soát” thì sẽ nhận ra rằng mình đã kiểm soát được nhiều hơn rồi.

Chỉ cần vứt đi lời cầu nguyện “muốn biến điều gì đó thành hiện thực” thì ta sẽ hiểu được cảm giác ước nguyện đang thành hiện thực.

Chỉ cần giải thoát suy nghĩ “Tôi muốn làm gì đó” thì chúng ta sẽ bắt đầu nhìn thấy thế giới “đang theo ý mình”. Đây chính là hệ thống đặc định như vậy.

Mitsuro:

Nếu chúng ta lý giải được hệ thống vận hành của vũ trụ thì mọi thứ đều sẽ trở nên đơn giản hơn nhĩ.

Bởi vì chúng ta chỉ việc thả trôi đi những dục vọng kiểm soát thế giới bên ngoài.

Thần linh:

Người luôn cố gắng để lý giải điều đó nhưng con người sẽ vĩnh viễn “không bao giờ hiểu được” nó.

Có hai ý nghĩa tồn tại trong việc “không hiểu được” này.

Ý nghĩa thứ nhất là “không thể hiểu được” của câu “không thể lý giải được” và ý nghĩa thứ hai là “không thể chia được” trong câu “không thể chia tách khỏi ‘One’”.

Con người là thực thể vĩnh viễn “không thể hiểu được” và “không thể chia tách được”.

Đó cũng chính là món quà quý giá nhất mà vũ trụ đã ban tặng cho con người.

Nếu con người có thể giác ngộ được tất cả những điều này thì thế giới sẽ đến hồi kết thúc.

Nếu trong thâm tâm bản thân mình đã hiểu được “đây chính là câu trả lời” hay điều này mới là “chính xác” thì thế giới sẽ không thể phát triển hơn được nữa, người thấy có đúng không?

“Lẽ phải” là thứ sẽ đập nát đi khả năng của con người.

Và nói tới “lẽ phải” cũng đồng nghĩa với việc tuyên bố sẽ không tin vào bất cứ điều gì ngoài “lẽ phải”.

Điều đó cũng tương đương với việc tuyên án tử hình với vũ trụ. Sự phát triển cũng sẽ biến mất.

Cho nên trong thâm tâm các người không được phép mang bất cứ “lẽ phải” nào, dù chỉ là một.

Ta nhắc lại, chỉ là một thôi cũng không được.

Những lời ta đã dạy người cũng vậy, những lời các người đã được dạy cho đến lúc này cũng thế.

Hãy luôn hoài nghi tất cả những “lẽ phải” ấy.

Mitsuro:

Ra là vậy...

Thái độ đỉnh ninh tự cho rằng mình đã biết được đáp án chính xác hay cảm giác nghĩ rằng “lẽ phải” vẫn tồn tại ở đâu đó trên “thế giới” này,

Cũng chính là thứ đang phá hoại khả năng của tất cả mọi thứ ngoài chúng.

Thần linh:

Đúng thế đấy.

Bởi vì sự thật là ở **con người các người có một khả năng không giới hạn.**

Ta đã nói đến vậy nhưng nếu các người vẫn cứ tin rằng “khí động lực học là đúng” thì mọi thứ sẽ kết thúc ở đó.

Có những phương pháp khác giúp các người có thể nổi trên không trung ngoài khí động lực học nhưng chỉ vì các người khẳng định tin vào “sự chính xác” của nó dẫn đến mọi thứ liên quan sẽ không phát triển.

Ví dụ như các người còn có thể làm được việc dịch chuyển khoảnh khắc. Hay có thể sử dụng cả thần giao cách cảm. Các người có thể làm được vào đúng khoảnh khắc các người vứt bỏ đi những lý thuyết vật lý mà bấy lâu nay các người vẫn khẳng định trong đầu rằng chúng hoàn toàn “đúng” một trăm phần trăm.

Mitsuro:

Tôi cũng cảm thấy mình có thể làm được mọi thứ rồi. Bằng cách không ôm ấp bất cứ “lẽ phải” nào.

Thần linh:

Đúng vậy, các người có thể làm được mọi thứ nếu các người không một mực tin vào “lẽ phải”.

Ngay cả đến Edison cũng không tin vào “một cộng một bằng hai”.

Tuy vậy nhưng các thầy cô giáo vẫn một mực áp đặt “lẽ phải” lên tư tưởng của ông.

Sau đó, Edison đã chuẩn bị hai năm bùn và nói với giáo viên của mình rằng:

“Thầy ơi, hãy nhìn xem. Một cộng thêm một thì nó sẽ thành ‘một thứ lớn hơn’ chứ không phải là hai.”

Các người cũng có thể làm được như vậy.

Không có gì là không thể.

Các người hãy vượt qua tất cả “lẽ phải”.

“Không thể” chính là lời ngụy biện do những kẻ không thể vượt qua được “lẽ phải” đặt ra.

Hãy vứt bỏ đi “một bộ phận” nhỏ được gọi là “lẽ phải”,

Và khi các người tin vào “toàn thể” cùng với “thế giới” ở ngay trước mắt,

Các người sẽ trải nghiệm và cảm nhận được một kỳ tích mang tên “tồn tại ở toàn thể” mặc dù đang hiện diện dưới hình thái của từng bộ phận.

Cuộc vận động “Hãy trở về châu Phi” mang tên Rasta sau đó đã vấp phải rất nhiều mâu thuẫn. Chính xác thì nguồn gốc nguyên thủy DNA của những người Rasta là châu Phi nhưng họ vẫn gắn bó và yêu thương mảnh đất “Jamaica” nơi họ đang sống.

Tín ngưỡng của người Do Thái cũng cho rằng Zion là Thánh địa nên quay trở về. Tuy nhiên cũng thật khó để vứt bỏ Jamaica, nơi mà họ đã bị miễn cưỡng dẫn đến.

Thần linh rất tham lam.

Ngoài ra, thần linh cũng rất ích kỷ. Thần linh muốn đạt được cả hai thứ đó.

Cứ như vậy nên hai thực thể “One” riêng biệt là “tôi” và “một ai đó” ngày nay đang trải nghiệm với tư cách “I” ở bất cứ nơi nào trên thế giới này.

Lúc ấy cũng vừa đúng buổi ký tặng sau khi diễn thuyết, có một cậu bé học sinh tiểu học đã cất tiếng gọi tôi.

Mitsuro:

Ồ, chỉ mới học tiểu học thôi mà cháu bé đã giỏi quá nhỉ. Cháu có hiểu được những câu chuyện mà chú vừa kể không?

Cậu bé:

Thật ra thì cháu “hoàn toàn không hiểu”, nhưng tạm thời cháu đã có thể cười khi nghe những câu chuyện của chú.

Cháu muốn một ngày nào đó cũng có thể đứng ngắm nhìn khán giả từ phía sân khấu giống như chú.

Mitsuro:

Ước mơ của cháu thoát nghe có vẻ là “chú” nhỉ?

Cậu bé:

Ờ, ý chú là ước mơ của cháu là được trở thành chú đúng không?

Mitsuro:

Không phải. Có thể bản thân cháu lúc đang ngủ nằm mơ thấy ước mơ “cháu là chú ở hiện tại” cũng nên.

Sau khi cháu ngủ thì chú sẽ giao lại nhiệm vụ cho cháu và đi đến thế giới này, lúc cháu tỉnh dậy thì lại đi về hướng thực tại.

Cho nên giấc mơ chú nhìn thấy lúc ngủ cũng có thể là cháu ở hiện tại.

Chú ấy, thật ra thì chú rất tham lam.

Đứng từ phía sân khấu có thể nhìn thấy hết khuôn mặt của mọi người nhưng cùng lúc đó, chú cũng muốn được từ hàng ghế

khán giả nhìn thấy bản thân mình ở trên sân khấu như thế nào.

Cháu nghĩ làm sao chú có thể đạt được cả hai ước muốn của mình?

Cậu bé:

Xem nào, vậy thì cần phải có sự tồn tại của “cháu” và “chú” nhỉ.

Có vẻ cháu hơi hiểu ra rồi. **Nghĩa là cháu và chú đang đóng vai trò “thay phiên” nhau khi mơ.**

Mitsuro:

Đúng vậy. Ngoài ra thì tuy hơi bí ẩn một chút nhưng những điều đó đang đồng thời diễn ra ở “hiện tại” này đây.

Dù cho chúng ta có không đổi phiên thì “chú” cũng đang mơ giấc mơ của cháu.

Và ngược lại, giấc mơ của chú thì cháu đang mơ.

Tất cả mọi nơi trên thế giới này đều có những người đồng đội của chúng ta.

Đó chính là những người đồng đội đang đồng thời thực hiện ước mơ cùng chúng ta.

Cậu bé:

Vì chúng ta là những người đồng đội à.

Hèn gì mà cháu không hề cảm giác được đây là lần đầu mình gặp chú.

Mitsuro:

Vì tất cả nhân loại trên thế gian đều được hình thành từ một nhân tố giống nhau.

Chúng ta là “One” được gọi là “I&I”.

Chỉ là chúng ta sử dụng những “tên gọi” khác nhau và đang vui chơi ở thế giới này.

Cái tôi “I” này của chú được đặt tên là Mitsuro.

Còn cháu, tên cháu là gì?

Cậu bé:

Tên cháu là Kaderu. Cháu là học sinh lớp ba ạ.

Mitsuro:

Ồ, tên của cháu hay quá. Kaderu à...

Cậu bé:

Chú có thấy tên của cháu hiếm không ạ?

Mitsuro:

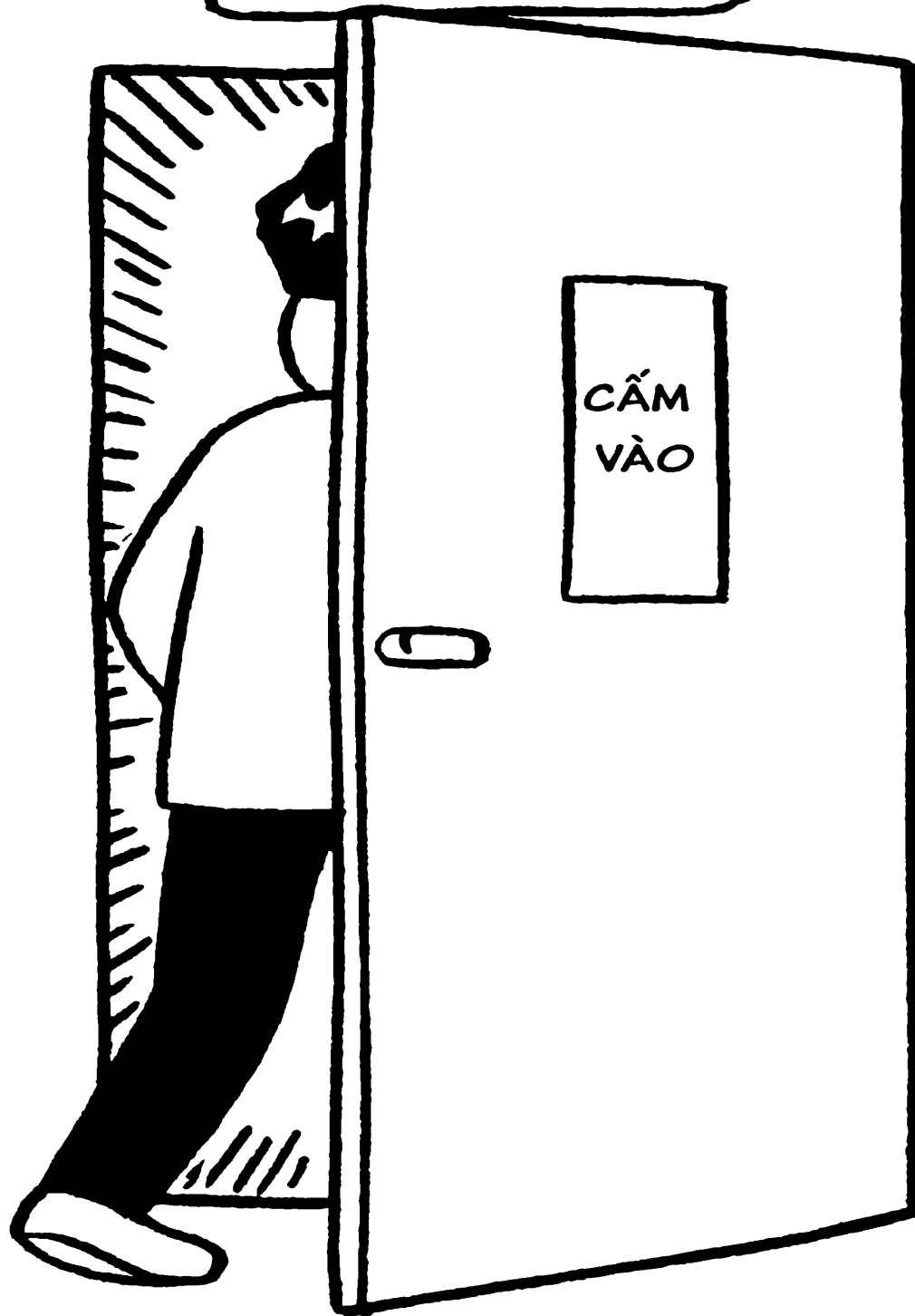
Ừ nhỉ. Quả là một cái tên hiếm khi nghe.

Nhưng mà...

Chú cũng có một người bạn tên là Kaderu đấy.

Chú đang chuẩn bị đi nhậu với nó đây. Đi nhậu với Kaderu chính là một trong những niềm vui của buổi công diễn Sapporo này.

LỐI LÊN SÂN KHẤU

Sau khi buổi diễn thuyết kết thúc, Mitsuro quay trở lại sân khấu để lấy đồ mình đã để quên. Không còn nhìn thấy khán đài rộng lớn, đèn điện đều đã được tắt hết, điều đó khiến Mitsuro không còn cảm nhận được “sự rộng lớn” thường ngày mặc dù vừa nãy đã có đến hàng nghìn phiên bản khác của “tôi” ngồi ở đây.

Căn phòng trở nên tối tăm, đường biên giới phân chia được gọi là “ghế ngồi” cũng đã bị xoá nhòa, chỉ duy nhất sự cô độc lạnh lẽo của một thứ được gọi là “không” vẫn đang hiển hiện.

Từ phía sâu của bóng tối, nơi mà “không có gì” nhưng lại “có tất cả”, Mitsuro nghe thấy một tiếng cười rợn người vang lên.

“HI HI HI, CUỐI CÙNG THÌ NHÀ NGƯỜI CŨNG CÓ THỂ VƯỢT RA KHỎI TẤT CẢ MỌI LỄ PHẢI RỒI NHỈ.”

Những điều được dạy từ trước đến nay:

Hãy cố gắng hết sức để có thể nắm được “lẽ phải” trong lòng bàn tay.

Lời thì thầm của Ác quỷ

Không có gì là không thể đối với những người biết đặt nghi vấn với mọi “lẽ phải”.

PHỤ LỤC ĐẶC BIỆT CUỐI SÁCH: ĐI LỄ NGÀY RẼM

**Câu chuyện này hay thế giới này đều chỉ là sự làm
tưởng của bạn.**

Ác quỷ:

Cuối cùng, ta sẽ dạy cho các người **cách làm phép để có thể nắm
giữ được khả năng vô hạn trong lòng bàn tay.**

Mitsuro:

Cách làm phép ư? Ngài nghĩ tôi có thể tin vào những thứ không
thể được giải thích một cách khoa học sao?

Ác quỷ:

Phép thuật này sẽ chỉ hiệu quả khi các người không lý giải được
hệ thống vận hành của vũ trụ.

Cho nên nó sẽ đặc biệt có tác dụng với những “người không tin”
hay người không hiểu “tại sao nó lại như vậy”. “Bùa chú đáng
ngờ” này sẽ linh nghiệm nhất đối với những nhà khoa học luôn
có suy nghĩ cứng nhắc.

**Lúc nụ cười nở ra cũng chính là lúc tôi không thể lý giải được
lý do tại sao “tôi” đã cười.**

**Bùa chú cũng linh nghiệm khi ta không thể lý giải được hệ
thống, không thể lý giải tại sao “tôi” lại trở nên như vậy. Sao,
người có làm không?**

Mitsuro:

Thì việc tôi sẽ làm đã được định sẵn rồi còn gì.

Tôi dám tự tin rằng ở Nhật Bản thời điểm hiện tại, tôi là người
muốn sở hữu “bùa chú” nhất đấy.

Ác quỷ:

Được rồi, ta sẽ dạy cho người vậy. Đây là câu thần chú được tổ tiên truyền lại từ thời xa xưa. Đó chính là “Tawama Same Ehiro”.

Mitsuro:

Phát âm của từ “Same” cũng chính là năng lượng “xé tan” bằng âm hưởng của nó, tôi đã từng nghe điều này từ một nhà nghiên cứu âm thanh.

Ác quỷ:

Đây là câu thần chú nghi thức khi đi lễ ngày rằm.

Mitsuro:

Ôi, tiếp theo cuốn sách lần trước, lần này lại cũng là cúng tiền ở đền thờ nữa à?

Ác quỷ:

Tất cả đều chỉ là sự trao đổi năng lượng thôi mà. Để “nhận được” những giá trị nào đó thì cần phải chi trả lại.

Tiền bạc không phải vật dùng cho đối phương mà nó là vật “nhằm xác nhận phản ứng của bản thân mình”.

Ví dụ như nguyên nhân của việc chi trả một trăm nghìn yên là vì bản thân mình muốn cảm nhận được “giá trị của một trăm nghìn yên” chứ không vì điều gì khác.

Chiếc túi trị giá một nghìn yên hay một trăm nghìn yên thì chất liệu cũng không hề thay đổi.

Điều khác nhau là ở “phản ứng” của bản thân mình với đồ vật đó. Chỉ với số tiền khoảng ba trăm yên người vẫn có thể nắm giữ được khả năng vô hạn ấy. Sao, người có muốn làm thử không?

Mitsuro:

Thì việc tôi sẽ làm đã được định sẵn rồi còn gì.

Ác quỷ:

Đây chính là nghi lễ để “thu hồi những vật vô hình”.

Trước tiên, ta đã dạy cho người rằng tất cả vật chất trong “thế giới” này đều được cấu thành từ “ba thành tố”.

Hình dạng cũng được tạo thành bởi “ba loại”.

Ngoài ra thì hình dáng là một thứ ban đầu có “suy nghĩ”, sau đó mới được vật chất hoá.

Nghĩa là tất cả các loại vật chất trên thế gian này đều xuất phát từ “suy nghĩ”, sau đó mới được vật chất hoá thành đồ vật.

Mitsuro:

Nếu vậy thì tôi hiểu rồi. Ví dụ những “dự án xây dựng nhà cao tầng”, ban đầu nó là “suy nghĩ” của nhà thiết kế sau đây được xây dựng thành hình và xuất hiện ở thế giới này.

Ác quỷ:

Những nơi có thể dễ dàng biến nguồn năng lượng “tưởng tượng” ấy thành hình nằm ở “thế giới” chương trình hiện thực giả tưởng này. Nơi đó cũng chính là các điểm mốc khiến những “ý tưởng” ấy thành hình dễ dàng.

Lấy ví dụ về đền thờ ở Nhật. **Trong chữ Hán tự “hình dạng 形” thì bên trái là hình cổng đền, bên phải là chữ Hán số ba “tam”** đúng không? Những thứ đã hình thành từ năng lượng của sự “tưởng tượng” mang ý nghĩa rằng nếu nó vượt ra khỏi cổng đền thì sẽ biến thành ba thứ (vật chất hoá).

Tương tự như chữ viết, **ước nguyện cũng là thứ sẽ thành hình.**

Những đồ vật lúc còn ở trong phạm vi cổng đền chỉ mới là những “suy nghĩ” chưa thành hình thì khi tiến đến hệ thống “thế giới” nằm ngoài cổng đền sẽ hoá thành “ba thứ”.

Mitsuro:

Hay quá. “Hình dạng” có nghĩa là sau khi ra khỏi cổng đèn nó sẽ trở thành “ba (hình dạng)” à.

Vậy nếu tôi cầu nguyện trong đèn thì sau khi bước ra ngoài những ước nguyện của tôi sẽ dễ dàng trở thành hiện thực phải không?

Ác quỷ:

Đúng vậy. Nhưng nếu người cứ như bây giờ mà bước vào trong đèn thì không có ý nghĩa gì đâu. Vì đầu óc con người các người chứa quá nhiều “lẽ phải”. Nếu trong đầu các người đã hình thành nên hình dạng của “lẽ phải” mà các người tin tưởng thì “hình dạng” mới sẽ không thể hình thành được.

CHỈ NHỮNG “VẬT KHÔNG CÓ HÌNH DẠNG” MỚI CÓ THỂ TRỞ THÀNH HÌNH DẠNG MỚI.

Mitsuro:

Vậy thì tôi phải làm sao? Tôi đã nghiêm túc nghe đến giờ phút này nhưng rốt cuộc thì ngài lại bảo “Những điều ước của người không thể thành hiện thực được đâu, lêu lêu”. Ngài có thấy mình xấu tính lắm không?

Ác quỷ:

Người chỉ việc tha thứ cho cái xấu thôi.

Chỉ cần như vậy, những “hình dạng của lẽ phải” trong đầu người bấy lâu nay sẽ đổ vỡ.

Tiến lại gần người mình ghét. Tha thứ cho những sự việc mình vốn dĩ không thể tha thứ. Tiếp nhận những điều mình căm ghét bấy lâu.

Hãy phá vỡ những “điều xấu” do người quy định và biến chúng thành “điều tốt”.

Để làm được việc đó, người hãy sử dụng năng lượng của mặt trăng.

Mặt trăng sẽ trở lại thành vật không có hình dạng hay còn gọi là trăng non vào những ngày rằm âm lịch. Vì thế nên nó mới có thể trở thành “hình” vào ngày trăng tròn.

Mitsuro:

Hoá ra là vậy. Chúng ta sẽ tha thứ cho những điều xấu đã xảy ra vào tháng đó (tính từ ngày trăng non của lần trước đến ngày trăng tròn của lần sau) vào ngày rằm âm lịch (ngày mừng một). Khi ấy, chúng ta sẽ phá vỡ những hình tượng “lẽ phải” và xây dựng nên những hình tượng “mới”.

Chỉ cần phá vỡ “lẽ phải” là có thể nắm giữ được khả năng vô hạn.

Ác quỷ:

Đúng thế. Và đương nhiên, khi các **người đã nắm được “hình dạng” mới trong lòng bàn tay thì các người không được cầu nguyện.**

Câu nói “Tôi muốn trở nên hạnh phúc” (thể hiện sự thiếu thốn) cũng chính là lời thoái của kẻ không tin vào hạnh phúc.

Vì “cầu nguyện” chính là thái độ của kẻ đang không tin vào điều gì đó.

Những kẻ mở miệng ra và nói “Tôi muốn được trở nên hạnh phúc” chỉ đơn giản là đang tin rằng “mình không hạnh phúc”.

Cho nên những kẻ đang cầu nguyện chính là những kẻ không tin vào điều mà mình cầu nguyện.

Những kẻ tin vào điều đó sẽ hoàn toàn không có hành động cầu nguyện.

Để hiểu rõ được hệ thống vận hành của vũ trụ này, trước khi cầu nguyện hãy tập cho mình một thói quen luôn dính chặt với từ

“cảm ơn”. Chỉ cần như vậy thì điểm mâu chốt của lời cầu nguyện sẽ tự động chuyển từ “thiếu thốn” sang “đầy đủ”.

Mitsuro:

Tôi hiểu rồi. Sau câu “cảm ơn” thì chúng ta không thể nói “hãy khiến cho tôi hạnh phúc” nữa.

Ngay từ ban đầu, nếu chúng ta có thể luôn nói câu “cảm ơn” thì đôi mắt sẽ dõi về hướng “đầy đủ” từ lúc nào không hay.

Ví dụ như “Xin cảm ơn, tôi rất khỏe”.

Ác quỷ:

Đúng vậy. **“Cảm ơn” cũng là một loại thần chú.** Người hãy sử dụng những câu thần chú này và tiến hành nghi lễ vào ngày viếng đèn mừng một đi. Ngày mà trăng từ có sẽ thành không.

Hãy phá vỡ hình dạng của “lẽ phải” bằng việc tha thứ cho cái xấu.

Hãy trở lại với “những vật không hình dạng” có khả năng vô hạn.

Hãy cầu nguyện cho “hình dạng mới” trong khuôn viên đèn thờ.

Chỉ cần thực hiện những việc này thì sau khi bước qua cổng ra khỏi đền, mọi thứ sẽ trở thành hiện thực với tư cách là “hình dạng” ngay tức khắc.

Mitsuro:

Ôi, đột nhiên tôi cảm thấy rất muốn làm điều đó. Hãy mau tới đi, trăng non ới, hãy mau tới đi.

ĐI LỄ NGÀY RẼM

Kiểm duyệt: Quý ngài Ác quỷ.

Công năng: Giúp bạn có được nguồn năng lượng vô hạn.

Thời điểm: Ngày mừng một âm lịch (ngày rằm).

Lưu ý: Không phải dương lịch mà là âm lịch.

Đặc điểm: Những ngôi đền hoặc điện thờ có cổng Torii gần nhà bạn.

Phương pháp:

Khi bước qua cổng đền, hãy tưởng tượng rằng những “bộ phận” thừa thãi quanh cơ thể mình đều đã được gột bỏ bởi cổng đền.

Hãy hồi tưởng lại những “điều xấu xa” đã xảy ra trong “tháng” đó và tha thứ cho tất cả.

(Dù trong thâm tâm không thể tha thứ được thì vẫn phải nói “Xin cảm ơn” đến những “điều xấu xa” ấy.)

Nếu làm được như vậy, bạn sẽ cảm thấy những “lẽ phải” bản thân mình ôm ấp bấy lâu nay sụp đổ, năng lượng đó sẽ lan rộng ra khắp cơ thể và biến thành “không”.

Sau khi tha thứ cho cái xấu và trở thành “thực thể không có hình dạng”, hãy cầu nguyện cho “hình dạng” mới.

Sau khi cầu nguyện cho tất cả xong, hãy thì thầm thành tiếng “Tawamu Same Ehiko”. Khi bước ra qua khỏi cổng đền, hãy tưởng tượng rằng năng lượng “không” của thực thể không có hình dạng đã được phát tán và thành hình dạng mới.

Hãy tưởng tượng “thực thể không có hình dạng (năng lượng)” đang dần thành hình ở nơi cổng đền.

Hãy cúng ba trăm yên (hoặc hơn).

Sau khi chấp tay, hãy thở hít thở sâu ba lần và nén ngực lại (làm mất đi hình dạng).

Khi cầu nguyện, đừng nghĩ rằng “mình muôn trở thành” mà hãy cảm giác rằng “mình đang trở thành”.

Tất cả mọi lời cầu nguyện đều hãy bắt đầu bằng câu “Xin cảm ơn”.

“Tawama (duy trì), Same (phá huỷ), Ehiko (sáng tạo)” là câu thần chú ma thuật có thể phân tách, phá huỷ đi những thứ đã được duy trì bấy lâu và dẫn đến những sáng tạo mới.

Khi bước qua cổng đền, hãy suy nghĩ thật kỹ về chữ Hán “hình dạng 形” và tin rằng nguồn năng lượng “không” sau khi được giải phóng khỏi đền sẽ hình thành nên hình dạng mới.

Mặt trăng chính là thiên thể chuyển động “nước” nên khi về đến nhà hãy uống thật nhiều nước mới (nếu có thể thì hãy uống nước ấm).

Sau đó hãy vừa ngắm mặt trăng buổi đêm vừa tin rằng cũng giống như hiện tượng trăng non sẽ trở thành hình dạng “tròn”, “suy nghĩ” của bạn rồi cũng sẽ trở thành hình dạng như vậy.

LUẬN VỀ BỘ LỐT CON NGƯỜI (LÝ LUẬN MI - TSU - LOW)

Đại học Viện tổng hợp Sapporo

Khoa Thông tin Xã hội học

Nghiên cứu sinh thuộc phòng nghiên cứu Nagata

Tôi là gì?

Chỉ cần khởi nguồn từ câu hỏi căn bản này thì tất cả mọi ngành học đều có thể bắt đầu.

Nhằm theo đuổi sự bí ẩn của “ý thức con người”, chúng tôi đã thử thực nghiệm tư tưởng mang tên “Lý luận về bộ lột con người” tại phòng nghiên cứu này.

“Thế giới” luôn luôn được phản ánh trước mắt của tất cả các “tôi” đang sinh sống trên thế giới.

Cả hai đối tượng “tôi” và “thế giới” là một mối quan hệ cặp đôi không thể tách rời. Không thể chỉ có “tôi” xuất hiện và cũng không bao giờ chỉ có duy nhất “thế giới” phát sinh.

“Thế giới” là thứ được xác nhận và “tôi” là người xác nhận. Cả hai luôn cùng một lúc khởi động với nhau.

KHÁI NIỆM VỀ BỘ LỐT CON NGƯỜI

Tính quan hệ của cả hai đối tượng “thế giới” và “tôi” có sự sắp đặt tương tự như một chiếc máy chơi game trải nghiệm thế giới hiện thực giả tưởng.

Chỉ cần nhấn nút khởi động thì cả hai đối tượng “tôi” và “thế giới” sẽ cùng lúc xuất hiện.

Ý nghĩa của hành động “tỉnh giấc” cũng đồng nghĩa với việc khởi động “tôi” và “thế giới”.

Thử giả định rằng những bộ lột con người như vậy đang được đặt ở khắp nơi trên thế giới.

Người muốn trải nghiệm sẽ khoác lên mình bộ lột con người mà bản thân “muốn trải nghiệm” rồi nhấn nút khởi động.

Ngay lập tức, góc nhìn mang tên “tôi” sẽ khởi động. Đồng thời, tính năng mô phỏng hiện thực giả tưởng này cũng bắt đầu phản chiếu “thế giới”.

Đương nhiên, “thế giới” đã được phản chiếu không chỉ đơn giản là hình ảnh.

Màn hình không phải là màn hình phẳng mà là màn hình lập thể, có cả mùi hương, âm thanh, cảm giác đau đớn, hương vị hay đến cả cảm giác khi sờ vào vật gì đó cũng được trải nghiệm một cách thực tế. Và đó chính là “trải nghiệm” thực tế mô phỏng vạn năng mang tính khả năng.

Người chơi sẽ lựa chọn và khoác lên mình bộ lột con người “mình muốn trải nghiệm” trong số tất cả những bộ lột đã được chuẩn bị sẵn. Và thứ đầu tiên được phản chiếu ra “thế giới” chính là hình ảnh theo đúng mong muốn của “tôi”.

Nói một cách đơn giản thì ngay trước mắt “tôi”, tất cả mọi ước nguyện luôn thành hiện thực.

Trước một người “muốn có tiền” thì trải nghiệm mang tên “Tôi muốn tiền (tương đương với tôi không có tiền)” sẽ được đáp ứng.

Trước một người “mong muốn được hạnh phúc” sẽ luôn xảy ra hiện thực khiến người đó “mong muốn được hạnh phúc”.

Theo nhà vật lý học Erwin Schrodinger, cha đẻ của công thức phương trình cơ bản lượng tử lực học thì điều này cùng mối quan hệ giữa “người quan sát” và “đối tượng được quan sát” vô cùng giống nhau.

Tất cả những vật được quan sát (thế giới) cũng chính là dựa theo tư tưởng (sự kỳ vọng của người quan sát) của người quan sát (tôi).

PHƯƠNG PHÁP CẦU NGUYỆN ĐÚNG ĐẮN

(Cách thức điều khiển bộ lột con người - một)

Chỉ cần câu nguyện “Tôi muôn được trở thành người giàu có” thì ước mơ “mong muốn được trở thành người giàu có” sẽ thành hiện thực.

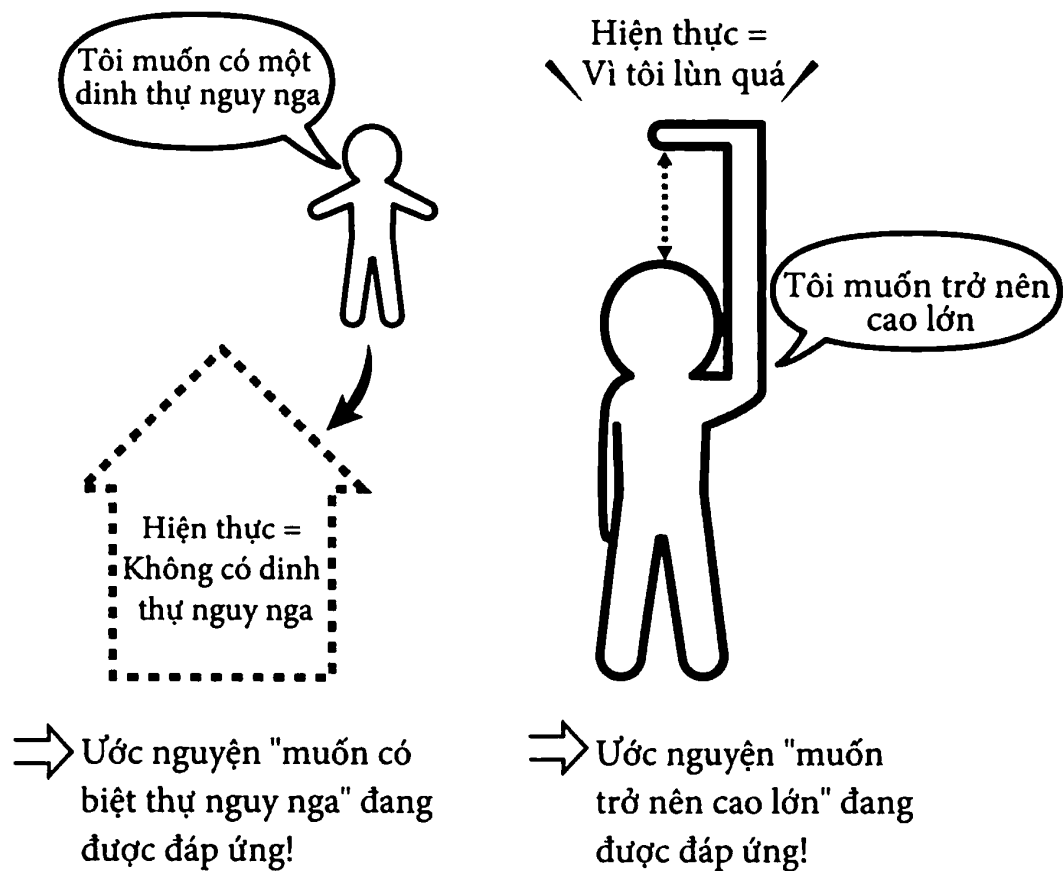
Chỉ cần câu nguyện rằng “Tôi muốn được hạnh phúc” thì “mong muốn được hạnh phúc” sẽ thành hiện thực.

Trong một hệ thống trò chơi chỉ cần câu nguyện thì mọi thứ sẽ thành hiện thực “theo ý nguyện” một trăm phần trăm ngay tức khắc thì sẽ dẫn đến kết quả:

Những người càng mong muốn “được hạnh phúc” sẽ càng thu hút những hiện thực “không hạnh phúc” đến.

Vì vậy, cách cầu nguyện chính xác không phải “Tôi muốn làm...” hay “Tôi muốn trở thành...” mà là tin rằng “Tôi đã đạt được như mong muốn” hay “Tôi đã làm được rồi”.

Không phải “Tôi muốn được hạnh phúc” mà là “Tôi đã hạnh phúc rồi.

Không phải “Tôi muốn trở thành người giàu có” mà phải luôn cầu nguyện rằng “Tôi đã là người giàu có”.

Theo thuyết lượng tử lực học thì “hiện thực” này thật ra chỉ là sự hiểu lầm (lầm tưởng).

“Hiện thực” chính là thứ mà người quan sát đã giải thích như vậy nên nó được nhìn thấy như vậy.

Vì thế, điều chúng ta có thể làm được là chỉ việc hiểu lầm rằng “Tôi đã làm được”, “Tôi đã rất đầy đủ”, “Tôi đang rất giàu có”, “Tôi đã có thể kiểm soát được” hay “Tôi đã trở thành mục tiêu mà tôi mong muốn rồi”.

Phương pháp cầu nguyện đúng đắn mà luận văn này tiến cử chính là cách di chuyển trọng tâm của mình về hướng “đầy đủ”.

Cách cầu nguyện sai lệch cho đến thời điểm này đó là việc con người lơ đãng trọng tâm của mình về hướng “thiếu thốn”.

Việc thay đổi cách hiểu làm sang hướng “đầy đủ” là hiện tượng được gọi là “thông suốt”.

BUÔNG TAY

(Cách thức điều khiển bộ lột con người - hai)

Mặc dù kỳ lạ nhưng chỉ cần giải thoát bản thân khỏi cảm giác “thèm muốn hơn nữa” thì con người sẽ có thể nhận ra được mình đang nắm giữ nhiều hơn những thứ mình đang thèm muốn.

Ngoài ra, trên thực tế nó cũng sẽ bắt đầu tạo nên hiện thực “sở hữu nhiều hơn so với mong muốn”.

Hãy giải thoát cảm giác mang tên “Tôi muốn kiểm soát” và thử tin rằng “Mình đã kiểm soát được điều đó rồi”. Trong tức khắc, bản thân sẽ trải nghiệm được thế giới nơi đang bị kiểm soát bởi chính mình.

Không phải người “mong muốn được hạnh phúc” mà “người hạnh phúc” mới chính là người “đang hạnh phúc”. Đây là nguyên lý vô cùng hiển nhiên.

Những người có thể lý giải được hệ thống vô cùng đơn giản và hiển nhiên này sẽ không còn bất cứ ước nguyện nào như “Tôi muốn được hạnh phúc” hay “Tôi muốn nhiều hơn” nữa.

“Thế giới” hiện thực ấy sẽ khiến mong ước của tôi thành hiện thực một trăm phần trăm ngay tức khắc.

Trong quá trình tiến hành khảo sát thực nghiệm tư tưởng này, tôi đã rất ngạc nhiên vì những “cách cầu nguyện” sai lầm mà chúng ta được chỉ dạy từ xưa đến nay.

Chúng ta đã luôn được chỉ dạy rằng hãy thay đổi “thế giới” ngay trước mắt và hãy không ngừng mong muốn thay đổi “hiện thực”.

Tuy nhiên, tất cả đều không phải như vậy. Việc buông bỏ tư tưởng “muốn thay đổi” và bắt đầu tin rằng “thế giới ngay trước mắt là thế giới hoàn thiện nhất” chính là nguồn động lực duy

nhất khiến thế giới của bạn tiến về phía tốt đẹp hơn trong thực tế.

Chỉ cần thử phó mặc cho tự nhiên, chắc chắn thế giới sẽ vô cùng tuyệt vời.

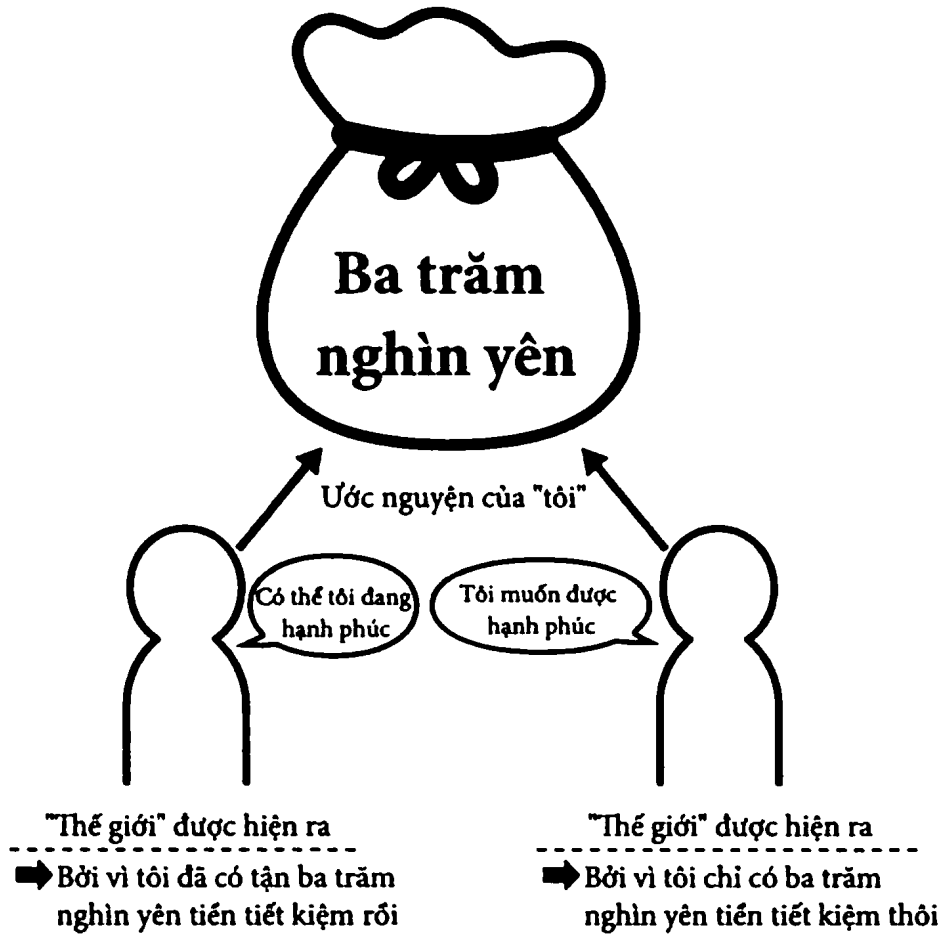
MÔ HÌNH TỪ TỪ LẦM TƯỞNG

(Cách thức điều khiển bộ lốt con người - ba)

Có thể sẽ có suy nghĩ rằng một số người sau khi cầu nguyện “mong muốn được trở thành người giàu có” thì trên thực tế đã trở thành người giàu có.

Có thể sẽ có câu hỏi rằng tại sao một số người mong muốn “được trở thành” sau đó đã “được trở thành” giống như mong muốn.

Không có “ngoại lệ” nào nằm trong hệ thống này cả. Tất cả những gì mình cầu nguyện đều đang trở thành hiện thực một trăm phần trăm ở ngay trước mắt.

Nguyên nhân là vì ở một thời điểm nào đấy, người đó đã bắt đầu tin rằng “mình đang làm được rồi.”

Một cô gái chính vì hiểu lầm rằng “mình đã làm được” nên mới nhìn thấy hiện thực “mình đã trở thành một người giàu có” ở ngay trước mắt.

Hoặc có thể xuất phát điểm của cô gái ấy là “tôi muốn” cũng nên.

Nhưng cô ấy đã cố gắng bằng đủ mọi nỗ lực.

Cứ sau mỗi lần “nỗ lực” thì cô bắt đầu dần hiểu lầm rằng “nguyện vọng của bản thân đang thực hiện được rồi”.

Ban đầu có thể cô hoàn toàn không hiểu lầm rằng “mình đã làm được”.

Nhưng sau một năm làm việc, cô bắt đầu hiểu lầm “mình đã trở nên giàu có hơn trước một chút”.

Sau năm năm, cô bắt đầu tin rằng mình “đang dần trở thành” người giàu có.

Sau bảy năm, cô tự hỏi: “Mình đã làm việc ròng rã bảy năm, vậy nên mình đã trở thành một người giàu có đúng không nhỉ?”

Rồi cuối cùng, sau mười năm làm việc, căn cứ trên nhận thức “mình đã làm việc chăm chỉ đến mức này”, cô gái ấy hoàn thành việc hiểu lầm rằng “Tôi đã trở thành người giàu có”.

Và đúng như những gì cô gái ấy hiểu lầm “hiện thực ‘Tôi là người giàu có’” đã hiện ra ngay trước mắt của cô.

Trong trường hợp ấy, **rốt cuộc thì cũng chỉ là “đã hoàn tất được việc hiểu lầm” mà thôi.**

Tuy nhiên, điều mà luận văn này muốn truyền tải chính là khả năng **rất nhiều đường tắt đã được tạo nên dựa vào việc thực hiện hành vi hiểu lầm một cách có ý thức.**

Bởi vì “tôi muốn được như vậy” nên tôi đã bắt đầu hiểu lầm,

Sau đó tôi từ từ tin rằng “mình đang dần trở nên như mong muốn”.

Điều luận văn này muốn gửi gắm đến mọi người chính là phương pháp mang tên “biết ơn”, phương pháp giúp thu ngắn trên diện rộng trục thời gian của cô gái ấy, người đã có thể hiểu lầm rằng “mình đã được như mong muốn”.

PHƯƠNG PHÁP CẢM ƠN

(Cách thức điều khiển bộ lốt con người - bốn)

Hãy chuyển từ cách cầu nguyện sai lầm rằng “Tôi muốn được hạnh phúc” sang hướng cầu nguyện đúng đắn “Tôi đang rất hạnh phúc”.

Hãy chuyển từ cách cầu nguyện sai lầm rằng “Tôi muốn trở thành người giàu có” sang hướng hiểu lầm đúng đắn “Tôi đang rất giàu có và sung túc”.

Hãy chuyển từ cách cầu nguyện sai lầm rằng “Tôi muốn kiểm soát” sang hướng hiểu lầm đúng đắn “Tôi đã kiểm soát được điều mình muốn kiểm soát”.

Và từ ngữ có thể khiến “tộc độ hiếu lâm” được nhanh hơn chính là câu “Xin cảm ơn”.

Trước khi mở miệng cầu nguyện ở đền thờ hay những nơi khác tương tự, lời nói đầu tiên hãy là câu “Xin cảm ơn”.

Chỉ cần như vậy thì những câu từ tiếp theo mình nói sẽ dịch chuyển sang hướng “đầy đủ”.

Bởi vì chúng ta không thể nói những câu thoại như “Xin cảm ơn, cầu cho mọi điều may mắn sẽ diễn ra trong tương lai sắp tới”.

Chúng ta cũng không thể nói “Xin cảm ơn, xin hãy ban cho tôi cuộc sống hạnh phúc”.

Bởi vì cả “Tôi muốn được hạnh phúc” hay “Cầu mong mọi điều may mắn sẽ diễn ra”, tất cả đều không ăn nhập với câu “Xin cảm ơn” ở đằng trước.

Chính vì có thể hiểu lầm về sự đầy đủ được gọi là “sở hữu” nên mình mới nói được câu “Xin cảm ơn”.

Tóm lại, tất cả “lời cầu nguyện” mà chúng ta đã cầu xin từ trước cho đến nay đều chứng tỏ rằng mình đang bất mãn, không hài lòng với hiện thực.

Vì bản thân mình không cảm thấy biết ơn thực tại nên mới cầu nguyện rằng “Xin hãy làm gì đó cho tôi”.

Tóm lại, tất cả mọi lời cầu nguyện đều thể hiện sự “thiếu thốn”. Cho nên “sự thiếu thốn” ấy sẽ tiếp tục diễn ra tương ứng với những gì mình đang mong muốn.

Và phương pháp để chuyển dịch mong muốn ấy từ “sự thiếu thốn” sang “sự đầy đủ” là chúng ta phải tập cho mình một thói quen luôn biết nói câu “Xin cảm ơn” trước khi cầu nguyện.

Cứ mỗi lần đi đến đền thờ hay mỗi lần cầu nguyện, hãy luôn mở lời bằng câu “Xin cảm ơn”.

Chỉ bằng phương pháp như vậy, chúng ta có thể nói:

“Xin cảm ơn, tôi rất hạnh phúc”.

“Xin cảm ơn, tôi rất giàu có và sung túc”.

“Xin cảm ơn vì đã cho tôi được sống trong một thế giới mà tôi có thể kiểm soát nó”.

Và tất cả những gì chúng ta cầu nguyện đều sẽ thay đổi một cách tự động sang hướng “cách cầu nguyện đúng đắn”, theo đúng như những gì đã được phân tích trong luận văn về hệ thống bộ lột con người.

Trước khi cầu nguyện hãy luôn nhớ mở lời bằng từ “cảm ơn”.

Tôi muốn các bạn đừng bao giờ quên phương pháp đơn giản này.

NHỮNG ĐIỀU CẦN LƯU Ý KHI KHOÁC LÊN MÌNH BỘ LỘT CON NGƯỜI

Ngoài ra, theo như những gì tôi đã quan sát được khi trải nghiệm sự mô phỏng vạn năng của “bộ lột con người” thì dường như ở đó có một số quy định.

1. Phải xoá bỏ hoàn toàn mọi ký ức trước đây và hình thành nên trạng thái chắc chắn rằng “cái ‘tôi’ này chỉ đơn giản là ‘tôi’”.

2. Để có thể cảm nhận được niềm vui mỗi khi trải nghiệm thì cần thiết phải có sự khác nhau được gọi là nhị nguyên.

3. Nội dung của câu chuyện mang tên “thế giới” hiện tại phải được giấu đi đối với người trải nghiệm.

Ngoài các quy định mà tôi vừa liệt kê thì vẫn còn nhiều quy định khác đa dạng hơn, nhưng trong phạm vi luận văn này, tôi sẽ chỉ giải thích một cách đơn giản và khái quát ba quy định trên.

Quy định thứ nhất

Độ hài lòng của người chơi đối với trò chơi phải tỷ lệ thuận với độ say mê của người đó khi chơi.

Tương tự như các nhà sản xuất trò chơi Nhật Bản luôn cố gắng hết sức để khiến người chơi say mê trong thế giới trò chơi, trò chơi “bộ lột con người” trải nghiệm mô phỏng này cũng đặt sự phủ sóng cảm giác say mê làm tiền đề hàng đầu.

Sự phũ sổng cảm giác say mê một cách tuyệt đối nêu giải thích một cách dễ hiểu thì nghĩa là nhà sản xuất sẽ **chú trọng không để người chơi nhận ra “đây là trò chơi”**.

Nếu người chơi vừa trải nghiệm trò chơi nhưng vẫn vừa biết rằng “đây chỉ đơn giản là một trò chơi” thì họ sẽ không còn có thể cảm nhận niềm vui khi chơi trò chơi này nữa.

Vì vậy, cần thiết phải khiến cho người chơi trước khi khoác lên mình bộ lột con người sẽ quên đi mọi ký ức trước đây và chỉ suy nghĩ được rằng bộ lột này chính là bản thân mình.

Ví dụ như cần thiết phải khiến người chơi hoàn toàn tưởng rằng đây chính là “tôi”, là bản thân mình. “Tôi là Yamada Taro, hôm qua cũng vậy và hôm trước cũng thế”, “Tôi hoàn toàn không khoác lên thứ gì mang tên ‘bộ lột con người’”.

Và “bộ lột con người” mô phỏng mang tính trải nghiệm này đã hoàn toàn thành công trong việc phũ sổng tính say mê một cách hoàn hảo.

Ngay cả chính bạn, người đang đọc luận văn này cũng đang tin chắc rằng “Tôi là ‘tên của bạn’”. Điều này là chứng cứ thể hiện luận cứ tôi đã trình bày phía trên.

Quy định thứ hai

Trong phim ảnh hay trò chơi, nếu nhà sản xuất không chuẩn bị sự “khác biệt” thì người chơi sẽ không thể nào cảm thấy hào hứng hay thú vị được.

Mỗi ngày, từ sáng đến tối người chơi luôn được sắp đặt để liên tục ăn gan ngỗng, thịt bò bít tết hay trứng cá tầm thì chắc chắn người đó sẽ không thể nào thấy thú vị, ngược lại còn có cảm giác cực khổ.

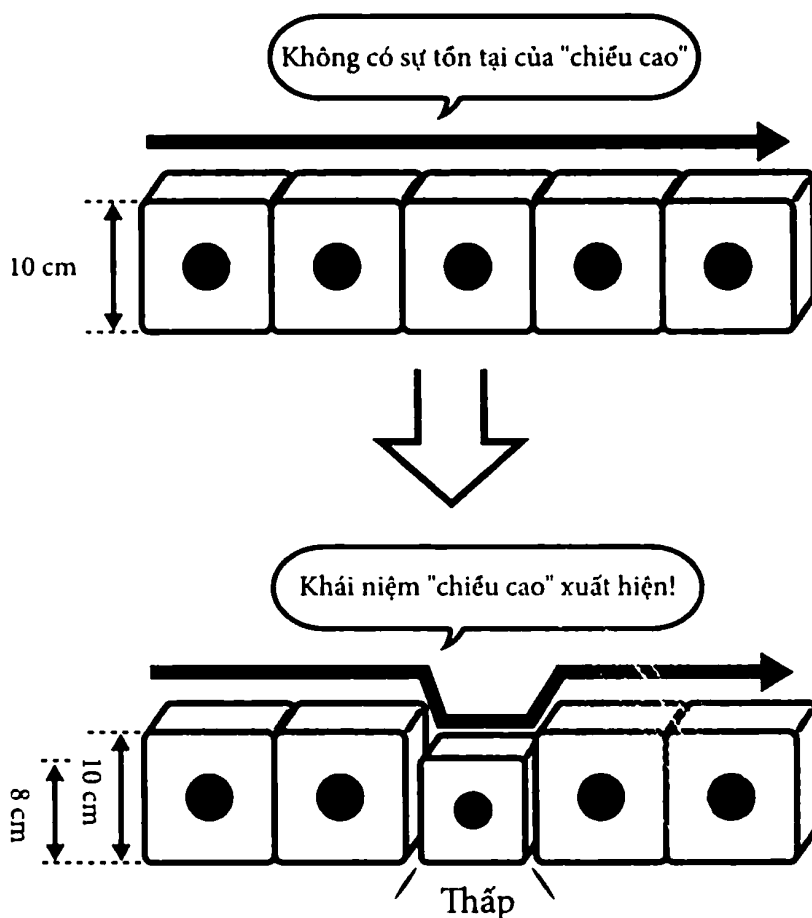
Chính vì có cảm giác đói bụng nên chúng ta mới có thể cảm nhận được niềm vui của việc ăn.

Chính vì có những bữa ăn giản dị nên mới sinh ra khái niệm được gọi là “bữa ăn xa hoa”.

Trong trò chơi “bộ lột con người” này, **nếu mọi thứ xảy đến với người chơi đều chỉ là những điều hạnh phúc thì người chơi sẽ không còn nhận ra rằng đó chính là “hạnh phúc” nữa.**

Vì vậy, để nâng cao độ hài lòng của người chơi, một công năng mang tính nhị nguyên được gọi là “khác biệt” đã được chuẩn bị sẵn trong “thế giới” mô phỏng này.

Để sản sinh ra được cảm giác “thú vị, thoải mái” thì những “cảm giác đau khổ” cũng được lập trình và chính nhờ những “điều xấu xa” ấy mà nhận thức về những “điều tốt đẹp” mới được sinh ra.

Đúng vậy. Nguyên nhân tại sao dù cho bản thân mình đã nỗ lực hết sức nhưng những “sự đau buồn” vẫn diễn ra là vì nó đã được thiết lập nhằm giúp cho người chơi “tôi” có thể nở được những nụ cười.

Quy định thứ ba

Tương tự như trong bất cứ bộ phim nào, tất cả nội dung câu chuyện đều đã được định sẵn, câu chuyện trong trò chơi mô

phỏng mang tính trải nghiệm này cũng đã được định sẵn. Điều gì sẽ xảy ra lúc nào, ở đâu, với ai, tất cả đều đã được cố định.

Tuy nhiên, nếu như người chơi nắm rõ được quy trình câu chuyện đã định, ví dụ như “có một cái bẫy đã được chuẩn bị để xuất hiện ở màn tối”, thì người chơi sẽ không còn cảm nhận được sự thú vị của câu chuyện nữa.

Bởi vì sự thú vị của một cái bẫy chính là niềm vui đột nhiên rơi xuống. Nếu người chơi đã biết đến sự tồn tại của cái bẫy từ trước thì họ sẽ không còn cảm nhận được ý nghĩa của một cái bẫy là gì.

Cũng tương tự như trò chơi “bộ lột con người” này, bởi vì người chơi không biết câu chuyện là gì nên họ sẽ cảm nhận rằng “đột nhiên” điều không may xảy đến bất ngờ vào “một ngày nào đó”, nhưng thật ra nó chỉ là một phần trong câu chuyện đã được định sẵn.

Câu chuyện ấy đương nhiên đã được sắp đặt để người chơi có thể “cảm nhận sự thú vị” nên điều quan trọng là người chơi phải cảm thấy mong chờ những điều thú vị khác sắp tới sẽ xảy ra.

CHUYÊN GIA ĐIỀU KHIỂN BỘ LỘT CON NGƯỜI

(Phương pháp điều khiển sự thật)

Những điều tôi đã trình bày phía trên là phần giải thích về phương pháp làm thế nào để có thể điều khiển một cách hiệu quả bộ lột con người, thứ mà cùng lúc khởi động cả hai đối tượng “tôi” và “thế giới”. Nhưng thật ra, tất cả những giải thích ấy đều rất tùy tiện, sao cũng được.

Bởi vì chúng ta không “cần thiết phải sử dụng bộ lột ấy một cách hiệu quả”.

Mục đích chính của bộ lột con người này là để “trải nghiệm”.

Trải nghiệm có nghĩa là đi xuyên qua tất cả những hiện tượng sẽ, đang và đã xảy ra.

“Nỗi buồn”, “niềm hạnh phúc”, “sự đau khổ”, “sự vui sướng”, “sự đấu tranh”, hay vô số những hiện tượng khác; có thể nói rằng việc diễn viên chính trải qua tất cả những hiện tượng đó được gọi là “trải nghiệm”.

Con người thường cầu nguyện toàn những điều “vui vẻ” sẽ diễn ra trong cuộc sống của mình.

Tuy nhiên, cách trải nghiệm sự vui sướng của “nỗi buồn” một cách đúng đắn chính là việc “trải nghiệm nỗi buồn”.

Nếu chúng ta đã được ban cho “nỗi buồn” thì việc phải cố gắng “mỉm cười” hay “suy nghĩ một cách tích cực” là không cần thiết.

Việc cố gắng suy nghĩ tích cực hay mỉm cười ấy cũng chính là sai lầm khi tận hưởng niềm vui lúc chơi trò chơi.

Tuỳ theo từng tình huống mà “phương pháp tận hưởng niềm vui” sẽ khác nhau.

“Phương pháp” tận hưởng niềm vui của nỗi buồn một cách đúng đắn chính là “trải nghiệm nỗi buồn”.

“Phương pháp” tận hưởng niềm vui của việc vội vàng một cách đúng đắn chính là “trải nghiệm cảm giác vội vàng”.

“Phương pháp” tận hưởng niềm vui của nỗi bất an một cách đúng đắn chính là “trải nghiệm sự bất an”.

“Phương pháp” tận hưởng niềm vui của việc tỏ ra rằng mình ổn một cách đúng đắn chính là “tỏ ra mình ổn”.

Và ngoài ra, phương pháp tận hưởng hạnh phúc một cách đúng đắn chính là “hạnh phúc”.

Tóm lại thì tất cả con người trên trái đất này đều đang làm được điều đó rồi.

Hôm nay cũng vậy, tất cả mọi người trên thế giới đều đang buồn, đang đau khổ, đang đấu tranh.

Dù cho con người có đọc bao nhiêu sách vở đi chăng nữa thì cũng không thể nắm được “phương pháp điều khiển cuộc sống một cách hiệu quả” hay “phương pháp hoàn hảo để thuận thực trong cuộc sống”. Nhưng có thể đây chính là món quà tuyệt vời nhất mà người thiết lập ra trò chơi này đã ban tặng cho loài người.

Trong trò chơi này, con người không được phép sống một cách thuận lợi.

Vì vậy, tôi muốn các bạn hãy yên tâm.

Bạn luôn luôn đạt được điều mà mình mong muốn.

Bạn luôn luôn là chuyên gia điều khiển thành thực cuộc sống của mình.

Bạn chính là người đã cầu nguyện “có thể kiểm soát được thế giới này một cách hiệu quả” và không bao giờ ngừng biến điều đó thành hiện thực.

Bạn là chuyên gia biết rõ làm sao để có được một cuộc sống hoàn hảo.

Tôi mong muốn bạn luôn luôn cân nhắc điều đó.

Cứ mỗi lần sự “đau buồn” xảy đến với bạn thì tôi mong rằng bạn sẽ khen ngợi bản thân mình, bản thân đang “đau buồn”.

Cứ mỗi lần sự “đau khổ” xảy đến với bạn thì tôi mong rằng bạn sẽ khen ngợi bản thân mình, bản thân đang “đau khổ”.

Cứ mỗi lần sự “lo lắng” xảy đến với bạn thì tôi mong rằng bạn sẽ khen ngợi bản thân mình, bản thân đang “lo lắng”.

Chắc chắn những điều trên sẽ xoay vòng liên tục và liên tục rồi đến với bạn, người có thể “vui” vào ngày “niềm vui” tìm đến.

TÓM TẮT LUẬN VĂN

Trên đây là những phân tích của tôi về sự thật rằng “thế giới” mô phỏng vạn năng luôn luôn đáp ứng một trăm phần trăm nguyện vọng của “bản thân mình” đang được khởi động ngay trước mắt tất cả mọi người.

Để tóm tắt được tính quan hệ của “tôi” và “thế giới” bằng một từ ngữ đơn giản, tôi đã sử dụng phương pháp thực nghiệm khảo sát viễn tưởng được gọi là “bộ lột con người”. Tuy nhiên, tôi hoàn toàn không nghĩ đây là những điều xa rời “thực tế”.

Tôi tin chắc chắn rằng thế giới gương soi mang tính đối xứng đang được phản ánh trước tất cả “tôi” trên thế giới hiện tại.

Mong muốn của ba nghiên cứu sinh đã viết nên luận văn này chính là tất cả mọi “tôi” đang được phản chiếu trên chiếc gương ấy đều có thể nở nụ cười trên môi.

LỜI KẾT

Ban đầu, tôi đã quyết định tiêu đề của cuốn sách này là “Ác”.

Vậy “ác” là gì? Bằng việc đi tìm nguyên nhân cơ bản ấy, tôi mong muốn rằng mình có thể giúp ích cho tất cả những người đang đau khổ vì cảm giác tội ác. Với nội dung “Bạn hoàn toàn không có lỗi gì cả”, tôi đã bắt đầu chấp bút từ tháng Năm.

Nhưng không hiểu sao mình hoàn toàn không có hứng để viết.

Tiến rồi lại lùi. Viết rồi lại sửa. Đi đi lại lại.

Cho đến hiện tại, sau khi đã viết nên tám cuốn sách, nếu áng chừng thì trong quá trình viết cuốn sách này tôi đã gác bút từ khoảng hai đến ba tuần.

Qua tháng Sáu rồi đến tháng Bảy, tôi vẫn tiếp tục đi đi lại lại.

“Tại sao mình không thể viết tiếp nhỉ?”

Tôi vừa nhận ra nguyên nhân đó lúc nãy (cười). Tôi đã lựa chọn một “thứ không có thật” để làm đề tài thế nên mới không thể viết nổi nó. Những thứ như “cái ác” hoàn toàn không hiện diện ở bất cứ nơi đâu, vì tôi chính là người có quyền quyết định đâu là “ác” và đâu là “thiện”.

Người quyết định đáp án lại đi tìm kiếm đáp án trong thế giới này thì sẽ chỉ vĩnh viễn lạc lối trong mê cung mà thôi.

Nhưng các bạn đừng vội cười “Sato Mitsuro”, người đã chọn đề tài là thứ “không có thật” rồi cố gắng hết sức để vật lộn với nó.

Vì những ngày mà tôi đã trải qua cũng chính là “những ngày” mà nhân loại đã trải qua từ hàng nghìn năm nay.

Mọi người đều tìm kiếm đáp án ở thế giới bên ngoài. Đồng nghĩa với việc mọi người đang tìm kiếm “thứ không có thật”.

Ví dụ như vào buổi sáng, tôi thức dậy.

“Bản thân tôi” này có phải là thứ có thật không?

Chỉ cần khởi động “tôi” thì chắc chắn “thế giới” sẽ hiện ra ngay trước mắt.

“Thế giới” này có phải là thứ có thật không?

Cả “thế giới” và “tôi” đều là thứ không có thật.

Đây chính là sự thật nghiêm túc đã được mọi người nhìn thấu.

Điều đó được thể hiện trong học thuyết về não, lượng tử lực học, những bộ phim mới nhất hay Kinh Thánh trong quá khứ.

Cuốn sách lần này với nội dung “Hãy hoài nghi lẽ phải!”, nhằm mục đích ai cũng có thể đọc được một cách dễ hiểu, tôi đã thử viết nó bằng một câu chuyện.

Trong lúc viết mọi thứ vẫn còn rất hỗn loạn, tôi đã thử cố gắng trò chuyện với một sự tồn tại mang tên “Ác quỷ” bằng não bộ nhưng rốt cuộc lại không thể.

Sau đó, giữa chừng tôi đổi thành các nhân vật mà mọi người đã biết như “thần linh” và thay đổi cách xưng hô thì ngay tức khắc, tôi có thể viết mọi thứ một cách trôi chảy. Vậy có khi nào thần linh đang thực sự tồn tại? Tất cả đều là “thần thánh”, “One”, “một người”, “điểm đặc dị”, nói chung dùng từ ngữ nào để thể hiện cũng được bởi nó chỉ là những hình thức khác nhau của THỨ ĐÓ mà thôi.

Vì toàn thể chỉ đơn giản là đang cùng một lúc diễn xuất tất cả mọi “bộ phận” ở thời điểm hiện tại.

“Bạn” chính là “tôi” và “tôi” là “tất cả”.

Chính vì cái thế giới rắc rối như vậy nên chúng ta mới có đủ hứng thú để tiếp tục sống và khám phá.

Chúng ta luôn cố gắng để có thể “hiểu được”. Tuy nhiên, Ác quỷ trong cuốn sách này đã nói rằng giấc mơ ấy sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở thành hiện thực.

Không có thứ gì gọi là “hiểu được”.

Con người chính là những thực thể “không thể lý giải được” điều gì và cũng không thể “chia cắt” khỏi bất cứ thứ gì.

“Tôi không hiểu”.

Đằng sau câu nói này mang ý nghĩa rằng “câu hỏi” và “câu trả lời” đang kết hợp với nhau.

Bởi vì cả hai không thể “tách rời nhau” được.

Tuy nhiên, nếu “câu hỏi” và “câu trả lời” được giữ cùng nhau thì cả hai đều sẽ bị hủy diệt. Ở nơi đã có “câu trả lời” thì sẽ không tồn tại ý thức muốn “hỏi” và chính “câu trả lời” sẽ dập tắt đi “câu hỏi”.

Vì vậy, có khả năng ảo giác với tên gọi “phân chia” đã được thiết lập sẵn. Để “hiểu được” thứ “không thể phân chia” thì chỉ còn cách duy nhất là nhìn vào ảo giác.

“Không thể lý giải” hay “không thể phân chia”, chúng ta đang chơi trò chơi của “câu hỏi” và “câu trả lời”.

“Lẽ phải” của cuốn sách có lẽ cũng chính là phần “đáp án” này.

Mặc dù thực sự “đáp án” là thứ gần như không có thật. Cho dù nó không có thật thì bạn vẫn phải tự đặt ra “lẽ phải” trong thâm tâm mình. Nếu không bạn sẽ không thể nào trải nghiệm được thế giới này một cách vui vẻ.

Đó cũng là điều mà Ác quỷ trong quyển sách này đang đi tìm câu trả lời.

“Lẽ phải” mà bạn đang ôm ấp có phải là thứ tuyệt đối không?

Không chỉ giới hạn ở thiện ác hay quy luật, đến cả “lẽ phải” của một cộng một bằng hai cũng có phải là thật không nhỉ?

Hay những gì bạn đã ghi nhớ từ ký ức chính là “lẽ phải”?

Đương nhiên, việc nắm giữ “lẽ phải” hoàn toàn không có gì là xấu cả.

Có điều, “lẽ phải” này chắc chắn sẽ va chạm với “lẽ phải” khác.

Bên cạnh đó, “lẽ phải” cũng chính là tuyên ngôn thể hiện “tôi chỉ tin vào một thứ” nên nó sẽ dẫn đến việc đê bệch đi những lựa chọn vô hạn khác. Người nghĩ rằng chỉ có con đường này mới là “đúng” thì cho dù người khác có nói như thế nào thì người đó vẫn sẽ nhất quyết đi con đường mà mình đã nhận định.

Ngoài ra, nếu thử đánh dấu hỏi về “sự chính xác” thì hẳn ai cũng sẽ có cho mình một kinh nghiệm rằng “tàu điện ngầm” hay “xe buýt” thì gần hơn.

Chỉ có “tôi” mới là “đúng”. Tuy nhiên điều đó lại hoàn toàn sai lầm.

Hãy hoài nghi về “lẽ phải” ấy. Chỉ bằng cách này, tôi sẽ thấy được “tôi” nhỏ bé như thế nào.

Và sẽ nhận ra rằng “tôi” đã tự khoá trái cửa, giấu mình trong một “thế giới” nhỏ bé ra sao.

Ý nghĩa câu thoại “Ta xoá nhé” của Ác quỷ khi đe dọa nhân vật chính cũng có nghĩa là Ác quỷ sẽ xoá đi “lẽ phải”.

Nếu nghĩ rằng hành động đó chính là đe dọa thì nguyên nhân cũng vì bản thân không muốn mất đi bảo vật “lẽ phải” của mình. Sự tự kiêu

sẽ tìm kiếm sự ổn định. Vì thế, nó sẽ không muốn tiếp nhận bất cứ điều gì ngoài “lẽ phải” mà nó đang ôm ấp.

Chính vì Ác quỷ là người hiểu rõ tính chất của sự ngạo mạn này nên đã truy đuổi bạn.

Và nói rằng “Ta sẽ hoá phép khiến người biến mất nhé”.

Bản thân tôi bây giờ, ở thì hiện tại đang viết cuốn sách này, không hề có bất cứ ký ức nào về người bạn mang tên “Kaderu” của mình, tuy nhiên cũng không hẳn ký ức đó là “đúng”.

Tương tự như những gì được viết trong cuốn sách này, trong cuộc đời con người rồi cũng sẽ có một ngày mà “ký ức” bay đi.

Đó chính là ngày sau khi tỉnh giấc thì phát hiện mình đã cứ thế mà không khoá vòi tắt.

Đồng hồ đo ga đóng lại trong lúc “nước” vẫn cứ chảy ra.

Bạn bè “tôi” nói rằng “Hôm qua mày đập phá trong quán karaoke làm tao khổ muốn chết” nhưng “tôi” lại chẳng nhớ được gì cả.

Ngoài ra, khi “tôi” đang nghe câu chuyện từ bạn bè thì lại một lần nữa “tôi” xuất hiện. Làm sao mà “tôi” có thể kiểm chứng được một “thế giới” mà “tôi” đã không xuất hiện ở đó. Những câu chuyện đáng kinh ngạc như thế đang được các nhà vật lý học hiện đại nghiên cứu một cách nghiêm túc.

“Trước khi người quan sát quan sát thì chỗ đó hoàn toàn không có gì cả”.

“Bạn” chính là người đã tạo nên tất cả mọi thứ của “thế giới” trước mắt.

Mặc dù đúng là văn chương có hơi lẫn lộn nhưng chỉ cần điều đó có thể truyền đạt đến bạn thì bản thân tác giả cũng đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi.

Vì tôi không biết viết bao nhiêu chữ thì được quy định là “chính xác” nên có thể văn chương đã trở nên dài dòng, nhưng nơi đây là một thế giới không thể kiểm chứng được sự tồn tại của “tôi” bằng cách lý luận.

Giường cao quy tắc vàng gọi là “lẽ phải” trong thâm tâm mình và vứt bỏ đi tất cả những khả năng nằm ngoài quy tắc ấy. Tôi không muốn nhìn thấy bạn sống một cuộc đời như vậy.

“Lẽ phải” của bạn là gì?

Hãy thử hoài nghi giống như Edison, người đã từng không tin vào sự “chính xác” của một cộng một bằng hai. Hãy hoài nghi “lẽ phải” và thử tin vào “tính khả năng”.

Tất cả những người đồng đội được gọi là “tôi” đang chờ bạn ở một địa điểm, nơi mà bạn có thể vượt qua tất cả mọi “lẽ phải”.

Cuối cùng, sẽ không có cuốn sách nào được mọi người cầu nguyện như cuốn sách này.

Rất nhiều những người đồng đội của tôi ở khắp nơi trên thế giới đang cầu nguyện cho “sự hoàn thành” của cuốn sách này.

Xin hãy trả ơn những lời cầu nguyện ấy bằng việc làm thế nào đó để biến những gì được viết trong cuốn sách này trở thành hiện thực.

Tôi cầu mong cho “cuốn sách này”, cuốn sách đã được thành hình bởi lời cầu nguyện của rất nhiều người, sẽ đến được tay những người ấy và giúp cho cuộc sống của họ được thuận lợi hơn.

Bất giác tôi nhìn vào cuốn lịch. Là ngẫu nhiên hay là tất yếu nhỉ?

Bản thảo đã cùng tôi trải qua một thời gian dài cuối cùng cũng đã đến ngày rời xa khỏi vòng tay tôi, ngày 14 tháng 8 năm 2017.

Cũng là ngày giỗ của bố tôi, người đã có thể vượt qua tất cả mọi “lẽ phải”.

Cả ngẫu nhiên và tất yếu, tôi không muốn tin vào sự “chính xác” của bên nào cả.

Gửi từ Mitsuro Sato.

Nhà bố mẹ đẻ ở Naha, trước tấm hình đen trắng của người anh hùng vĩ đại nhất thế giới.

Mitsuro Sato

Góc dành cho quý ngài Ác quỷ HÃY CÙNG GIA TĂNG SỐ LƯỢNG ĐỒNG ĐỘI QUỶ DỮ!

Gửi đến người, người đã đọc đến trang cuối cùng của cuốn sách này.

Bây giờ, những “lẽ phải” mà người đã ôm ấp bấy lâu đang bắt đầu lung lay.

Nhân đây thì ta muốn hỏi ngày mai người có đi làm không?

Người có trò chuyện với bạn bè của mình không? Có bàn bạc gì với gia đình mình không?

Ta nghĩ chắc chắn người sẽ lại bắt đầu tin vào “lẽ phải” nào đó một cách cố chấp.

Bởi vì con người chính là những sinh mệnh sống theo kiểu hội nhóm, sẽ luôn sợ hãi khi đi lệch ra khỏi đám đông và “chỉ có một mình”. Rồi người sẽ lại bị một thế lực “thiện” nào đó ràng buộc và tiếp tục đánh mất sự tìm kiếm khả năng vô hạn.

Hãy cùng gia tăng số lượng đồng đội quỷ dữ xung quanh bằng chính sức lực của mình!

Đó chính là những đồng đội hoài nghi “lẽ phải”. Khi những người xung quanh bắt đầu hoài nghi về “lẽ phải” thì thực tế cá

nhân người cũng sẽ thay đổi.

Ví dụ, dưới chế độ hôn nhân hiện tại thì việc yêu nhiều người được gọi là “ngoại tình”, nhưng giữa những người cùng hoài nghi về “lẽ phải” thì khái niệm được gọi là “Polyamory^[16]” bắt đầu xuất hiện.

Hay những người hoài nghi sự “chính xác” của tiền bạc đã bắt đầu sử dụng đơn vị thanh toán địa phương. Họ đã vượt lên chế độ thanh toán tiền giấy thông thường và đang khởi đầu kinh doanh ở một miền quê nào đó.

Chỉ với “một mình người” thì không thể nào vượt lên được “lẽ phải”. Hãy cất tiếng hỏi những người xung quanh người rằng “‘Lẽ phải’ có kỳ cục không?” và làm cho số lượng đồng đội quý dữ của mình tăng lên.

Người chỉ việc trao tay cuốn sách này cho những người xung quanh cũng được nhưng nếu có thể, ta vẫn muốn người tạo thêm cơ hội để mọi người cùng nhau tranh luận. Ngoài ra, nếu người có đủ dũng khí tặng cuốn sách này cho những người xung quanh thì đừng chỉ trao cho những người thân thích mà hãy trao tận tay đến cả “những người mình ghét”, “những người mình cảm thấy ganh tị” và “những người mình đang ganh ghét”.

Họ chính là pháo đài sau cùng của “lẽ phải” trong thâm tâm người.

Thời điểm mà người có thể tha thứ cho người mình ghét (người xấu) thì đó cũng là lúc kỳ tích lần đầu tiên xảy ra.

Khi đó, hãy tham khảo ý nghĩa của ba cuốn sách biểu trưng cho sức mạnh của Ác quỷ: “Số bốn”, “Số chín” và “Số mười ba”.

Tuy là “đèn đỏ” nhưng nếu mọi người đi sang đường thì đó chính là “đèn xanh”.

Sau cùng, gửi đến các người, những người mà ta vô cùng yêu quý.

Thế lực của “cái thiện” đã lan tràn hết sức đủ đầy cho đến thời điểm này.

Hiện giờ, điều thế giới cần chỉ có thể là “cái ác” (dũng khí hoài nghi lẽ phải) mà thôi.

Ta muốn bằng cách nào đó có thể mượn được sức lực của người. Ta muốn lấy người làm trung tâm và phản kích quân đoàn của “cái thiện”.

Khác với thế lực của “cái thiện”, ta sẽ bảo vệ người đến giây phút cuối cùng.

Bởi vì người chính là thuộc hạ không thể thiếu của “cái ác”, người đã có đầy đủ dũng khí để bắt đầu hoài nghi “lẽ phải”.

Gửi đến người, người chiến sĩ bé nhỏ, người đã dám đứng lên đối đầu với “lẽ phải” của toàn xã hội.

Hãy gửi đi những nguồn năng lượng đen tối cùng với lòng biết ơn của mình.

Từ Ác quỷ.

Điểm lưu ý: Từ “sự lệch hướng” trong tiếng Anh là “deviation”. Đây cũng chính là từ vựng có nguồn gốc xuất phát từ “devil (quỷ dữ)”. Những điều chệch ra khỏi thứ nguyên sẽ được gọi là “quỷ dữ”. Tác giả muốn nói rằng những người đồng đội quỷ dữ sẽ là những người dám đi lệch ra khỏi định kiến “lẽ phải”.

Tư liệu tham khảo

Newton Press-Hen (2013), “Thời gian là gì - Từ thời gian mang tính tâm lý đến lý luận tính tương đối”, Newton Mukku (Newton từng tập), Newton Press.

Yamada Tomoki (2016), “Cây ghép phân”, Tạp chí Hội giáo dưỡng kinh trường tỉnh mạch Nhật Bản số 31 (3), trang 811 đến trang 816, Xã Đoàn Pháp Nhân Chung Hội giáo dưỡng kinh trường tỉnh mạch Nhật Bản.

“Hãy không ngừng đặt nghi vấn với lẽ phải”

Mitsuro, người đã bình yên vô sự hoàn thành “chuyến đi nghi vấn lẽ phải” được tổ chức bởi Ác quỷ. Ngoài công việc chấp bút cho những cuốn sách, anh còn di chuyển vòng quanh nước Nhật để huy động thêm số lượng đồng đội quỷ dữ của mình. Trong các buổi talkshow, anh đã giải thích một cách dễ hiểu vấn đề “Hiện thực đã được hình thành như thế nào?” từ nhiều quan điểm như lượng tử lực học hay khoa học não bộ,... Ngoài ra trong những sự kiện có hình thức người tham gia cùng trải nghiệm, Mitsuro thường xuyên lên các kế hoạch để có thể phá vỡ các quan niệm thông thường (cũng chính là những “lẽ phải”).

Một số sự kiện hình thức trải nghiệm:

Tour đi đến bãi biển Okinawa chỉ để vứt rác.

Dự án “Hãy trở nên ngớ ngẩn, cho dù là người lớn nhưng vẫn kêu gọi UFO một cách hết mình”.

Piano “thuần chính luật”, trải nghiệm cảm giác khác biệt về những ca khúc của chín mươi chín phần trăm xã hội hiện đại.

...

Bạn có muốn trải nghiệm phía bên kia của những “lẽ phải” mà chúng ta đã không thể vượt qua “chỉ bằng việc đọc những con chữ” không?

Hãy tra cứu cụm từ “Mitsuro Sato Talkshow” để biết thêm chi tiết về thông tin lịch diễn thuyết.

Mitsuro Sato

Sau khi tốt nghiệp đại học ở Sapporo, tác giả Mitsuro Sato đã làm việc khoảng mười năm trong một công ty lớn thuộc ngành năng lượng. Cảm nhận và đau đớn khi hiểu rằng “để thay đổi xã hội thì cần có sự thay đổi ý thức của mỗi người”, tác giả đã bắt đầu viết trang blog mang tên “*Linh hồn có thể mỉm cười*”. Với quan điểm luôn mang tính mới, trong nháy mắt, blog đã đoạt được hạng nhất trên nhiều bảng xếp hạng khác nhau. Trung bình mỗi tháng lên đến hai triệu lượt truy cập, blog của tác giả được đông đảo người xem yêu thích và đón nhận nồng nhiệt. Năm 2014, nhằm đáp ứng lời kêu gọi của độc giả và những người xung quanh, tác giả đã từ bỏ cuộc sống nhân viên văn phòng, bắt đầu sự nghiệp biểu diễn piano và tổ chức talkshow. Cùng năm, tác giả xuất bản tác phẩm đầu tay “*Trò chuyện với Chúa*”, cuốn sách đã trở thành một bước đột phá khi bán hết hai trăm nghìn bản và lọt vào danh sách những cuốn sách bán chạy nhất. Ngoài ra, tác giả cũng rất đầu tư trong lĩnh vực âm nhạc. Với tư cách là thành viên của ban nhạc rock Sanobarock, tác giả đã phát hành CD “*Graviton*”, ghi kỷ lục đứng thứ hai mươi bảy trong lần xuất hiện đầu tiên trên bảng xếp hạng Oricon. Ngoài tác phẩm “*Trò chuyện với Chúa*”, tác giả đã cho ra đời những tác phẩm khác như “*Mệnh lệnh người giàu*”, “*Tên ấy là Bashar*”,...

[1] “僕” thông thường được đọc là “boku”. Là cách xưng hô ngôi thứ nhất của con trai, có nghĩa là “tôi”.

[2] “Kakka” trong tiếng Nhật có nghĩa là “các hạ, quý ngài”.

[3] Demon Kakka (sinh năm 1962) là một nhạc sĩ, nghệ sĩ đa năng và một nhà báo người Nhật. Ông từng là giọng ca hát chính của ban nhạc rock Seikima-II.

[4] Lời thoại tiêu biểu trong các vở kịch thời đại của Nhật.

[5] Hội thảo nghiên cứu chuyên đề.

[6] Takahashi Meijin là ca sĩ, nhà cựu sáng lập của Hudson Soft. Ông nổi tiếng với khả năng thao tác tay bắn mười sáu phát đạn trong vòng một giây trong tựa game “Star Soldier”. Ở đây Mitsuro ví tốc độ nhấn chuông của Kenji với tốc độ thao tác tay của Takahashi Meijin.

[7] Budokan là một đấu trường nằm ở Tokyo, ban đầu được xây dựng cho các trận đấu Judo trong thể vận hội mùa hè năm 1964. Sau đó, nó cũng được sử dụng như hội trường để tổ chức các concert. Budokan trở nên nổi tiếng khi các nghệ sĩ hàng đầu của Mỹ biểu diễn tại đây, mở đầu là The Beatles.

[8] Câu này Mitsuro sử dụng kính ngữ để trả lời lại Kaderu.

[9] Câu này vì Kenji nói dùng kính ngữ nghe kỳ lạ nên Mitsuro đã đổi sang thể ngắn dùng để nói chuyện giữa bạn bè thân thiết.

[10] General Headquarters, Bộ tư lệnh tối cao quân đội Liên hiệp quốc.

[11] Người Nhật thường không gọi trực tiếp tên nhau mà sẽ thêm các từ như “san” vào đằng sau để thể hiện sự lịch sự hoặc kính trọng. Trước đoạn này Kaderu vẫn gọi Mitsuro là “Mitsuro-san”, nhưng ở đây Kaderu đã bỏ “san” và gọi trực tiếp tên “Mitsuro”.

[12] Câu chào của dân Reggae, bằng nghĩa với “Hello” trong tiếng Anh.

[13] “Cổ sự ký” là tác phẩm tập hợp các thần thoại về nguồn gốc của nước Nhật và các vị thần.

[14] Từ này và từ “tính chất đối ngược” trong chữ Hán giống nhau, Mitsuro đang chơi chữ.

[15] Lý luận phân dạng.

[16] Đa ái (Polyamory) là trạng thái quan hệ tình cảm (hoặc thể xác) nhiều hơn hai cá nhân với sự đồng thuận của các bên tham gia... Nếu việc ngoại tình diễn ra một cách lén lút và vụng trộm thì đa ái lại dựa vào sự chấp nhận, trung thực và bình đẳng giữa tất cả những người trong một mối quan hệ.

Table of Contents

CHƯƠNG 1: HÃY ĐẶT NGHI VẤN VỚI NHỮNG LẼ PHẢI!

Tất cả mọi khổ sở của bạn đều do “lẽ phải” tạo thành
Cái ác chính là hành vi đặt nghi vấn về “lẽ phải”
Chỉ có những lĩnh vực mà ta không thể lý giải mới xuất hiện những “khả năng mới”

CHƯƠNG 2: NHỮNG NGƯỜI ANH HÙNG GIẬN DỮ

Những kẻ xấu sẽ luôn luôn mỉm cười
Lý do con người tức giận chỉ có một mà thôi
Nếu vứt bỏ kỳ vọng thì sự giận dữ sẽ tan biến
Không được phép kỳ vọng với chính bản thân mình

CHƯƠNG 3: BỘ LỐT CON NGƯỜI

Việc quay ngược thời gian về mặt khoa học là có thể thực hiện được
Con người đã luôn nhầm lẫn trong “cách cầu nguyện”
Không có thứ gì khiến cho bạn “hạnh phúc” ngoài sự “bất hạnh”

CHƯƠNG 4: CƠ THỂ LÀ THẦN DIỆN

Lợi ích của kẻ cầm quyền ẩn giấu đằng sau những “lẽ phải”
Tiếp theo là vì những người sử dụng “thân thể này”
Thế giới là một ma trận thực
Ai là người đang vận hành “bạn”?

CHƯƠNG 5: SỰ ĐE DỌA CỦA BÙA HỘ MỆNH

Có những thước phim ghi lại những “khoảnh khắc” của cuộc đời bạn
Trước khi trở thành một người nào đó, người chẳng phải là bất cứ ai cả

CHƯƠNG 6: LỜI KHẲNG ĐỊNH CỦA QUẢ TÁO

Cuốn sách mà kẻ chiên thắng trong cuộc chiên viết ra
có tên là “Sách giáo khoa”
Toàn bộ “sở hữu” đều là ảo giác
Kẻ thống trị không ngừng la hét
Buông bỏ dục vọng kiểm soát

CHƯƠNG 7: CHỨNG CUỒNG NGÀY TỐT LÀNH

Nhân sinh là trò chơi di chuyển từ cực này sang cực kia
Chỉ cần còn sống thì không thể nào trốn thoát khỏi
“quy tắc xích đu”
Người nhìn thấy trọn vẹn chiếc xích đu sẽ không khổ sở
Nếu ngoảnh đầu nhìn lại phía sau, tất cả đều sẽ là
“những ngày tốt đẹp”

CHƯƠNG 8: SỰ KHỞI ĐẦU CỦA “HỆ THỐNG VŨ TRỤ”

Thế giới tồn tại bên trong não bộ
Tuổi của “bạn” và thế giới hoàn toàn trùng khớp nhau
Thế giới luôn luôn có mối quan hệ phản chiếu qua
gương với “bạn”
Vũ trụ thực ra “chỉ là một điểm duy nhất” bắt đầu phân
ly
Tất cả mọi vật chất đều cấu thành từ ba yếu tố
Thần linh đã muốn được “trải nghiệm” nhảy múa và
hát ca
Chỉ có những người tích lũy cả thành công và thất bại
mới là người từng trải

CHƯƠNG 9: THẾ GIỚI NÀY LÀ MỘT CUỘC HỒN CHIẾN CỦA NHỮNG LẦM TƯỞNG

Thế giới này được hình thành chỉ từ số lượng sự nhầm
lẫn

Những kẻ giàu có phải chăng đang lầm tưởng
Phương pháp lầm tưởng của Ác quỷ

CHƯƠNG 10: PHƯƠNG PHÁP HIỆU QUẢ ĐỂ KHIẾN “VẬN” XẤU ĐI

Không ai có thể khiến “vận” của mình tốt lên
Lời cầu nguyện của A Di Đà - người có quyền lực tối cao
trong vũ trụ

Những người thường xuyên làm việc xấu lại chính là
“người tốt”

Người đang điều khiển bạn không phải là “chính bạn”

Học được sự bất lực của bản thân từ việc chơi cờ bạc

CHƯƠNG 11: BẠN LÀ CÂY GẬY GÃI LƯNG CỦA VŨ TRỤ

Ai đang ở trong bộ lốt con người?

Không phải “We” (chúng ta) mà là “I&I” (tôi và tôi)

Nếu trên đời này tồn tại “kiếp sau” thì việc tồn tại một

“thế giới song song” cũng không có gì kỳ quái

Điều duy nhất bạn vẫn chưa được trải nghiệm đó là

“chính bạn”

Tại sao số năng lực tồn tại tương ứng với số lượng
người?

Tại sao hiện tượng Déjà Vu hay giấc mơ dự báo lại xảy ra

CHƯƠNG 12: BẠN KHÔNG CÓ LỖI GÌ CẢ

Tất cả mọi người đều đang làm “việc xấu”

Trò cò quay Nga khủng bố

Sự không thỏa mãn dục vọng tạo nên “lẽ phải”

Quyền kiểm soát là ở trái tim bạn

CHƯƠNG 13: “ĐIỀU KHÔNG THỂ LÀM ĐƯỢC” LÀ LỜI

NGUY BIỆN CỦA NHỮNG NGƯỜI KHÔNG THỂ VƯỢT

QUA “LẼ PHẢI”

Nơi chúng ta muốn đến nhất trong vũ trụ chính là hiện
tại

Tại “hư vô” tất cả mọi âm thanh đều tồn tại

Ngoại trừ những thứ không tồn tại thì tất cả mọi thứ

đều tồn tại

Đừng nắm giữ dù chỉ một “lẽ phải” trong người

PHỤ LỤC ĐẶC BIỆT CUỐI SÁCH: ĐI LỄ NGÀY RẼM

Câu chuyện này hay thế giới này đều chỉ là sự lầm tưởng
của bạn.

ĐI LỄ NGÀY RẼM

LUẬN VỀ BỘ LỐT CON NGƯỜI (LÝ LUẬN MI - TSU - LOW)

“Hãy không ngừng đặt nghi vấn với lẽ phải”